

ДЖИМ БЪЧЪР ФУРИЯТА НА ПРИНЦЕПСА

Част 5 от „Кодексът на Алера“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2020

chitanka.info

ПРОЛОГ

*Сбогом, Рим.
С блестящите колони
И безкрайните пътища
С могъщите легиони
И спокойните полета.
Роден в огън
Ти светлина си в мрака.
Сбогом, Рим.
Синовеите твои нивга веч не ще
се върнат.*

Стих,
гравирен върху
камък в
руините на
Апия.

*Прав ти път, алчна курво!
Германия ще победи!*

Допълне
ние към
горния стих,
надраскано
много по-
късно.

— Насам, милорд! — извика младият рицар Аери и махна с ръка, докато променяше посоката на въздушния си поток, след което се гмурна в сумрачното небе.

Той кървеше: едно от острите като бръснач парчета лед, които хвърляха съществата, го беше ранило в шията, когато се плъзна по шлема му. Младият глупак имаше невероятен късмет, че изобщо е жив: раните в шията се считаха за едни от най-опасните. Ако не спре да се мотае наоколо и не отиде при лечителите, раната можеше да се влоши и легионът да претърпи сериозна загуба.

Върховен лорд Рокус Антилус коригира посоката на своя поток и се спусна след рицаря надолу към Трети антилански легион, поставен в бойна готовност на Защитната стена.

— Ей, вие! — изръмжа той, когато с лекота настигна рицаря с помощта на по-силната си фурия. Как се казваше този идиот? Мариус? Кариус? Карлус, това беше. — Сър Карлус, отидете при лечителите. Веднага.

Очите на Карлус удивено се разтвориха, когато Рокус се втурна напред, оставяйки юношата отзад, сякаш той стои на едно място, а не се носи към земята с максимална скорост. Рокус чу рицаря да отговаря „Да, мил...“, но всичко останало беше удавено в неистовия рев на пробудената фурия на Върховния лорд.

Рокус използва фурии, за да подобри видимостта си, и сцената под него се появи в уголемен размер. Бързо оцени ситуацията, в която се намираше легионът, докато летеше към него. След което изруга наум. Капитанът му беше прав да иска помощ.

Положението на Трети антилански беше отчайващо.

Рокус беше получил бойното си кръщение на четиринадесетгодишна възраст.

Оттогава бяха изминали четиридесет години и не минаваше и месец без бойни действия от един или друг мащаб при непрекъснатата отбрана на Защитната стена от нападенията на коренните северняци — ледените хора.

И за цялото това време той никога, нито веднъж, не ги беше виждал в такова количество.

Цяло море от диваци се беше струпало до Защитната стена, десетки хиляди здравеняци, а когато Рокус се спусна надолу, той внезапно беше обгърнат от много по-голям студ, отколкото беше обичайно за зимата.

Само за няколко секунди повърхността на бронята му се покри с ледени кристали и той беше принуден да използва просто огнено

призоваване, за да не замръзне.

Врагът беше издигнал планини от сняг и трупове пред Защитната стена, натрупвайки ги така, че да образуват наклонени рампи.

Този тактически ход го беше виждал и преди в най-решителните атаки. Легионът отвърщаше по обичайния си начин — с горящо масло и огнени взривове на своите рицари на огъня.

Самата стена беше почти част от местността. Масивното гранитно съоръжение беше издигнато с призоваване от недрата на земята на височина петдесет фута и беше двойно по-широко.

Сигурно е струвало хиляди животи на ледените да издигнат тези рампи, да гледат как се стопяват и да ги издигат отново и отново, но те го бяха направили.

Студът се беше задържал достатъчно дълго, за да подкопае силите на легионерите, а битката се бе проточила толкова дълго, че беше изтощила рицарите до такава степен, че те вече не можеха да държат врага на разстояние.

Ледените превземаха стената.

Рокус почувства как стиска зъби от отчаяние и гняв при вида на приличащите на маймуни същества, които се хвърляха в пробива в защитата.

Най-едрите диваци бяха не по-ниски на височина от алеранските легионери, но бяха много по-широки от тях в раменете, с по-мощни гърди. Ръцете им бяха дълги, с огромни длани, а кожата — многослойна, с оскъдна тънка жълто-бяла козина, която им позволяваше да останат почти невидими в ледените простори на севера. Жълто-белите очи ярко блестяха изпод рошавите вежди, а чифт тежки глиги стърчаха от масивните мускулести челюсти.

Всеки леден държеше в ръцете си парче кост или камък, някои от тях бяха осеяни с шипове от неестествено твърд лед, извит по прищявка на диваците и сякаш въплътил в себе си целия студ на зимата.

Легионерите се бяха събрали зад характерния шлем на центуриона, опитвайки се да се придвижат напред и да запечатат пробива, но призоваванията, които трябваше да пазят горната част на стената без лед, не успяваха и те се пързяха.

Техните противници се чувстваха като у дома си на хлъзгавата повърхност и започнаха да изтласкват легиона на две отделни уязвими части, при това все повече и повече от тях се появяваха на стената.

Жълтооките изчадия убиваха хората му.

На Трети антилански му оставаха само няколко минути живот, а после ледените щяха да ги довършат и ордата щеше да продължи напред, безпрепятствено опустошавайки всичко.

След няколко часа щяха да достигнат до дузина холта и три малки градчета и въпреки че опълчението във всеки град по протежение на Защитната стена беше достатъчно подготвено и неуморно продължаваше да тренира — Рокус не ги оставяше — в сражение с толкова многоброен враг те можеха само да загинат в напразен опит да спечелят време, така че жените и децата им да имат време да избягат.

Той няма да позволи това да се случи. Не и с неговите хора. Не и на неговите земи.

Рокус Антилус, Върховен лорд Антилус, остави гнева си да се разгори в горещ бял пламък и извади меча от ножницата на хълбока си.

Той отвори уста и изкрещя нечленоразделен рев, изпълнен с ярост, призовавайки фуриите си, призовавайки земята около него, своята земя, за която цял живот се беше сражавал, за да я защити, както и баща му, и дядо му, и прадядо му.

Върховният лорд на Алера изкрещя своя гняв към небето и земята.

И земята, и небето отговориха.

Чистото смрачаващо се небе завря и почерня от буреносни облаци, а тъмни, усукани в спирала потоци мъгла се проточиха зад него, когато се гмурна надолу. Гръм усили бойния вик на Върховния лорд десетки хиляди пъти. Рокус почувства как гневът му се влива в меча, излива се по острието в ален пламък, който гори в студения въздух със съскане и свистене, осветявайки небето около него, сякаш слънцето внезапно се е появило отново над хоризонта.

Светлината падна върху отчаяните легионери и те вдигнаха глави. Внезапен рев на надежда и силна възбуда се издигна над легиона — и структурите, започнали да поддават, отново здраво се закрепиха на мястото си, щитовете се затвориха твърдо и здраво.

Минаха още няколко секунди, преди първите ледени хора да започнат да вдигат поглед. И едва когато Върховният лорд се приготви да се включи в битката, той хвърли фуриите на своето небе върху враговете.

Мълния удари от небето на толкова тънки и многобройни нишки, че заприлича на огнен дъжд.

Убивайки и изгаряйки, синьо-белите стрели разпръснаха ледените на земята под стената, превръщайки ги в крещяща, хаотична тълпа, и изведнъж настъплението към стената замря.

Рокус насочи върха на меча си надолу, точно към центъра на групата ледени в горната част на стената, и призова огън от пламтящото си острие, изпращайки нажежена струя пламък, която превърна плътта в пепел и овъгли костите на петнадесет фута наоколо.

В последната секунда той призова фуриите на вятъра, за да убие скоростта, и тежко се приземи на здравия камък на стената, вече почистен от коварния лед.

Призовавайки силите на земята, Рокус разсече две летящи тояги с един замах на горящия си меч, като със същото движение помете с огнена вълна повече от сто врагове между себе си и южната страна на стената, след което започна да си проправя път на север.

Ледените не бяха глупаци. Те знаеха, че дори и най-силният призовател на фурии може да бъде свален, ако едновременно хвърлят в него достатъчно копия, стрели и тояги. Рокус също го знаеше.

Но преди шокираните ледени да успеят да координират атаките си, Върховен лорд Антилус се оказа сред тях със своя смъртоносен меч, не давайки и най-малкия шанс да пробият защитата му с облака оръжия, хвърлени към него — и не остана нито един леден, нито един от дузината диваци, потвърждавайки умението на Рокус Антилус със стомана в ръка.

Ледените се сражаваха с дива свирепост, всеки от тях притежаваше сила, много по-голяма от тази на човек, но не и по-голяма от тази на разярения Върховен лорд, черпещ силата си от земята.

На два пъти ледените успяваха да уловят Рокус в огромните си жиливи лапи. Той чупеше вратовете им с една ръка и хвърляше трупове в редиците на противника, като събаряше десетки от тях.

— Трети антилански! — крещеше Рокус през цялото това време.
— Към мен! Антилус, към мен! Антилус за Алера!

— Антилус за Алера! — като гръм се раздаде отговорът на легионерите и неговите войници започнаха да променят посоката и да събарят противника от стената.

Веднага след като изреваха бойния си вик, легионерите ветерани започнаха да си проправят път към своя господар, като мощно мачкаха врага, който само до преди миг беше съвсем близо до това да ги пречупи.

Съпротивата на противника внезапно се стопи, изчезна така, както пясъкът бива отнасян от прилива, и Рокус почувства натискът на нападателите да отслабва.

Рицарите на метал на Трети алерански атакуваха по фланговете и отрязаха пътя за отстъпление, след което им оставаше само да довършат животните, останали на стената.

— Щитове! — изрева Рокус и скочи на амбразурата, откъдето можеше да огледа отгоре снежния склон на ледените.

Двама легионери веднага се появиха до него, защитавайки и тримата с широките си щитове. Копия, стрели и летящи тояги отскочиха от алеранската стомана.

Рокус съсредоточи вниманието си върху снежния склон. Огънят можеше да го стопи много бързо, но щеше да коства огромни усилия. По-лесно щеше да е да го разклати отдолу.

Той кимна рязко на себе си, положи голи ръце върху камъка на Защитната стена и насочи вниманието си надолу през камъните.

С усилие на волята той заповяда на местните фурии да се раздвижат и земята отвъд Защитната стена изведнъж започна да се люлее и надига. Огромното ледено съоръжение се разтресе и със стон се срути, погребвайки хиляди крещящи диваци под себе си.

Рокус се надигна и избута щитовете настрани, когато огромен облак ледени кристали се издигна във въздуха. Той сграбчи пламтящия меч в ръка и съсредоточено се взря в очакване на врага. В един момент всички по стената застинаха в очакване на възможността да видят през снежния облак.

После прозвуча вик, изпълнен с триумф, и се разпространи все по-надалече, а миг по-късно въздухът се проясни и разкри на Рокус врага, напълно разбит и отстъпващ.

Тогава, едва тогава, Рокус позволи на огъня да напусне меча му.

Хората му се тълпяха по края на стената, изразявайки с предизвикателни викове превъзходството си над бягащия противник. Те скандираха името му.

Рокус се усмихна и ги поздрави с юмрук на сърцето. Това трябваше да се направи. Възможността да го приветстват караше хората му да изпадат във възторг и щеше да е истинска низост от негова страна да не им позволи да се насладят напълно на момента.

Не трябваше да виждат фалша в усмивката му. Но прекалено много безмълвни фигури в антиланска броня останаха тук, за да бъде тя искрена.

Усилията, изразходвани, за да контролира фуриите цял ден, го бяха уморили и сега не искаше нищо друго освен тихо и сухо място за спане.

Вместо това той похвали своите капитани и целия Трети, след което отиде в палатките на лечителите, за да посети ранените.

Липсата на поощрение беше нещо, което никой от тях не заслужаваше. Тези мъже бяха ранени, докато му служеха. Те търпяха болка заради него. Той можеше да пожертва час сън, или два, или десет, за да облекчи тяхната болка дори за миг, което изискваше само няколко мили думи.

Сър Карлус беше последният, когото Рокус посети. Младият мъж беше много слаб. Травмите му бяха много по-обширни, отколкото предполагаше, и след изцелението с помощта на водна магия той оставаше изтощен и дезориентиран. Причината можеше да бъде увреждане на шията.

Рокус би казал, че и с мозъка му не всичко е наред.

— Благодаря ви, милорд — каза Карлус, когато Рокус седна на края на леглото му. — Нямахме да удържим без вас.

— Ние се сражавахме всички заедно, момче — грубовато отговори Рокус. — Няма за какво да ми благодариш. Ние сме най-добрите. Това е част от нашата работа. Част от нашия дълг. Следващият път може би Трети ще спаси мен.

— Да, милорд — каза Карлус. — Сър? Вярно ли е това, което казват? Че сте предизвикали Първия лорд на дуел на честта?

Рокус насмешливо изсумтя.

— Това беше много отдавна, момче. Но да, вярно е.

Тъжните очи на Карлус за миг блеснаха.

— Обзалагам се, че сте победили.

— Не говори глупости, момче — каза Рокус, като се изправи и стисна рамото на младия рицар. — Гай Секстус е Първият лорд. Щеше да ми откъсне главата. И сега би могъл. Чу ли какво се случи с Бренсис Калар, а?

Карлус не беше щастлив да получи такъв отговор, но каза:

— Да, милорд.

— Почивай, войнико — каза Рокус. — Заслужаваш го.

Накрая Рокус се обърна и напусна палатката. Това беше всичко. Дългът е изпълнен. Най-накрая ще може да почине няколко часа.

Засилените в последно време нападения над Защитната стена го накараха да поиска Красус да служи в Първи легион в родината си. Великите фурии знаеха, че момчето сега можеше да бъде полезно.

Както и Максимус. Тези двамата сякаш се бяха научили да съжителстват заедно, най-малкото без да се опитват да се убият един друг.

Рокус изсумтя, усмихвайки се на хода на мислите си. Разсъждаваше като старец, уморен и болен, който иска да прехвърли товара си върху млади плещи.

Макар да вярваше, че по-скоро предпочита да остарее.

Няма значение. Щеше да е хубаво някой да помогне.

Просто тези диваци, тези рожби на врани, бяха толкова много. И той се сражаваше с тях, враните да ги вземат, вече толкова дълго.

Той се насочи към стълбата, водеща надолу към помещенията вътре в Защитната стена, където го очакваше койка в отоплената спалня.

Извървя може би десет крачки, преди в далечината да се раздаде вой на въздушен поток, създаван от приближаващ рицар Аери.

Рокус спря и минута по-късно рицарят Аери влетя, придружен от един от рицарите на Трети алерански, който служеше във въздушния патрул.

Вече беше тъмно, но снегът винаги правеше това неудобство незначително, особено когато имаше луна. Въпреки това, докато мъжът не се приземи, Рокус не можа да види емблемата на Първи антилански на бронята му.

Рицарят, дишайки тежко, побърза към Рокус и бързо отдаде чест с юмрук в гърдите срещу сърцето.

— Милорд — поздравявай го.

Рокус отговори на поздравяването.

— Докладвайте.

— Съобщение от капитан Тиреус, милорд — задъхвайки се, изстреля рицарят. — Позициите му са подложени на масирани атаки и той спешно моли за подкрепление. Никога не сме виждали толкова много ледени на едно място, милорд.

Рокус за момент го погледна и кимна.

След това, без излишни думи, той призова своите вятърни фурии, издигна се във въздуха и се насочи на запад, там, където на сто мили по протежение на стената се намираше Първи антилански. Понесе се с най-добрата скорост, която можеше да развие на такова разстояние.

Хората му се нуждаеха от него. Почивката можеше да почака.

Това беше единственият правилен избор.

* * *

— И изобщо не ме интересува колко жесток е махмурлукът ти, Хаган! — заяви капитан Демос, без да повишава глас, което не му попречи да се чуе по цялата дължина на кораба и по пристана. — Ще навиеш правилно тези въжета или ще те накарам да стържеш налепите отдолу по корпуса през целия Път!

Гай Октавиан проследи как мърлявият моряк с навъсен поглед се връща към работата си, изпълнявайки я този път много по-близо до изискванията на капитана на „Слайв“.

Корабите бяха започнали да напускат пристанището на Мастингс със сутрешния прилив, веднага след разсъмване. Сега приближаваше обяд и пристанището и морето изглеждаха като гора от мачти и вдигнати платна, плъзгащи се по вълните до самия хоризонт. Стотици кораби, най-големият флот, който Алера някога беше виждала, вече бяха излезли в открито море.

Всъщност единственият кораб, който все още стоеше в пристанището, беше „Слайв“. Изглеждаше мръсен, стар и очукан. Но всъщност не беше. Просто капитанът му беше решил да се откаже от

обичайното боядисване и довършителните работи. Платната бяха мръсни и в кръпки, а възетата бяха тъмни от петната катран.

Издълбаната женска фигура на носа, която на други кораби често се правеше да прилича на доброжелателна фурия в женска форма или на уважаван прародител, приличаше по-скоро на съблазнителна пристанищна курва.

Този, който не знаеше какво да гледа и колко общо платна би могъл да вдигне корабът, можеше напълно да пропусне дългите, грациозни, хищни контури на „Слайв“. Той бе твърде малък, за да устои на истински военен кораб, но в открито море беше бърз и пъргав, а капитанът му беше опасно компетентен човек.

— Абсолютно сигурен ли си в това? — прогърмя гласът на Антилар Максимус. Трибунът беше на един ръст с Тави, само че с по-развита мускулатура, а бронята и екипировката му от дългата служба бяха покрити с толкова драскотини и вдълбнатини, че никога нямаше да мине преглед на плаца.

Не че някой в Първи алерански легион би се притеснил особено от това.

— Сигурен или не — тихо отговори Тави, — корабът му е единственият, останал в пристанището.

Максимус трепна.

— Така е — промърмори той. — Но той е проклет пират, Тави. А ти сега имаш титла, за която трябва да мислиш. Принцепсът на Алера не бива да използва такъв кораб като свой флагман. Това е... съмнително.

— Какво от това, че имам титла — отговори Тави. — Познаваш ли по-опитен капитан? Или по-бърз кораб?

Макс въздъхна тежко и погледна към третия човек на пристана.

— Практичността над всичко. Това ти е недостатъкът.

Младата жена заговори с абсолютна увереност.

— Именно — каза тя спокойно.

Кайтай все още носеше дългата си бяла коса по маниера на Конния клан на маратите, бръснейки скалпа си отстрани и оставяйки дълга тясна ивица по дължината на черепа, подобно на гривата на един от тотемните коне на клана на ездачите. Беше облечена в кожени бричове за езда, свободна бяла туника и колан на дуелист, на който

имаше два меча. Ако прохладната сутрин от средата на есента я притесняваше в лекото ѝ облекло, тя не го показваше с нищо.

Зелените ѝ очи, скосени в ъглите като на всички от нейния народ, бдително обхождаха кораба, подобно на котка, с едновременно отсъстващ и заинтересован поглед.

— Алеранците имат много глупави мисли в главите си. Те се блъскат вътре достатъчно често и в крайна сметка някои от тях трябва да изпаднат.

— Капитане? — извика Тави с усмивка. — Вашият кораб ще бъде ли готов да отплава днес?

Демос приближи до перилата на кораба, облегна се на лакти и впери поглед в тях:

— О, да, ваше височество — отговори той. — Но дали вие ще бъдете на него, когато го направи, е съвсем друг въпрос.

— Какво? — каза Макс. — Демос, предварително ви беше платена половината от договорената цена. Аз лично го направих.

— Така е — отговори Демос. — И ще се радвам да прекося морето с флота. Ще се радвам да взема вас и хубавото варварско момиче — Демос посочи с пръст Тави. — Но негово височество няма да стъпи на борда, докато не се заплати с мен.

Макс примигна:

— Вашият кораб ще изглежда ужасно забавно с голяма дупка, прогорена през него.

— Ще я запуша с дебелия ви глава — парира Демос с ледена усмивка.

— Макс — кротко го спря Тави. — Капитане, мога ли да се кача на борда, за да си оправим сметките?

Макс тихо промърмори:

— Принцепът на Алера не трябва да иска разрешение, за да се качи на пиратски кораб.

— На собствения си кораб — промърмори Кайтай, — капитанът е по-главен от принцепса.

Тави се качи по трапа и разпери ръце.

— Е?

Демос, слаб мъж с малко над средния ръст, облечен в черна туника и бричове, се обърна, облегна се на борда и погледна Тави.

Свободната му ръка, отбеляза Тави, сякаш случайно се намираше на един-два инча от меча му.

— Вие унищожихте част от моята собственост.

— Така е — съгласи се Тави. — Веригите във вашия трюм, с които оковавате роби.

— Ще трябва да ги замените.

Тави сви бронираните си рамена.

— Колко струват?

— Не искам пари. Не става въпрос за пари — каза Демос: — Те бяха мои. Вие нямахте никакви права върху тях.

Тави спокойно срещна погледа на мъжа:

— Мисля, че няколко роби биха могли да кажат абсолютно същото за живота и свободата си, Демос.

Демос за секунда затвори очи, след което отвърна поглед. Той мълча известно време, после каза:

— Не аз съм създал морето. Аз само плавам по него.

— Проблемът е — каза Тави, — че ако ви дам тези вериги, след като знам какво ще правите с тях, ще стана част от това, за което се използват. Ще стана роботърговец. А аз не съм роботърговец, Демос. И никога няма да бъда.

Демос се намръщи.

— Изглежда сме в безизходица.

— А сигурен ли сте, че няма да промените мнението си?

Погледът на Демос се обърна към Тави и се втвърди:

— Освен ако слънцето не падне от небето. Сложете нови вериги или се махайте от моя кораб.

— Не мога да го направя. Разбирате ли защо?

Демос кимна.

— Разбирам. Дори го уважавам. Но това не променя ситуацията, враните да го вземат. Какво следва?

— Нуждаем се от решение на проблема.

— Няма такава.

— Мисля, че съм чувал тези думи веднъж или два пъти преди — отбеляза Тави и се усмихна. — Ще заменя веригите ви, ако ми дадете едно обещание.

Демос наведе глава, очите му се присвиха.

— Обещайте, че никога няма да използвате други вериги, освен тези, които ще ви дам аз.

— И ще ми дадете износени ръждиви трошляци? Не, благодаря, ваше височество.

Тави вдигна умиротворяващо ръка.

— Ще ги видите, преди да решите дали да ми дадете обещанието.

Демос сви устни. После рязко кимна.

— Става.

Тави свали ремъка на тежката куриерска чанта от рамото си и я хвърли на Демос.

Капитанът я улови, изсумтя под тежестта ѝ и хвърли подозрителен поглед на Тави, докато я отваряше.

Демос дълго гледа вътре в абсолютна тишина. След това, звено по звено, той измъкна комплект робски вериги от чантата. Всяко звено беше от чисто злато. Цяла минута Демос като хипнотизиран прокарваше върховете на пръстите си по веригите. Това беше най-големият успех в живота на наемника, всъщност много, много повече. Той вдигна поглед към Тави, сбърчил недоволно чело.

— Не сте длъжни да ги приемете — каза Тави. — Моите рицари Аери ще ме прехвърлят на друг кораб. Вие ще се присъедините към флота. И отново ще можете да се заемете с търговия на роби след края на договора.

— Или — продължи той — можете да ги приемете. И никога повече да не се занимавате с търговия на роби.

За момент Демос само бавно клатеше глава.

— Какво сте направили?

— Току-що направих за вас по-изгодно да прекратите търговията с роби, отколкото да продължите с този бизнес — отговори Тави.

И без това слабата усмивка съвсем изчезна от лицето на Демос:

— Вие ми давате вериги, направени по моя размер, ваше височество. И ме молите да ги нося открито.

— Ще ми трябват опитни капитани, Демос. Ще ми трябват мъже, на чиято дума мога да се доверя — ухили се Тави и сложи ръка на рамото на своя събеседник. — И мъже, които имат сила на духа да устоят на блясъка на златото. Какво ще кажете?

Демос хвърли веригите обратно в чантата и я увеси на рамото си, след което се поклони по-ниско, отколкото Тави някога го беше виждал да прави.

— Добре дошли на „Слайв“, милорд.

Демос незабавно се обърна и започна гръмко да раздава заповеди на екипажа, а Макс и Кайтай се качиха по рампата и застанаха до Тави.

— Това беше страхотно, алеранецо — промърмори Кайтай.

Макс поклати глава.

— Нещо в черепа ти се е объркало, Калдерон. Някак криво гледаш на всичко.

— Всъщност това беше идея на Ерен — каза Тави.

— Искане ми се да беше с нас — със съжаление каза Макс.

— Това е бляскавият живот на курсора — отговори Тави. — Но независимо как ще се развият нещата, няма да отсъстваме дълго време. Придружаваме Варг и неговите хора до дома, вдигаме малко шум от учтивост, за да поддържаме дипломатическите канали отворени, и се връщаме. Общо — два месеца или някъде там.

Макс промърмори:

— Което ще даде време на Гай да си осигури подкрепа в Сената и законно и официално да те обяви за свой наследник.

— И ме изпраща както извън обсега на потенциалните убийци, така и на място, където това е важно за Империята — съгласи се Тави. — Аз особено обичам първите.

Моряците започнаха да освобождават въжетата, с които корабът беше привързан към пристана, и Кайтай стисна силно ръката на Тави.

— Да вървим — прошепна тя. — Докато не си разлял закуската върху собствената си броня.

Когато корабът се отдели от кея и се залюля по вълните, Тави усети, че започва да му се повдига, и се втурна към кабината, за да се освободи от бронята и да се увери, че има много вода и едно или две празни ведра.

Той беше ужасен моряк и животът на кораб за него се превръщаше в чисто мъчение.

Тави почувства нов спазъм в стомаха си и закопня за хубава, солидна земя, пък дори и пълна с убийци.

Два месеца в морето.

Едва ли би могъл да си представи нещо по-ужасно.

* * *

— Каква воня — оплака се Тонар, яздещ на пет метра зад коня на Кестус. — Прилича на някакъв лош сън.

Кестус погледна надолу към бойната брадва, прикрепена към кожената чанта на седлото му. Ще е трудно да я хвърли достатъчно силно, докато е отгоре на коня, но черепът на Тонар беше толкова слаб, че това едва ли имаше голямо значение.

Разбира се, тогава щеше да възникне проблем под формата на трупа на този идиот и евентуално обвинение в убийство.

Вярно, Кестус имаше на разположение целия пущинак покрай пътеката, пресичаща дебрите на югозападната Пустош, за да скрие тялото, но тогава ще се появи проблемът с новия и всичко ще се усложни.

Той погледна назад към третия член на патрула, мършав, жилав дребосък, който се наричаше Иварус и имаше достатъчно разум, за да си държи устата затворена през повечето време.

Кестус беше убеден привърженик на мисълта, че трябва да се избягват ненужни усложнения. Затова той направи това, което обикновено правеше, когато Тонар си чешеше езика. Просто го игнорира.

— Знаеш ли какво е да си близо до Пустошта? — продължи Тонар. — Навсякъде има диви фурии. Разбойници. Епидемии. Глад.

Той тъжно поклати глава.

— Когато старият Гай заличи Калар от лицето на земята, той унищожи и около половината от трудоспособните мъже в района. Жените се отдават на мъжете за няколко медни овни или къшей хляб. Или просто за да има някой наблизко, който, както те си мислят, да защитава потомството си.

Кестус сериозно се замисли за убийството.

— Разговарях с един човек от северната граница — каза Тонар. — Изчукал е четири жени за един ден.

Бъбривецът плесна със свободния край на юздите по клоните на най-близкото дърво, събаряйки есенните листа, и случайно удари коня по шията. Животното трепна и се изправи на задни крака, а Тонар едва се удържа да не падне от седлото.

Мъжът ядосано изруга коня, здраво стисна страните му с крака и заби пети, след което дръпна силно поводите, за да контролира животното.

Кестус лениво добави въображаемо мъчение към въображаемото убийство, което, изпълнено правилно, можеше да бъде забавно.

— А ние сме тук — изръмжа Тонар, показвайки с широк жест гъстата гора около себе си. — Хората правят състояния и си живеят като лордове, а Юлий ни праща в самия център на нищото. Няма какво да се види. Няма какво да се ограби. Няма жени, които да топят леглото.

Иварус, чието лице беше най-вече скрито под качулката на плаща, счупи клон с дебелина на пръст от дърво до пътеката. После подкара коня си и настигна Тонар.

— За къшей хляб щяха да ни се наредят в редица с разтворени крака — продължи Тонар. — Но не...

Иварус абсолютно спокойно вдигна клона и го счупи в главата на Тонар. После, без да каже нито дума, той принуди коня си да се върне на мястото си в колоната.

— Проклети врани! — изрева Тонар, хванал с една ръка главата си. — Врани и демонски фурии, да не полудя, човече?

Кестус не се и опита да скрие усмивката си.

— Той смята, че си пълен идиот. И аз съм съгласен с него.

— От къде на къде? — възмути се Тонар. — Само защото искам да се потъркалям с момиче или две?

— Защото искаш да се възползваш от отчаянието на умиращи хора — отзова се Кестус. — Но не помисли по няколко точки. Хората гладуват. Болестите върлуват. А войниците имат заплата. Колко легионери мислиш, че са били убити насън заради дрехите и монетите в кесиите си? Колко според теб са се разболели и са умрели като всички останали? И ако си направиш труда да обърнеш внимание, Тонар, всички тези престъпници ще имат стотици причини да те убият. Ти ще си прекалено зает да се опитваш да останеш жив, за да мислиш за жени.

Тонар се намръщи.

— Само се замисли — каза Кестус. — Юлий ни преведе през бунта на Калар съвсем безопасно. Никой не умря. С него ние избягнахме най-лошото. Да, тук не е толкова печелившо или богато...

на приключения, тъй като патрулираме близо до Пустошта. Но за сметка на това не умираме от чума и сме сравнително спокойни за гърлата си, докато спим.

— Просто те е страх да рискуваш — подигравателно възрази Тонар.

— Да — съгласи се Кестус. — Както и Юлий. Което обяснява защо всички сме още живи.

Засега.

Дърдоркото поклати глава и се обърна, впивайки поглед в Иварус.

— Ако отново ме докоснеш — ще те изкормя като риба.

— Добре — отвърна Иварус. — Щом скрием тялото, Кестус и аз ще можем да сменяме конете и да поддържаме добро темпо — мъжът в качулката погледна към Кестус. — Колко време ни остава, преди да се върнем в лагера?

— Два часа — отговори Кестус кратко. Той погледна право към Тонар. — Приблизително.

Тонар промърмори нещо под нос и замълча. Останалата част от пътя премина в благословено, професионално мълчание.

На Кестус новия човек му хареса.

Когато здрачът се сгъсти над земята, те излязоха на полянка, която Юлий беше избрал за база на лагера.

Мястото беше добро. Стръмен склон със следи от работата на земни фурии им осигури нещо, което наподобяваше убежище от времето. Наблизо течеше малък поток и конете запръхтяха, ускорявайки крачки, когато усетиха мястото, където ще могат да починат и да получат зърно.

Но още преди да излязат изпод надеждната защита на гъстите вечнозелени дървета, заобикалящи поляната, Кестус спря коня си.

Нещо не беше наред.

Без видима причина напрежението го завладя, ускорявайки леко сърцебиенето му. Той замръзна за момент, опитвайки се да установи източника на безпокойството си.

— Проклети врани — изръмжа Тонар. — Сега пък какво има?...

— Тихо — прошепна Иварус с напрегнат глас.

Кестус погледна назад към дребния жилав мъж.

Иварус също беше настръхнал.

В лагера цареше абсолютно мълчание и безмълвие.

Отрядът, който патрулираше в този район на някогашните земи на Върховен лорд Калар Бренсис, наброяваше дузина бойци, но групи от по трима-четирима души редовно напускаха или се прибираха в лагера.

Имаше вероятност почти всички, освен двама, да са на обход. И беше напълно възможно тези, останали да пазят лагера, да са отишли да разузнаят наоколо, за да осуетят нечий планове.

Но шансът за това беше много малък.

Иварус подкара коня си до този на Кестус и промърмори:

— Огънят е угаснал.

Този факт определяше всичко. Във всеки действащ лагер поддържането на огъня се приемаше за даденост. Прекалени главоболия причиняваше постоянното му разпалване.

Дори ако огънят беше догорял до горещи въглени и пепел, все още щеше да се усеща аромата на изгоряло дърво. Но Кестус не го усещаше.

Вятърът леко се промени и конят на Кестус се напрегна и трепна от внезапен уплах, а ноздрите му се разшириха. Нещо помръдна на около тридесет ярда от тях.

Кестус остана неподвижен, осъзнавайки, че всяко движение може да привлече вниманието към него. Чуха се стъпки и шумолене на паднали есенни листа.

Появи се Юлий. Сивокосият мъж беше облечен в обичайните си за гората кожени дрехи, целите в тъмни нюанси на кафяво, сиво и зелено.

Той спря до огъня и се загледа в него, без да помръдва. Устата му висеше леко отворена. Изглеждаше блед и уморен, а очите му бяха мътни и безжизнени.

Той просто стоеше.

Юлий никога не правеше така.

Винаги имаше някаква работа и той мразеше да губи време. Ако не друго, той щеше поне да прави оперение за стрелите на отряда.

Кестус се спогледа с Иварус. Въпреки че новодошлия не познаваше Юлий така, както Кестус, съдейки по израза на лицето му, той беше стигнал до същото заключение като Кестус: най-доброто нещо сега е внимателно, мълчаливо да се оттеглят.

— Ето ти го и стария Юлий — промърмори Тонар. — Е, сега доволен ли си?

Той подкара коня си, като заби пети в хълбоците му.

— Не мога да повярвам, че е оставил огъня да изгасне. Сега ще трябва отново да го разпалваме, преди да вечеряме.

— Не, глупако! — изсъска Кестус.

Тонар го погледна през рамо със сърдито изражение на лицето.

— Гладен съм — жално каза той. — Хайде.

Съществото, което се появи изпод земята в самите крака на коня на Тонар, не приличаше на нито едно животно, което Кестус беше виждал.

Беше огромно, с размерите на фургон, и покрито с блестяща и на вид гладка черно-зелена черупка или броня.

Имаше много крайници, почти като рак, с големи, здрави щипки като на омар и искрящи очи, потънали в дълбоките кухни на тази странна черупка.

И беше силно.

То откъсна крака на коня на Тонар, преди Кестус да успее да извика предупредително.

Диво цвилещото животно падна, пръскайки кръв навсякъде. Кестус чу как костите на Тонар се чупят, когато конят се стовари върху него.

Тонар започна агонизиращо да крещи — и продължи да крещи, докато друга щипка на чудовището, каквото и да беше то, не разпори корема му направо през бронята и изкара изпускащите пара черва.

В главата на шокирания Кестус се мярна истеричната мисъл: клетникът дори да умре не можеше кротко.

Съществото започна методично да разкъсва коня на парчета, движенията му бяха бързи и точни като на месар, зает с жестоката си дейност.

Кестус погледна Юлий. Капитанът бавно обърна глава, погледна ги и отвори уста, сякаш в небрежна широка прозявка. После Юлий изпищя. Но оглушителният звук, който издаде, изобщо не приличаше на човешки. В него имаше нещо метално, някакъв дисонанс, странно, вибриращо, от което зъбите на Кестус изтръпнаха, а конете затанцуваха нервно, отметнаха глави и завъртяха очи от внезапна уплаха.

Звукът утихна.

И миг по-късно гората оживя и зашумоля.

Иварус вдигна ръце и отметна качулката, за да чува по-добре шумоленето.

То се раздаваше отвсякъде, шумолене от смачкване на листа по земята, падане на борови иглички, чупене на паднали клони — от нещо, което се промъкваше през гъсталака.

Нито един звук не беше по-силен от едва доловим шепот. Но бяха хиляди.

Цялата гора звучеше така, сякаш се превръщаше в един огромен огън.

— О, велики фурии — хлъцна Иварус. — Проклети врани.

Той погледна Кестус с широко отворени очи, докато обръщаше коня си, а лицето му беше пребледняло от ужас.

— Не задавай въпроси! — изръмжа той. — Просто бягай! Бягай!

Иварус изпълни собствената си команда, като пришпори коня и препусна.

Кестус най-накрая откъсна поглед от празните очи на нещото, което преди е било техния командир, и подгони коня си след Иварус.

И тогава той осъзна, че...

Съществата.

Тези чудовища в гората. Съществата се движеха наравно с тях, като сенки, едва забележими в сгъстяващия се мрак.

Никой от тях не изглеждаше като човек. Никой от тях не изглеждаше като нещо, виждано от Кестус. Сърцето му блъскаше в примитивен, инстинктивен ужас, и той накара коня си да препуска още по-бързо.

Чиста лудост беше да се носи така — през гората, в непрогледен мрак.

Ствол на дърво, нискорастящ клон, стърчащ корен или някое от хиляди други подобни препятствия можеше да убие човек или кон, ако се блъсне с него в тъмната нощ.

Но съществата приближаваха все по-близо, отзад и от двете им страни, и Кестус знаеше какво означава това: те ловуваха, подкарвайки ги като елени, бягащи от глутница, като действаха заедно, за да ги убият.

Ужасът пред тези ловци надхвърляше здравия му разум. Той искаше единствено конят му да бяга по-бързо.

Иварус разплиска вода, пресече поток и рязко промени посоката, принуждавайки коня си да се втурне през трънливите храсти, и Кестус го последва, без да изостава.

Докато се промъкваша през храсталака, раздирайки кожата на конете и техните собствени, Иварус пъкна ръка в чантата на колана си и извади малка сфера, изработена от нещо, приличащо на черно стъкло. Той каза нещо над нея, обърна се на седлото и извика: „Долу!“, след което я хвърли в лицето на Кестус.

Кестус рязко се наведе. Сферата профуча над изгърбените му рамене и падна в мрака зад тях.

Плисна ярка светлина и се разнесе рев на пламък. Кестус хвърли поглед през рамо, само за да види как огънят поглъща храстите с такава маниакална скорост, че можеше да е резултат единствено на някаква фурия. Огънят се разля като вълна, разпространявайки се във всички посоки, като нетърпеливо поглъщаше сухите храсти и бързо се разрастваше. По-бързо, отколкото конете им можеха да препускат.

Те изскочиха от гъсталака, изпреварвайки следващия ги по петите огън със съвсем малко, но не и преди две същества с размер на големи котки да излетят от пламъците, пламнали като две комети.

Кестус мярна някакво голямо паякообразно създание, а после едното от тях кацна на гърба на коня на Иварус, все още горящо.

Конят изхриптя и копитото му или удари паднал клон, или попадна в невидима дупка. Каквото и да беше, то накара препускащия кон да падне, повличайки и Иварус със себе си. Кестус беше сигурен, че човекът скоро ще е мъртъв също като Тонар. Но Иварус скочи от падащия кон, претърколи се през глава, овладявайки падането, и се изправи на няколко ярда от него. Той извади къс гладиус от ножницата на колана си, отблъсна удара и прониза съществото, което все още стоеше впито в гърба на коня му, а след това свали и второто пламтящо паякообразно същество още във въздуха, преди то да може да го достигне.

Преди още трупът му да докосне земята, Иварус хвърли други две черни сфери в мрака зад себе си, едната — наляво, другата — надясно. Блестящи огнени завеси се издигнаха за едно мигване на окото, присъединявайки се към разрастващия се в гъсталака огнен ад.

Кестус спря ужасения си кон, с усилие го принуди да се обърне и приближи към Иварус, докато раненото животно продължаваше да цвили в агония.

Протегна ръка.

— Хайде!

Иварус се обърна и с един точен удар прекрати страданията на ранения кон.

— Заедно няма да успеем да избягаме от тях — каза той.

— Няма откъде да знаеш!

— Врани, човече! Те ще заобиколят завесата и ще ни отрежат за секунди. Махай се оттук, Кестус! Трябва да съобщиш за всичко това.

— Да съобщя за какво? — Кестус почти крещеше. — Проклети врани и...

Нощта стана бяла и яркоалена болка превзе целия свят на Кестус. Той смътно усети как пада от коня. Не можеше да диша. Не можеше да крещи. Всичко, което можеше, беше да чувства болката.

Той успя да погледне надолу.

В гърдите му зееше дупка с почернели краища.

Тя минаваше през бронята и през слънчевия сплит, мъртвата точка на тялото му. Металните звена около дупката бяха стопени. Огнена магия. Беше поразен от огнена магия.

Не можеше да диша.

Не усещаше краката си.

Иварус седна до него и започна да изследва раната.

Сериозното му лице стана още по-мрачно.

— Кестус — каза той спокойно. — Съжалявам. Нищо не мога да направя.

Кестус трябваше да положи усилия, но той фокусира погледа си върху Иварус.

— Вземи коня — настърга той. — Махай се.

Иварус стисна рамото на Кестус.

— Съжалявам — повтори той отново.

Кестус кимна. Пред вътрешния му взор се мярна спомена за разчленяването на Тонар и коня му, което го наведе на някои мисли. Той затрепери, облиза устни и каза:

— Не искам тези твари да ме убият.

Иварус за секунда затвори очи. После стисна устни и кимна.

— Благодаря — отвърна Кестус и затвори очи.

* * *

Сър Ерен, курсорът, безмилостно пришпорваше коня на Кестус, използвайки всеки трик, който някога беше научил, чул, прочел или видял, за да прикрие следите си и да заблуди своите преследвачи.

По времето, когато слънцето изгря, той се чувстваше толкова изтощен и слаб, колкото и конят му, но около него нямаше признаци за преследване. Той спря близо до малка рекичка и облегна гръб на ствола на едно дърво, затваряйки очи за момент.

Курсорът не беше сигурен дали монетата му може да достигне до Алера Империя от толкова малък приток, но нямаше избор, беше длъжен да опита. Първият лорд трябваше да бъде предупреден.

Той издърпа верижката около врата си със сребърната монета, окачена на нея.

После хвърли монетата във водата и каза:

— Чуй ме, малка рекичке, и побързай да съобщиш на твоя господар.

За известно време нищо не се случи. Ерен беше готов да се откаже и да продължи пътя си, когато повърхността на водата започна да кипи, издигна се и се оформи в образа на Гай Секстус, Първият лорд на Алера.

Гай беше висок, красив мъж, на който можеха да се дадат около петдесет години, ако не се вземе под внимание сребърната му коса.

В действителност Първият лорд беше на над осемдесет, но, както при всички мощни водни заклинатели, възрастта не се отразяваше на външния му вид, за разлика от обикновените алеранци.

Въпреки че очите му бяха хлътнали и уморени, те блестяха с интелигентност и чиста, несломима воля. Водната статуя се съсредоточи върху Ерен, намръщи се и заговори.

— Сър Ерен? — каза Гай. — Ти ли си?

Гласът му звучеше странно, сякаш говореше в тунел.

— Да, сър — отговори Ерен и поклати глава. — Имам спешни новини.

Първият лорд му даде знак с ръка:

— Докладвай.

Ерен си пое дълбоко дъх.

— Сър. Вордите са тук, в горите на югозапад от каларанската Пустош.

Лицето на Гай замръзна, раменете му се напрегнаха. Той се наведе напред и впи поглед в Ерен.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. И още нещо.

Ерен си пое дълбоко дъх.

— Милорд — каза той спокойно. — Те са овладели призоваването на фурии.

ГЛАВА 1

В предишните си пътувания на Тави му трябваха няколко дни, за да се възстанови от морската болест, но тези пътувания никога не го бяха извеждали в далечните простори на океана.

Сега установи, че има голяма разлика между това да останеш близо до земята със спуснати платна и това да предизвикаш дълбокото синьо море. Но не можеше да предположи колко високи могат да бъдат вълните в открития океан. Често изглеждаше, че „Слайв“ се изкачва по склона на синя планина, само за да се плъзне надолу от другата ѝ страна, щом достигне върха. Вятърът и опитът на негодниците от екипажа на Демос поддържаха платната постоянно изпънати и „Слайв“ бързо зае водеща позиция във флота.

По заповед на Тави Демос държеше кораба си наравно с „Чистокръвен“, флагманът на водача на канимите, Варг. Тави знаеше, че заповедта му дразни екипажа на Демос.

Въпреки че „Чистокръвен“ беше може би най-елегантният кораб за размерите си, в сравнение с пъргавия „Слайв“ той се движеше като речна баржа. Хората на Демос искаха да покажат на канимите на какво са способни и огромният черен кораб да остане далеч зад кърмата им. Тави се изкушаваше да им позволи да го направят. Всичко, само и само това пътуване да приключи по-бързо.

Увеличеното люлеене пропорционално засили морската му болест и въпреки че милостиво беше отслабнала в сравнение с онези първи няколко ужасни дни, така и не изчезна напълно, превръщайки всяко хранене в доста съмнително удоволствие. Той успяваше да преглътне няколко зальци хляб и малко бульон, но нищо повече. Освен това главата постоянно го болеше и тази болка го правеше от ден на ден все по-раздразнителен.

— Малко братче — изръмжа старият посивял каним. — Вие, алеранците, сте краткоживееща раса. Толкова ли сте стари и слаби, че се нуждаете от прекъсване за сън по средата на урока?

От хамака на Кайтай, опънат между гредите на малката каюта, се разнесе кратък, сребристозвънлив смях.

Тави се откъсна от мислите си и погледна Градаш. Канимът беше нещо нечувано сред кастата на воините — той беше стар. Тави знаеше, че по алерански сметки Градаш е на възраст над девет века. Възрастта го беше смалила до ръст около седем и половина фута. От предишната му сила беше останала само бледа сянка. Тави прецени, че когато е бил воин в разцвета си, вероятно е бил три или четири пъти по-силен от човек. Козината му беше почти изцяло сребриста, само с петна черна като нощ козина, които подсказваха, че той е част от разширеното родословие на Варг, точно както и отличителните срезове по ушите или украшенията на ефеса на сабята му.

— Моля да ми простите, по-големи братко — отговори на канимски Тави така, както беше прието. — Мислите ми блуждаеха. Нямам извинение.

— Той е толкова болен, че едва може да напусне койката — обади се Кайтай. Канимският ѝ акцент беше по-слаб от този на Тави, — но това не е оправдание.

— Оцеляването не отчита болестите — строго изръмжа Градаш. След това добави на алерански със силен акцент. — Въпреки това, признавам, че той вече не трябва да се притеснява, когато се опитва да говори езика ни. Предложението да използваме езика на другия беше добра идея.

За Градаш коментарът беше голяма похвала.

— Това има смисъл — отговори Тави, — поне за моите хора. Легионери, които няма какво да правят цели два месеца, могат да се побъркат от скука. И ако между моите хора и канимите отново възникнат противоречия, бих искал това да е с основателна причина, а не защото не говорим езика на другия.

Градаш за миг показа зъби. Някои бяха счупени, но все още си оставаха бели и остри.

— Всяко знание за врага е полезно.

Тави отговори в същия дух.

— И това също. На другите кораби уроците добре ли вървят?

— Да — каза Градаш. — И без сериозни инциденти.

Тави леко се намръщи. Алеранската гледна точка по този въпрос беше доста различна от тази на канимите. За канимите „без сериозен

инцидент“ можеше да означава, че никой не е убит. Това обаче не беше нещото, към което си струва да се стремиш.

— Добре.

Канимът кимна и се изправи:

— Тогава, с ваше позволение, ще се върна на кораба на моя водач.

Тави вдигна вежди. Това беше необичайно:

— Няма ли да вечеряш с нас, преди да тръгнеш?

Градаш махна отрицателно с уши, след което последва аналогичен алерански жест — отрицателно поклащане на глава.

— Бих искал да се върна преди началото на бурята, малко братче.

Тави погледна Кайтай.

— Каква буря?

Кайтай поклати глава.

— Демос не каза нищо.

Градаш пусна бучащо ръмжене, канимският еквивалент на смях:

— Знам кога идва. Чувствам я с опашката си.

— Тогава ще се видим на следващия ни урок — каза Тави.

Той наклони глава настрана, както правят канимите, а Градаш върна жеста. После старият каним се промъкна покрай тях, притискайки се към стената на тясната за него каюта.

Тави погледна Кайтай, но жената-марат вече беше скочила от хамака. Тя прокара върховете на пръстите си по косата му, докато минаваше покрай неговата койка, дари го с бърза усмивка и излезе от каютата. За да се върне миг по-късно, придружена от старшия камериер на легиона Магнус.

За човек на неговата възраст Магнус беше доста пьргав, макар Тави да смяташе, че късата прическа на легиона изглежда странно на главата му. Той беше свикнал с купчината тънка коса на Магнус, когато двамата изследваха древните римски руини в Апия. Старецът имаше силни, жилави ръце, прилично коремче и воднисти очи, късогледни след многото години опити да разчетат изчезващи надписи в лошо осветени камери и пещери.

Небезизвестен учен, Магнус също така беше и курсор Калидус, един от най-старите и елитни агенти на короната и на практика — наставник на Тави като разузнавач.

— Кайтай предупреди Демос за казаното от Градаш — започна Магнус без никакво предисловие. — Нашият прекрасен капитан ще следи за времето.

Тави поклати глава.

— Това не е достатъчно — каза той. — Кайтай, помоли Демос да ми окаже услуга. Да се приготви за буря и да изпрати сигнал към другите ни кораби да направят същото. Както разбирам, досега имахме необичайно спокойно време за това време на годината. Градаш нямаше да доживее до старини, ако е глупак. А ако нищо не се случи, всичко това ще бъде една чудесна тренировка.

— Той ще го направи — каза Кайтай абсолютно уверено.

— Просто бъди по-учтива, ако обичаш — помоли Тави.

Кайтай завъртя очи, докато излизаше, и изсумтя:

— Добре, алеранецо.

Магнус изчака Кайтай да си тръгне, преди да кимне на Тави и да каже:

— Благодаря.

— Наистина можеш да кажеш каквото искаш в нейно присъствие, Магнус.

Старият наставник на Тави го погледна напрегнато.

— Ваше височество, моля ви. Все пак мадам посланичката представлява чужда държава. Прекалено сериозно предизвикателство за професионалните ми способности.

Само умората не позволи на Тави да се засмее с пълен глас, но така или иначе се почувства добре.

— Врани, Маркус! Не можеш да продължаваш да се наказваш, че не разпозна Гай Октавиан в мен. Никой не знаеше, че съм Гай Октавиан. Дори аз не го знаех — Тави сви рамене. — Каквато, предполагам, е била и идеята.

Магнус въздъхна.

— Да, разбира се. Само между нас, страхувам се, че това е чиста загуба на време. Ти като историк си просто истински феномен. Онези сноби от Академията и за няколко поколения няма да постигнат това, което постигна ти, когато попадна в Апия.

— Ще трябва поне малко да се реванширам — каза Тави и леко се усмихна. После усмивката му угасна. Магнус беше прав, той вече не можеше да се върне към простия живот, който водеше, и да се

занимава с разкопки в древните руини под ръководството на Магнус. Болката от загубата го прободде.

— В Апия не беше зле, нали?

— Ммм — съгласи се Магнус. — Безгрижно. Винаги интересно. Все още имам цял сандък с отпечатъци от надписи, които трябва да бъдат дешифрирани и преведени.

— Бих те помолил да ми изпратиш някои от тях, но...

— Задължения — кимайки с разбиране, каза Магнус. — И щом вече заговорихме за това...

Тави кимна и, като промърмори нещо, седна, докато Магнус му подаде няколко листа хартия.

Тави се намръщи, погледна ги и установи, че това са няколко непознати карти.

— И какво гледам сега?

— Кания — отговори Магнус и посочи няколко острова в горния десен ъгъл на картата. — Ето тук са Островите на залеза и Уестмистън.

Тави недоумяващо примигна, докато гледаше картата и пресмяташе разстоянието между островите и континента.

— Но... Мислех, че до тези острови има около три седмици плаване.

— Така е — каза Магнус.

— Но, за да се начертае тази брегова линия... — Тави прокара върха на пръста си надолу по нея. — Врани. Като се има предвид мащаба, тя е три или четири пъти по-дълга от западния бряг на Алера.

Той внимателно погледна Магнус.

— Откъде взехте тази карта?

Магнус деликатно се прокашля.

— Някои от нашите преподаватели по алерански език успяха да направят копия от картите на корабите на канимите.

— Врани, Магнус! — изръмжа Тави и се надигна. — Врани и проклети фурии, казах ви, че по време на това плаване няма да играем такива игри!

Магнус примигна няколко пъти.

— И... ваше височество е очаквал да се подчиня?

— Разбира се!

Магнус вдигна вежди.

— Ваше височество, може би трябва да обясня. Аз служа на короната. И моите задължения към короната се състоят в това да правя всичко възможно, за да ви подкрепям, да ви защитавам и да ви осигуря всяко възможно предимство, което ще подобри вашата безопасност и шансовете за успешно завършване на вашите начинания — замълча за миг и добави без намек за извинение: — Включително правото да игнорирам вашите разпореждания и заповеди, ако преценя, че съдържат повече идеализъм, отколкото практичност.

Тави го изгледа за момент. После тихо каза:

— Магнус, не се чувствам добре. Но съм сигурен, че ако помоля Кайтай, когато се върне, тя ще се радва да ви изхвърли от този кораб вместо мен.

Магнус невъзмутимо сведе глава.

— Разбира се, това зависи от вас, ваше височество. Но ви моля първо да погледнете картата.

Тави изръмжа нещо под нос и насочи вниманието си към картата. Работата беше свършена. Нямаше смисъл да се преструва, че не е така.

— Колко точно е това копие?

Магнус му подаде още няколко листа хартия, почти идентични с първата.

— Мм... — проточи Тави. — В какъв мащаб са?

— Засега не е ясно — отговори Магнус. — Възможно е да има различия в начина, по който разбираме и разчитаме картите на канимите.

— Няма много разлики — отговори Тави. — Виждам съм техни карти на долината.

Той прокара пръст по една от картите, където триъгълници с различни размери маркираха градове. Почти половината от тях бяха с отбелязани имена.

— Тези градове... Сигурен съм, че... — той погледна остро Магнус — населението на всеки от тези градове е огромно. Толкова огромно, колкото е населението на градовете на Върховните лордове в Алера.

— Да, ваше височество — спокойно отвърна Магнус.

— И тук има десетки от тях — продължи Тави — само по този участък от бреговата ивица.

— Точно така, ваше височество.

— Но това означава... — Тави бавно поклати глава. — Магнус. Това би означавало, че цивилизацията на канимите е много по-голяма от нашата — стотици пъти по-голяма.

— Да, ваше височество — каза Магнус.

Тави отново се взря в картата и бавно поклати глава.

— И ние никога не сме знаели?

— Канимите от векове пазят крайбрежието си доста ревниво — отговори Магнус. — По-малко от дузина алерански кораба са посещавали бреговете им — и им е било позволено да акостират само в едно пристанище, в място, наричано Маршаг. Никога на нито един алеранец не е било позволено да напусне пристанището — във всеки случай никой не е успял да се върне, за да разкаже за това.

Тави поклати глава.

— А призователи на фурии? Нима никога не сме изпращали рицари Аери да прелетят над техните земи?

— Обхватът на рицаря Аери е ограничен. Може да прелети двеста или триста мили и да се върне обратно, но едва ли може да разчита да остане незабелязан, а както видяхме в Нощта на червените звезди, канимите имат методи да се противопоставят на нашите летци — Магнус сви рамене и се усмихна. — Също така има предположение, че способностите ни за призоваване силно ще намалееят толкова далече от Алера, откъдето произхождат нашите фурии. Напълно възможно е рицар Аери изобщо да не може да лети.

— Наистина ли никой не е пробвал? — попита Тави.

— Корабите, които са плавали дотам, са били или пощенски, или търговски — на устните на Магнус се мярна усмивка. — Освен това може ли да си представите гражданин, който би искал да достигне бреговете на канимите в компанията на примитивни матроси, само за да се увери, че е също толкова безпомощен като тях?

Тави бавно поклати глава.

— Мисля, че не — той потупа картата с пръст. — А може ли това да е лъжа? Да искат умишлено да ни заблудят?

— Възможно е — каза Магнус с одобрителен тон, — въпреки че лично аз предпочитам да смятам тази вероятност за много ниска.

Тави изсумтя.

— Добре — каза той. — Това е доста ценна информация.

— И аз така си помислих — отвърна Магнус.

Тави въздъхна.

— Предполагам, че не бива да ви хвърлям зад борда, поне засега не.

— Оценявам това, ваше височество — сериозно каза Магнус.

Тави прокара пръст по няколко дебели линии, повечето от които бяха прави.

— Тези линии. Това някакви канали ли са?

— Не, ваше височество — каза Магнус. — Това са граници на области.

Тави хвърли безизразен поглед на Магнус.

— Не разбирам.

— Очевидно — поясни Магнус — канимите нямат централизирано управление. Те са разделени на няколко отделни, ясно разграничени племена.

Тави се намръщи.

— Както племената на маратите?

— Не съвсем. Всяка област е напълно независима. Тук няма никакъв съюз между племената, няма консолидирано ръководство. Всяка област се управлява напълно независимо от всички останали.

Тави примигна.

— Това е... — той се намръщи. — Щях да кажа, че това е безумие.

— Хм — каза Магнус. — Защото Карна е див свят, изпълнен с много различни народи, повечето от които влизат в конфликт помежду си. Ние, алеранците, бихме могли да оцелеем и успеем срещу враговете си само ако сме обединени.

Тави посочи картата.

— А броят на канимите е толкова голям, че спокойно могат да си позволят разделение.

Магнус кимна.

— Предвид обстоятелствата, аз съм преизпълнен с радост от факта, че новият принцепс намери честно, мирно и взаимноизгодно решение за разрешаване на ситуацията в долината Амарант.

— Не е лошо да направиш добро първо впечатление — съгласи се Тави. Той замислено поклати глава. — Можете ли да си представите, Магнус, какво би станало, ако тези луди идиоти от Сената

бяха настояли на своето и бяха финансирали ответна атака към родината на канимите?

Магнус мълчаливо поклати глава.

— С тази численост — продължи Тави — щяха да ни изтрият от лицето на земята. Няма никакво значение дали могат да призовават фурии или не, те биха могли да ни унищожат за нула време.

Лицето на Магнус стана мрачно.

— Най-вероятно да.

Тави го погледна.

— Тогава защо не го направиха?

Старият курсор отново поклати глава.

— Не знам.

Тави известно време изучава картата, разглеждайки различните области.

— При това предполагам, че Варг е представител само на една от тези територии?

— Да — каза Магнус. — Нараш. Това е единствената област, която действително е влязла в контакт с Алера.

Пристанището Маршаг, отбеляза Тави, също беше в областта Нараш.

— Тогава предполагам, че следващият въпрос, който трябва да си зададем...

Отвън отчаяно заби корабната камбана. Демос започна да крещи команди. Няколко мига по-късно капитанът почука, след което отвори вратата на каютата им.

— Магнус — каза той, кимайки към стария курсор.

— Милорд — каза той, кимайки към Тави. — Старият морски вълк беше прав. От юг ни приближава буря.

Тави се намръщи, но кимна.

— Как можем да ви помогнем, капитане?

— Вържете всичко, което не е прикрепено към пода — отговори Демос, — включително и себе си. Бурята ще бъде сериозна.

ГЛАВА 2

Валиар Маркус размишляваше над това как да информира гордия млад канимски офицер, че има голяма разлика между това да кажеш на един алеранец, че обонянието му е лошо и това да му кажеш, че мирише лошо.

Маркус осъзнаваше, че младият каним се стреми да се прояви в уроците пред такива личности като Варг, безспорният лидер на канимския флот, и неговият син Насаг, следващ по старшинство.

Ако Маркус изкара младия офицер глупак, това би било обида, която канимът нямаше да забрави до смъртта си. Предвид невероятно дългата продължителност на живота им, това означаваше, че действията на Маркус могат да се отразят добре или зле на поколения, които дори още не са родени.

— Въпреки че фразата ви е правилна — внимателно и бавно отговори Маркус на ясен алерански, — някои мои съотечественици могат да реагират не съвсем адекватно. Нашето обоняние, както забелязахте, е развито много по-слабо от вашето, така че формулировката, свързана с това, може да се изтълкува не точно така, както е прието при вас.

Варг издаде слабо ръмжене и промърмори:

— Няма значение дали е алеранец или каним, той трябва да знае, че миризмата му е нежелана.

Маркус обърна глава към озлобения стар водач на канимите и сведе глава по алерански.

— Както кажете, сър.

Имаше само частица от секундата, преди смутеният млад офицер да изръмжи и да се хвърли към Маркус с оголени зъби.

Маркус бе разпознал признаците на онази болезнено крехка гордост, която, както се оказа, беше също толкова широко разпространена и често проявяваща се сред младите амбициозни каними, колкото и сред алеранските младежи.

Маркус беше почти на шестдесет и никога нямаше да е достатъчно бърз, за да се справи с канима, ако разчиташе само на сетивата си, за да го предупредят — но предвидливостта винаги се оказваше далеч по-надеждна защита, отколкото скоростта сама по себе си.

Маркус очакваше това агресивно избухване и жаждата за насилие.

Канимът представляваше осем фута стоманени мускули, зъби и здрави кости и тежеше два или три пъти колкото Маркус — но като се хвърли напред, той не успя да извие челюсти и Маркус го сграбчи за ухото с мазолестата си ръка, след което бързо дръпна настрани. Канимът се извъртя и се претърколи. Ръмженето премина във висок агонизиращ писък и той инстинктивно се премести към източника на болката, за да облекчи натиска върху чувствителното си ухо. Маркус се възползва от движението, за да наруши равновесието на канима, и влагайки цялата си тежест, го удари в брадичката, сваляйки го с трясък на палубата. Младият каним замря там замаян, очите му бяха изцъклени, езикът му висеше от устата и кървеше леко сцепен.

Маркус се изправи и оправи туниката си.

— Да имаш по-слабо обоняние — продължи Маркус, сякаш нищо не се е случило, — не е съвсем същото като да ти кажат, че миришеш лошо. Може да се случи някой по-чувствителен да го приеме като обида. Аз например, като обикновен стар центурион, твърде бавен, за да представлявам сериозна опасност в битка, не намирам нищо обидно в това изявление. То не ме ядосва и аз не бих направил нищо, дори и да бях разстроен от него. Но се опасявам, че някой по-малко толерантен и по-боеспособен може да ви навреди, докато вие просто се опитвате да бъдете дружелюбен. Разбирате ли ме?

Младият офицер погледна Маркус с невидящи очи. Той няколко пъти примигна.

После ушите му трепнаха в едва различим знак на разбиране и съгласие.

— Това е добре — каза Маркус на груб, но разбираем канимски, като леко показва зъби в усмивка. — Радвам се, че постигнахте такъв напредък в опитите си да разберете алеранците.

— Добър урок — изръмжа Варг в потвърждение на думите му. — Свободен сте.

Младият каним се изправи, оголи гърлото си в знак на уважение към Варг и Насаг и неуверено излезе от каютата.

Маркус се обърна към Варг. Канимът беше великан дори за представител на своя народ, висок около девет фута, и „Чистокръвен“ беше построен в съответствие с него. Тази кабина, която за канимите беше толкова тясна, колкото и всяко друго помещение на кораба, за Маркус изглеждаше огромна. Едрият каним, чиято черна козина беше пресечена с бели ивици от многобройните белези, беше приклепнал на пети, което беше един вид поза за отпускане. В лапите си държеше тежък свитък, разтворен по средата, където четеше по време на урока по алерански.

— Маркус — промърмори Варг; басовото му ръмжене звучеше заплашително, както винаги. — Очаквам да поискаш обяснение за това нападение.

— Вие имате млад офицер, който би бил обещаващ, ако не беше непоносимо арогантен глупак, убеден в непобедимостта на вашия вид и, като следствие, в непобедимостта на самия себе си.

Ушите на Варг весело се размърдаха напред-назад. Той хвърли поглед към Насаг — по-набитата и мускулеста версия на своя водач. Устата на Насаг беше широко отворена, разкривайки белоснежни зъби и изваден в канимска версия на усмивка език.

— Казах ти — каза Варг на канима. — Майсторът на лова си е майстор на лова.

— Сър? — вдигна вежди Маркус.

Той разбираше отделните значения на думите, но не и общия им смисъл.

— Стари кучета — обясни Насаг на Маркус. — Които обучават новобранци. Навремето те са формирали ловни глутници и са учили младежта да ловува. Такива учители ги наричали майстори на лова.

— В наши дни — изръмжа Варг, — с този термин наричат тези, които подготвят отряди от млади войници и обясняват на новобранците мястото им в бойните формирания. В легионите също имате нещо подобно.

— Центуриони — съгласи се Маркус, кимайки. — Разбрах.

— Паленцето нямаше да те убие — отбеляза Насаг.

Маркус погледна право в лицето на младия каним.

— Не, сър — отговори той твърдо. — Не би могъл. И от уважение към желанието на принцепса да пътуваме мирно аз съхраних живота му.

— Защо така, майсторе на лова? — изръмжа Варг опасно спокойно.

Маркус се обърна към него, без да трепне.

— Защото по-скоро бих оставил зад себе си мъртъв глупак, отколкото жив враг, който е успял да се поучи от грешките си. В бъдеще ще го считам за любезност, ако не ме използват по тъмно за онези уроци, за които и без това съм упълномощен да давам.

Варг оголи зъби в друга версия на канимска усмивка.

— Приятно е да виждам, че се разбрахме един друг. Моята лодка чака да ви върне на вашия кораб, Валиар Маркус.

— Да, сър.

Варг наклони глава и шия в алерански стил.

— Тогава върви по своя път и добър лов.

— И на вас, сър.

Маркус едва успя да се обърне към вратата, когато тя се отвори и влезе кльощав каним с червеникава козина, прекалено дребен за своята раса.

Без предисловие той оголи гърлото си пред Варг и каза:

— Наближава голяма буря, вожде мой. Имаме по-малко от половин час.

Варг посрещна това съобщение с ръмжене и с кимване на глава отпрати моряка. Той погледна Маркус.

— Лодката няма да има достатъчно време да ви откара и после да се върне — каза той. — Изглежда ще трябва да останете още известно време.

— Сър — изръмжа Насаг.

В тона му имаше предупреждение, помисли си Маркус. Не беше толкова трудно да се досети за причините за предпазливостта му.

Маркус стигна до заключението, че няма да е особено щастлив да се окаже в капан на непознат кораб с гневен млад офицер, който все още не се е откъснал от получения урок.

— Носовата каюта — каза Варг.

Опашката на Насаг трепна в жест, който Маркус разпозна като жест на изненада. Но по-младият каним бързо се съвзе и се изправи.

— Центурион — избоботи той, — моля ви да дойдете с мен. Ще е по-добре да не се мотаеете наоколо, за да могат моряците да си вършат работата. Ще направим всичко възможно да се чувствате удобно.

Маркус с лека насмешка си помисли, че в този случай „удобно“ е синоним на „лесно дишане“. Но доста бързо си спомни, че канимите си имат собствена гледна точка, различна от тази на алеранците.

Той последва Насаг по палубата на „Чистокръвен“. Цялата обшивка на кораба беше боядисана в черно, което никога не би се случило с алерански кораб. Всъщност — точно обратното. Алеранските кораби по правило бяха бели. Това подобряваше зрението на екипажа, когато се работеше през нощта и особено при лошо време, когато оставаха само няколко източника на светлина.

Черното дърво наоколо създаваше мрачно, траурно впечатление, което безусловно изглеждаше внушително, особено в съчетание с черните платна. Нощното зрение на канимите обаче далеч превъзхождаше алеранското. Най-вероятно те не изпитваха никакви проблеми с работата през нощта, независимо с какъв цвят е боядисан техният кораб.

Насаг го заведе до каюта на носа на кораба — една от най-малко желаните, както Маркус знаеше. По ветроходните кораби вятърът, като правило, духа от кърмата и всеки, който е от подветрената страна, получава представа за всички аромати на кораба — а те изобщо не бяха малко.

Вратата на кабината беше ниска, едва колкото Маркус, но вместо просто да влезе, Насаг спря и почука — и след това изчака вратата да се отвори. А когато се отвори, зад нея се оказа напълно неосветена тъмна каюта без прозорци. Тих глас попита:

— С какво можем да служим, сине на Варг?

— Този алерански майстор на лова е под закрилата на Варг — каза Насаг. — Моят господар ти заповядва да го пазиш, докато не се върне при своите хора след бурята.

— Ще бъде направено — отговори гласът. — Той може да влезе, сине на Варг.

Маркус вдигна вежди и погледна Насаг. Канимът с муцуна посочи към каютата.

— Вашите покои, центурион.

Маркус погледна към тъмния отвор, после към Насаг.

— И тук ще бъда в безопасност, нали?

Ушите на Насаг трепнаха от удивление.

— Повече от където и да е другаде на този кораб.

Едно от най-важните неща, които алеранците бяха научили за канимите, главно благодарение на принцепса, беше, че за канимите езикът на тялото играе много по-важна роля, отколкото за хората. Думите може да не означават нищо, но позите и движенията играеха ролята на много по-надежден индикатор за истинските намерения. В резултат на това не си струваше да показваш на воините-вълци признаци на физически страх, ако не искаш да бъдеш изяден, например. Така че Маркус уверено заглуши инстинктивната си подозрителност, която разбуди в него невидимия събеседник, кимна спокойно на Насаг и влезе в каютата, затваряйки вратата зад себе си.

В тъмнината той изведнъж усети колко тънки са туниката и панталоните му и за първи път, откакто корабът напусна пристанището преди повече от месец, усети, че му липсва надеждната тежест на бронята. Не сложи ръка на меча си — жестът щеше да е твърде очевиден. Ножовете, които криеше по себе си, в такъв мрак биха били по-полезни в бой от каквото и да е друго. Всичко щеше да се случи в ужасяваща теснота.

— Ти не си майстор на лова — отбеляза все още невидимият каним. Той изръмжа насмешливо: — Не, ти не си воин.

— Аз съм центурион от Първи алерански легион — отговори той. — Казвам се Валиар Маркус.

— Едва ли — отговори гласът. — По-скоро ви наричат Валиар Маркус, доколкото мога да съдя.

Маркус усети как напрежението сковала плещите му.

— Знаете ли, ние наблюдаваме вашите шпиони. Те до голяма степен са необучени. Но до вчера дори не подозирахме, че и вие сте един от тях, разбрахме го съвсем случайно. Вятърът раздели завеса и бяхте забелязан да четете един от свитъците на Варг, когато той излезе от каютата.

Друг глас някъде отдясно и отгоре каза:

— Бяхте разкрит напълно случайно.

Трети глас, отдолу и отляво, добави:

— Признак за умения в занаята.

Маркус присви очи замислено.

— Варг не докара онзи избухлив младеж, за да му даде урок чрез мен — констатира той. — Направи го, за да забави заминаването ми, докато бурята не ме принуди да остана тук.

— По наша молба — потвърди първият глас.

Маркус изсумтя. Но Варг беше изиграл цялата ситуация, сякаш просто се възползва от добър шанс. Което означаваше, че по някаква причина Варг иска да запази този разговор в тайна дори от собствените си хора. Което от своя страна предполагаше разногласия в техните редици — винаги полезна информация.

От което на свой ред следваше друг извод.

— Вие сте Ловци — каза той тихо. — Като онези, които се опитаха да убият принцепса.

Чу се тихо движение в тъмното и един от канимите свали плътен плат от купа, пълна с някаква течност, която излъчваше червена светлина.

Маркус видя трима стройни канима със сива козина и с малко по-големи, по-лисичи уши от тези на повечето техни воители. Бяха облечени в свободни сиво-черни дрехи. В миналото, когато канимите бяха забелязани в долината Амарант, ги описваха точно в такива дрехи.

Каютата беше тясна, имаше само две двуетажни койки. Единият каним се беше сгърбил на пода над купата. Вторият се беше изпънал на горната койка от едната страна на каютата, а третият седеше в странна поза на долната койка от другата страна. И тримата каними бяха абсолютно еднакви, козината им беше с еднакъв оттенък и плътност, което подсказваше роднински връзки, вероятно бяха братя.

— Ловци — каза първият каним. — Значи така ни нарича твоят народ. Аз се казвам Ша.

— Неф — изръмжа вторият.

— Кох — каза третият.

Появи се вятър, който увеличи люлеенето. В необятното море тресна гръм.

— Защо ме доведоха тук? — попита Маркус.

— За да ви предупредим — каза Ша. — В земите на Нараш за вас няма опасност да ви нападнат. Но на другите територии няма да сте в безопасност. Те ви смятат за един вид паразит, който трябва да бъде унищожаван на място. Варг може да ви защити само до определен

момент. Ако отидете по-нататък, ще го направите на свой риск и за своя сметка. Варг смята, че вашият принцепс трябва да обмисли възможността да се върне сега, а не да продължава пътя си.

— Принцепсът — каза Маркус, — изключително негативно възприема опитите да му влияят с разсъждения за възможна опасност.

— И все пак — каза Ша.

— Защо ми го казвате това тук? — попита Маркус. — Защо не изпратихте пратеник на кораба?

И тримата се взряха в Маркус с неразгадаеми изражения.

— Защото ти си враг, Валиар Маркус. Варг е от кастата на воините. На него по-скоро ще му поникнат нови зъби, отколкото неговият дълг да му позволи да оказва помощ и да дава съвет на враг.

Маркус се намръщи.

— Е, мисля, че разбирам. Варг не може да направи това, но вие можете.

Ша мръдна уши в знак на потвърждение.

— Нашият дълг е да се подчиняваме и да постигаме резултати, независимо от методите. Ние служим. Ние се подчиняваме.

— Ние служим — промърмориха Неф и Кох. — Ние се подчиняваме.

Отново удари гръм, този път плашещо близо, а поривите на вятъра се усилиха и вече звучаха като непрекъснат вой.

Някъде далеч зад звуците на бурята се разнесе друг звук — тежък, колосален вой, по-дълбок и продължителен от гръм. Маркус беше чувал нещо подобно само веднъж, преди много години.

Това беше рев на левиатан, който охранява своята територия, един от морските гиганти, който с лекота можеше да превърне в трески дори кораб с големината на „Чистокръвен“.

Бурята го беше събудила, а за призователите на вода на корабите беше трудно да поддържат завесата над корабите си, когато морето е неспокойно.

И хора, и каними можеха да загинат в тази буря. Маркус преглътна буцата страх и приклепна с гръб към стената, затваряйки очи.

Ако Ловците смятаха да му навредят, вече щяха да са го направили. Така че единственото, за което трябваше да се тревожи,

беше разгневеният левиатан, който може да превърне „Чистокръвен“ в облак трески, изхвърляйки всички на борда в бурния океан.

Маркус определи тази възможност като умерено опасна. Всичко е относително, предполагаше той. Такава смърт е ужасна, но поне безпристрастна. Съществуваха и по-лоши начини да се умре.

Например принципът да разбере това, което бяха разбрали Ловците: че Валиар Маркус не е обикновен, макар и заслужен центурион на алерански легион. Че той всъщност е това, което го нарекоха, а именно — шпионин, действащ инкогнито. Че той е бил изпратен от смъртните врагове на принципса още в Алера, въпреки че това Ловците нямаше как да знаят, но ако някой от обкръжението на принципса или, великите фурии да го пазят, самият Октавиан научи, че Валиар Маркус е просто маска на курсор Фиделиас, служещият на Акватайн предател на короната, той ще бъде призован да си плати.

Фиделиас вече не беше на служба при Акватайн.

Всъщност той смяташе, че е подал най-еднозначната молба за напускане в живота си, чийто единствен недостатък беше, че не лиши Върховна лейди Акватайн от безсърдечния ѝ живот.

Това впрочем вече нямаше значение. Щом го разкрият, животът му ще свърши. Фиделиас го знаеше и се беше примирил. Каквото и да предприеме, това няма да промени факта, че е нарушил клетвата към короната и е свързал съдбата си с предатели, които възнамеряват да узурпират властта на Гай.

Един ден той ще плати за делата си.

Но дотогава той знаеше кой е и какво трябва да прави.

Валиар Маркус затвори очи и с майсторство, присъщо само на най-опитните войници, веднага потъна в сън.

ГЛАВА 3

Амара, графиня Калдерон, изтри потта от челото си и погледна изтънелия слой облаци с леко чувство на удовлетворение.

За пореден път местните вятърни фурии се бяха опитали да се съберат, за да нападнат жителите на долината Калдерон в една от онези бури, които караха холтърите да се втурват в търсене на каменно убежище.

И отново тя успя да се намеси, преди ураганът да започне да се оформя. Не чак толкова трудна задача, при условие че успееш да се добереш до епицентъра навреме. Твърде много неща трябваше да се случат, преди бурята да достигне такава мощ, че да представлява опасност за хората на съпруга ѝ, и ако Амара успееше да се справи с нея на ранен етап, беше сигурно, че ураган няма да има.

И това истински я удивяваше. Въпреки че на теория не би трябвало. В края на краищата унищожаването винаги е по-лесно от създаването. Като например нейната преданост към Първия лорд. Или като нейната любов и преданост към наставника ѝ — Фиделиас.

Горчивите мисли ѝ донесоха болка и тъга, което беше в противовес с веселите слънчеви лъчи, пробили през разпръснатите буреносни облаци и окъпали Амара в слабата топлина на ранното зимно слънце. Тя затвори очи за момент, поглъщайки цялата възможна топлина. Винаги ѝ ставаше студено, когато се издигнеше на повече от миля, както беше сега, особено само по рокля, вместо в надеждната защита на кожения костюм.

Тя не се преоблече, предполагайки, че решаването на сегашната задача ще отнеме около половин час и няма да се налага да се издига на сериозни височини. След това така или иначе щеше да се върне към задълженията си в Харисън, където графиня Калдерон я очакваше цял списък със страхотно много незначителни, но безспорно важни и изключително удовлетворяващи въпроси, които изискват нейното внимание.

Амара поклати глава, за да прогони мислите си колкото може по-надалеч, и призова Сирус, своята вятърна фурия.

Навремето тя би се втурнала към Харисън възможно най-бързо, но сега подобна проява ѝ изглеждаше крайно неуместна заради грохота и тътена, които щеше да предизвика и които можеха неприятно да изненадат холтърите.

А освен това щеше да разкъса подгъва на роклята и напълно да разроши косата си.

Преди това щеше да е последното, за което би се притеснила — но изявите ѝ сега бяха от значение за хората, с които се налагаше ежедневно да контактува, а когато изглеждаше, както подобава на една графиня, това много улесняваше нещата.

Освен всичко друго, въпреки че съпругът ѝ никога не бе обелил и дума за това, очите му по-красноречиво от всякакви думи свидетелстваха колко му харесва да е такава... елегантна, както напоследък.

Амара се усмихна. Както и ръцете му. И всичко останало.

Тя се насочи обратно към Харисън достатъчно бързо, но не и прекалено стремително, прелетя над разрасналия се град и се приземи в първоначалната крепост, която преграждаше тесния планински проход в източния край на долината Калдерон. Сега тя служеше като цитадела в градче с размер почти колкото имение на лорд, а не на обикновен граф.

Това, което беше започнало като пазар под открито небе с десетина амбициозни търговци, продаващи стоките си на няколкостотин преминаващи номади-марати, постепенно се беше превърнало в регионален търговски център, включващ десетки търговски обединения и привличащ хиляди заинтересувани от търговията посетители, както бледолики варвари, така и амбициозни алерански бизнесмени.

Разрастващият се град изискваше все по-големи доставки на храна и фермерите от холтовете в долината разширяваха своите домакинства и поля и с всеки нов сезон ставаха все по-проспериращи.

Алеранци от други части на Империята, привлечени от възможностите в долината Калдерон, бяха започнали да прииждат и да се заселват, и Бърнард вече беше одобрил създаването на четири нови холта. Амара се намръщи, преди да се приземи. Всъщност, помисли си

тя, технически само два от тях бяха наистина нови. Останалите бяха възстановени от руините на холтове, унищожени от вордската зараза преди няколко години.

Амара потрепери при спомена за това.

Вордите.

С помощта на маратите те бяха унищожени за момента. Но все още бяха някъде там. Двамата с Бърнард направиха всичко възможно, за да предупредят всички алеранци за заплахата, която представляват, но малцина бяха готови да се вслушат сериозно. Те не разбираха колко опасни могат да бъдат тези създания. А когато вордът се върне, глупаците може просто да нямат време да осъзнаят грешката си, още по-малко — да я поправят.

Амара вече се беше отчаяла да накара достатъчно хора да разберат. Но нейният съпруг по обичайния си маниер насочи усилията си в друга посока. Бърнард беше направил всичко възможно да предупреди държавата като цяло и не смяташе да хаби повече нерви и време. Вместо това той се прибра в Калдерон и започна да укрепва долината, правейки всичко по силите си, за да се подготви да защити дома си и своя народ от ворда и всяка друга възможна заплаха.

И като се имат предвид данъчните приходи от бързо развиващата се търговия в неговите владения, тези подготовки бяха много впечатляващи.

Тя размени поздрави със стражите на стените и се спусна в двора, преди да се насочи към дома на командира. Кимна на дежурния легионер отвън и влезе, за да намери Бърнард да преглежда планове със своя секретар и двама инженери от легиона. Той стърчеше с цяла глава над останалите и беше по-широк в раменете и гърдите. Въпреки че с течение на времето тъмната му коса се беше покрила със сребро по слепоочията, това ни най-малко не разваляше външния му вид. Все още носеше любимата си къса брада, въпреки че тя вече беше доста прошарена. Облечен в зелена куртка на горски жител и кожени панталони, той изглеждаше като гражданин само благодарение на високото качество на материята и кройката на дрехите. Очите му бяха сериозни и интелигентни, но между веждите му започваха да се появяват бръчки.

— Не ме интересува, че никой не го е правил преди — каза Бърнард на по-възрастния от двамата инженери. — След като го

направите, вече никой няма да може да каже това, нали?

Инженерът скръцна със зъби.

— Ваше превъзходителство, вие би трябвало да осъзнавате...

Бърнард присви очи.

— Осъзнавам, че ако чуя от вас дори още една дума с този снизходителен тон, ще свия тези чертежи и ще ви ги напъхам чак до...

— Ако приемем, че не сте прекалено зает — плавно го прекъсна Амара. — Чудя се дали бихте могли да отделите малко време от натоварения си график лично за мен, милорд съпруже.

Бърнард се взря в инженера, после си пое дълбоко дъх, успокои се и се обърна към Амара.

— Разбира се. Господа, ще продължим ли този разговор след обяд?

Тримата мъже промърмориха нещо утвърдително. Старшият инженер, без да сваля очи от Бърнард, грабна купчината планове от масата, бързо прибра ръцете зад гърба си и започна да ги навива на руло с почти неистово бързане, като едновременно с това отстъпваше назад към вратата.

На Амара той й напомни на язовец, препънал се в спящ тревен лъв и бягащ, за да спаси кожата си.

Тя се усмихна и затвори вратата зад „язовеца“.

— Легионите на Рива — с презрителен тон заговори Бърнард, докато крачеше из просто и функционално обзаведения кабинет. — Толкова дълго време не са държали в ръце оръжие, че спокойно могат да бъдат наричани Строителните бригади на Рива. Винаги си намират оправдания защо не могат да завършат нещо. Най-често — защото не могат да правят нищо както трябва.

— Безполезни паразити — каза Амара, кимайки съчувствено. — Но нима в легионите на Рива няма и твои хора, милорд?

— Тях не ги броя — изръмжа Бърнард.

— Разбирам — каза Амара сериозно. — А самият ти не служиш ли в легионите на Рива, милорд?

Бърнард спря и безпомощно я погледна.

Амара вече не можеше да се сдържа и избухна в смях.

По лицето на Бърнард пробягаха половин дузина различни емоции. После лицето му се разплу в усмивка и той ухилено поклати глава.

— Разбиваш предстоящата буря, преди да набере сила, за да се разрази отново?

— Това е мой дълг като графиня Калдерон — отговори Амара. Тя прекоси стаята, отиде до него, застана на пръсти и нежно го целуна по устните. Той я прегърна през талията и я придърпа към себе си, отговаряйки на целувката — бавно, удължавайки удоволствието.

Когато устните им най-накрая се разделиха, Амара издаде тих доволен звук и с усмивка попита:

— Труден ден ли беше?

— Сега е по-добре — каза той. — Ти сигурно си прегладняла.

— Умирам от глад. Ще хапнем ли?

Направиха само крачка, преди да прозвуча сигнален рог — предупреждение за пристигащи рицари Аери. Миг по-късно друг рог му отговори в далечината и след няколко секунди летящите рицари Аери се гмурнаха отвисоко с максимална скорост — двадесет здрави мъже, носещи паланкин.

— Странно — каза Бърнард. — Двайсет за един-единствен паланкин? За сбруята трябват само шестима.

— Може би ескорт? — предположи Амара.

— С рицари Аери, колкото е щатът на цял легион, като ескорт? Кой може да е толкова важен?

Рицарите изчакаха до последно, преди да забавят и да се приземят в средата на двора, точно срещу щаба на Харисън, като фуриите им вдигнаха ураганен вятър.

— Допълнителни ръце — досети се Амара, когато поривите на вятъра утихнаха. — Летели са с голяма скорост и са се сменяли по пътя.

Бърнард изсумтя.

— Защо ли е това бързане?

Един от рицарите Аери притича до Бърнард и удари с юмрук по нагръдника си в легионерски поздрав. Бърнард машинално върна жеста.

— Ваше превъзходителство — каза рицарят и подаде запечатан плик. — Принуден съм да ви помоля заедно с графинята незабавно да дойдете с мен.

Амара вдигна вежди и се спогледа с мъжа си.

— Арестувани ли сме? — попита тя с неутрален тон.

— Подробности са в писмото — отговори рицарят.

Бърнард вече го беше отворил писмото и четеше.

— От Първия лорд е — каза той спокойно. — Заповядва ни незабавно да отидем в Алера Империя.

Амара почувства проблясък на гняв.

— Вече не работя за Гай — отчетливо каза тя.

— Отказвате да се подчините ли, графиньо? — любезно попита рицарят.

— Амара... — започна Бърнард.

Амара трябваше да замълчи, но огънат на гнева ѝ се подхранваше от спомените за друг, много по-страшен огън, и болката ѝ надделя.

— Назовете поне една причина защо съм длъжна.

— Защото, ако не го направите — учтиво отбеляза рицарят, — ще трябва да ви арестувам и да ви заведа на съвета в окови, ако е необходимо.

Амара почувства как ставите ѝ пукаат в знак на протест, когато стисна пръсти в юмрук.

Бърнард положи голямата си, силна ръка на рамото ѝ и избоботи:

— Ще дойдем.

— Благодаря ви — каза рицарят със сериозно изражение на лицето. — Насам, моля.

— Позволете ми да взема няколко неща за пътуването, ако обичате.

— Две минути — каза рицарят. — Не мога да се задържам повече, ваше превъзходителство.

Амара го погледна.

— Защо не? — попита тя бързо. — Какво е станало?

— Война — кратко обясни той. За момент погледът му стана тревожен. — И ние губим.

ГЛАВА 4

Исана Гай, Първата лейди на Алера, се събуди посред нощ от шум в двора под покоите си.

Седалището на Върховен лорд Плацида беше шокиращо спокойно, дори по стандартите на Върховните лордове. Макар да беше изискан дом от бял мрамор, то представляваше просто четириетажна сграда, построена около централен площад и градина, които бяха обществено достъпни. В столицата Исана беше виждала сезонни домове на други Върховни лордове, които са много по-големи и по-сложно направени от този на предците на рода Плацида.

И въпреки това тази къща, макар и не толкова огромна, имаше своята тиха завършеност. Всеки каменен блок беше полиран и перфектно прилепнал. Всяка част от дървената дограма, всяка врата, всяка щора беше изработена съвършено от най-добрите видове дърво. Мебелировката също беше изработена старателно и поддържана с много любов.

Но най-важната разлика, помисли си Исана, идваше от хората в домакинството.

Столицата, подобно на много други големи градове на Империята, които тя беше посещавала, съдържаше в себе си различни слоеве на алеранското общество. Гражданите обикаляха и се перчеха в най-добрите си тоалети, докато обикновените свободни хора предпочитаха да си изпълняват задачите и да стоят настрана, а победните свободни и робите блъскаха най-тежката работа в ужасна нищета.

Семейството на лейди Плацида не държеше роби и на Исана ѝ беше трудно от един поглед да забележи разликата между граждани и свободни в домакинството. Освен това самите граждани изглежда помалко се перчеха с положението си и по-съвестно изпълняваха задълженията си, независимо какви са, и уважението, с което се отнасяха към своите слуги и работници, не зависеше толкова силно от

социалния им статус, колкото това беше обичайно за по-голямата част от Империята.

Пропастта между граждани и обикновени свободни хора, разбира се, не беше изчезнала, до това все още беше далеч. Но усещането за враждебност и страх, които я съпровождаха, тук ги нямаше.

Исана беше убедена, че това е следствие от това как Върховни лорд и лейди Плацида се отнасяха с хората си зад стените на своя дом, и това говореше доста за тях.

След като се върна от опустошената от войната Амарантска долина, Исана беше гост на Върховна лейди Ария Плацида. Въпреки че рязкото потушаване на въстанието на Калар и примирието с нахлулите каними да сложи край на войната, това не можеше да смекчи последствията. Войната беше попречила на прибирането на реколтата, беше опустошила холтовете, разрушила икономиката и унищожила властта. По цялата територия, подчинена на Калар, робите бяха вдигнали кървави бунтове. Дивите фурии, чиито призователи бяха убити във войната или умрели от глад или болести, обикаляха селата и бяха много по-опасни от бесни животни.

Последвалата борба за намиране на работа, храна и подслон срещу стихииите доведе до всеобхватен хаос. Появиха се разбойнически банди и броят им започна да нараства почти толкова бързо, колкото и болестите, поразили жителите на провинцията.

Огромните средства, налети от короната за спешно изграждане на достатъчен брой кораби, които да позволят на алеранските войски да придружат канимите до родината им, имаха успокояващ ефект — както и, по ирония на съдбата, присъствието на самите каними, които се разправяха с алеранските бандити толкова безмилостно и професионално, колкото и изпратените да ги преследват legioneri.

Исана подозираше, че всъщност това е причината заминаването им да се забави с няколко месеца. Разбира се, тя не можеше да докаже нищо, но подозираше, че Гай е забавил изграждането на последните кораби, за да използва присъствието на канимите, което да помогне за установяването на обществения ред сред хаоса в изтерзаната от войната област.

Сенатската гвардия и Легионът на короната постепенно възстановяваха контрола, но това беше болезнено методичен процес,

изпълнен с обичайното политическо маневриране на гражданите, борещи се за придобиване на нови титли и власт във възстановените територии — докато заселниците, които живееха там, изхрочваха дробовете си през студената зима или си ядяха обувките, опитвайки се да не умрат от глад.

С финансовата и обществена подкрепа на Дианическата лига Исана правеше всичко възможно да осигури хуманитарна помощ в региона — докато една нощ двама мъже, въоръжени с мечове, успяха да стигнат до вратата на спалнята ѝ, преди телохранителят ѝ да ги спре.

Новината за появата на наследника на короната, разбира се, се разпространи като степен пожар от единия до другия край на Империята в рамките на няколко дни. Това надигна нова буря от политически раздори, тъй като плановете на всеки амбициозен гражданин на Империята внезапно се разпаднаха на прах. На много хора този обрат на събитията изобщо не им хареса и мнозина вече обвиниха Тави в измама и поискаха Сенатът да го обяви за незаконен наследник. Но Сенатът нямаше никакви основания за това. Септимус се беше погрижил да има достатъчно свидетели и доказателства, които да потвърдят самоличността на неговия син.

Очевидно обаче някой беше решил, че ако някои от свидетелите удобно изчезнат, Сенатът ще може да възрази срещу официалното провъзгласяване на Октавиан за принцепс. Като най-основна свидетелка, Исана беше естествена мишена за подобни схеми.

По предложение на Първия лорд тя прие поканата на Ария да посети Плацида, уж за да говори на няколко важни срещи на Дианическата лига. В интерес на истината тя отлично знаеше точно защо идва: това беше единственото място в Империята, където можеше да е почти сигурна за своята безопасност. Предложението на Гай беше мълчаливо признание, че дори той не може да я защити в Алера Империя.

Разбира се, „почти сигурна“ не беше същото като „сигурна“. Но абсолютна сигурност не съществуваше.

Исана нямаше представа за причините за повишените гласове и тропота на крака в двора под прозореца ѝ, но не искаше да рискува.

Тя стана от леглото, облечена само в нощница, и веднага грабна дълго бронирано наметало от нощното шкафче. Тя се намъкна в

тежката дреха, движенията ѝ бяха бързи и точни от безкрайните тренировки, които Арарис я принуждаваше да прави.

Въпреки че наметалото изглеждаше от тежка кожа, парчета тънки стоманени плочки бяха пришити между два слоя по-лек материал. И макар да не беше толкова ефективна, колкото истинска броня, такава дреха предпазваше много по-добре от обикновена кожа и при нужда се обличаше много бързо.

Щом наметалото се оказа на мястото си, тя пхна крака в леките кожени обувки и с гримаса на отвращение прехвърли кожената лента през рамото си, така че мечът, стандартен легионерски гладиус, да се озове на хълбока ѝ.

Тя се отнасяше към оръжията без ентузиазъм. Успя да усвои някои елементарни умения по самозащита с меч, отново по настояване на Арарис. Чувстваше, че няма избор по този въпрос. В крайна сметка именно Арарис рискува живота си, за да спре убийците, които едва не се добраха до нея, и най-малкото, което можеше да направи, беше да следва съветите му и да му помогне да изпълни задълженията си като сингулар на Първата лейди.

Тя усърдно изучаваше основите на фехтовката, но не мислеше, че някой ден ще се чувства истински комфортно, носейки меч.

Въпреки че това ѝ причиняваше неудобство, разсъждаваше тя, самият факт на тежестта на бронята върху нея и на меча я караше да се чувства по-скоро уверено, отколкото нелепо.

Исана почувства напрежение и безпокойство секунда преди отвън да се разнесат тихи стъпки и когато вратата се отвори, тя вече стоеше в защитна позиция с меч в ръка.

Светлината от лампата в залата очертаваше само черния контур на натрапника, но чувствата на Исана като воден призовател го разпознаха по-бързо от очите ѝ.

— Арарис — тихо прошепна тя и отпусна меча. Изчака го да затвори вратата след себе си и каза:

— Светлина.

Малката фурия на лампата до леглото ѝ отговори на нейния глас и се събуди за живот, като хвърли топла жълта светлина по просторната стая и освети Арарис. Той беше човек със среден ръст и телосложение. Косата му беше подстригана според обичая на легиона, едната страна на лицето беше изкривена от белег, клеймо, с каквото

бележеха мъже, обвинени в малодушие по време на битка. Носеше прости, добре изработени дрехи и плащ, малко различаващ се от този на Исана. На едното му бедро висеше гладиус, а на другото — дълго острие. Тревогата му утихна, след като я видя, и Исана почувства внезапния топъл прилив на неговата привързаност и любов, заедно с други, не толкова поетични изрази на мъжко одобрение.

— Не е лошо — каза той тихо и кимна към меча, — но следващия път се отдалечи от прозореца, преди да запалиш светлината.

Тя поклати глава и с въздишка се отдалечи от прозореца, протягайки му ръка:

— Съжалявам. Тъкмо се събудих.

Той пристъпи към нея и я хвана за ръката, като едва я докосваше с пръсти:

— Всичко е наред. Не си очаквала, че в живота ти ще има подобни инциденти.

Тя леко му се усмихна:

— Не. Мисля, че не — тя поклати глава: — Какво става отвън?

— От столицата е пристигнал пратеник — отвърна спокойно Арарис и отпусна ръка. — Нейна светлост моли да се присъединиш към нея в кабинета ѝ възможно най-скоро. Не знам нищо повече.

Исана се огледа и въздъхна. После внимателно прибра меча си. След като няколко пъти се поряза, тя се беше научила да уважава острието.

— Изглеждам смешно.

— Изглеждаш като човек, който се отнася сериозно към живота си — поправи я Арарис.

Той се обърна, когато чу звук на стъпки отвън. Всичко около тях кипеше и увеличаването на броя на гласовете, заедно с отварящи и затварящи се врати, свидетелстваше за все по-нарастващата активност във владението на Плацида.

— Честно казано, милейди, тази суматоха е идеална за ново нападение. Ще се радвам да ви видя с броня, когато се движите по коридорите.

— Добре — каза Исана. — Тогава да не губим повече време.

За себе си Исана отбеляза, че едно от предимствата на скромните размери на дома е, че за да се стигне до отсрещната му страна не е

необходимо да се подготвя за пътуване заедно с кочияш и впрегатни животни, както често се случваше в столицата или при Акватайн.

Исана размени поздрави с младия рицар, прислужницата и старшия писар, с всеки от които беше вечеряла по няколко пъти, пресече двора и с решителни крачки се насочи нагоре към личния кабинет на Върховната лейди.

Арарис мълчаливо я следваше, на две крачки отзад и отстрани, а очите му внимателно и спокойно оглеждаха наоколо.

Пред кабинета на лейди Плацида имаше охрана. Исана забави крачка и размени поглед с Арарис. Това никога досега не се беше случвало. Ария беше една от най-уверените в себе си жени, които Исана беше срещала, и последното нещо, за което би се притеснила, щеше да е собствената ѝ безопасност.

И за това си имаше сериозни причини, ако се вярва на докладите, които Исана беше чула. В Алера повечето гражданки бяха получили статута си чрез брак. Но не и Ария. Като студентка тя участвала в дуел срещу новоизлюпения Върховен лорд Родес, възникнал в резултат на доста агресивното ѝ отхвърляне на вниманието му по време на вечерите в Академията, ако се вярва на слуховете. Победила категорично младия мъж и то пред толкова много свидетели, че в никой не възникнали съмнения относно превъзходството ѝ.

Исана изобщо не искаше да знае какви причини могат да принудят лейди Ария Плацида да сложи охрана пред вратата си. Но желанията ѝ едва ли имаха значение. Затова тя пристъпи напред и кимна на стражите, които в отговор ѝ отдадоха чест. После единият отвори вратата пред нея, без да си прави труда да попита вътре дали може или не.

Исана вътрешно потрепери, но положи усилия да не ѝ проличи. Чувстваше се доста груба, направо самонадеяна, да прониква в личните покои на Върховната лейди, но колкото и странно да изглеждаше, Исана беше с равен на Ария статут, че дори и по-висок.

В извънредна ситуация Първата лейди на Алера нямаше нужда да иска разрешение за влизане в стаята. А независимо какво лично чувства, Исана беше длъжна да поддържа статута на своя ранг, както и да изпълнява отговорностите, произтичащи от него.

Кабинетът на Ария можеше да бъде сбъркан с градина. Няколко фонтана тихо ромоляха вътре, а растенията бяха навсякъде, с

изключение на рафтовете с книги, разположени покрай стените. Водата от фонтаните падаше в басейн в центъра на стаята, а многоцветни светлинки трептяха на дъното на басейна като малки скъпоценни звезди.

Лейди Плацида се появи след по-малко от минута, втурвайки се уверено и енергично в стаята. Тя беше висока жена с красива червена коса и подобно на Исана, приличаше на двадесетгодишно момиче. Подобно на Исана, тя всъщност беше много по-стара. Носеше рокля в цветовете на Дом Плацида — зелено върху зелено — същия цвят имаше и подплатата на белия ѝ пътен плащ и ръкавиците ѝ.

— Исана — каза тя, приближи до нея и протегна ръце.

Исана хвана ръцете ѝ и получи целувка по бузата. При съприкосновението Исана почувства мъчителна тревога под спокойното изражение на Върховната лейди.

— Ария. Какво е станало?

Лейди Плацида учтиво кимна на Арарис и отново се обърна към Исана.

— Не съм сигурна, но пристигнаха запечатани заповеди от Първия лорд и милорд съпругът ми вече отиде да мобилизира легионите на Плацида. Заповядано ни е веднага да се явим в столицата.

Исана вдигна вежди.

— Само на нас?

Върховната лейди поклати глава.

— Половин дузина от най-могъщите лордове на моя съпруг също бяха призовани, а пратеникът каза, че подобни призовки са били изпратени към всички краища на Империята.

Исана се намръщи.

— Но... защо? Какво е станало?

Лицето на Ария остана спокойно, но тя не можеше да скрие тревогата си от усещанията на Исана.

— Нищо хубаво. Екипажът ни чака.

ГЛАВА 5

Досега Исана само веднъж беше влизала в голямата зала на Сената — по време на церемонията по представянето, когато тя и още няколко души бяха представени като нови граждани на Алера.

Тогава, облечена в червените и черни цветове на Дом Акватайн, тя беше прекалено смутена, всъщност дотолкова, че не беше забелязала колко огромно е това място.

Сградата на Сената беше построена от здрав тъмносив мрамор и би трябвало да е достатъчно голяма, за да побере не само Сената, включвайки сенаторите и свитите им, но и всеки гражданин на Империята. Веднъж казаха на Исана, че тук могат да се поберат повече от двеста хиляди души и всеки от тях може да види и чуе случващото се благодарение на умело вградените в конструкцията фурии.

Повече от всичко друго Сенаториумът наподобяваше на огромен театър. В долната и средната му част в полукръг бяха разположени местата на сенаторите, председателствани от проконсула, сенаторът с най-много гласове в Сената.

След тях ниво след ниво на стотици ярда нагоре и настрани се издигаха редове за сядане. Гледайки от горе на долу към местата на членовете на Сената, човек трябваше само леко да вдигне поглед, за да види Цитаделата на Първия лорд, сърцето на Алера Империя, извисяваща се над Сенаториума.

— Какво е толкова смешно? — прошепна лейди Плацида.

— Помислих си, че всеки, който влезе тук, веднага ще забележи колко огромна е Цитаделата на Първия лорд и колко заплашително се извисява над нас — каза Исана. — Трудно може да не бъде забелязана.

— Това не е нищо — отговори лейди Пласида. — При излизане оттук се вижда Сивата кула. Още по-мъчителна гледка.

Исана се усмихна и като погледна през рамо, се убеди, че Ария е права.

Сивата кула, тази скромна малка крепост, беше затвор, построен така, че да може да задържи в безпомощно състояние дори най-

мощните заклинатели в света — и беше мълчаливо напомняне, че никой в Алера не е извън обсега на закона.

— Няма да се учудя — каза Исана, — ако Първият лорд, ръководил строежа, който и да е бил той, умишлено е осигурил тази гледка, или за да успокои сенаторите, или за да ги сплаши.

— И едното, и другото, естествено — отговори лейди Плацида. — Сенаторите, предани на Империята, могат да спят спокойно, знаейки, че най-силните и амбициозни хора винаги ще носят лична отговорност — и че стремящите се към власт ще получат същото послание. Мисля, че изграждането на Сенаториума е било ръководено лично от Гай Секундус, и той — о, велики...

Исана не можеше да съди лейди Плацида, че прекъсна изречението си по средата.

Защото макар грандиозният Сенаториум като правило да бе винаги почти празен и само съвсем малка част от местата му да бяха заети от сенатори и техните свити, както и от няколко групички зрители, на които законът позволяваше да гледат какво се случва, тази вечер всичко беше различно.

Сенаториумът беше изпълнен до най-високите нива.

Глъчката беше невъобразима: море от разговори, кипящ поток от гласове. Но емоциите на присъстващите замайваха повече. Никоя от тях, взета поотделно, не беше особено пронизителна, но имаше толкова много хора, че като цяло силата на техните приглушени тревоги, любопитство, нетърпение, раздражение и безброй други емоции я удариха като чувал със зърно.

Исана почувства как лейди Плацида използва способностите си на призовател на метал и огради ума си с щит, предпазващ я от бурята от емоции, и за миг съжали, че не може да направи нещо подобно. Тя стисна зъби, устоявайки на наплива на околните емоции, и миг покъсно ръката на Арарис стисна нейната в знак на подкрепа — докосването му ѝ вдъхва увереност и я защити от устремилия се към нея поток.

Тя му отвърна с бърза благодарствена усмивка и използвайки това като опорна точка, методично изтласка другите емоции на заден план, осигурявайки си възможност постепенно да се приспособи към тях.

Арарис и лейди Пласида стояха от двете ѝ страни и търпеливо изчакаха да се адаптира.

— Всичко е наред — каза тя миг по-късно, докато гражданите продължаваха да пристигат. — Чувствам се по-добре, Арарис.

— Най-добре е да заемем местата си — промърмори лейди Пласида. — Имперската стража започва да пристига. Първият лорд може да се появи всеки момент.

Те слязоха надолу до ложа, разположена непосредствено над местата за членовете на Сената.

Въпреки че тези места юридически не бяха регистрирани на конкретни Върховни лордове, на всички беше ясно кой точно ще заеме определени места. И всеки Върховен лорд традиционно заемаше едно и също място в Сенаториума при редките свиквания на Сената и Върховните лордове.

Местата за лорд и лейди Пласида бяха разположени над мястото, където седяха сенаторите от онези области, които бяха контролирани от подчинени на тях граждани.

Лейди Пласида се забави няколко минути, защото спираше да размени поздрави с няколко души, така че Исана и Арарис първи се разположиха в сенаторската ложа.

— Лейди Верадис? — попита Исана, разпознавайки младата жена в съседната ложа.

Сериозната млада учителка с руса коса, дъщеря на Върховен лорд Церес, веднага се обърна към тях и сдържано кимна на Исана.

Беше съвсем сама в ложата на баща си и на открито изглеждаше още по-тънка и крехка.

— Добър вечер, ваше височество.

— Моля, наричайте ме Исана. Познаваме се достатъчно добре.

Момичето ѝ се усмихна леко.

— Разбира се — каза тя, — Исана. Радвам се да ви видя в добро здраве. Добър вечер, сър Арарис.

— Лейди — тихо каза Арарис и склони глава.

Той обходи с поглед празната ложа и произнесе, леко понижавайки глас:

— Изглежда получавате много по-малко внимание, отколкото заслужавате.

— За това си има много добра причина, сър — отвърна Верадис, премествайки поглед към ложите на Сената. — Надявам се скоро да я узнаем.

Намръщена, Исана се облегна назад и започна да оглежда местата зад ложите на Върховните лордове, където по правило пристигащите лордове и графове сядаха зад своите покровители.

Например зад ложата на лорд Акватайн се бяха настанили много добре облечени граждани, главно в черните и алените цветове на Дом Акватайн, а черните и златните цветове на Дом Родес бяха почти също толкова на брой зад ложата на този Върховен лорд. За разлика от тях, в секциите зад ложите на лорд Церес и, като стана въпрос, зад ложите на лорд и лейди Плацида, присъствието беше малобройно.

А пространството зад празната ложа, където би трябвало да седи Върховен лорд Калар, беше абсолютно пусто, нямаше никой в сивите и зелени цветове на Дом Калар. Това не беше изненадващо, като се има предвид, че Домът беше в немилост, след като откритият бунт на Бренсис Калар срещу короната се провали така катастрофално. Въпреки това по краищата на тази секция стояха граждани, макар и облечени в цветовете на други велики Домове.

Разбира се, все някой трябваше да бъде облечен в цветовете на Калар, дори и причината да е само дан към традицията или по силата на навика. Някои семейства носеха тези цветове от векове. Независимо от действията на последния лорд Калар, те не биха се отказали от традиционните си дрехи, всъщност много от най-бедните граждани на този регион просто не биха могли да си позволят нов гардероб, предвид каква разруха нанесе на икономиката бунтът на лорда.

Къде бяха гражданите от Калар, Церес и Плацида?

Какво не им каза лейди Плацида?

Тя почувства подобна заинтересованост в Арарис и се обърна към него, очаквайки да е забелязал същото, но откри, че той внимателно оглежда сенаторската ложа.

— Арарис? — прошепна тя.

— Виж ложата на Акватайн — тихо отвърна той. — Къде е лейди Акватайн?

Исана примигна и се вгледа по-внимателно. Със сигурност в ложата до Върховен лорд Атис Акватайн не се виждаше познатата великолепна фигура на съпругата му Инвидия.

— Къде би могла да бъде? — промърмори Исана. — Тя никога не би пропуснала подобно нещо.

— Може би сега, когато се появи наследник, те най-накрая са решили да се избият един друг — прошепна познат подигравателен глас. — Макар че ако е така, значи съм загубил парите, които заложих за друг победител при курсорите.

Исана се обърна и видя дребен и строен светлокос мъж, който им се усмихваше от ложата над тях, небрежно подпрян с лакти на парапета.

— Ерен — каза Исана и се усмихна, — какво правите тук? Мислех, че ще отидете със сина ми при канимите.

Изражението на лицето на младия мъж стана мрачно, Исана почувства как той потиска и крие емоциите си, но тя успя да усети проблясък на уморено разочарование, гняв и страх.

— Дългът зове — отвърна той, като положи всички усилия да се усмихне на Ария, когато тя се появи в ложата. — Лейди Плацида. Нетактично ли ще е от моя страна да ви натрапя своето присъствие по време на обръщението на Първия лорд?

Лейди Плацида погледна Исана и вдигна въпросително вежди.

— Моля, сър Ерен. Заповядайте, присъединете се към нас.

Ерен сведе глава в знак на благодарност и спокойно прехвърли крака през парапета, след което скочи в ложата им с толкова непринудено пренебрежение към авторитета на Сенаториума, че Исана трябваше да положи усилия, за да не се усмихне.

Ерен едва успя да седне, когато единственият херолд затръбни сигнал за приближаването на капитана на легиона — вместо обичайното оповестяване за процесията на Първия лорд.

Ропот като вълна премина през Сенаториума веднага щом всички седнали се изправиха на крака — Първият лорд използваше такъв протокол главно по време на война.

Гай Секстус, Първи лорд на Алера, влезе с последните звуци на фанфара, придружен от дузина рицари на метал, облечени в алените плащове на Гвардията на короната.

Висок и с мощно телосложение, Гай би приличал повече на човек в разцвета на силите си, отколкото на осемдесетгодишен, ако не беше абсолютно сивата му сребристорбяла коса, която, ако Исана не

грешеше, беше станала още по-тънка и рядка от последния път, когато се бяха срещнали преди няколко месеца.

Първият лорд се движеше като човек, много по-млад от годините си, и с няколко бързи стъпки преодоля разстоянието от Сенаториума до сенаторските ложи. Той мина между ложите на лордовете на Фригия и Антилус, като в никоя от тях нямаше Върховен лорд.

Присъстваше лейди Фригия, а възрастният едноок лорд, който се намираше в насрещната ложа, очевидно представляваше Върховен лорд Антилус: на гърдите му висеше кинжал с печата на Дом Антилус.

Мърморенето се превърна в нарастващ шум, когато Гай слезе долу.

— Граждани! — каза Първият лорд, вдигайки ръце, за да вземе думата в Сената. Гласът му, усилен от фуриите на сградата, достигна до всеки присъстващ. — Граждани, моля ви.

Говорителят на Сената, Исана не беше сигурна кой точно е той тази година, някой от Парция, както ѝ се струваше, бързо зае трибуната.

— Ред! Ред в Сенаториума! — гласът му, сякаш принадлежащ на титан, прогърмя из цялата огромна зала и удави гласовете на събралите се граждани.

На Исана ѝ се мярна кратката жестока мисъл, че този човек вероятно е доста доволен от себе си. Макар че, като се замисли — колко ли често има възможност и причина да надвика половината граждани на Алера? Тя можеше да си припомни някои дни, когато и на самата нея това би ѝ било добре дошло.

Щом шумът се превърна в тих шепот, говорителят кимна и каза:

— Радваме се да ви приветстваме на това извънредно заседание на Сената, свикано по молба на Първия лорд. Сега ще дам думата на Гай Секстус, Първи лорд на Алера, за да съобщи на уважаемите участници на това събрание информация, имаща ключово значение за Империята.

Преди той да завърши да говори, Гай вече беше приближил до трибуната и уверено зае мястото му.

В движенията му нямаше нито заплаха, нито арогантност, нищо, което би могло да предизвика в говорителя друго освен досада, но Гай някак успя да го изтласка, така както голямо куче избутва малко от купа с храна и го прави толкова плавно и естествено, сякаш целият

свят е длъжен безусловно да му се подчинява — и като следствие точно така се получаваше.

Исана поклати глава, едновременно ядосана от високомерието на този човек и възхитена от сдържаността му. Гай никога не използваше разнообразните си сили — характер, воля или призоваване — над необходимото. Разбира се, той никога не позволяваше нещо да застане между него и онова, което смяташе за „необходимо“. Без значение колко невинни хора могат да загинат вследствие на това.

Исана сви устни и се застави да не си припомня финала на бунта на лорд Калар и собствената му ужасна смърт, смъртта на неговия град с всичките му жители, както и на всички имения около него и на живеещите в тях хора. Сега не беше моментът отново да обсъжда действията на Гай Секстус или да решава какви са — военни действия, необходимост, убийство или, най-вероятно, по малко и от трите.

— Граждани — започна той, а тонът на ясения му глас беше сериозен и сдържан. — Днес не дойдох при вас като Първи лорд, един от онези, които управляват Империята вече стотици години. Дойдох при вас, за да ви предупредя. Дойдох при вас, за да ви призова да изпълните своя дълг. И дойдох при вас, за да ви помоля да надхвърлите всичко, което дългът изисква.

Той направи пауза, а ехото на гласа му се разля и замря под потъмнялото небе.

— Алеранци — каза той, понижавайки глас, — ние се намираме в състояние на война.

ГЛАВА 6

— Разбира се, че сме в състояние на война — сърдито измърмори Амара на Бърнард. — Ние на практика винаги сме в състояние на война. Имаме постоянен конфликт с канимите, продължаващ от поколения конфликт на Защитната стена, както и периодични спорове с войнствени орди на маратите и техните зверове.

— Шшшт, любов моя — каза Бърнард и я потупа по ръката.

Те седяха доста далеч над ложата на Върховен лорд Рива, но Бърнард не си беше направил труда да съчетае цветовете си с тези на Дом Рива. Зелените и кафяви цветове на граф Калдерон като правило се съчетаваха с пейзажа около дома му, но сред алените и златни одежди на гражданите на Рива това имаше обратен ефект.

Но, както ѝ изглеждаше на Амара, това изобщо не притесняваше мъжа ѝ.

— Просто не виждам смисъл да се разиграва драма от това — каза Амара и скръсти ръце. — Оставя драматичната пауза да продължава прекалено дълго.

— Това е голяма стая — каза Бърнард, оглеждайки се наоколо. — Дай му минута. Можеш ли да видиш къде е Ерен?

— Седи със сестра ти в ложата на лейди Плацида — небрежно каза Амара.

— С Исана? — намръщи се Бърнард. — Разбира се, беше прекалено много да иска от Гай да я остави на мира.

— Тихо, паузата свърши — каза Амара и стисна ръката на Бърнард.

— Врагът, който преди се смяташе само за теоретична, неопределена заплаха, се превърна в истинска, много сериозна заплаха за Империята — продължи Гай. — Вордът е в Алера.

Амара почувства как тялото на Бърнард се напрегна.

— Към момента може само да предположим, че те са пристигнали и са се заселили примерно в края на миналото лято, след края на бунта на Калар, в пустошта югозападно от града.

— Подходящо място за това — избоботи Бърнард.

Амара промърмори нещо в съгласие. Този район беше идеален за ворда да се установи и да започне да се разпространява. Беше богат на гори и пълен с дивеч, като в същото време там практически нямаше хора.

Всъщност именно затова те успяха да стигнат до Калар през този регион в похода с Първия лорд. Поход, който сега беше известен като „походът без фурии“. В резултат те освободиха великата огнена фурия Калас, която живееше под планината до град Калар. Успяха да го направят, преди побърканият Върховен лорд Калар да я използва, за да погуби много хора със себе си в момента, в който легионите най-накрая го победят.

— Открихме присъствието им преди месец — продължи Първият лорд, — когато започнаха да атакуват южните патрули около Пустошта. Веднага бяха изпратени групи курсори и бойни патрули от рицари, за да определят броя на врага и местоположението му.

Той спря и обходи с поглед Сенаториума.

— Загубите ни бяха катастрофални.

— Кървави врани — изръмжа Бърнард. Дясната му ръка се сви в юмрук, кокалчетата му изпукаха — ако бяха достатъчно внимателни, би трябвало... никой не се вслуша.

— Ти опита — прошепна Амара.

— Най-близкият легион, един от новосформираните временни каларски легиони, беше изпратен да защитава района — продължи Гай. — Той влязъл в схватка с ворда на около тридесет мили на юг от Пустошта и бил разбит в рамките на час. С изключение на двама рицари Аери, спасили се с бягство, за да съобщят за съдбата на легиона, никой друг не е оцелял.

Шепотът стихна.

Гай продължи да говори с безстрастен тон.

— Всички войски в региона, включително Сенатската гвардия и двата временни каларски легиона, веднага бяха прегрупирани и обединени и срещнаха противника в северния край на Пустошта. Не можем да сме напълно сигурни какво се е случило там, но очевидно и във втората битка никой не е оцелял.

Мъртва тишина увисна над потресения Сенаториум.

Гай се обърна към широкия плитък басейн в центъра на амфитеатъра и махна с ръка над него.

Гладката повърхност на водата се накъдри, а след това се превърна в познати планини, долини и реки — пълноцветна карта на цяла Алера, в която градът на всеки Върховен лорд беше отбелязан с непропорционално голям модел на съответната цитадела — включително и мрачната, с огнен кратер на върха, планина Калас — на мястото, където някога се намиреше град Калар.

Благодарение на вградените от строителите на Сенаториума фурии Амара ясно виждаше модела в басейна дори от ложата, и тя внимателно се взря в нея, както и всички присъстващи.

Докато гледаше, цялата брегова ивица на югозапад от планината Калус започна да става мръсно кафяво-зелена, сякаш покрита с някаква плесен, която постепенно започна да се разпространява по сушата на север и изток, плъзгайки се неумолимо напред през останките на град Калар и продължи да напредва към долината Амарант.

След известно време Амара разпозна в тази плесен кроач — странното, подобно на восък вещество, което покриваше всичко там, където вордът започва да се разпространява, погребвайки и убивайки под себе си всичко живо.

Кроачът продължи да расте и вече беше преполовил пътя към долината.

— Врагът се е придвижил толкова много — около двеста мили от първата точка на контакт — за по-малко от месец. Веществото, което виждате изобразено на картата, е известно като кроач. Това е някаква плесен или гъбичка, която расте по пътя на ворда, убивайки всички растения и животни.

На пейката до Амара седна внушително изглеждащ възрастен провинциален граф в закръпена и избледняла златистоалена туника и озадачено поклати глава.

— Не — промърмори той на себе си. — Не, не, не. Това е някаква грешка.

— Нашите въздушни разузнавачи потвърдиха, че целият район, който виждате показан тук, е изцяло покрит с това вещество — продължи Гай. — В момента единственото живо нещо там са вордите.

— О, я стига — надигна се лорд Рива, бузите му бяха зачервени и потни. — Не може да очаквате от нас да повярваме, че някаква си

гъбичка е заплаха за нашата Империя?

Първият лорд погледна към Върховния лорд и присви очи.

— Милорд, председателят на Сената не ви е дал думата. Нарушавате протокола. Правото на изказване ще бъде дадено на всички за въпроси и дискусии възможно най-скоро, но в този момент е важно да...

— Какво се опитвате да получите от нас с това представление? — сърдито го прекъсна Рива, повишавайки глас. — Чуйте ме, Гай. Зимата всеки момент ще настъпи. Първото заледряване ще унищожи това... замърсяване, и тогава едно компетентно военно ръководство ще е достатъчно за овладяване и унищожаване на нашествениците. Не виждам причина за този театър...

Гай Секстус се обърна към Върховен лорд Рива.

— Грантус — каза Гай с равен тон, — нямам време за това. Всеки момент на забавяне увеличава опасността за живота на всички ни.

Изражението му се втвърди.

— Може би дори за твоя собствен.

Рива ужасено погледна Гай, очите му се разшириха, а след това се наляха с кръв от гняв. Юмруците му няколко пъти се свиха и отпуснаха, когато осъзна, че Първият лорд почти открито го заплаши с дуел.

Лорд Акватайн насочи поглед към Гай като сокол към плячка, преди да атакува.

Амара внезапно се напрегна.

Първият лорд поемаше ужасен риск. Амара смяташе, че в разцвета на силите си Гай е бил най-могъщият призовател в Алера, но тя по-добре от всеки друг знаеше каква част от демонстрираната сила на Първия лорд е акт на храброст, проява на чиста воля. Под външната показна енергия Гай беше уморен старец, а Рива, въпреки не съвсем блестящия си интелект, все още беше Върховен лорд на Алера и притежаваше огромна сила.

Легитимният статут на Октавиан далеч не беше солиден. Ако Първият лорд умре днес, особено като се има предвид нуждата от силен лидер, Атис Акватайн напълно резонно щеше да получи трона, за който толкова отдавна мечтаеше.

Гай знаеше това. Но дори подобни размишления да го притесняваха, той не го показва нито с жест, нито с поглед. Вместо това Първият лорд се обърна към Рива с изражение на превъзходство на лицето си и зачака.

В крайна сметка нерешителността на Рива се оказа далеч по-добра защита от всяко призоваване. Затлъстелият Върховен лорд прочисти гърлото си и изръмжа.

— Моля да ме извините, че говорих без ред, председателю, сенатори, уважаеми граждани.

Той сърдито погледна Гай:

— Ще се въздържа от опити да насоча вниманието ви към очевидни неща до по-добри времена.

Устата на Акватайн се разплу в ленива усмивка. Амара не беше напълно сигурна, но ѝ се стори, че той съвсем леко склони глава, изразявайки с този жест на фехтовачите одобрението си към Гай.

Гай продължи прекъснатата реч, сякаш нищо не се е случило.

— Вордът не се ограничи с атаки само към въоръжените сили. Цивилните също бяха атакувани и подложени на безмилостно унищожение. Предвид мащаба на нашите загуби на бойното поле, много хора така и не получиха предупреждение за нашествието му или не се вслушаха в него, докато не стана прекалено късно да бягат. Броят на жертвите е ужасяващ.

Гай спря, за да обходи с поглед Сенаториума. Когато отново заговори, произнасяше отчетливо всяка дума.

— Повече от сто хиляди алеранци — холтъри, свободни и граждани — бяха убити.

Вълна от писъци и шокирани възклицания премина през Сенаториума.

— Преди четири дни — продължи Гай — вордът достигна до най-южните владения на Върховен лорд Церес. Лорд председателю, почитаеми сенатори, неговата дъщеря и наследница Верадис е тук сега, за да даде показания пред Сената и да говори от името на негова светлост баща си.

Гай отстъпи назад, а председателят за кратко отново се върна на подиума.

— Ще благоволи ли лейди Верадис да се яви пред Сената?

Амара наблюдаваше как грациозната, сериозна млада жена става от мястото си, а русата ѝ коса трепти като паяжина при движението ѝ.

Бърнард се наклони към нея и прошепна:

— Церес има син, нали? Мислех, че той е единственият наследник на Церес.

— Очевидно — отвърна Амара — е загинал.

— Благодаря ви — каза Верадис и фуриите на сградата разнесоха думите ѝ из целия Сенаториум. Нейният глас напълно съответстваше на лицето ѝ — звучеше ниско и доста мрачно за жена.

— Баща ми изказва съжалението си, че не може да присъства тук лично, но сега е на бойното поле заедно с нашите легиони, задържайки ворда в опит да даде шанс на хората да се спасят с бягство. Именно по негова заповед аз съм тук да помоля Първия лорд и неговите събратя, Върховните лордове, да помогнат на Церес в най-отчаяния му час.

Тя направи пауза, замирайки неподвижно, след което се прокашля. Първите няколко думи на следващото ѝ изречение прозвучаха глухо и сподавено.

— Моят брат Вереус загина в битка с нашествениците, заедно с половината от легиона си. Хиляди наши холтъри бяха убити. Почти половината от владенията на милорд баща ми бяха погълнати от ворда. Моля ви, милорди. След това, което направи бунтът на Калар с нашата земя...

Тя вдигна брадичка и макар изражението на лицето ѝ да беше напълно спокойно, Амара виждаше сълзите, които блестяха по бузите ѝ.

— Имаме нужда от вашата помощ.

Със свършено самообладание Верадис слезе от трибуната и се върна на мястото си в ложата на нейния Дом, а Амара изведнъж почувства с абсолютна сигурност, че младата жена не подозира за стичащите се по бузите ѝ сълзи — тя щеше да ги задържи, използвайки водната си фурия.

След като изчака кимването на председателя, Гай отново зае трибуната.

— В момента оценката ни за числеността на врага се колебае между сто и двеста хиляди — но за да бъдем честни, това не ни говори много. Ние знаем малко за техните индивидуални способности, но не

знаем почти нищо за техните възможности за тактическо взаимодействие.

— Но все пак знаете нещо — включи се тих глас, достатъчно силен, въпреки че говорещият не беше на трибуната. Лорд Акватайн уверено погледна Гай: — Знаете, че те са изключително опасни. При еднакви други условия те превъзхождат същото количество алерански легиони.

Ревът, надигнал се при тези думи, беше мигновен и силен. Всички знаеха, че легионите са непобедими.

В продължение на хиляди години те бяха дисциплинираната стена от стомана и мускули, спираща всеки противник — а ако легионерът не е могъл да приключи битката с победа, то е само защото са му я изтръгнали от пръстите с невероятни усилия.

До този момент...

Много дълго време легионите не се бяха изправяли пред истинска заплаха.

Ледените в продължение на векове бяха неутрализирани от Защитната стена. В сблъсъците с канимите рядко вземаха участие повече от няколкостотин воини-вълци — поне докато Калар не сключи сделка с един от техните ренегати и буквално покани ордите им на алеранския бряг преди три години.

Маратите понякога печелеха отделни битки, но никога не удържаха окончателна победа, а само гарантираха, че контраатаките на алеранците ще стават по-чести и неизбежни.

Децата на Слънцето отдавна бяха мъртви, а кралството им беше погълнато от непроходимите джунгли. Малоранд окончателно изчезна преди около осем века. Авар, Юрани, Дех — всички бяха изчезнали, без да оставят нищо друго освен имената си, които Амара смътно си спомняше от уроците по история. Някога всички те са били съперници и тирани на по-младата, по-малка и по-слаба Алера.

Но легионите бяха променили всичко това. Конфликт след конфликт, битка след битка, година след година, век след век легионите бяха положили основите на днешната държава. Беше направено смело, но смелостта все по-рядко беше на почит в легионите, след като Алера затвърди положението си. Върховните лордове бяха започнали да ценят по-солидните, по-консервативни

капитани, които се грижеха за техните портфейли така, както и за войниците им.

Възможно ли е легендарната сила на легионите да се е превърнала във фантазия? Ами ако вече не са непреодолимата защита на Алера срещу нейните врагове?

Амара скръсти ръце...

Тя намери тази идея за неудобна. За мнозина тя беше недопустима — както и показваше реакцията на пълния Сенаториум при заявлението на Акватайн.

Амара шепнешком призова Сирус да приближи лицето на Гай, така че да види всеки детайл, и забеляза съсредоточените погледи, които си разменяха с Акватайн. Макар да не беше воден призовател, тя ясно разбра какво се криеше в тези погледи и усети как оловно чувство на страх пронизва костите ѝ. Гай нямаше проблем да приеме това твърдение. Първият лорд беше уверен в това.

— Ред! — извика Първият лорд с глас, който прогърмя над рева на събраната тълпа. — Граждани! Съблюдавайте реда в Сенаториума!

Отне малко време, докато тълпата отново се успокои.

Въздухът в Сенаториума кипеше от ярост и напрежение и, макар Амара да се съмняваше, че болшинството от тълпата ще го признае, от първичен страх.

— През последните няколко години на представители на всеки легион беше казано всичко, което знаем за ворда — казва Първият лорд. — Той представлява безпрецедентна заплаха, която се разпространява с мълниеносна скорост. Ние трябва да реагираме бързо и с огромна сила, ако искаме да го отблъснем. За тази цел заповядвам на всеки Върховен лорд, с изключение на Фригия и Антилус, незабавно да изпрати по два легиона за операции срещу ворда.

— Възмутително! — изрева Рива, а кръглото му лице цялото поаленя, докато се надигна от стола си: — Вие отивате твърде далеч, Секстус! Нито един Първи лорд за петстотин години не се е държал толкова самонадеяно.

Гай за пореден път се обърна към Върховен лорд Рива, но този път остана безмълвен.

— Да, основополагащите закони на оригиналния Примус ви дават такава власт — кипеше Рива, — но е очевидно, че сме надраснали тези древни мерки! Това паникьорство не е нищо повече от

жалък и напълно прозрачен опит за задържане на властта, точно както и обявяването на внезапната поява на вашия така наречен легитимен внук. Вие не сте над нас, Гай Секстус! Вие сте само пръв сред равни! Сред равни, врани да изкълват егоистичните ви очи, и аз по-скоро ще отида при враните, отколкото да се подчиня на вашите...

Спокойно, без видимо да бърза, Върховен лорд Атис Акватайн се изправи от мястото си в ложата, обърна се към парапета, разделящ го от лорд Рива, и извади своя меч, който проблесна в сребристо петно. Раздаде се съскащ звук, звън на стомана и масивният дървен парапет се раздели на две части, а краищата им димяха и светеха в оранжево.

Лорд Акватайн насочи меча си към Рива и внезапно огънят се плъзна по оръжието, пламъци се извиха от стоманата и тя започна да свети със зловещо оранжево сияние.

— Грантус — каза Акватайн достатъчно силно, за да го чуят всички присъстващи. — Затвори страхливите си устни над празнотата, където е изчезнал мозъкът ти, и ги дръж там. След това постави мързеливия си безформен задник обратно на стола и го направи веднага. Или се изправи срещу мен в дуел.

Рива така се опули, че Амара ясно виждаше бялото на очите му от мястото, където седеше, дори без помощта на Сирус. Той няколко пъти отвори и затвори уста, след което внезапно седна.

Акватайн рязко кимна и бавно се завъртя в кръг, а върхът на пламтящия му меч се насочи към ложите на всички Върховни лордове. Заговори със спокоен, уверен тон, и гласът му отекна из Сенаториума с помощта на собствените му фурии, в което Амара не се съмняваше.

— Някой друг има ли възражение да се подчинява на законните заповеди на Първия лорд?

Очевидно никой нямаше възражения.

Акватайн отпусна острието и пламъкът угасна. Той се обърна към Гай, спусна се от мястото си в ложата, прекоси амфитеатъра и се насочи към трибуната на Сената. После се поклони на Първия лорд и му подаде меча си с дръжката напред.

— Моите легиони са под ваше командване, сър. Ще ги изпратя веднага. В допълнение ви предлагам собствените си услуги за решаване на този проблем.

Гай кимна в знак на благодарност и прие меча, след което го върна с дръжката напред към Акватайн.

— Благодаря, ваша светлост. Вашата подкрепа е много навременна. Надявах се, че ще се съгласите да бъдете капитан на тази кампания.

Акватайн прибра меч в ножницата, удари с юмрук в гърдите в легионерски поздрав и застана отдясно на Гай.

— Кой е с нас? — възкликна той и внимателно огледа залата.

Лейди Плацида се изправи.

— Милорд мъжа ми вече се включи в подкрепата на нашия приятел и съсед лорд Церес — каза тя. — Верадис, скъпа, той трябва да пристигне в Церес до края на деня.

— Атикус? — каза Акватайн. — Парция?

И двамата лордове се изправиха, обещаха подкрепата си и започнаха да обсъждат колко време ще отнеме на войските да пристигнат.

— Хм — въздъхна Бърнард. — Неочакван обрат.

— За какво говориш? — попита Амара.

— Акватайн става привърженик на Гай.

Амара вдигна вежди.

— Какво мислиш, че прави?

— Изглежда като подкрепа.

Амара поклати глава.

— Помисли какво направи. Той обединява Империята. Действа като неин защитник. Повежда всички срещу смъртоносна заплаха, каквато Алера никога не е виждала, докато в същото време принцепът отсъства — тя мрачно се усмихна. — Някои дори биха могли да кажат, че отсъствието му се набива прекалено на очи.

Бърнард примигна.

— Това е абсурд.

— Разбира се. Но не всеки ще го знае. Тави е неизвестна фигура. Много хора биха предпочели да видят прочут, доказан ветеран от алеранската политика като следващ Първи лорд. Ако Акватайн оглави тази война и спечели, той ще стане и герой. Освен това... — Амара сви рамене — Гай няма да живее вечно.

Бърнард се взря в пода с израз на отвращение.

— И Гай просто... просто ще му позволи да го направи?

— Мисля, че искаше той да го направи — каза Амара.

— Велики фурии, защо?

— Защото независимо от всичко, той може да помогне — спокойно каза Амара. — Защото имаме нужда от него, за да оцелеем.

Тя стана.

— Скоро ще приключат. Да тръгваме, преди да попаднем в тълпата.

— Къде?

— В Цитаделата — отвърна Амара. — Ако не греша, Гай смята да ни извика — тя хвърли поглед към другата страна на Сенаториума, — и сестра ти също.

ГЛАВА 7

Амара и Бърнард стояха пред кабинета на Първия лорд, когато се появиха двама гвардейци на короната. Мъжете им кимнаха, потвърждавайки подозрението на Амара, че Гай иска да разговаря с тях насаме, след което единият влезе в кабинета и отново излезе.

След миг се появи и самият Първи лорд, придружен от четирима гвардейци.

— Господа — каза Гай, освобождавайки с кимване гвардейците, — ваши превъзходителства, бъдете така любезни да се присъедините към мен.

Един от пазачите отвори вратата и Гай влезе вътре. Амара за миг се загледа в гърба му, устните ѝ бяха плътно стиснати. Вълна от силни емоции избухна в нея при вида на Първия лорд, при звука на неговия глас, от неговата енергичност, от недопускащия възражение маниер.

Със същата пряма, спокойна решителност той освободи великата фурия на Калар, убивайки десетки хиляди невинни алеранци и граждани заедно с бунтовниците на Върховен лорд Калар. А тя стоеше до него на върха на планината и гледаше града, гледаше как тези хора умират. Амара го намрази за това, че я накара да види това.

Бърнард сложи голямата си топла длан на рамото ѝ.

— Любима — каза той тихо, — влизаме ли?

Амара дари съпруга си с най-широката усмивка, на която беше способна, изправи гръб и последва Гай в кабинета.

Подобно на останалата част от Цитаделата, вътре бе обзаведено разкошно и с вкус, но без да се прекалява. Имаше широко работно бюро, изработено от твърдо зелено-черно дърво от родезийските джунгли, заобиколено от също такива рафтове, отрупани с най-различни книги. Амара беше виждала много кабинети, в които книгите служеха само за декорация. Но сега не се съмняваше, че в тази стая всяка книга беше прочетена и обмислена.

Гай отиде с бързи крачки до бюфета, отвори го и извади бутилка вино и чаша — всяко движение беше прецизно и точно, преди Бърнард

да затвори вратата зад себе си. Тогава Първият лорд наведе глава за миг, а раменете му увиснаха. Направи няколко бавни вдишвания и Амара чу как въздухът свисти в дробовете му. После той отвори бутилката, от която се разнесе острия аромат на силното пикантно вино, което му помагаше да се бори с кашлицата, и на няколко бързи глътки изпи цяла чаша.

Амара размени намръщен поглед със съпруга си. Първият лорд явно не беше толкова силен и здрав, колкото смятаха гражданите.

Вярно, Амара беше убедена, че той им позволява да видят истинското му състояние по лични съображения. Или може би в това нямаше никакъв скрит замисъл. В крайна сметка Амара и Бърнард го бяха виждали в много по-лошо състояние по време на прехода през блатата на Калар. Нищо не губеше, ако сега им позволи да го видят без маска.

Гай отново напълни чашата наполовина, тихо приближи до масата и с предпазливи движения седна зад нея, леко мръщейки се на пуканията и скърцанията на ставите си.

— Първо, Амара, позволете ми да ви се извиня за... безкомпромисния характер на заповедите, дадени на рицарите, които ви доведоха тук. Като се има предвид настоящата ситуация, чувствителността трябваше да бъде пожертвана за сметка на спешността.

— Разбира се, сър — каза тя сухо. — Не помня някога да сте чувствали, че целта не оправдава използваните от вас средства.

Той отпи от чашата си, докато я наблюдаваше, а после сведе поглед и на устните му се появи слаба, горчива усмивка.

— Не. Вероятно не.

Той премести поглед от нея към Бърнард и каза:

— Граф Калдерон, бях впечатлен от вашите призовавания, от вашите умения и най-важното — от преценката ви по време на кампанията ни миналата година. Сега отново имам нужда от вашите услуги, както и от вашите, графиньо, ако не възразявате.

Бърнард сведе глава, изражението му остана сдържано и неутрално.

— Какво мога да направя за Империята?

„Какво мога да направя за Империята? Не.“ — отбеляза за себе си Амара. — „Какво мога да направя за короната?“

Дори и да обърна внимание на формулировката, Гай не го показва нито с жест, нито с изражението на лицето си. Той извади от чекмеджето на масата тежък пергамент и го разгърна — оказа се огромна карта на Империята. На нея също така подробно, както на картата, показана в Сенаториума, беше отбелязано разпространението на вордското нашествие.

— Не казах на нашите граждани — тихо каза Гай, — че вордът по някакъв начин е развил способността да използва призоваване на фурии.

— Това не е новина — гръмогласно заяви Бърнард. — Те направиха същото и в Калдерон.

Гай поклати глава.

— Тогава те се научиха да използват способностите на местните холтъри, чиито тела бяха завладели, в отговор на демонстрирано от живи алеранци призоваване на фурии. Това е фина, но важна разлика. По онова време вордът можеше да използва всяко заклинание, само ако алеранците първи призоват фурии — Гай въздъхна. — Изглежда, че сега всичко е различно.

Бърнард рязко си пое дъх.

— Вордът призовава фурии самостоятелно?

Гай кимна, докато бавно въртеше чашата в ръце.

— Потвърдено е от множество доклади. Сър Ерен го е видял със собствените си очи.

— Защо? — попита Амара, сама изненадана колко грубо и сурово звучи гласът ѝ. — Защо не им казахте?

Очите на Гай се присвиха. Той мълча няколко дълги секунди, преди да отговори.

— Защото подобна новина би могла да изплаши гражданите на Алера така, че никога да не могат да постигнат единство на целта.

Бърнард се прокашля.

— Знам, че не съм политик, нито трибун, нито капитан. Но... не разбирам съвсем защо тази идея е лоша.

— По две причини — отвърна Гай. — Първо, ако Върховните лордове наистина се уплашат, първоначалният им инстинкт би бил да защитят домовете си. Това със сигурност ще се отрази на качеството на войските и те ще намалят броя на предоставената за кампанията войска, което може да се окаже фатално за цялата Империя. Ако

вордът не бъде спрян през следващите няколко седмици, той може да се разпространи толкова широко и да стане толкова многоброен, че никога няма да го победим.

— Второ — продължи той, — именно затова. Вордът не е сигурен какво знаем за новите му способности и докато аз не разпространя толкова важен факт, има надежда те да мислят, че сме в неведение за възможностите им.

Амара кимна, уловила хода на мисълта му.

— Те искат да запазят тайното си оръжие до критичния момент, когато шокът и изненадата ще решат битката. Те ще имат скрит коз, но няма да посмеят да го използват, поне в началото, от страх, че ще пропилят елемента на изненада.

Гай кимна.

— Точно така.

— Но какво променя това, сър? — попита Бърнард.

— Това ще ни даде време.

Бърнард кимна.

— За какво?

— Да намерим отговора на важен въпрос.

— Какъв въпрос?

— Този, който трябваше да задам в самото начало — тихо каза Амара. — Защо? Защо сега вордът е в състояние да подчинява фуриите, въпреки че досега не можеше?

Гай отново кимна.

— Ваши превъзходителства, познанията ви в тази област и лоялността ви към Империята не подлежат на съмнение. Но в този случай не мога да ви заповядам. Затова ви отправям молба — той направи пауза, за да отпие още една глътка вино. — Бих искал да навлезете в окупираната от ворда територия, да откриете източника на техните способности да призовават фурии и, ако е възможно, да намерите начин да го премахнете.

Амара недоверчиво се взря в Гай. После поклати глава и прошепна:

— Невероятно.

Бърнард рязко махна с ръка и каза:

— Абсолютно не. Няма да взема жена си в нещо толкова опасно.

Амара рязко обърна глава, за да погледне мъжа си. Той скръсти ръце, стисна зъби и срещна погледа ѝ.

Гай не откъсна поглед от съдържанието на чашата, но лека усмивка се появи на лицето му.

— Бърнард. Амара. Фактът е, че ви моля да поемете мисия, която по всяка вероятност ще доведе до смъртта ви — ако имате късмет. Точно както помолих няколко други малки екипа да опитат същото. Но аз вярвам, че ако някой има шанс да успее, то това сте вие двамата — той вдигна поглед към Амара. — Независимо какво е минало между нас до днес, фактът е следният: нашата Империя е на ръба на унищожението и повечето хора дори не осъзнават, че е така. Алера се нуждае от вас.

Амара сведе глава за миг и въздъхна.

— Враните да ви вземат, Гай Секстус. Дори когато отправяте молба, не ми оставяте избор.

— Изборите изглежда са станали малко оскъдни през последните няколко години — съгласи се тихо той.

Бърнард мълчаливо се намръщи и пристъпи напред, за да проучи картата.

— Сър — каза той след миг, — това е твърде голяма територия. Можете да изпратите цяла кохорта разузнавачи в този район и пак да не намерите това, което търсите.

— Не е нужно да проверявате цялата — каза Гай. — Когато легионите пристигнат, ще ги насочим към Церес.

Бърнард се подсмихна.

— Церес е открита местност. Неподходящо място да се изправите срещу сила, която числено ви превъзхожда толкова много.

— Всъщност това е изключително неподходящо място. Ще имаме нищожна възможност да го защитим, ако вордът ни превъзхожда с порядък, както се опасявам. Това е гарантирана победа за врага, без шанс да му устоим. Вордите ще съсредоточат многочислените си сили там, включително своите призователи. Надявам се тази суматоха да е достатъчна, за да ви позволи да проникнете на тяхна територия и да се промъкнете обратно, когато мисията приключи.

— Всъщност — каза Амара — вие нямате намерение да удържите града.

Гай допи виното си и с уморено движение остави чашата:

— Ще ги примамя и ще ги задържа на място, колкото мога. Може би три дни. Това би трябвало да е достатъчно, за да накара Върховните лордове да осъзнаят колко голяма опасност представлява вордът. Можете да използвате личната ми съкровищница за необходимите разходи или снаряжение. Ако ви трябват коне или нещо друго, просто поискайте и ще ги имате. Кажете на сър Ерен и той ще ви ги осигури.

Явно това беше краят на разговора, но Амара спря на прага.

— Държите много хора в неведение, Гай. Много от тях ще умрат заради това.

Първият лорд сведе глава в жест, който можеше да е съгласие или просто уморено отпускане на мускулите на врата.

— Амара, много хора ще умрат. Независимо от моите действия. Това не може да бъде променено. Единственото, което мога да кажа със сигурност, е, че ако не намерим начин да попречим на ворда да използва призоваване на фурии срещу нас, ние сме загубени.

ГЛАВА 8

Докато Ерен ги водеше към кабинета на Първия лорд, Исана се сблъска с брат си, който крачеше срещу тях.

— Бърнард! — възкликна тя.

— Исана — прошепна той с тих и нежен глас. Те се прегърнаха и Исана почувства как Бърнард я повдига на няколко инча от пода. Едва ли това беше начинът да се отнасят с Първата лейди, но на нея не ѝ пукаше.

Първият изблик на радост премина и тя започна да усеща силна тревога. Когато се отдръпна от него, лицето ѝ изразяваше загриженост.

— Какво правиш тук? — попита го тя, след като Бърнард и Арарис се ръкуваха, и насочи поглед към кабинета на Гай.

Амара стоеше на няколко крачки зад мъжа си и лицето ѝ също изглеждаше много напрегнато. Тя наведе глава в поздрав, но дори не се опита да се усмихне.

— Гай — осъзна Исана. — Гай отново има някаква безумна задача за вас.

— Пристигнахме последни тук и всички умници вече се бяха уредили — каза Бърнард с принудена усмивка.

След миг усмивката му помръкна и той добави:

— Трябва да се направи, Исана.

Исана затвори очи, сърцето ѝ се сви от страх за живота на брат ѝ.

— О, кървави врани.

Бърнард избухна в смях.

— Изглежда ситуацията наистина е сериозна, щом дори ти си позволяваш да ругаеш така.

— Средата ѝ влияе лошо — каза Ария, като направи крачка напред и протегна ръка. — Граф Калдерон.

Бърнард любезно се поклони над ръката ѝ.

— Върховна лейди Плацида.

Той се обърна, погледна Амара и се усмихна на Върховната лейди.

— Много са ми разказвали за вас.

Тя се усмихна в отговор.

— Мога да кажа същото за вас. Изглежда вече се познаваме добре.

Тя кимна на Амара.

— Графиньо. Тази рокля е прекрасна.

Лицето на Амара се заля с руменина и тя още повече склони глава.

— Благодаря, ваша светлост.

— Рокля! — пребледня Бърнард и погледна Амара.

Тя леко кимна и каза.

— Такива неща струват цяло състояние.

— Но не и нашата — каза Бърнард.

— Аха — каза Амара. — Тогава ми харесва.

Ария погледна от единия към другия и се обърна към Исана.

— Имаш ли представа за какво говорят?

— Казват, че са направили правилния избор, когато са се оженили — каза Исана, усмихвайки се на Бърнард. — Предполагам, че не можете да разкриете подробностите?

— Страхувам се, че да — отговори Бърнард. — А и...

Исана го спря с жест.

— Нека позная. Времето ви притиска.

Ерен, който през цялото време стоеше встрани, запазвайки мълчание, прочисти гърлото си.

— Добре казано, милейди.

Исана целуна брат си по бузата и задържа лицето му в ръцете си.

— Бъди внимателен.

Бърнард нежно я докосна по бузата.

— Имам прекалено много работа вкъщи, за да позволя да ми се случи нещо.

— Добре — каза тя и го прегърна. Той я придърпа близо до себе си и те се разделиха, без да се поглеждат.

Исана усети как сълзите започват да го задушават и знаеше, че той не би искал тя да ги види. Разбира се, той беше наясно, че от нея това не може да бъде скрито, но след толкова време заедно и двамата знаеха, че някои неща не се нуждаят от обяснение.

Тя се усмихна на Амара и те леко си стиснаха ръцете, докато се разминаваха. Исана знаеше, че едва ли някога ще бъдат близки, но бившият курсор правеше брат й щастлив. Това означаваше много.

Тя чу как Бърнард и Арарис тихо си разменят по няколко думи, а Ерен я поведе към кабинета на Гай, който трябваше да впечатли всеки посетител със съдържаността, образоваността и начетеността на обитателя му. Разбира се, Гай Секстус беше един от най-образованите граждани на Империята все пак.

Исана така и не разбра хората, които виждаха смисъл в окачването на ловни трофеи по стените. Стените на кабинета на Гай бяха покрити с рафтове с книги, които той беше изчел, което й напомняше за ловната хижа на Алдо в долината Калдерон, която изглеждаше съвсем малко по-малко самодоволно.

Исана гледаше замислено книгите, докато Арарис, лейди Плацида и сър Ерен влизаха в кабинета. Беше чела само малка част от тях — дори през зимата в холта винаги имаше много работа и малко свободно време. Освен това книгите бяха скъпи. Но тя бе прочела достатъчно, за да знае, че тяхната стойност зависи от съдържанието на авторския ум. И смяташе, че ако писателите бяха търговци, много от тях щяха да са с доста оскъдни капитали.

Но фактът, че Първият лорд предпочита да демонстрира интелектуални достижения на първо място, говореше в негова полза. Далеч не всички имаха такова мнение по този въпрос.

— Исана — каза Гай, докато ставаше от стола и се усмихваше.

— Секстус — отвърна тя и му кимна.

Изглежда бяха решили да минат без формалности.

— Ваша светлост — продължи Гай.

Той сложи ръка на гърдите си и леко се поклони на лейди Плацида.

— Сър — отговори тя и приклепна в елегантен реверанс.

— Дами, заповядайте — той посочи няколко стола пред масата и Исана и Ария се настаниха на тях.

Наля си половин чаша от нещо, което миришеше на подправено с билки вино от бутилката в шкафа, и седна зад масата.

— Колко зле са нещата, Гай? — директно попита Ария.

Гай вдигна вежди и отпи глътка вино.

— Доста — тихо отвърна той. — Вордът вече разби няколко легиона в този регион, като не е оставил нито един оцелял.

— Но... нали сега, когато останалите легиони са изпратени там... — каза Исана.

Гай сви рамене.

— Може би. Репутацията на легионите е градена хиляди години, Исана, нейната сила е във вековните традиции, а слабостта ѝ — в закостенялото от векове мислене. Свикнали сме да мислим, че нашите легиони са неразрушима стена. Въпреки това те сериозно пострадаха от нападенията на канимите по време на бунта на Калар миналата година и бяха разбити преди едно поколение от маратите.

Лицето на Първия лорд потъмня от горчивина и Исана почувства съвсем тънка връзка с емоциите на Гай чрез Рил, по-силна от когато и да било. Тя трудно можеше да го вини. Това беше един от малкото моменти, в които те изпитваха близки емоции. Нашествието на маратите преди повече от двадесет години унищожи легиона и погуби принцепс Септимус, нейният съпруг и бащата на Тави.

— В по-ранната история на Алера — продължи Гай, посочвайки стените с книги, — нашите легиони са се сражавали почти всяка година срещу истински вражески войски — врагове, които вече не съществуват.

Той поклати глава.

— В продължение на много векове Алера е заемала целия континент. Ние удържаме маратите на границата на долината Калдерон, а канимите — на бреговете. Легионите ни участват в битки доста рядко и само на определени места.

Ария вдигна брадичка.

— Искате да кажете, че тази задача е извън техните възможности?

— Искам да кажа, че повечето легионери никога не са вдигали острие срещу истински враг — отговори Гай. — Особено в южните градове, които сега са заплашени от нападенията на ворда. Само войските на Калар и Сенаторската гвардия имат скорошен боен опит — и едните, и другите вече са унищожени. Единствено Легионът на короната и Първи цересийски могат да бъдат наречени съставени от ветерани. Останалите... честно казано, във всеки смисъл са добре обучени, но не и изпитани.

— Първи плацидски вероятно също може да бъде причислен към ветераните, сър — рязко каза лейди Плацида. — Съпругът ми набира основно ветерани от Антиланския легион, а вие много добре знаете, че всички наши офицери са преминали служба на Защитната стена.

— Наистина — призна Първият лорд. — Само легионите на Антилус и Фригия могат да бъдат наречени традиционни алерански легиони, където всеки легионер е участвал в битка. Всеки жител на тези градове е служил в легионите, участвал е в бойни действия, така че дори техните опълченци са може би по-добре подготвени за истинска битка от офицерите на легионите на Атика, Форция, Парция и Церес, точно както и, нека бъдем откровени, вашите Втори и Трети...

Исана вдигна ръка.

— Гай, моля те. Не съм трибун или легионер. Какво отношение има всичко това към мен?

— Ако ми предстои да защитавам Алера, то ми трябва легионите от Защитната стена — каза Първият лорд, без да откъсва поглед от Исана. — Легиони, опълчение, всеки рицар, всеки меч и копие от севера.

— Рокус Антилус никога няма да остави ледените да прегазят народа му — възрази лейди Плацида. — Както и Гунтус Фригия. Освен това и за двамата през последните две години ситуацията се влоши значително.

Исана срещна погледа на Първия лорд и изведнъж разбра.

— Но ако войната с ледените приключи, легионите могат да бъдат предислоцирани.

Веждите на лейди Плацида литнаха нагоре.

— Да приключи? Мирните преговори с ледените досега никога не са се увенчавали с успех.

— Но и никой досега никога не ги е водил истински — отговори Гай. — Например ако някоя неутрална трета страна, уважавана от ледените, пожелае да посредничи в преговорите.

Исана рязко си пое дъх.

— Дорога — тя погледна Ария и обясни. — Най-важният вожд на маратите. Приятел.

Гай склони глава.

— Аз водя редовна кореспонденция с него, откакто дъщеря му пристигна в столицата. Маратът се научи да пише за по-малко от

половин година. Всъщност той е забележително проникателен. И вече е на път към мястото на срещата.

— И вие ме изпращате там? — попита Исана. — Защо?

— Защото трябва да съм тук — отговори Гай. — Защото изпращайки теб, най-високопоставената жена на Дом Гай, ти декларирам доверие. А също така, защото Дорога ти има доверие, а на мен изобщо не се доверява.

— Казахте, че е проникателен — с ирония каза Исана.

Очите на лейди Плацида леко се разшириха и тя погледна Исана, а Гай само леко се усмихна, като вдигна ъгълчето на устата си и отпи малка глътка вино.

— Ария — каза той, — имам нужда от някой, който да успее да защити нея и Дорога, ако нещата се объркат, и същевременно да не изглежда видимо заплашителен.

— Сър — възрази лейди Пласида, — ако вордите превземат Церес, Плацида е следващата на пътя им. Моето място е на родна земя, длъжна съм да осигуря защита на моя народ.

Първият лорд спокойно кимна.

— Разбира се, Ария, вие решавате дали вашите хора ще се защитават сами или с помощта на Рокус Антилус, всички негови граждани и шестдесет хиляди антилански ветерани — той отпи още малко вино, — да не говорим за фригийците.

Лейди Плацида сложи ръце в скута си и сведе поглед към тях.

— Исана — тихо каза Гай. — Алера се нуждае от тези легиони. Ще ви дам пълномощия за сключване на официален мирен договор с ледените.

Исана рязко издиша.

— Велики фурии.

Гай махна с ръка в знак на протест.

— Скоро ще свикнете. Не е толкова ужасно, колкото изглежда.

Исана почувства как устата ѝ се разтяга в сурова усмивка.

— И ако майката на Октавиан неочаквано пристигне от север, водейки със себе си така нужните, лоялни на короната сили точно в момента, когато са най-необходимите, това може да засенчи постиженията на лорд Акватайн на бойното поле, а Октавиан ще получи сериозна подкрепа, дори без да е тук.

— Признавам — промърмори Гай, — че това ми мина през ума.

Исана поклати глава.

— Не играя такива игри.

— Знам — каза Гай.

— Но вие ме молите да спася живота на много хора, като прекратя многовековна война. Не мога да откажа.

— И това знам.

Исана погледна Гай за момент, след което каза:

— Как изобщо живеете със себе си?

Първият лорд известно време я гледа студено, след което заговори с много тих, ясен и премерен тон.

— Аз всеки ден гледам през прозореца. Гледам хора, които живеят и дишат. Хора, които не са погълнати от гражданската война. Хора, които не са убити от болест. Които не са умрели от глад или нападение на престъпници. Хора, които имат право да лъжат, да крадат, да плетат интриги, да се оплакват, да обвиняват и да избират други отвратителни пътища, защото Империята е неразрушима. Защото законът и редът са неразрушими. Защото ходът на живота им се формира от нещо различно от просто насилие. И виждам, че съпругата на моя син, майката на моя наследник, една от малкото достойни хора, които могат да си позволят лукса да изживеят живота си, без да се подлагат на риска да приемат нелицеприятни решения, които аз не бих пожелал дори на заклетите си врагове, намира такива дилеми за морално неприемливи, защото смята себе си за някого, който не е длъжен да се занимава с това.

Той бързо отпи вино.

— Ех. Акватайн ме смята за свой враг. Идиот. Ако наистина го мразех, щях да му дам короната.

Шокирано мълчание последва думите на Първия лорд, защото макар речта му да беше тиха и спокойна, чистата ярост и суровата... страст... зад думите светеха като огън зад стъкло. Исана осъзна, че в гнева си той ѝ беше позволил да види част от истинското му „аз“ — определена част, която беше посветена на нещо далеч отвъд него, почти отвъд разума, насочена към запазване на Империята, на нейното бъдещо оцеляване и, в допълнение, към благополучието на нейните жители, както свободни, така и граждани. Зад горчивината, цинизма и умореното подозрение тя почувства същата страст, която преди това усещаше в Септимус. И в Тави.

Имаше и нещо друго. Исана погледна към Ария, но макар лейди Плацида да изглеждаше леко стресната от факта, че Гай свали обичайната си маска, нямаше и намек за шока, който би трябвало да изпита, ако беше усетила същото като Исана.

Лейди Плацида срещна погледа ѝ и неправилно изтълкува видяното там. Тя кимна на Исана, после се обърна към Гай.

— Ще отида, сър.

— Благодаря ти, Ария — тихо каза Исана и се изправи. — А сега ще бъда много благодарна на всички присъстващи, ако ни оставят за малко сами.

— Разбира се — каза лейди Плацида и стана. Тя отново направи реверанс на Първия лорд и излезе.

Сър Ерен, който през цялото време стоеше мълчалив, също излезе, последван от Арарис, който хвърли последен притеснен поглед на Исана и затвори вратата зад себе си.

В стаята останаха само Първият лорд и седналата срещу него Исана.

Гай вдигна вежди и за миг тя усети в него неувереност.

— Да? — попита той.

— Тук сами ли сме? — попита тя.

Той кимна.

— Вие умирате.

Той я погледна продължително.

— Това... осъзнаване. Когато тялото и умът знаят, че моментът е близо. Не мисля, че мнозина биха го усетили. Или да ви видят... уязвим.

Той остави чашата с вино и наведе глава. Исана се изправи. Тя спокойно обиколи масата и положи ръка на рамото му. Почувства, че цялото тяло на Първия лорд трепери. После ръката му се вдигна нагоре и за кратко обхвана нейната. Той стисна ръката ѝ веднъж, преди да махне своята.

— Бих предпочел — каза той след кратка пауза, — да не говорите за това.

— Разбирам — тихо отвърна тя. — Откога го знаете?

— Може би от няколко месеца — отговори той. После отново се закашля и тя го видя как се опитва да потисне кашлицата, ръцете му се свиха в юмруци.

Тя посегна към чашата с подправено вино и му я подаде. Той отпи глътка и ѝ кимна в знак на благодарност.

— Белите дробове — каза той минута по-късно, след като се възстанови. — Отидох да плувам в края на есента, когато бях още малък. Повали ме треска. Оттогава винаги са ми били слабо място. И онова пътуване в Калар...

— Сър — попита тя, — ще позволите ли да ви прегледам? Може би...

Той поклати глава.

— Това не може да бъде поправено с фурии, Исана. Стар съм. И щетите са твърде стари.

Той си пое бавно и внимателно дъх и продължи.

— Ще издържа до връщането на Октавиан. Това ми е достатъчно.

— Знаете ли кога ще се върне?

Гай поклати глава.

— Той е извън моето зрение. Врани, как не исках да го пускам. Първи алерански е може би най-закаленият легион в Алера. Бих могъл да го използвам в момента. Дори нямаше да се наложи да им обяснявам каквото и да е. Мразя да го призная, но начинът, по който е израснал — съвсем без фурии — му е дал дяволски хитро мислене. Той вижда неща, които аз не виждам.

— Да — съгласи се Исана с подчертано неутрален тон.

— Как успя да го направиш? Искам да кажа, да потиснеш неговите способности да призовава.

— При къпането. Случи се случайно, наистина. Просто се опитвах да забавя растежа му, така че никой да не заподозре, че може да е син на Септимус.

Гай поклати глава.

— Ще се върне напролет — и продължи, затваряйки очи, — още една зима.

Исана не намери какво друго да направи или да каже и тихо се отправи към вратата.

— Исана — тихо я повика Гай и тя замръзна.

Той я погледна с уморени, дълбоко хлътнали очи.

— Доведи ми тези легиони. Или по времето, когато той се върне, няма да има къде да се върне.

ГЛАВА 9

След шест дни буря Тави повече или по-малко се отказа да следи времето. В онези кратки моменти, когато гаденето намаляваше и способността му да мисли последователно се връщаше, той практикуваше канимски — и най-вече ругатни. Беше се научил да се контролира дотолкова, че да не повръща непрекъснато, но все пак това беше много мизерен начин на живот и Тави не криеше завистта си към онези, на които свирепото люлеене на „Слайв“ не се отразяваше особено.

Зимната буря беше яростна и безмилостна. „Слайв“ не просто се люлееше. Той подскачаше наляво и надясно, тресеше се диво, хвърляше се напред-назад. Понякога само въжетата, опънати над койката, спираха Тави да не падне на пода. Под облаците на дългата зимна нощ през повечето време беше тъмно, а огън палеха само със специално разрешение и единствено когато беше абсолютно необходимо. Огън на кораб, особено при такава буря, колкото и малка да беше вероятността, можеше да се изплъзне от своя съд и тогава корабът щеше да стане лесна жертва на вълните и вятъра.

Междувременно на палубата, сред виещия вятър и падащия мокър сняг, моряците на „Слайв“ продължаваха да работят, подтиквани постоянно от виковете на Демос и неговите офицери. Тави би се присъединил към тях, ако можеше, но Демос решително възрази с аргумента, че дори змиите и червеите по-добре понасят морското люлеене и той няма намерение да обяснява на Гай Секстус как наследникът на Империята е успял да се спъне в нещо, докато се опитвал да завърже възел, от който си няма и понятие, и се е удавил, падайки в океана.

Така че през повечето време Тави стоеше в непрогледния мрак долу, изпитвайки смътно чувство на вина за това, че си седи в каютата, докато останалите се трудят да прекарат кораба през бурята. Единственото, което му оставаше, беше да скучае, наред с факта, че се чувстваше по-отвратително от когато и да било.

Всичко това беше повече от достатъчно да вкисне настроението му.

Кайтай беше с него през цялото време, присъствието ѝ го успокояваше, обнадеждаваше и стабилизираше. Тя редовно му носеше лека храна, убеждаваше го да пие вода и лек бульон — и това продължи цели седем дни, след което му каза:

— Дори и аз имам предел, алеранецо — и си тръгна, като мърмореше под нос на канимски.

Той говореше по-добре от нея. И това беше нормално, защото имаше много практика.

Безкрайност по-късно Тави се събуди със странно усещане. Отне му няколко минути, за да осъзнае — корабът плаваше много по-меко, а той вече не се чувстваше толкова безнадеждно болен.

Той отвърза въжето, което го опасваше през гърдите, и рязко седна, като направо не му се вярваше, но си беше истина — „Слайв“ нежно се люлееше на вълните, а не подскачаше и не се тресеше от бурята.

Носът му беше болезнено сух и когато седна на койката, веднага усети студа. Мъглива слънчева светлина упорито проникваше през стъклото на илюминатора, покрито със скреж от студа.

Той стана, облече най-топлите си дрехи и видя Кайтай да спи дълбоко на койката до него. Максимус беше на отсрещната койка, Тави за първи път през тези дни го виждаше толкова изтощен. После зави Кайтай със своето одеяло, а тя сънено му благодари и още повече се сгуши в допълнителната топлина. Тави я целуна нежно и излезе на носа на кораба.

Морето беше необичайно.

Вълните, например, бяха странни. Дори при спокойно време те леко се поклащаха.

Морето беше гладко като стъкло и съвсем леко се люлееше от тихия, студен северен вятър. И навсякъде имаше лед. Той покриваше кораба с тънък слой, блестейки по рангоута и мачтите. Носът беше покрит с по-дебела ледена кора, въпреки че на няколко места тя беше изстъргана и отстранена, което я правеше не толкова коварна, колкото би могла да бъде.

Въпреки това Тави се придвижваше много внимателно. На няколко места на кораба имаше опънати въжета, очевидно за да

осигурят на екипажа опора там, където те не могат да стигнат до парапетите или до друга част от надстройките на кораба.

Той пристъпи към парапета и погледна към морето.

Флотът се беше разпръснал безразборно около тях. Най-близкият кораб беше твърде далеч, за да забележи каквито и да било подробности, но дори така Тави можеше да види нещо нередно в очертанията му. Оглеждайки кораба по-внимателно, му трябваше само миг, за да осъзнае, че гротмачтата му просто липсва, счупена по време на бурята. Поне още два кораба бяха достатъчно близо до него, за да идентифицира подобни щети, в това число и един от огромните бойни кораби на канимите.

Тави не видя никакво движение на нито един от корабите, включително неговия собствен, и това породя в него неприятно, странно усещане, че той е единственият останал жив.

Чайка издаде самотен крясък. Ледът затреця и ледена висулка падна от въздетата, пръскайки се на парченца на палубата.

— Винаги е така след дълга буря — раздаде се зад него тихият глас на Демос.

Тави се обърна и проследи как капитанът на кораба излиза от трюма, спокойно минава по ледената палуба и застава до него. Изглеждаше както винаги — спретнат, невъзмутим и облечен в черно. Под очите си имаше сини кръгове от умора, а на лицето — няколкодневна брада. Но освен това нямаше никакви други следи от многодневната му борба със стихииите.

— Момчетата работят с всички сили, дни наред изкарват без прилична храна и сън — продължи Демос. — И след като опасността премине, те просто се отпускат и заспиват. На практика трябваше да ги бия, за да ги накарам първо да отидат в койките. Някои от тях бяха готови да заспят директно на леда.

— А ти защо не спиш? — попита Тави.

— Не съм толкова уморен. Прекарах времето основно да ги наблюдавам как работят — разтягайки думите, отговори Демос. Тави не му повярва нито за миг. — Някой трябва да държи очите си отворени. Ще спя, когато боцманът се събуди.

— Всички добре ли са?

— Изгубих трима — каза Демос, без гласът му да трепне.

Тави не сбърка това с безчувственост. Мъжът просто беше твърде уморен, за да реагира бурно на каквото и да било, независимо дали е радост или скръб.

— Водата ги взе.

— Съжалявам — каза Тави.

Демос кимна.

— Тя е жестока любовница. Но ние продължаваме да се връщаме при нея отново и отново. Те знаеха какво може да се случи.

— Корабът?

— Корабът ми е наред — каза Демос. Тави не пропусна съвсем леката нотка на гордост в гласа му. — За останалите — не знам.

— Тези двата изглеждат повредени — каза Тави и кимна с глава към морето.

— Така е. Бурите могат да срежат мачти така както воден козел отгризва тръстика — Демос поклати глава. — По-големите кораби се справят по-зле от този. Флотските призователи на вода успяха да ни попречат да се разделим съвсем. Вълните достатъчно утихнаха, вече можем да изпратим няколко летци и да съберем всички — веднага щом хората започнат да се събуждат. Ще отнеме няколко часа.

Тави се усмихна.

— Трябва да има нещо, което мога да правя. Ако искаш, отиди да си починеш, а аз ще се погрижа за...

Демос поклати глава.

— Не и в този живот, милорд. Може и да сте зъл гений на войната, но моряк от вас става толкова, колкото от крава — летец. Не е за вас да командвате моя кораб. Дори в това езерце.

Тави се усмихна криво при тези думи, но знаеше, че е по-добре да не спори с него. Демос имаше определени възгледи за вселенския ред — просто казано, на палубата на своя кораб той трябва да е начело при всяко вземане на решения.

Имайки предвид, че „Слайв“ издържа на бурята и беше в по-добро състояние от много други кораби, които изглежда бяха получили ужасни поражения, Тави вярваше, че мнението на Демос не е съвсем лишено от основания.

— Излежавах се през всичките тези дни като мързеливо куче — каза Тави.

— Като болно куче — поправи го Демос. Той погледна право в Тави. — Не изглеждате много добре, милорд. Момичето-марат беше много притеснено за вас. Тя работи повече от всеки един от нас, опитвайки се да се разсее.

— Тя просто е искала да се отърве от моето хленчене — каза Тави.

Демос слабо се усмихна.

— Обзалагам се, че работата ви скоро ще започне, милорд. И тогава никой от нас не би искал да бъде на ваше място.

— Това ще е после. А аз искам да направя нещо в момента — каза Тави. Той присви очи, докато оглеждаше палубата. — Хората са на път да се събудят и ще са гладни.

— Да, като бебета-левиатани.

Тави кимна.

— Тогава ще отида в камбуза.

Демос вдигна вежди.

— Само се опитайте да подпалите кораба ми и аз ще се погрижа да изгорите жив, преди той да потъне. Милорд.

Тави изсумтя и се насочи към камбуза.

— Израснал съм в холт, капитане. Работил съм в кухня.

Демос опря ръце на страничното перило.

— Ако не възразявате, бих искал да ви попитам, Октавиан — вие изобщо нямате идея как да бъдете принцепс, нали?

* * *

Хората се размърдаха по-рано, отколкото Тави очакваше. Отчасти това се дължеше на факта, че денят бързо захладня и ставаше трудно да се спи във все още мокри моряшки дрехи. Отчасти това беше причинено от леките травми и разтежения, получени по време на тежката и опасна работа. Но най-вече причината беше зверският глад, който ги принуди да се надигнат, за да напълнят ръмжащите си кореми.

Камбузът на кораба включваше и хладилна камера, достатъчно голяма, за да се нуждае от два охлаждащи камъка, и Тави направо се изненада, когато видя колко много месо се съхранява там. По времето, когато мъжете започнаха да се събудят, той вече беше успял да

пригответи голямо количество каша и да нареже и изпече четири цели бута, в допълнение към купчините корабни сухари и галоните горещ силен чай.

Кашата се получи не по-лоша от тази на корабния готвач, а месото, макар и да не беше чак деликатес, но не можеше да се нарече и недопечено.

Както Демос предрече, екипажът бързо се ориентира, докато Тави, също както готвачът правеше обикновено, мятеше храна в протегнатите чинии на подредените на опашка мъже.

Той прекара времето в разговори с всеки от моряците, като ги разпитваше за бурята и им благодареше за добре свършената работа.

Моряците, всеки от които познаваше Тави от пътуването през предходната година, си разменяха фамилиарни, приятелски думи с него, но никога не преминаваха линията на открито неуважение.

Последни в опашката за храна бяха Максимус, Кайтай и Магнус. Последният имаше откровено неодобрително изражение на лицето си.

— Нито дума — тихо каза Тави, когато Магнус приближи. — Нито една кървава дума, Магнус. Аз се търкалях долу повече от седмица като малко дете и не съм в настроение за лекция.

— Ваше височество — много примирено и също толкова тихо отвърна Магнус. — Никога дори и през ум не би ми минало да го направя публично. От страх, че това може да урони уважението към титлата ви.

Макс без колебание заобиколи Магнус, грабна чиния и с трясък я постави на плота пред Тави.

— Хей, готвачо — каза той, докато се прозяваше. — Дай ми парче месо, което не е изгоряло до черно. Ако имаш такива.

— Плъховете събориха тези трите по пода, преди да успеят да се изпекат — отговори Тави, отрупвайки чинията на Макс. — Но после тези потомци на врани отказаха да ги ядат по някаква причина.

— Плъховете са умни и съобразителни — каза Кайтай, поставяйки собствената си чиния веднага щом Макс взе своята.

— Което прави месото подходящо за теб, Максимус — тя взе чинията и се усмихна на Тави. — Благодаря ти, алеранецо.

Тави намигна и й се усмихна в отговор, след което се обърна към Магнус.

Старият курсор въздъхна тежко, завъртя очи и взе своята чиния.

— Повечко каша, ако обичате, ваше височество.

* * *

— Добре — изпъшка Макс, затваряйки вратата на каютата след себе си. Големият Антилар носеше малък сноп листи и ги хвърли на масичката за писане пред Магнус.

— Рицарите Аери са открили още две дузини кораби, които са се отклонили от пътя, и те са променили курса си, за да се присъединят към нас. Красус казва, че според него сме намерили всички кораби, които са оцелели от бурята.

Тави бавно въздъхна.

— Колко загубихме?

— Единадесет — тихо каза Магнус. — Осем от Свободния алерански, три от легиона.

Единадесет кораба. С екипажа и пътниците това бяха общо над две хиляди души, изгубени в яростта на бурята.

— Канимите? — тихо попита Тави.

— Към момента — осемдесет и четири — също тихо отвърна Магнус. — Повечето от тях — с цивилни.

Известно време всички мълчаха. Отвън се чуваха траурните песни на канимите — диви и самотни вопли, носещи се от тъмните кораби над спокойното ледено море.

— Ние в какво състояние сме? — попита Тави.

— Транспортните кораби на легиона са силно повредени — откликна Макс. — Натрошени мачти, пропукани корпуси и т.н., не могат да бъдат изброени.

— Повечето от тези корита все още рискуват да отидат на дъното — каза Демос. — Ще имаме късмет, ако развият и половината от нормалната си скорост. Ако следващата буря ни удари в открито море, загубите ни ще са много по-сериозни.

— Според писмото на Варг — каза Тави, размахвайки друг лист хартия, — корабите на канимите не са в по-добро състояние от нашите. Също така, според Варг, бурята ни е изтласкала на няколкостотин мили от курса на север по крайбрежието на канимите — това следва от спокойното море, студа и целия този лед, който виждаме по водата. Той

казва, че наблизко има пристанище, до което можем да стигнем. Но все пак не знае точното ни местоположение.

— След няколко дни облаците ще се разсеят и тогава ще можем да разчетем звездите — спокойно каза Демос.

— Не мисля, че гадаенето ще помогне тук — каза Макс. — Без да се обиждате, капитане.

Демос се взря сериозно в Макс, след което насочи поглед към Тави.

— Той не говори за гадаене, трибун — каза Тави. — Моряците, плаващи по дълбоки води, могат да направляват курса си въз основа на промените в положението на звездите.

— Хм — раздражено изсумтя Макс. — Добре. Един от нашите рицари Аери може да вдигне някого над облаците. Примерно на няколко хиляди фута.

— Сред живите призователи на въздух няма такива, които биха могли да увиснат достатъчно неподвижно за точни измервания, трибун — беззлобно каза Демос. — В допълнение, за по-точни измервания ние използваме маркери на кораба. Така че ако не могат да вдигнат „Слайв“ заедно с тях...

— О — каза Макс. — Вероятно не.

— Във всеки случай ние не сме в състояние да чакаме, милорд — каза Демос. — По това време поредната буря е само въпрос на време. Може би имаме няколко дни. Или няколко часа.

Магнус се прокашля и каза:

— Ако позволите, ваше височество. Макар да не сме сигурни за точното си местоположение, приблизителното ни местоположение е много по-лесно да се определи — той подаде на Тави сгънат лист хартия.

Тави го взе и го разгърна. Оказа се карта, която показваше крайбрежието на Кания. Беглото разглеждане на рисунката му подсказа накъде клони Магнус.

— Знаем, че пътуваме към Нараш, родината на Варг — каза Тави. Той прокара пръст на север по крайбрежието. — И има само една канимска област по крайбрежието на север от Нараш. Шуар.

— Произнася се като една сричка — разсеяно го поправи Магнус. — Това е една от тези думи, които трябва да изръмжиш през зъби, за да я произнесеш правилно.

— Наистина ли има някакво значение? — попита Макс.

— Тъй като по всяка вероятност точно тук ще слезем на брега — ехидно отбеляза Кайтай, — може би трябва да си поставим за цел да произнасяме правилно названието на дома на нашите домакини, а не да ги обиждаме всеки път, когато го казваме.

Макс напрегнато се изправи, а мускулите на долната му челюст заиграха упорито.

— Чала — спокойно каза Тави.

Ноздрите на Кайтай се разшириха, докато гледаше Макс, без да отклонява поглед. Но като хвърли поглед към Тави, тя кимна към Антилар с нещо подобно на примирителен жест и седна по-далеч в сенките на долната койка.

Още една причина за безпокойство. Бурята и продължителността на пътуването, плюс състоянието на корабите, отдалечеността от дома и пълната несигурност на ситуацията оказваха огромен психически натиск върху хората му — и ако това се проявяваше толкова открито между Кайтай и Максимус, които бяха приятели от години и живееха в сравнително просторни условия на „Слайв“, колко ли по-стресиращ проблем можеше да се окаже на останалите препълнени кораби.

Въпреки че той не беше сигурен дали това все пак е проблем, по който би могъл да направи нещо. Все пак за мъжете е съвсем естествено да се притесняват, когато са далеч от дома, при странни обстоятелства и не са сигурни в завръщането си обратно.

В крайна сметка — някои от тях няма да се върнат.

Единадесет кораба.

— Въпросът е — каза Тави, — че ако флотът ни, който може да се движи само с половината от нормалната си скорост, достигне брега в промеждутъка от няколко часа до няколко дни, докато времето е ясно, то ще акостираме някъде в Шуар.

Той направи усилие да произнесе думата правилно.

— Знаем ли нещо за тази... империя? Това империя ли е, Магнус?

— Думата, с която канимите назовават своите държави, най-точно може да се преведе като „област“ — отговори Магнус. — Област Шуар. Област Нараш.

— Империя, област — каза Тави. — Какво знаем за нея?

— Това, че е разположена на огромни и доста подходящи за защита планински възвишения — отговори Магнус. — Също така е една от трите най-големи области по отношение на общата площ, заедно с Нараш и Мараул, и има само един пристанищен град, който се нарича Молвар.

— Тогава изглежда се отправяме към Молвар — каза Тави и се усмихна. — Чудя се дали ще трябва да превземем града, за да можем да стъпим на брега.

— Уф — изпуктя Макс, — мислиш ли, че ще се стигне до това?

— Не мисля, че е невъзможно — отговори Тави. — Ако областите наистина враждуват помежду си, на Варг може да му се наложи да превземе пристанището, за да пристанем там. Дори и да не воюват открито, не мога да си представя, че ще заподскачат от радост, когато толкова огромен флот се появи на хоризонта.

— В такъв случай може би трябва да пристанем другаде. Всъщност не е задължително да разполагаме с корабостроителница, за да поправим корабите — каза Макс. — Щом всички се съберат, можем да се заемем с ремонта на корпусите им — трябва ни само време и тишина, за да могат нашите дърводелци да работят на спокойствие. Нали така, Демос?

Демос се намръщи, замисли се за миг и кимна.

— Да, в по-голямата си част. Ще ни бъде по-трудно с мачтите, но дори те могат да бъдат възстановени без корабостроителница.

Магнус се намръщи.

— Маркус ми изпрати много интересен доклад. Той се е сближил с група Ловци, които, явно по поръчение на Варг, ви изпращат тайно съобщение.

Тави сви устни.

— Продължавай.

— Ловците информирали Маркус, че макар да се ползвате с уважението на Варг, след като стигнем в Кания, той може да не успее да ви защити от другите каними. Той ви съветва да обмислите по-предпочитаната възможност да обърнете назад и да не продължите пътя до края.

— Предупреждение — тихо каза Кайтай. — Което обаче той не може да провери лично.

— Възможно е — каза Тави.

— Тогава нека да започнем с това — каза Макс. — Без да се обиждаш, Тави, но има голяма разлика в отблъскването на нашествието на канимите на нашата родна земя и битка с всеки от тях в собствения им дом. Особено, ако са толкова многобройни, колкото предполагахме.

Тави разсеяно потърка брадичка.

— Именно. Именно — той поклати глава. — Не мисля, че това е предупреждение.

Кайтай наклони глава.

— Какво друго може да бъде?

— Тест — отговори Тави. — Да види доколко сериозен съм бил, когато преговарях с тях, и дали може да се вярва на думата ми.

— Какво? — раздразнено изсъска Магнус. — Вие вече напълно го демонстрирахте. Велики фурии, ние дори им построихме флот.

— Ако си спомняте, те бяха на път да си построят флота сами — отвърна Тави. — И макар че легионите най-вероятно щяха да го унищожат преди завършването му, ти и аз нямаше да сме живи, за да го видим, Магнус. Насаг пощади Сенатската гвардия и Първи алерански и всички го знаем.

— Независимо от това вие сте редом до тях, без да застрашавате безопасността им, и държите на думата си — каза Магнус.

— Което не значи нищо — намеси се Кайтай. — Просто беше най-очевидният, бърз и евтин начин да се отървем от врага.

— Ако сега се върна назад — продължи Тави, — тогава доверието, което каснимите ни оказват, остава без отговор. Това ще им изпрати послание, че макар да сме добри на думи, ние не сме заинтересувани да изграждаме доверие.

— Или — възрази Макс, — ще избегнеш участието да бъдеш изяден. Както и ние.

Тави си пое дълбоко дъх.

— Да. И това го има — той посочи Макс. — Но както ти вече отбеляза, Макс, канимите може да се окажат много повече, отколкото бихме могли да си представим. Може би дори толкова много, че да не можем да ги победим, ако решат, че трябва да бъдем унищожени. Какво мислят останалите?

— Какво друго знаем за тях? — попита Кайтай.

— Не знаем как изглеждат отвътре — каза Макс. — Можем да се приберем у дома и никога да не разберем. Нямам нищо против да отложим това изследване.

Тави му се ухили.

— Магнус?

— Ако някой друг беше на ваше място, той нямаше да пропусне тази възможност, ваше височество — каза Магнус. — Ако решите да продължите пътя, ви призовавам да го направите с изключителна предпазливост.

— Демос?

Капитанът поклати глава.

— Не ме питайте за политика, милорд. Мога да ви кажа само, че нашите кораби няма да издържат обратния път и дори да намерим всичко необходимо за ремонта им, би било опасно да се връщаме преди пролетта. Също така мисля, че нямаме време да стоим и да говорим. Времето няма да чака.

Тави кимна кратко.

— Предайте заповед до всички капитани. Насочваме се към Молвар с Варг. Всяко пристанище е за предпочитане пред бурята.

ГЛАВА 10

Градаш стоеше до Тави на носа на „Слайв“ и гледаше заедно с него. Наблюдателите на мачтата бяха видели земята преди няколко секунди и сега те чакаха да се появи в ползрението им от мястото им на палубата.

Накрая Тави забеляза тъмна плътна сянка на хоризонта.

Градаш присви очи, но мина минута или повече, преди старият сив каним удовлетворено да щракне с уши.

— Аха.

— Радваш се, че си у дома? — попита го Тави. — Е, или поне да се върнеш на родна земя.

Градаш измърмори:

— Все още не сме там. Ще видиш.

Тави вдигна вежди, но Градаш не навлезе в подробности. Мина почти час, преди Тави да разбере.

„Слайв“ приближи до „земята“, която бяха забелязали, и тя се оказа немислимо голямо парче от нещо, което приличаше на мръсен лед.

Флотът беше принуден да се престрои, за да го заобиколи. Образуването беше с размерите на планина, голяма колкото Алера Империя.

— Айсберг — поясни Градаш, кимайки към ледената планина. — С идването на зимата започва да се образува много лед и някои парчета се откъсват, като образуват ето такива ледени планини в морето.

— Това си заслужава да се види — промърмори Тави.

Канимът му хвърли кратък любопитен поглед.

— О, да. Макар че никой не го е виждал прекалено отблизо — той махна с лапа към леда. — Те са опасни. Понякога се носят под повърхността на водата. Приближават прекалено близо и разкъсват дъното на кораба, все едно е направено от хартия.

— Значи това тук е често срещано нещо?

— В тези води — потвърди Градаш, потрепвайки с ухо в знак на съгласие. — Левиатаните са безразлични към тях, така че всеки каним, който идва в северните райони, може да плава близо до някой от тях, за да избяга от обикалящ звяр или за да пресече миграционния им път.

— Винаги съм се чудил — каза Тави — как твоят народ се справя с левиатаните. Искам да кажа, че когато пресичахме Пътя за първи път, разбрах, че бурята, която ви тласка, пречеше да ви нападнат, и че флотът ви е толкова голям, а загубихте само няколко кораба. Но едва ли бихте могли да осигурите същите условия в родните си води.

Градаш махна веднъж с покритата си с бойни белези опашка, което означаваше безобидна насмешка.

— Няма голяма тайна в това, алеранецо. Ние сме направили карти на техните местообитания около домовете ни. И ги уважаваме.

Тави вдигна вежди.

— И това е всичко?

— Пространството е важно — сериозно произнесе Градаш. — Територията на всеки от тях е определена и нейната защита е важна. Ние разбираме това. Левиатаните разбират това. Така че ние уважаваме границите на техните територии.

— Това усложнява навигацията.

Градаш сви рамене.

— Уважението е по-важно от комфорта.

— И освен това — студено каза Тави, — ако вие не ги уважавате, те ще ви изядат.

— Оцеляването също е по-важно от комфорта — съгласи се Градаш.

Наблюдателят отново извика отгоре:

— Земя!

Канимът изръмжа и те отново се обърнаха, за да погледнат напред.

— Там — изръмжа Градаш, — това е Кания.

Беше мрачна, черна земя, или поне така му се струваше на Тави от неговата гледна точка на палубата на кораба. Бреговата ивица представляваше непрекъсната стена от тъмен камък, издигаше се право от морето и приличаше на отбранителните стени на огромна крепост.

Над отвесните брегове от тъмен гранит се извисяваха мрачните очертания на покрити с облаци планини със снежни склонове, най-високите, които Тави някога беше виждал. Той подсвирна.

— Шуар — изръмжа Градаш, — цялата им забравена от кървавите врани област е една твърда замръзнала скала.

Сивият каним беше взел тази алеранска ругатня от Максимус и я произнесе без запъване.

— Това ги прави проклети побърканияци, разбираш ли. Те прекарват малкото летни дни в подготовка за зимата, а след това през цялата проклета зима се катерят по замръзналите планини, така че техните ловци рискуват да намерят безсмислена смърт в някоя пропаст. Когато донесат месото у дома, жените им го приготвят с подправки, от които целият кораб може да избухне в пламъци, и казват на скапаните копелета, че това е за тяхно добро.

Тави осъзна, че се усмихва, въпреки че се стараеше да не показва зъби.

Канимите и алеранците тълкуваха този жест по различен начин.

— Изглежда не ги харесваш много.

Градаш потърка брадичка с тъмните си нокти.

— Е. Това би било прекалено за потъналите в сняг и ядящи слайвове шуаранци, но поне не са мараулци.

— И мараулците ли не харесвате? — попита Тави.

— Любители на мръсотия, пълзящи през блатата, ядат гъби, които растат на дърветата — каза Градаш. — Никой от родените там не заслужава дори това да намери смъртта си в челюстите на полудял левиатан. Но каквото и да кажа за мараулците, те поне не са алеранци.

Тави избухна в смях, като този път показа зъбите си на Градаш. Канимът просто си направи много тънка шега. Или може би бе направил на алеранците завоалиран комплимент, сравнявайки ги с врагове, които Градаш явно уважаваше, след като им отдели толкова време и внимание за обидите си. Вероятно беше направил и едното, и другото. Сред канимите уважението към врага се ценеше също толкова, колкото и уважението към приятел, може би дори повече.

От гледна точка на канимите един ден приятелят може да те разочарова, но на врага си винаги можеш да разчиташ и той няма да те подведе. За канимите да бъдеш обиден в компанията на вече уважавани врагове изобщо не е обида.

Тави се вгледа във върха на скалите, докато флотът се обръщаше, за да ги следва на юг, на разстояние около половин миля от брега.

— Наблюдават ни — отбеляза той.

— Несъмнено — съгласи се Градаш. — Границите между областите винаги се наблюдават, както и реките и крайбрежието.

Тави се намръщи, вглеждайки се в ръба на скалите, и отново си пожела ограничените му умения като призовател да включват способност да вижда надалече с помощта на въздушни фурии.

— Там... има ездаци. Не съм виждал вашите мъже да използват конница.

— Таурги — поясни Градаш. — Те не понасят морски пътувания и не са идвали в Алера.

По палубата мръдна сянка и като вдигна поглед, Тави забеляза спящата Кайтай, изтегната като котка в такелаж на близкия рангоут. Но зеленият проблясък през сребристокелите ѝ мигли му подсказа, че е будна, а лекото извиване на устните издаде задоволството ѝ. Те току-що бяха научили нещо, представляващо безспорен интерес в близко бъдеще.

Тави беззвучно прошепна, обръщайки се към нея.

— Знам. Ти ни говореше за това.

Тя се засмя едва чуто и отново затвори очи, може би този път наистина заспивайки.

— Колко далеч оттук е пристанището, по-големи братко?

— С нашата скорост? Около два часа.

— А колко време ще му трябва на Варг, за да получи отговор от шуаранците, как мислите?

— Толкова, колкото е нужно — отвърна Градаш. Той погледна назад към опашката си. — Макар че колкото по-рано, толкова по-добре. Имаме по-малко от ден, преди да ни удари поредната буря.

— Ако ни предоставят възможност да слезем на брега, моите хора може да успеят да направят нещо с бурята — каза Тави.

Градаш хвърли кос поглед към Тави.

— Наистина? Тогава защо не направиха нищо по време на предишната буря?

— Призователите на вятър трябва да са вътре в бурята, за да ѝ въздействат. Вятърът, който използват за летене, увлича много капки вода от океана, когато приближат до кораба — отговори Тави. — А

морската вода съдържа голямо количество сол, която уврежда и наранява вятърните им фурии. При лошо време това прави излитанията и кацанията почти самоубийствена мисия.

Градаш дрезгаво промърмори:

— Ето защо вашите летци доставят съобщения в спокойно време, но използвате лодки и при най-малките вълни.

Тави кимна.

— Те могат спокойно да кацнат на палубата или, ако има малко пръски, могат с минимален риск просто да паднат в морето и да бъдат изтеглени от екипажа на кораба. В противен случай не бих ги рискувал.

— Твоите хора могат ли да спрат бурята?

Тави сви рамене.

— Докато не я видят и не оценят нейния размер и сила, не знам. Но най-малкото би трябвало да я забавят и да я отслабят.

Градаш размърда ушите си напред-назад в знак, че е разбрал.

— Тогава бих искал да им предложа да започват. Това може да е полезно както за твоите хора, така и за моите.

Тави се замисли над думите му и стигна до извода, че Градаш говори за преговорите.

Шуар би имал много по-изгодна позиция да отправя искания към канимите от Нараш и алеранците, ако бурята им дишаше във врата.

— Това може да е добра идея — съгласи се Тави.

* * *

— Това е ужасна идея — изръмжа Антилар Максимус. — Дори бих рискувал да я нарека безумна — дори по твоите мерки, Калдерон.

Тави приключи с връзките на бронята си, леко присвивайки очи на оскъдната светлина.

Слънцето още не беше залязло, но за първи път от седмици наличието на обширна суша на запад означаваше истински здрач, а не внезапно настъпващ мрак след морския залез, въпреки че вътре в каютата сенките се сгъстяваха.

Той се наведе, за да надникне през малкия кръгъл илюминатор.

Огромните, тъмни гранитни стени на фиорда се извисяваха над кораба от двете страни, а мятащите камъни оръдия, които много приличаха на старинния римски катапулт, с който те с Магнус бяха експериментирали при руините на Апия, се издигаха от върха на скалите на равни интервали от двете страни.

Подходът към пристанището на Молвар беше смъртоносен капан, ако домакините решат да се разправят с посетителите.

Само на „Слайв“ и „Чистокръвен“ беше разрешено да влязат във фиорда. Останалата част от флота все още чакаше в открито море отвъд фиорда, уязвима за времето, заплашващо от потъмнялото небе.

— Шуаранците не ни оставиха избор, Макс. Те дори не искат да обсъждат правото да влезем, докато не разговарят насаме с командирите на двете части на флота. Имаме твърде много кораби, които няма да оцелеят, ако не намерим безопасно пристанище.

Макс тихо заповяда на единствената магическа лампа в каютата да се събуди, скръсти ръце на гърдите си и се намръщи.

— Влизаш сам в град, пълен с каними. Само защото е необходимо, не го прави по-малко безумно. Тави...

Тави стегна закопчалката на колана и започна да закопчава тежките стоманени скоби към предмишниците си. Той се усмихна на приятеля си:

— Макс. Всичко ще е наред.

— Няма как да го знаеш.

— Канимите са добри в едно нещо — те не се церемонят, когато искат да убиват. Те са директни. Ако искаха да ме убият, вече щяха да мятат камъни по кораба.

Макс се намръщи.

— Не трябваше да изпращаш рицарите Аери. Те щяха да са от полза, ако тези катапулти започнат да ни замерят с камъни.

— Между другото — попита Тави, — има ли новини от брат ти?

— Не. И вятърът се усилва. Рисуваме да загубим хората в морето, когато се върнат, ако не могат да кацнат на твърда земя.

— Още по-голямо основание да отида още сега — тихо каза Тави. — Поне знаем, че са забавили бурята. Красус нямаше да ги държи горе, ако нямаше полза от тях.

— Така е — призна Макс. — Не би го направил.

— Колко дълго могат да останат във въздуха?

— Там са от обяд — каза Макс. — Още три или четири часа, не повече.

— Тогава по-добре да побързам.

— Тави — бавно каза Макс, — а какво ще стане, ако те се върнат преди да се разберем с шуаранците?

Тави си пое дълбоко дъх.

— Кажи им да кацнат на брега в полезрението на флота. Призователите на земя ще направят път до тях и те ще се върнат на борда.

— Искаш да се приземят на враждебна територия, докато ние изграждаме мост и използваме стълби, за да преодолеем нещо, което очевидно се смята за част от непристъпна отбрана — Макс поклати глава: — Шуаранските каними може да сметнат това за атакуващи действия.

— Ще бъдем възможно най-учтиви, но ако се наложи, ще действаме. Няма да позволя на нашите хора да се удавят, за да не нарушат протокола.

Той завърши със закопчалките и се изправи, като преметна гадиуса през рамо. След това, след секундно колебание, той взе гладиуса на Кайтай и преметна ремъка му през другото рамо, така че допълнителното оръжие увисна на другото му бедро.

Макс многозначително погледна второто оръжие и въпросително вдигна вежди.

— Един за шуаранците — каза Тави. — И втори за Варг.

* * *

Тави и Макс бяха единствените, които се качиха в лодката.

— Сигурен ли си в това, алеранецо? — попита Кайтай с тревога в очите.

Тави хвърли поглед през малкото разстояние, което ги разделяше от „Чистокръвен“, където вече бяха спуснали дълга лодка и тя се поклащаше на вълните. На носа ѝ той разпозна огромната фигура на Варг.

— Абсолютно — каза той. — Доброто впечатление повече от всичко друго може да помогне за решаването на нашия проблем — той

срещна погледа на Кайтай. — Освен това, чала, корабите ще се върнат в морето. Ако се стигне до бой, още няколко войника на борда няма да променят нищо.

— Кайтай, ще е по-лесно, ако действам сам — увери я Макс. — Появят ли се проблеми, няма да се церемоня. Ако шуаранците започнат да общуват с нас в стил Сари, просто ще изравня земята с всичко, което не е Негово кралско височество.

— Неговото кралско височество ще оцени това — каза Тави. — Къде е Магнус?

— Все още се цупи, че не позволи на Максимус да заеме твоето място — отвърна Кайтай.

Тави поклати глава.

— Дори да стане мое копие с помощта на водно призоваване, Варг щеше да го разкрие веднага щом застане достатъчно близо, за да го помирише.

— Знам го. И Магнус го знае. Ядосва се, защото е истина.

Кайтай се наклони през борда на лодката и страстно целуна Тави по устните, пръстите ѝ за секунда стиснаха косата му. После тя рязко се отдръпна, погледна го в очите и каза:

— Да оцелеете.

Той ѝ намигна и каза:

— Всичко ще е наред.

— Разбира се, че ще е наред — каза Максимус. — Ако възникнат някакви трудности, Тави ще подпали пожар — много е лесно да направиш пожар, повярвай ми — ще видя дима, ще взривя всички сгради между него и кея, ще отида за него и ще отплуваме. Няма нищо по-лесно.

Кайтай го погледна невъзмутимо. После поклати глава и каза:

— И най-невероятното е... че ти наистина си вярваш.

— Посланик — каза Макс, — неведнъж съм правил невъзможното просто защото не съм знаел, че е невъзможно. И не виждам причина, поради която да не се получи отново.

— Това несъмнено обяснява начина ти на живот, докато беше в Академията — отбеляза Тави. — Готови сме, капитане.

Демос, който отблизо ръководеше операцията, даде заповед на екипажа и моряците на „Слайв“ спуснаха лодката в студените води на фиорда.

Тави праметна аления си плащ през раменете и го закрепил към бронята, докато Макс се настаняваше на кърмата на лодката.

С важен вид Антилар за миг потопил ръка във водата, прошепнал нещо и секунда по-късно лодката безшумно се понесла напред, придружена от кипящ поток, който се извивал зад нея.

Тави се изправил на носа и вятърът развял плаща му зад него, а лодката тихо се плъзна към брега.

— Първи впечатления, а? — промърмори Макс.

— Точно така — каза Тави. — Когато приближим достатъчно, за да те видят, опитай се да изглеждаш така, сякаш изобщо не те впечатляват.

— Разбрах — отвърна Макс.

Лодката промени курса си, за да се изравни с лодката от кораба на Варг. В нейния екипаж имаше седем канима от кастата на войните — шестима бяха на греблата, а седмият — на румпела.

Варг, подобно на Тави, стоеше на носа на своята лодка. Беше без плащ, но в светлината на угасващия ден кървавочервеният камък, висящ на златна обещаност на ухото му, все така ярко проблясваше, тук-там червени отблясъци се виждаха и по алено-черната му броня, както и на дръжката на извития меч, висящ на хълбока му.

— Доста кръвни камъни носи — отбеляза Макс.

— Имам впечатлението, че Варг няма много приятели сред шаманите — каза Тави. — Ако бях на негово място, аз също щях да се накича с повечко кръвни камъни.

— Аха, за да не бъде унищожен от червена светкавица или да не изгори в облак киселина. Надявам се, че ти си взел своя камък?

— В джоба ми е. А ти?

— Красус ми даде неговия — кимна Макс. — Наистина ли мислиш, че ако отидем само двама, това ще впечатли шуаранците?

— Може би — отговори Тави. — Най-малкото се чувствам по-добре като знам, че няма да ми се налага да прикривам беззащитни хора от канимското шаманство и няма да оставя никого на дока, за да го заловят или ранят.

Макс изсумтя.

— На кораба не каза нищо подобно.

— Е, не казах.

— Просто искаше да впечатлиш момичето, нали така, ваше височество?

Тави хвърли лукав поглед през рамо.

— Това беше една много страстна целувка.

Макс отново изсумтя, а после те замълчаха, докато не стигнаха до морската порта на Молвар.

Огромни решетки от черно желязо се издигаха от студеното море, подпрени от двете страни от стени, изработени от ръчно изсечени гранитни блокове. Даже без използването на фурии канимите бяха успели по някакъв начин да укрепят морското дъно достатъчно, за да издържи тежестта на масивните стени, издигнати от двете страни на фиорда. Тави дори не можеше да си представи колко физически усилия, колко пот и мускулна сила са били вложени тук, за да бъдат построени те, и какви техники са използвали, дори при невероятната физическа сила на канимските работници, за да преместят огромните каменни блокове. В сравнение с тях руините в Апия приличаха на детска игра.

Когато двете лодки приближиха, морските порти заскърцаха и бавно започнаха да се отварят.

Нагоре и надолу по металните решетки пробягваха фосфоресциращи светлинки и призрачната светлина танцуваше по повърхността на водата. Метал изстърга в метал със зловещо, повтарящо се бум-бум-бум, когато портата се отвори, а водата нахлу в отвора.

Лодките минаха през портата и Тави забеляза няколко канима по стените над тях, в тъмни доспехи и странни дълги и изглеждащи хлъзгави наметала, които почти скриваха останалата част от облеклото им. Всеки от тях държеше в ръцете си устройство за изстрелване на стоманени болтове — смъртоносните балисти, които бяха отнели живота на толкова много рицари и легионери в битките в долината Амарант, че Тави усети отчетливо сърбеж между лопатките, докато лодката минаваше покрай тях. Болтът, изстрелян от това смъртоносно оръжие, можеше да пробие като хартия бронирания му щит, нагръдника и тялото и да запази достатъчно сила, за да убие друг брониран човек отзад.

Тави не можеше да си позволи да обърне глава или да промени правата си уверена поза. Позата и жестът имаха огромно значение сред

канимите. Ако някой изглеждаше така, сякаш очаква нападение, то най-вероятно ще го нападнат вследствие неволното, неизказано, но напълно реално изявление, направено от тялото му.

Студена струйка пот се стече по гръбнака му. Сега не беше моментът да съсипе с жест потенциално добрия ден. В края на краищата се канеше да напусне това проклето море за първи път от няколко седмици. Той се усмихна при тази мисъл и се успокои, докато лодката му, заедно с лодката на Варг, пресичаше малварското пристанище. А то беше огромно — поне половин миля широко и достатъчно голямо, за да приюти всички негови кораби и флота на канимите. Освен това в угасващата светлина той забеляза най-малко тридесет бойни кораба на канимите, чиято конструкция беше малко по-различна от тези, които бяха проектирали и построили корабните дърводелци на Варг.

Гранитни скали обграждаха цялото пристанище с изключение на местата, откъдето започваха дълги каменни кейове, които бяха по-големи от всички, които Тави някога беше виждал в Алера — и там стояха на котва военни кораби и съдове, които по форма приличаха на търговски.

Един кей беше отделен от останалите. В края му бяха запалени факли, които горяха много по-интензивно от който и да е нормален огън. Той беше претъпкан с каними, също в странните им мокри плащове, но Тави забеляза отблясъци на тъмносиня стоманена броня под тях и подобно оцветено оръжие в ръцете им.

Лодката на Варг се насочи към този пристан и без да му бъде казано, Макс леко промени посоката, за да направи същото. Двете лодки акостираха от противоположните страни на кея в почти абсолютна тишина. Единственият звук беше скърцането на дърво и метал, докато гребците в лодката на Варг прибираха греблата.

Вдигайки поглед към кея, Тави си помисли, че там определено има много повече каними, отколкото буквално преди миг. Освен това сега изглеждаха малко по-високи. И оръжията им изглеждаха много по-остри. Несъмнено, помисли си той, това е просто игра на светлината и сенките.

— Без паника — тихо прошепна той и направи дълга крачка, прекрчвайки от лодката на студения шуарски камък.

Застаналият срещу него Варг направи същото, макар да изпитваше по-малко затруднения да се качи на кея. Той кимна леко на Тави, който му кимна в отговор с абсолютно същата дълбочина и забавяне, след което те едновременно се обърнаха към воините, събрани на пристана.

Възцари се тишина.

Напрежението нарасна.

Никой и нищо не помръдваше.

Тави си помисли да каже нещо и да разчупи крехкия лед на тишината. По време на занятията му в Академията, при обучението за курсор отдаваха дължимото внимание на дипломацията и протокола. И двете сфери предлагаха няколко потенциални насоки, при чието следване той можеше да успее.

Обмисли ги за миг, след което напълно се отказа от тях, отдавайки предпочитание на урока, който чичо му Бърнард го беше научил в холта: че е много трудно човек да бъде причислен към глупаците, ако си държи устата затворена.

Тави мълчеше и чакаше.

Миг по-късно се раздаде звук от стъпки и се появи тичащ каним. Това беше млад каним, слаб и бърз, скоростта му беше сравнима с тази на кон.

Козината му имаше странен цвят, какъвто Тави никога не беше виждал при воините — нещо подобно на бледо златисто кафяво, преминаващо в бяло по върховете на ушите и опашката. Той изтича до края на кея, обърна доста силно незащитеното си гърло към един от воините и изръмжа към канимски:

— Действаме, както се уговорихме.

Воинът, към когото се обърна, трепна с уши в знак на съгласие и пристъпи напред. Той приближи до Варг, спирайки на няколко инча от мястото, където Варг би могъл да го достигне с меч, ако е необходимо, доколкото Тави можеше да прецени.

— Варг — изръмжа странният каним, — тук не сте добре дошли. Вървете си.

Очите на Варг се присвиха, а ноздрите му се разшириха за няколко секунди.

— Тарш — изръмжа той с глас, изпълнен с презрение, — да не би мозъкът на Ларарл да е замръзнал, щом сега ти командваш тук?

Тарш отметна качулката на плаща си, разкривайки още един каним със златиста козина. Другата страна на муцуната му беше силно белязана, включително странно изглеждащ белег, преминаващ през черната кожа на носа му. Липсваше му половината ухо и Тави забеляза, че вместо меч на кръста си е сложил брадва с дълъг опасен шип, стърчащ отзад.

— Внимавай, Варг — рязко изплю той. — Една моя дума и кръвта ти ще се разлее в океана.

— Само ако някой те послуша — отговори Варг. — Не преговарям с такива нещастни подлизурковци като теб, Тарш. Заповядай на подчинените си да се подготвят да приемат моите хора. А аз ти обещавам мир. Ще слезем тук и ще направим лагер извън градските стени, за да се чувствате в безопасност. Спешно ще ми предоставите куриер, за да мога да съобщя на Ларарл за идването ни и за необходимостта от присъствието на някой, който е подходящ за мен по статут, за да можем да преговаряме.

Тарш оголи зъбите си.

— Това не е Нараш, тук не се катерят по дървета. Тук ти си никой.

— За Ларарл аз съм гадара, Тарш — изръмжа Варг. — И всеки воин в твоя строй знае това. Ларарл ще прегризе гърлото на всеки, който го лиши от удоволствието да ми пусне кръв.

Тарш промърмори.

— Разбира се, аз ще изпратя куриер до Ларарл. Но това е всичко. Можеш да останеш тук и да чакаш отговор. Вашите кораби ще останат там, където са.

— Неприемливо!

Тарш изръмжа насмешливо.

— Ще го приемеш, Варг. Тук аз съм водачът на глутницата.

— Идва буря — каза Варг. — Имам много повредени кораби. Ще бъдат напразно погубени животи, ако не ни бъде осигурен подслон в пристанището.

— Какво са за Шуар нарашките примати? Моите воители си имат свои заповеди. Ако вашите кораби се опитат да се скрият във фиорда, ние ще ги унищожим.

Устните на Варг се надигнаха, разкривайки зъбите му.

— Това ли е шуаранското гостоприемство? Шуаранската чест?

— Ако не ви устройва — предложи Тарш, а в гласа му се усещаше открита подигравка, — потърсете си друго място.

Очите на Варг се присвиха още повече.

— Ако честта не ме задължаваше да уреждам споровете с Ларарл, вместо с водачите му, щях да ти изтръгна гърлото.

Подигравателното ръмжене на Тарш стана още по-самодоволно.

— Много стари и ужасени същества са използвали това извинение, за да скрият своята слабост.

Вместо да отговори, Варг само за миг хвърли поглед назад към Тави.

Тави примигна.

Обидите, които Тарш нанесе на Варг, бяха нещо повече от обикновено предизвикателство за битка, те на практика я изискваха. При нормални обстоятелства всеки каним, който говори по подобен начин, можеше да разчита на незабавна и агресивна реакция. В частност Варг не беше от тези, които спокойно търпят както обиди, така и глупаци, а от видяното от Тави той явно не знаеше как да отстъпи от битката. Във всеки случай това означаваше, че, изхождайки от понятията за чест на канимите, Варг не можеше да действа срещу този глупак.

Но може би Тави би могъл.

Изглежда моментът на дипломацията беше настъпил.

— Варг е прав — спокойно каза Тави и пристъпи напред. — Няма време за тези глупости. Неговите и моите хора търсят място, където да се скрият от бурята, и ние ви даваме дума, че намеренията ни са мирни. Трябва да измислим най-добрия начин да ги вкараме в пристанището преди началото на бурята.

Всички погледи на кея се обърнаха към Тави, тежестта им се усещаше физически.

— О, кървави врани — прошепна застаналият зад него Максимус.

— Това същество — каза Тарш след малко. — Това ли е водачът на алеранците?

— Аз съм — отговори Тави.

Тарш изръмжа и се обърна към воините зад него.

— Убийте го.

„О, кървави врани“ — мислено изстена Тави.

Чичо Бърнард все пак беше прав.

ГЛАВА 11

Най-близкият каним, с доста добре развита мускулатура, измъкна и хвърли брадвата си с едно-единствено коварно движение, плавно и професионално хвърляне, така че оръжието направи пълно завъртане във въздуха, а остро като бръснач острие се насочи към лицето му.

Тави беше освободил и двата си къси меча от ножниците им преди брадвата да полети към него. Вместо да отскочи настрани, той отклони с тях тежкото въртящо се оръжие нагоре и над главата си. В главата му се мярна мисълта, че в този момент по-здравомислещ човек на негово място щеше да скочи в лодката и да гребе като луд към „Слайв“.

Вместо това Тави взе назаем скорост от студения вятър, който се вихреше над пристанището на Молвар, и когато времето сякаш се забави, той атакува Тарш.

Воините на пристанището се опитаха да го спрат. Още две брадви се завъртяха грациозно във въздуха, летейки към него.

Тави успя да махне рамото си от пътя на едната и въпреки това острието ѝ отрязва идеално равно парче от края на плаща му. Отклони другата с размах на бронираната си предмишница. Сътресението от удара беше толкова силно, че зъбите му изтракаха, но той само стисна челюсти и продължи напред.

Мускулестият воин, който първи хвърли брадвата, успя да пристъпи напред, за да прикрие Тарш, но Тави приближи плътно до него, преди той да успее да извади резервното си оръжие. Веднъж оказал се наблизо, той посегна със сетивата си към странния тъмносин метал на меча на воина и инстинктивно усети дефект в него, слабо място на няколко инча над дръжката. Веднага атакува нагоре, принуждавайки канима да вдигне своето оръжие, за да предпази гърлото и лицето си. Тогава Тави удари с другото острие точно в слабата точка на меча и го счупи. Канимът се олюля, когато парчета стомана полетяха в муцуната му. Тави посече воина през бедрото —

болезнено, но не смъртоносно, принуждавайки го да пренесе тежестта си върху другия крак. След това с едно мощно движение, призовавайки земните фурии, той ритна здравия крак на канима и го повали на земята.

Това падане вероятно спаси живота на канима. Извитото острие на Тарш се изстреля към гърлото на Тави и щеше да пробие левия бял дроб на канима, ако той все още стоеше прав. Тави продължи да се движи напред, гмурна се под удара и промени хватата на едното си острие. Той избяга от лапата на канима с острието в лявата си ръка и нанесе удар с дясната със сила, увеличена от фуриите, приковавайки лапата на Тарш към каменния док с острието си.

Тарш зави в агония и замахна с меча си към Тави. Ударът беше бърз и толкова силен, сякаш го нанасяше призовател на земя, но далеч не толкова умел, колкото Тави очакваше.

Беше лишен от светкавичната скорост, която щеше да го превърне в смъртоносна контраатака, и Тави успя да го отклони с гладиуса си, скочи на крака и върхът на меча му опря до незащитено място на гърлото на Тарш.

— Не мърдай! — прогърмя Варг, безкомпромисният авторитет на гласа му се отрази от камъните и ехото отекна из пристанището.

И в същия момент кеят замръзна, останалите воители замряха на място, единият от тях — с изтеглена назад за удар ръка, сякаш върху тях изведнъж е паднал арктически мраз.

Тави замръзна на място още преди Варг да проговори. Върхът на меча му стоеше на четвърт инч в козината на гърлото на Тарш.

Тънка струйка от кръвта на канима се стичаше по проблясващото оръжие на Тави. Тарш беше замръзнал, едва се осмеляваше да диша. Мечът му шумно падна на камъните.

Без да откъсва поглед от Тарш, Тави кимна на Варг в знак на признателност.

— Няма да забравя това.

— Разбира се, гадара — изръмжа Варг.

Ушите на Тарш трепнаха от изненада и очите му се разшириха.

— Чуй ме добре, водачо на глутницата — каза Тави толкова тихо, че стоящите наблизо воители да не могат да го чуят. — Варг ме нарече гадара и аз отговорих със същото. Няма да ти позволя да използваш чувството му за собствено достойнство, за да го обиждаш и да

накърняваш репутацията му — той присви очи. — Тя трябва да е безупречна в момента, в който го убия. Разбра ли ме?

Тарш все още изглеждаше шокиран. След това устните му потрепнаха, разкривайки зъби от едната страна на муцуната му.

Тави бързо смени позата си и притисна меча на канима към камъка.

На Тарш му отне няколко секунди, за да възстанови дишането си.
— Зададох ти въпрос — каза Тави.

Тарш изцяло оголи зъби.

— Разбрах.

— Добре — каза Тави.

Той се наведе и с рязко движение плъзна меча на нещастния Тарш в краката му.

След това махна острието си от гърлото на канима със златистата козина и бързо отстъпи две крачки назад. Повиши глас и каза:

— Хайде. Вземи си меча.

Тарш цяла секунда просто се взираше в Тави.

— Да не си загубил и слуха си заедно с ухото, Тарш? — язвително попита Тави. — Вземи си меча.

Канимът изръмжа и грабна оръжието — при това, докато го правеше, забеляза Тави, се стараеше да не пренася тежестта върху ранения си крак.

— От уважение към Ларарл, към когото Варг се отнася с почит, не те довърших на място — каза Тави. — Вместо това ти давам избор. Дръж се пред Варг толкова благородно, колкото би се държал Ларарл на твое място — или се бий с мен, тук и сега, пред очите на всички, до смърт. И след като те убия, ще оставя същия избор на твоя заместник.

Очите на Тарш проблеснаха.

— А защо реши, че ще се бия с теб, алеранско куче?

Тави разпери мечове в подигравателна покана.

— Размерът ми е като на недохранено паленце, Тарш. Ти си два пъти по-висок от мен, три пъти по-тежък, няколко пъти по-силен, биеш се на родна земя и хората ти са около теб. С изключение на тази драскотина на крака ти имаш абсолютно всички предимства на своя страна. Несъмнено само страхливец би се уплашил да се бие с мен при толкова благоприятни условия.

От редиците на канимските воители се раздадоха няколко дрезгави, кашлящи изръмжавания — канимският аналог на алеранските подигравки, поне Тави така ги интерпретира. Най-силният звук дойде от канима, когото Тави беше повалил на земята.

Очите на Тарш се замятаха по редиците на неговите хора, а ушите му леко се прилепиха към главата. Тави лесно можеше да проследи мислите му. Преди минута Тарш можеше да заповяда на хората си да се разправят с Тави като с животно. Сега обаче ситуацията се беше променила. Варг призна Тави за гадара — почетен враг — дума, по-ценена сред воините-вълци от думата „приятел“.

Най-важното беше, че Тави отправи пряко и персонално предизвикателство, като измести ситуацията от групова конфронтация към въпрос за доминиране и лична сила. И най-важното — Тави демонстрира безспорно най-почитаните качества сред канимските воители: храброст, смелост и преди всичко майсторство в бойното изкуство.

— Помисли добре, Тарш — изръмжа Варг, в гласа му безпогрешно се забелязваше насмешка. — Бих си помислил, преди да се бия с алеранец — той се обърна към събралите се воители. — Кой е втори по лидерство в глутницата?

Раненият мускулест каним, лежащ на земята, обърна глава леко настрани:

— Аз изпълнявам тази длъжност, майстор на войната Варг.

Ноздрите на Варг се издуха.

— Ти си от рода на Червените скали.

— Анаг — каза канимът и утвърдително поклати уши. — Ти уби моя прародител, Торанг, в Черните блага.

— Торанг Двата меча, тази хитра стара гадина — каза Варг, широко разтягайки уста в усмивка.

Той посочи с лапа към ивицата бели косми сред черната козина, през челюстта, точно над гърлото.

— Този белег ми е от него — той посочи към гърдите и корема си. — И още два тук и тук. След като се бих с него, прекарах цял лунен месец при лечителите и неговото стадо спря нашето настъпление.

Анаг гордо вдигна глава.

— Когато бях малък, той говореше добре за вас, майсторе на войната. Той умря в добра компания.

Варг се обърна към Тарш.

— Бий се с алеранеца, Тарш. Предпочитам да работя с истински каним, отколкото с теб.

В мощните гърди на Тарш заклокочи ръмжене, но той не срещна погледа на Варг и не оголи зъби.

— Майсторе на войната — каза той след минута, продължавайки да ръмжи. — Ще настаня твоите хора.

— И алеранците — каза Варг. — Ще поговоря за тях с Ларарл. Дотогава очаквам да се отнасяте към Тавар и неговите хора по същия начин, както към мен.

Тарш хвърли на Тави поглед, пълен с омраза, но на глас каза:

— Ще бъде направено.

Той се обърна и се отдалечи, като спря само до ранения Анаг, за да му каже:

— Погрижи се за това.

После от пристанището той се насочи към тъмнината на града.

Тави направи крачка към Варг и тихо попита:

— Тавар?

— Щом ще си тук, имаш нужда от подходящо име — каза канимът и сви рамене, жест, използван и от двете раси. — То е близко до твоето и отговаря по смисъл.

Тави склони глава, очаквайки продължение, но Варг само разтегна уста в лека усмивка, а след това кимна към Анаг.

— Може би това е добра възможност.

Тави погледна ранения каним, после кимна на Варг и се насочи обратно към лодката.

Максимус, с леко зачервено лице, каза:

— Кървави врани, Калдерон. Това беше на ръба.

Той хвърли кърпа на Тави. Тави я хвана и веднага започна да изтрива кръвта от мечовете си.

— Имахме късмет, че Варг беше на наша страна.

— На наша страна? — възмути се Макс, едва сдържайки гласа си. — Той те постави в ситуация, в която трябваше да се биеш с двайсет канима и да вземеш водача им за заложник, за да не бъдеш накълцан на парчета.

— Получи се — каза Тави спокойно, като прибра в ножниците почистеното оръжие. — А сега да вървим. Искам да излекуваш Анаг.

— Искаш да излекувам един от канимите, които се опитаха да те убият — каза Макс.

— Този, който наистина се приближи — отговори Тави. — Не е нужна много работа. Опитах се да не го повредя сериозно. Просто спри кървенето и го вдигни на крака, за да може той лично да организира разполагането на флотилията.

Макс въздъхна и започна да излиза от лодката:

— Радвам се, че Магнус не е тук.

Макс стигна до кея и каза:

— Знаеш ли, Тави, струва ми се, че това може и да не работи тук.

— Какво може да не работи?

— Използването на водни фурии — каза Макс.

— С тяхна помощ лодката плава през целия път — отговори Тави.

— По море — каза Макс. — Същото море, което мие бреговете на Алера. Но ако сложим този каним във вана с местна вода, нямам идея дали ще се получи.

— Аз нямах проблем с използването на фурии на метал и въздух.

— Метал от алерански меч — каза Макс. — Вятърът е от същия въздух като в Алера.

— Призовах и земни фурии — продължи Тави. — Само не ми казвай, че тези камъни са от алерански скали.

Макс се намръщи.

— Това не е... всеки, с когото съм говорил, всеки документ, който съм чел по този въпрос, твърди, че... Тави, не би трябвало да е по този начин.

— Защо?

— Защото — каза Макс — никой не вярва в това. И аз също четох много, преди да тръгнем, повярвай ми.

— А какво става с това да правим невъзможното от незнание?

Макс направи гримаса.

— Преразгледах гледната си точка по този въпрос. Аз исках... разбираш ли, да съм сигурен, че ако имаш нужда... ще мога...

— Да ме защитиш?

— Не съм го казал — бързо каза Макс.

— Макс, баща ми е имал способности да призовава фуриите на всички елементи. Доколкото съм чувал, бил е почти толкова силен,

колкото и Първия лорд — дори и без да е наследил фуриите на Гай. И някой го уби — Тави поклати глава. — Нямам намерение да искам от моите приятели да правят всичко възможно, за да са сигурни, че това няма да се случи с мен.

Макс кимна и лицето му изрази видимо облекчение.

— Радвам се, че не си толкова глупав, че да си играеш с това.

— За щастие, бях достатъчно глупав, за да не знам, че призоваването не би трябвало да работи тук — каза Тави. — Сега, като твой принцепс и капитан, ти заповядвам да забравиш глупостите, които си чел, и да излекуваш Анаг, за да може той да помогне на нашите хора безопасно да стигнат до брега.

— Вече забравих, ваше височество — разтягайки думите, каза Макс, и удари с юмрук по бронираните си гърди.

Тави кимна и те закрачиха напред, за да се присъединят към Варг, който стоеше клекнал на пети и тихо говореше с ранения Анаг.

— Каква кървава каша — каза Макс на канимски. Едрият антиланец се наведе да огледа раните на Анаг. Макс беше научил това проклятие от Градаш и го произнесе без запъване.

— Ти да не си се опитал да срежеш цялото бедро до костта? Виж тук, пронизал си го право през бронята, острието се е нагрело и е било достатъчно горещо, за да обгори и частично да затвори раната, иначе вече щеше да е станал храна за червеите.

Един от канимските воители пристъпи напред, за да защити Анаг, държейки едната си лапа върху дръжката на брадвата. Той изръмжа гърлено на Макс.

— Дори не си помисляй да вадиш тази проклета брадва, кученце пухкаво — измърмори Макс в отговор, без дори да го погледне. — Че ще ти я напъхам в гърлото.

Той погледна Анаг.

— Аз съм лечител. Трябва да спра кървенето, преди да те пренесем във вана и да възстановим увредените мускули. Така че трябва да докосна крака ти. Съгласен ли си?

Анаг внимателно погледна Макс. Очите му подозрително се присвиха.

— Тяхното магьосничество е различно от нашето — изръмжа Варг. — Веднъж вече ми спасиха живота. И впоследствие не поискаха плащане в кръв.

Анаг погледна Варг, после Тави, след което кимна кратко на Макс.

Макс сложи ръка върху окървавения крак на канима и затвори очи. Раздаде се вибриращ звук, сякаш кокалчетата на пръстите щракаха в бърза последователност.

Анаг издаде кратко, изненадано ръмжене. После Макс въздъхна и махна ръката си.

Зеещата рана беше затворена, мускулите вече не се виждаха и кръвта не течеше по камъните на кея. Това предизвика изненадано мърморене от стоящите наоколо каними, наред със засилен интерес. Двадесет огромни воители-вълци се стълпиха около тях, насочиха носове и задушиха, изследвайки раната, а после и Макс. Те не показваха никаква открита враждебност, но дори само да си сред тълпа от осемфутови бронирани канимски воители, които си шепнат на техния ръмжащ език, беше повече от обезпокоително, дори без да са извадили оръжия.

— Затворена е — каза Макс, леко задъхан след призоваването, — но ще се отвори отново, ако се опиташ да ходиш. Ако потопим раната във вана с чиста вода, така че цялата да е под повърхността ѝ, мога да възстановя мускулите и когато се събудиш сутринта, кракът ти ще е като нов.

Тези думи предизвикаха поредната серия от заинтригувано ръмжащо мърморене и след минута двама воители намериха бъчва, напълниха я с прясна вода и безцеремонно напъхаха командира си в нея.

Тави беше прав в оценката си за раната. Тя беше изкарала канима от строя, причинявайки болка и предотвратявайки напрегането на основните мускули, но нямаше повредени сухожилия или разкъсани основни кръвоносни съдове.

Призоваването, използвано за лекуване на такива наранявания, не беше съвсем лесно, но доста обикновено и без подводни камъни, а Антилар Максимус се справяше отлично с подобни задачи.

След минута той извади ръката си от водата и издекламира това, което всеки лечител в легиона казваше след приключване на работата с поредния легионер, претърпял относително леки наранявания:

— Готово. Ще се чувстваш гладен и уморен. Това е нормално. Яж повече месо, пий много течности и спи толкова, колкото можеш.

Канимите започнаха да помагат на Анаг да излезе от бървата, но той ги отстрани и се измъкна сам. Скочи долу на кея и се приземи на крака, при което по-голяма част от тежестта падна върху този, който беше ранен. Издаде слабо ръмжене — Тави знаеше по себе си, че кракът ще го боли зверски силно в продължение на около час — но ще може да го използва.

Насочили уши напред, канимските воители наблюдаваха внимателно как Анаг изпълнява няколко комплекта упражнения с меч, включително дълго мушкане — и правеше всичко съвсем прецизно. После те размърдаха уши в знак на одобрение. Това беше нещо като аплодисментите или одобрителните възгласи при алеранските войски.

Анаг пристъпи към Тави и оголи гърло. Тави повтори движението, но не толкова много.

— Използването на уменията на лечителя ви се оценява — изръмжа Анаг.

— В действителност той е воин, а не лечител — отговори Тави. — Моите лечители биха били малко обидени от подобно сравнение.

— Не исках да кажа нищо лошо — каза Анаг, може би малко по-бързо, отколкото следваше.

— Всичко е наред — отговори Тави. — Тъй като аз бях отговорен за твоите рани, сметнах, че е подходящо да те възстановя.

Анаг склони глава.

— Ти ми спаси живота, когато можеше да ме убиеш. Не си ми длъжен с нищо.

— Ти изпълняваше задълженията си, като защити водача на своята глутница — дори такъв като него — отговори Тави. — Не бих обидил Ларарл, като го лиша от ценен воин, дори и когато можех да постъпя иначе.

Анаг кимна, после отново оголи гърлото си, малко по-широко.

— Ще се погрижа за настаняването на твоите хора, Тавар от Алера. Давам ти думата си.

— Благодаря — каза сериозно Тави. — А аз давам дума, че моите хора ще се държат мирно и ще извадят оръжия само при самозащита.

— Благодаря — отговори Анаг. — Вашето оръжие, моля.

Тави вдигна вежди.

Варг го погледна, след това бавно извади меча си и го подаде на Анаг с дръжката напред.

— Алеранецо — подкани го той.

Тави осъзна, че предаването на оръжието носи в себе си множество значения за канимите, но не разбираше какво означава този жест в конкретната ситуация.

Въпреки това не си струваше да рискува съгласието на домакините да им предоставят подслон, не и когато корабите все още бяха в морето, а лошото време приближаваше; така че той свали ремъците на двата меча от раменете си и ги подаде с дръжките напред:

— Защо?

— Ние помолихме Ларарл, майсторът на войната на Шуар, за убежище и пристанище — каза Варг. — Водачът на местната глутница ни го даде временно. Сега ние трябва да отидем и да говорим с Ларарл, а той ще реши съдбата ни.

Звучеше доста разочароващо.

— Какво означава това? — попита Тави.

Варг се намръщи на Тави, сякаш задава съвсем глупав въпрос.

— Това означава, че ние се предаваме на врага, алеранецо. Ти си пленник.

ГЛАВА 12

Въздушният паланкин се наклони силно на една страна и изведнъж рязко се спусна надолу. Ако Ерен не беше закопчал предпазния колан около кръста си, щеше да удари главата си в тавана. Стомахът му и така вече беше подскочил до гърлото, а ръцете му сякаш сами се вдигнаха нагоре. Книгата, която държеше, полетя нагоре и се блъсна в тавана на паланкина, отскочи, а след това просто увисна там, докато екипажът продължаваше да пада, все по-бързо и по-бързо.

Вятърът ревеше, но през него Ерен чу как мъжете отвън си крещят един на друг.

— Какво става? — извика Ерен.

Първият лорд съвсем спокойно се наведе, за да погледне през прозореца.

— Изглежда ни атакуват — отговори той, докато паланкинът продължаваше да пада.

— Но ние сме на мили от територията на ворда — възрази Ерен.

— Да — каза Гай. — Изключително безцеремонно от тяхна страна.

Ерен грабна книгата си.

— И какво ще правим?

— Въртенето спря, което означава, че нашето гмуркане е контролирано — отговори Гай и се облегна на мястото си, сякаш водят непринуден разговор, докато чакат чая. — Да оставим рицарите Аери да си вършат работата.

Ерен преглътна и притисна книгата към гърдите си. Няколко секунди по-късно изведнъж беше притиснат към пода на паланкина и той реши, че от внезапното ускорение е започнал да тежи почти два пъти повече. Екипажът рязко зави наляво, после надясно. Отвън се чу агонизиращият вик на един от мъжете.

Нещо се удари в стената на паланкина, окървавени пръсти разбиха прозореца до Ерен и отчаяно се вкопчиха в рамката на прозореца, въпреки острите фрагменти счупено стъкло, които бяха

останали по нея. Ерен се наведе и видя млад рицар Аери, който с всички сили се държеше с едната си ръка — лицето му беше преbledняло, а другата му ръка висеше безпомощно.

Ерен се освободи от ремъците си и отвори вратата на екипажа. Отворената врата подежда като спирачка и накара паланкина да завие, а вратата създаде нещо като заслон от въздушния поток. Ерен уви единия ремък около китката си, наведе се през вратата на паланкина и посегна към ранения рицар. Хвана мъжа за кожената яка. Рицарят изкрещя при неочакваното докосване, след което насочи ужасен поглед към Ерен.

Курсорът стисна зъби и с вик задърпа с всички сили, използвайки краката и гърба, както и ръката си. Хрумна му, че ако ремъкът се скъса, той и младият рицар със сигурност ще паднат и ще се пребият, но сега нямаше време да се притеснява за това.

За щастие младият рицар не беше много едър или обременен с броня, така че Ерен успя да го изтегли в паланкина, но не и да го хвърли на пода.

— Вратата! — извика Първият лорд, помагайки му да вмъкне ранения докрай. — Затвори я! Забавя ни!

Ерен залитна в диво люлеещия се паланкин, докато се опитваше да прекрачи над ранения рицар, и се наведе да хване вратата. За миг погледна надолу. Паланкинът се носеше с опасна скорост и се плъзгаше на около тридесет фута над шестфутови треви в централните равнини на долината Амарант. Слънцето беше почти залязло, а небето — алено и тъмносиво.

И освен това беше пълно с ворди.

Ерен не беше сигурен какво точно вижда. Той лесно разпозна познатите фигури на рицарите Аери, в техните защитни костюми, обвити и поддържани от потоците вятър, създадени от техните въздушни фурии.

Но там имаше още много, наистина много странни тъмни фигури с полупрозрачни зеленикави крила, като на водни кончета. Инстинктивно той вдигна поглед и видя как един от враговете се насочва надолу към него. Имаше секунда, може би две, за да го разгледа.

Изглеждаше почти като човек. Имаше две ръце, два крака, една глава и лице с човешки очертания, което беше ужасно плоско, с

изключение на фасетните очи. Над раменете му пърхаха крила на водно конче, а всяка ръка завършваше не с длан, а с лъскав, подобен на коса нокът, дълъг почти два фута — почти със същата дължина, осъзна Ерен, като гладиуса на легионер.

Бронята му също наподобяваше легионерска, въпреки че без никакво прекъсвания преминаваше в кожа и се състоеше от същия лъскав, тъмен хитин.

Това същество всъщност изглеждаше доста подобно на рицар Аери.

И летеше право към него.

Ерен пропълзя назад, дръпна вратата към себе си, за да я затвори, и притисна гръб към задната стена на паланкина.

Една от злоещите коси на рицаря-ворд проби дървото на вратата, където той стоеше преди миг. Кошмарно, безизразно лице се появи в страничния прозорец, на шест инча от Ерен, гледайки го през стъклото.

Ерен дори не разбра кога е успял да извади ножа, но в момента, в който видя това лице, той рязко изхвърли дясната си ръка напред, счупвайки прозореца, и заби ножа чак до дръжката в блестящото око на рицаря-ворд.

Вордът изкрещя, стенещият вик беше нещо средно между писъка на разкъсан метал и ръмженето на ранено куче. Зелено-кафява кръв бликна от раната като миниатюрен фонтан.

Ерен пусна ножа и, притискайки гръб назад, изкрещя от напрежение, удряйки с подметката на ботушите си върху косата, все още стърчаща от вратата.

Тя изхрущя, счупвайки се равно, сякаш беше отсечена с нож, и рицарят-ворд изчезна от поглед, изгубвайки се някъде под бързо летящия паланкин.

Гай, който беше коленичил над ранения рицар, вдигна поглед и одобрително кимна на Ерен.

А после се разнесе пронизителния звук на тръба, чийто силен призив се чу дори през рева на вятъра и виковете и възгласите на сражаващите се.

— А — каза Гай, хвърляйки поглед навън. — Отлично.

До паланкина блесна ярка светкавица и се чу оглушителен гръм — и отново, и отново.

Между зашеметяващо силните гръмотевици имаше по-кратки светкавици, придружени от глухи, тътнещи взривове. Ерен се обърна да погледне рицаря-ворд и видя, че крилата му са напълно изгорели, а сбръчканото му, овъглено тяло полита надолу покрай прозореца.

Паланкинът плавно зави надясно и отново започна да набира височина — този път равномерно, вместо резките панически мятания по време на битката.

Миг по-късно някой почука на вратата. Ерен наистина не помнеше кога е успял да извади поредния нож, но се зарадва, че пръстите му действат сякаш от само себе си.

— Свали си ръката — каза Гай спокойно. — Пуснете го, ако обичате, сър Ерен.

Ерен нервно преглътна и отвори вратата на паланкина, за да види възрастен мъж, облечен в много солидна, но доста старомодна броня, който се носеше на въздушен поток успоредно на екипажа. Беше късо подстриган, четината на брадата му беше предимно сива, а очите му бяха хлътнали от умора, но блестяха от непримирима ярост.

— Ваша светлост — заекна Ерен. Той отстъпи от вратата и с кимване покани Върховен лорд Церес да влезе.

— Сър — кимайки, каза Церес, и затвори вратата след себе си.

— Ваша светлост — отвърна Гай. — Изчакайте малко.

Той за момент затвори очи и след това свали ръката си от ранения рицар. Мъжът все още лежеше блед и неподвижен, но дишаше и кръвта вече не се стичаше от раните му.

— Благодаря ви.

— Сър, няма нужда да ми благодарите, защото каквото и да си въобразяват тези чакали, вие сте Секстус, Първи лорд на Алера и мой лорд. Аз само изпълнявах дълга си.

— И все пак ми разрешете да ви благодаря — спокойно отвърна Гай. — Изказвам ви своите съболезнования за Вереус. Той беше чудесен млад мъж.

Върховният лорд погледна през прозореца към настъпващия здрач.

— Верадис?

— В безопасност — каза Гай. — И докато дишам, това няма да се промени.

Церес склони глава и като си пое дълбоко дъх, каза:

— Благодаря ви.

— Няма нужда от благодарности — каза Гай с лека усмивка. — Каквото и да си въобразяват тези чакали, аз съм твоят лорд. Пред дълга всички сме равни.

Той отново се намръщи и погледна през прозореца.

— Следващата седмица ще доведе нашите легиони да подкрепят Церес. Какво можеш да ми кажеш за настъплението на ворда?

Церес уморено вдигна поглед.

— Ускорява се, въпреки всичките ни усилия.

— Ускорява се — избухна Ерен. — Какво имате предвид?

Възрастният Върховен лорд поклати глава и с безизразен глас каза:

— Искам да кажа, сър Ерен, милорд, че моят град няма тази седмица. Вордът ще ни преодолее след няколко дни.

ГЛАВА 13

Амара държеше стрелата в готовност, леко издърпала тетивата, за да гарантира бърз и точен изстрел, но не достатъчно силно, за да се умори ръката ѝ. Това се оказа изненадващо трудно, поне докато мускулите ѝ не укрепнаха достатъчно, за да стреля с лъка, който съпругът ѝ беше направил за нея. Тя бавно пристъпи напред и безшумно отпусна крак, погледът ѝ беше насочен на средна дистанция, но без да се концентрира върху нищо, както я бяха учили.

Гората мълчеше в този час преди зазоряване, но Сирус, нейната вятърна фурия, донасяше всеки шум до Амара така, сякаш се разнася ясно точно до ухото ѝ. Шумолене на дървета при най-малкия порив на вятъра. Пърхане на сънливи птици, шум на пера. Нещо се промъкваше горе по дърветата, може би катеричка се подготвя за ранен старт на деня или някакъв нощен гризач пълзи обратно към гнездото си.

Раздаде се шумолене — може би елен, който си проправя път през храстите. А може би — не. Амара фокусира Сирус върху звука и откри втори шум — този на триене на плат върху плат. Това не беше елен, а нейната цел.

Тя се обърна по посока на звука и бавно се придвижи напред, запазвайки абсолютна тишина, като напълно се фокусира върху своята невидимост. Да се научиш да използваш изработеното от фурии облекло беше много по-просто, отколкото очакваше, и със сигурност много по-лесно, отколкото да използваш създаден от фурии воал. Всичко, което трябваше да направи, беше да се концентрира върху цветовете на заобикалящата среда и да ги проектира върху плата, при което той ги абсорбира и имитира, превръщайки се в още едно размито петно на заобикалящия фон.

Разбира се, дизайнерката-изобретател, която продаваше скъпите дрехи, щеше да събори небето с крясъците си, когато чу как нейното изобретение, разработено като последен писък на модата, ще бъде използвано.

Тази мисъл накара Амара да се усмихне. Съвсем малко.

Все още не виждаше нищо, когато слухът ѝ подсказа къде е нещото, и друго вече нямаше значение. Тя изпъна лъка с бавно, отработено движение, след което пусна стрелата. Стрелата стремително полетя напред и от нищото се появи размита фигура, която в крайна сметка се превърна в тази на съпруга ѝ. Тъпата дървена стрела не представляваше смъртна заплаха, но когато той отметна маскировъчния си плащ и мръщейки се, потърка ребрата си, Амара също изпита болка.

— О — промърмори тя, като свали наметалото си и се показа, — извинявай.

Той се огледа за миг, забеляза я и кимна.

— Няма нищо. Всичко е наред. Какво мислиш?

— Трябваше да използвам Сирус, за да проследя звуците на придвижването ти. Нито веднъж не те забелязах, дори когато знаех къде си.

— Както и аз теб, дори когато те проследих с помощта на земна магия. Бих казал, че наметалата работят — каза Бърнард и я дари с усмивка, която бързо се превърна в гримаса. — Инвидия Акватайн може би не би пожертвала и гарваново перо за Империята, но изглежда усета ѝ за мода става полезен.

Амара се засмя и поклати глава.

— Когато шивачката чу, че искаме да разпори роклите и да ги префасонира в пътни наметала, си помислих, че ще започне да бълва пяна от устата си — още повече, когато едното трябваше да бъде направено за теб.

Бърнард безшумно се насочи през храстите и, както винаги, въпреки размерите си почти не раздвижи клонките и листата.

— Сигурен съм, че достатъчно количество сребро и злато са облекчили симптомите.

— Това зависи от счетоводителите на Гай — самодоволно каза Амара. — Аз имах кредитно писмо с печата на короната. Всичко, което тя можеше да направи, беше да се надява, че не съм някаква хитра измамничка, използвала водно призоваване, за да се превърне в Амара Калдерон.

Бърнард спря за секунда, примигвайки.

— Моето.

Тя наклони глава.

— Какво?

— Това е... името на моя Дом.

Амара набръчка нос и се разсмя.

— Ами да, милорд. Изглежда е така. Всички твои писма са подписани: „Негово превъзходителство, граф Бърнард Калдерон“, нали помниш?

Той не ѝ се усмихна в отговор. Изражението му, напротив, беше много загрижено. Той мълча замислено през целия път, докато вървяха обратно към лагера след последното тестване на новата екипировка. Амара крачеше до него, без да казва нищо. Така или иначе това нямаше да откъсне Бърнард от мислите му. Понякога на съпруга ѝ му беше нужно време, за да облече мислите в главата си в думи, така че трябваше — поне обикновено — просто да изчака.

— Това винаги е било моя работа — каза накрая Бърнард. — Мое призвание. Мой дълг като холтър. Източникът ми на препитание.

— Да — каза Амара, кимайки.

Той направи широк жест на североизток, към Рива и домът им в Калдерон.

— И това беше моето място. Гарисон. Градът, крепостта, хората, които живеят там. Проблемите, които трябва да бъдат решени, и т.н. Следваш ли мисълта ми?

— Мисля, че да.

— Бърнард Калдерон беше точно човекът, който да се погрижи всеки да има къде да се скрие по време на буря — продължи Бърнард. — И да се увери, че мъжете, които имат повече свободно време, отколкото здрав разум, не притесняват хората, които се опитват да си изкарат прехраната. И човекът, който се опита да склучи траен мир със съседите си на изток, така че да престанат да хапват земеделци.

Амара се засмя и сплете пръсти с неговите.

— Но Амара Калдерон... — той поклати глава. — Аз... никога не съм го чувал така, на глас. Разбираш ли?

Амара се намръщи и се замисли.

— Не. Предполагам, че е защото отношенията ни дълго време бяха... — бузите ѝ се зачервиха — непристойни.

— Незаконни любовници — прошепна Бърнард, не без удоволствие. — Незаконни любовници, срещащи се доста често.

Бузите на Амара пламнаха още по-ярко.

— Да. Точно така. Но хората, в чието общество прекарвахме по-голяма част от времето си, едва ли бяха склонни да те обвинят в това. Те просто ме наричаха твоя лейди.

— Точно. И сега, както виждаш, вече има нова особа. Амара Калдерон.

Тя го погледна въпросително.

— Коя е тя? — тихо попита Амара.

— Очевидно прелъстителка, която съблазнява женени мъже в спалните им чували под прикритието на нощта, когато само звездите могат да я видят.

Тя отново се засмя.

— Беше ми студено. Останалото, доколкото си спомням, беше твоята идея.

— Изобщо не си го спомням по този начин — каза той сериозно. Очите му блестяха, пръстите му нежно стиснаха ръката ѝ.

— А още тя е съпруга на този мъж от Калдерон. Основателят на Дом Калдерон. Нещо, което... което може да продължи дълго време. Нещо, което може да устои и да расте. Което би могло да направи много добро за много хора.

Амара усети, че започва да трепери, но се овладя.

— За да се случи това, на Дома са нужни деца, Бърнард — каза тя тихо. — А аз не... Ние нямаме... — тя сви рамене. — И в този момент не мога да съм сигурна, че това изобщо някога ще се случи.

— Или можеш — каза Бърнард. — Някои неща не понасят бързане.

— Но какво ще стане, ако не мога? — попита тя без злоба или мъка в гласа си.

След секунда тя с изненада осъзна, че не ги изпитва. Или поне не толкова, колкото ги изпитваше преди.

— Не се опитвам да предизвикам съчувствие, любими. Това е рационален въпрос. Ако не мога да ти дам наследник, какво ще правиш?

— Ще осиновим — веднага каза Бърнард.

Тя изви вежди.

— Бърнард, законите относно гражданството...

— О, враните да ги изкълват тези закони — изплю Бърнард и се усмихна. — Изчетох ги. Като цяло те са най-вече оправдание за

гражданите да не дават парите и статута си на никого, освен на собствените си деца. Великите фурии знаят, че ако всичко се основава само на кръв, то всички копелета, като например Антилар Максимус, със сигурност би трябвало да наследят гражданството.

— Да осиновим копеле на гражданин — замислено промълви Амара.

— Те имат толкова голям потенциал за призоваване на фурии, колкото би могло да има и нашето дете — каза Бърнард. — И, врани, такива деца има повече от достатъчно. Защо да не вземем попечителство над няколко от тях? Готов съм да се обзаложа на всеки меч в моя арсенал, че почти всички наемни рицари на Акватайн са извънбрачни деца на граждани.

— Да предположим, че го направим — попита тя. — После какво?

Той вдигна вежди.

— Отглеждаме ги.

— Отглеждаме ги.

— Да. От теб ще излезе страхотна майка.

— Ха. Толкова просто?

Той се засмя и топлият му смях се разнесе из гората.

— Отглеждането на дете не е трудно, любима. Не е лесно, но не е и трудно.

Тя го погледна и сведе глава.

— Как се прави тогава?

Той сви рамене.

— Просто ги обичаш повече от въздуха, водата и светлината. Оттам нататък всичко останало си идва естествено.

Той спря и нежно я дръпна за ръката, така че да я обърне към себе си. Докосна бузата ѝ, съвсем леко, само с върховете на пръстите си.

— Разбери ме — каза той тихо, гледайки я сериозно. — Аз не съм се отказал от идеята да раждаш децата ми и никога няма да го направя.

Тя спокойно се усмихна.

— В зависимост от това какво има да каже природата — отговори Амара, — може би всичко ще се получи, а може би ще трябва да се примирим.

— Тогава позволи ми да обобщя, Амара Калдерон — прогърмя той. — Аз градя бъдеще. И ти ще бъдеш в него. И ние ще бъдем щастливи. И не съм готов да правя компромиси по този въпрос.

Тя примигна няколко пъти.

— Любими — каза тя с тих шепот, — през следващите няколко дни ще започнем мисия за короната, която по всяка вероятност ще ни убие и двамата.

Бърнард изсумтя.

— Чувал съм го и преди. Ти също.

Той се наведе и я целуна по устните, а тя беше изумена от огромната, топла, нежна сила, скрита зад тази целувка и докосването на ръката му. Усети как започва да се разтапя, връщайки целувка след целувка, усещайки как светлината бавно се променя от сива в златиста.

Когато всичко свърши, тя почувства леко замайване.

— Обичам те — прошепна тихо.

— Обичам те — отговори той, — без компромиси.

* * *

Последният хребет между тях и евентуалната им зона на действие беше на върха на дълъг склон и конят на Амара го достигна няколко секунди по-рано от този на Бърнард. Горкото животно усилено се потеше под големите габарити на Бърнард и в продължение на много мили умората се беше натрупвала в него.

Амара застана на върха и погледна надолу към широката долина на няколко мили южно от Церес. Вятърът беше от север, хладен, но без да става неприятен — дори и в дълбока зима суровите ветрове бяха рядкост в защитените южни граници на кралството. Тя обърна лицето си към вятъра и за миг затвори очи, наслаждавайки му се.

Церес лежеше на няколко мили северно от сегашното им местоположение, в края на създаден от фурии каменен път, който пресичаше долината долу. Там тя и Бърнард можеха да изчакат ворда да мине покрай тях, след което да се промъкнат сред тях.

Вятърът изведнъж стана по-студен. Тя потръпна и обърна глава, за да огледа долината под себе си. Небето на юг беше неясно, засенчено от тъмна мъгла. Амара си пое дълбоко дъх, вдигна ръце и

призова Сирус. Фурията ѝ преля в пространството между ръцете ѝ и пречупи светлината, което ѝ позволи да вижда далеч по-ясно, отколкото самата тя можеше.

Хиляди кълба дим се издигаха в небето далеч на юг и, врани, бяха толкова много, че от мястото, където се намираха, почти изглеждаха като черни облаци, които се вихрят и въртят над долината.

Амара насочи погледа си към пътя и с помощта на Сирус видя нещо, което не беше забелязала по-рано — че направеният от фурии път беше изпълнен с тълпи хора, които се движеха възможно най-бързо — предимно холтъри, мъже, жени, деца, много от тях полуоблечени, боси, някои носеха багаж, макар че повечето крачеха с празни ръце.

Някои от холтърите караха добитък. Някои се придвижваха с каруци, натоварени с нещо, което приличаше на ранени легионери.

— Твърде рано — въздъхна Амара, — с няколко дни по-рано.

Тя забрави за присъствието на Бърнард, докато той не проговори:

— Амара. Какво е това?

Тя поклати глава и мълчаливо се обърна, протегнала ръце, за да може той да използва лещата, направена от Сирус.

— Врани — изпъшка Бърнард.

— Как се случи това? — попита Амара.

Бърнард замълча за момент, след това се разнесе кратък, горчив смях.

— Ами да, разбира се.

Тя вдигна въпросително вежди.

— Нали обсъждахме, че те вече могат да управляват фуриите?

— Да.

Той направи жест към пътя.

— Използвали са фуриите на пътя.

Амара усети как вътрешно изстива. Разбира се. Обяснението беше изключително просто, но до този момент тя дори не се беше замисляла за това. Пътищата на Алера, създадени с помощта на фурии, позволяващи на алеранците да се движат бързо и почти без да се уморяват през селските местности, бяха постоянна част от живота и се бяха превърнали в част от пейзажа. Те бяха също така и най-надеждното предимство на Алера при защита срещу враговете на Империята, чийто брой често превъзхождаше силите на защитниците.

Такива пътища позволяваха на легионите да преминават стотици левги на ден — ако ситуацията го изискваше. Това означаваше, че легионите винаги имаха възможност да осигурят максимално количество сили на най-добрите позиции.

Естествено, досега никой от враговете не беше използвал фурии.

Ако Бърnard беше прав и вордът можеше да използва пътищата, Амара си зададе въпроса какво друго още можеха да правят? Могат ли да използват фурии за предаване на съобщения по реките на Империята? Могат ли да управляват времето? Могат ли, кървави врани, да събудят една или повече Велики фурии, както Гай направи миналата година с Калус?

Амара наблюдаваше бързо носещите се холтъри, надигания се дим и кръжащите врани и сърцето ѝ изведнъж прие простия, но неоспорим факт.

Алера не може да оцелее от това, което приближава.

Може би ако бяха започнали да действат по-рано, заедно, без спорове и преговори, биха могли да се противопоставят. Може би ако повече хора бяха обърнали внимание на техните предупреждения и се бяха отнесли с достатъчно доверие към тях, за да създадат някаква разследваща комисия, нашествието би могло да бъде потушено още в зародиш.

Но вместо това... Амара знаеше — не да се безпокои, не да предполага, а знаеше — че са закъснели.

Вордът беше дошъл и Алера щеше да падне.

— Какво ще правим? — прошепна Амара.

— Ще изпълним задачата — отговори Бърnard. — Ако те използват пътищата, значи си имат призователи с тях. Всъщност това би трябвало да ги направи по-лесни за откриване. Просто ще следваме пътя.

Амара се канеше да отговори, когато конят ѝ внезапно присви уши и направи няколко танцуващи стъпки настрани, пръхтейки уплашено. Трябваше да положи усилие, за да успокои животното, като здраво стисна юздите и тихо му заговори.

Конят на Бърnard реагира по същия начин, въпреки че той беше много по-опитен в опитомяването на животни. Докосването на ръката му, вибрациите на земната му фурия и мърморенето на боботещия му глас почти веднага успокоиха коня.

Амара погледна наляво и надясно, опитвайки се да види какво толкова е изплашило конете.

Отначало усети миризмата му — воня на разложение и гниещо месо. Секунда по-късно тя видя и тревния лъв, който изплува от сенките под стволите на извисяващите се борове. Звярът беше дълъг осем или девет фута, златистата му козина беше покрита със зеленикави ивици, които прекрасно се сливаха с високата трева в долината Амарант. Беше мощно същество, много по-мускулесто от всяко животно, приличаше на обикновена домашна котка, горните му зъби стърчаха като извити ками от горната челюст, пробивайки през долната устна, дори когато устата му беше затворена. Или, по-точно, зъбите на жив тревен лъв биха го направили. Този тревен лъв вече нямаше долна устна. Тя беше откъсната или отхапана. Около него жужаха мухи. На места кичури козина бяха опаднали, разкривайки подута, гниеща плът, пулсираща от движенията на личинки или други насекоми. В едното му око беше забит трън. На мястото на другото се виждаше празна кухня. От ноздрите и ушите му се стичаше тъмна течност, оцветяваща рядката козина около тях.

И въпреки това той се движеше.

— Взет е — пое си дъх Амара.

Една от най-отвратителните тактики, използвани от ворда, беше способността им да изпрацат на враговете си дребни животинки. Те проникваха в жертвите си, убиваха ги и поемаха контрол над трупите им, така както човек управлява марионетка.

Преди няколко години в долината Калдерон, по време на първата инвазия на ворда — тази, която беше спряна, преди да стане твърде масова, за да не може да бъде овладяна, Амара и Бърнард бяха принудени да се бият с десетки взети холтъри, а след това и да унищожат останките им. Взетите не обръщаха внимание на болката, бяха бързи и невероятно силни — но не особено умни.

Тревният лъв спря и се загледа в тях за около секунда. След това за още една.

След това, движейки се със скорост, която живо същество просто не може да развие, той се обърна и изчезна сред дърветата.

— Разузнавач! — изсъска Бърнард, пришпори коня си и го последва. — Трябва да го спрем.

Амара за миг примигна недоумяващо, но след това плесна по шията на коня си отляво и отдясно и го пришпори след Бърнард.

— Защо? — попита тя.

— Вече убихме една вордска царица — извика Бърнард. — Предпочитам този, който командва тези войски, да не разбере, че сме наблизо, и да не започне активно да ни издирва.

Амара вдигна ръка, за да защити лицето си, когато клоните започнаха да я удрят.

— Безполезно е — изплю тя и извика: — По-добре да се издигна във въздуха!

— Давай!

Амара грабна лъка и колчана си, извади краката си от стремената, издърпа ги на седлото, след което плавно се изправи и продължавайки започнатото движение, скочи във въздуха. Подчинявайки се на мълчаливия ѝ призив, Сирус се втурна в пространството под нея, подхвана я и се издигна с нея.

Нейната вятърна фурия отместваше клоните на дърветата от пътя ѝ, докато тя не се изстреля на открито над хребета и не се насочи на юг, за да последва пътя на бягащия разузнавач на ворда. Тя веднага забеляза Бърнард и насочи вниманието си пред него, докато не видя размазано движение на тридесет или четиридесет ярда отпред. Взетият тревен лъв бягаше не така, както би го правил истински тревен лъв. Такъв звяр, носещ се през трева и дървета, би бил почти невидим дори за Амара, движейки се с гъвкава и безшумна грация през естественото си местообитание. Обладаният от ворд тревен лъв просто тичаше по права линия. Пробиваше през гъсталаците, без да обръща внимание на клони и тръни. Минал през храстите, той се насочи към младите фиданки, променяйки курса само за да избегне дърветата и камъните, които не можеше да пречупи или прескочи.

Въпреки че му липсваше грация, той беше бърз. Истинският тревен лъв не беше добър бегач, въпреки че можеше да се движи много бързо на къси разстояния. Взет от ворда, той се движеше неуморно с максимална скорост, оставяйки коня на Бърнард все по-назад.

Работата на Амара беше да спре разузнавача. Бърнард беше прав — мисията им и без това е достатъчно опасна. Ако вордът разбере, че са тук, и изпрати дори относително малка част от силите си да търсят Бърнард и Амара, мисията им щеше да стане невъзможна. Както Амара

беше демонстрирала на Бърнард тази сутрин, ако вордът знае дори приблизително къде се намират, никой воал нямаше да ги защити дълго.

Амара се издигна малко по-високо, за да огледа напред, и видя, че праволинейният път на бягащото същество излиза на поляна в гората. Това би било най-доброто място за удар. Тя стреляше добре с лък, но без да има осезаем опит в призоваване на дърво и дума не можеше да става да улучи мишена, носеща се през гората, докато тя самата лети като ураганен вятър.

Разбира се, трябва да си луд или отчаян, за да застанеш на пътя на бягащ тревен лъв със среден по големина ловен лък — и доста слаб срещу взет от ворд тревен лъв. Амара предположи, че отговаря на поне една от тези дефиниции, макар да не се замисли на коя точно. Ускори и светкавично стигна до поляната, където се приземи на тревата.

Имаше съвсем малко време. Тя извади от колчана две стрели, заби едната в земята близо до крака си, а другата постави на тетивата. След това си пое дълбоко дъх, за да се успокои, вдигна лъка и разузнавачът на ворда изскочи от храста.

Тя призова Сирус, за да заеме бързина от фурията, и времето сякаш се забави, давайки й векове и векове да насочи стрелата.

Взетият лъв бягаше с увиснал полуизгнил език. Ушите му, които обикновено щяха да стоят твърди и изправени, висяха и се развяваха като изсъхнали листа от маруля. По зъбите му имаше израснал някакъв зеленикав мухъл или лишей. Веднага щом влетя на поляната, получи внезапен удар в рамото и ситен дъжд трески избухна във въздуха, разкъсвайки бездушната плът без никакъв ефект.

Амара пусна стрелата. Тя елегантно прелетя четиридесетте ярда между нея и тревния лъв, удари в черепа над челото му, плъзна се по здравата кост и се заби в средата на мощните му прегърбени плешки.

Вордският разузнавач не трепна.

Амара грабна другата стрела.

Буци земя хвърчаха изпод лапите на лъва, изхвърляни от грубата сила на краката му. Амара се опита да не мисли какво ще се случи, когато четиристотин фунта гниецо месо и твърди кости я ударят като таран, ако звярът стигне до нея.

Тя сложи стрелата на тетивата, докато ята птици, уплашени от бягащия лъв, излетяха от тревата в забавена паника, с разрошени пера,

размахани крила и стъклени очи.

Тя се отпусна на едно коляно, изпъна тетивата до откат и задържа така, като наблюдаваше всеки скок на взетия лъв и проследяваше движението на тялото му, чакайки най-подходящия момент.

Двадесет ярда. Петнайсет. Десет.

Когато той беше на десет фута от нея, тя пусна стрелата и се хвърли настрани, падайки на хълбок.

Стрелата влетя право в отворената уста на лъва и широкият ѝ връх се заби в гърлото му.

Предните крайници на лъва внезапно се подкосиха, муцуната му рязко се отпусна и челюстите му се врязаха в земята, изоравайки плитка бразда, когато инерцията го придвижи напред. Гръбнакът му се изви, задните крайници се замяха във всички посоки, след което той рухна на земята, при което Амара трябваше бързо да свие колене към гърдите си, за да не бъдат смазани краката ѝ от тежестта на падналия звяр. От удара вътрешностите на тревния лъв се разкъсаха и облак отровни газове я обгърна. Стомахът ѝ се сгърчи от отвращение и тя изпълзя по-далече, преди да е повърнала.

След няколко неприятни секунди тя се огледа и видя, че лъвът все още се тресе. Осъзна, че чува... нещо, което издава слаби хрипове от болка. Вордът-нашественик. Когато някой от тях обитаваше тяло, той като правило се установяваше някъде в черепа. Сигурно стрелата го беше ранила.

Работата не беше свършена. Не тревният лъв бе заплахата, а нашественикът. Не можеше да му позволи да се върне при останалата част от ворда.

Тя се огледа наоколо, докато не забележа камък, голям почти колкото главата ѝ. Взе го, стараяйки се да не обръща внимание на вонята, и се върна към все още потрепващия труп на тревния лъв. Вдигна камъка и с всички сили го стовари върху черепа на тревния лъв.

Хрипливите болезнени звуци спряха.

Тя вдигна поглед и видя Бърнард с лък в ръце да изплува иззад дърветата и рязко да задържа коня си. Той се взря в нея за няколко мига. След това пъкна лъка обратно в калъфа му на седлото и отново

подкара коня напред. Собственият ѝ кон беше продължил да следва коня на Бърнард.

Тя тръгна да го посрещне и да се измъкне от тази воня.

Той ѝ подаде манерка с вода. Тя изплакна устата си и изплю, за да се избави от неприятния вкус, след което отпи голяма глътка.

Той погледна сериозно и внимателно тревния лъв.

— Отличен изстрел.

От неговата уста не прозвуча като празен коментар.

— Благодаря — отговори тя.

Бърнард цъкна с уста, привиквайки коня ѝ, и той послушно се приближи към протегнатата му ръка. Хвана поводите и ги подаде на Амара.

— По-добре да се махаме оттук. Там, където има един разузнавач, може да има и други.

— Бърнард — каза тя, гледайки трупа. — Не искам да свърша така. Не искам да ме използват срещу собствените ми хора. Предпочитам да умра.

Тя се обърна към него.

— Ако се стигне до това, искам лично ти да ме довършиш.

— Това няма да се случи — каза Бърнард.

— Но ако все пак...

Погледът му стана суров.

— Това няма да се случи — каза той с твърда увереност и почти хвърли поводите в гърдите ѝ. — Никакви компромиси, графиньо. За никого. Включително и за ворда.

ГЛАВА 14

— Изкуството на дипломацията е изкуството на компромиса — каза лейди Плацида спокойно, когато въздушният паланкин започна своето спускане към Защитната стена. — Ключът тук е намирането на компромис, който да задоволи всички участници.

— Това предполага, че всички участващи са готови да правят компромиси — парира Исана. — Ледените воюват с Алера от векове. Не мога да си представя, че лордове Антилус или Фригия биха били особено склонни към любезности след толкова поколения битки със северните племена.

Ария въздъхна.

— Аз не предполагам. Надявах се, че не си го осъзнала. Помислих си, че е възможно твоето позитивно отношение да извади всички от равновесие толкова много, че да ти позволи да постигнеш нещо.

Исана леко се усмихна.

— Какво можеш да ми кажеш за Рокус Антилус?

— Той е страхотен боец, може би най-опитният тактик в Алера, почти сигурно най-опитният призовател на земя за изграждане на защитни стени в цялата Империя. Той победи в известната битка срещу...

Исана поклати глава и се намръщи. Усещайки, че въздухът е станал значително по-студен, тя се уви по-плътно в плаща си.

— Не това имах предвид — каза тя меко. — Не това трябва да знам. Разкажи ми за самия него.

Ария затвори за секунда очи и виновно поклати глава.

— Разбира се. Извинявай, през по-голямата част от пътуването разсъждавах от военна гледна точка. Как да осигуря постоянна доставка на храна и припаси на моя съпруг и неговите хора, и всякакви неща от подобен род.

— Напълно разбираемо — меко каза Исана. — И така, що за човек е Рокус?

Ария сложи ръце в скута си и за минута намръщено се загледа през прозореца.

— Избухлив — каза тя накрая. — Не мисля, че изобщо някога съм срещала човек, по-необуздан от Рокус. Мисля, че отчасти това прави призоваването му толкова силно. Той страстно вярва в това, което прави. Или прави нещо само защото вярва в него особено страстно. Предполагам, че зависи от гледната точка.

— Лоялен ли е на Империята? — попита Исана.

Ария бавно си пое дъх.

— Той е... привърженик на концепцията за лоялност — каза тя накрая.

— Не съм сигурна, че виждам разликата.

— Рокус вярва, че всеки Върховен лорд дължи и трябва да дължи вярност към Първия лорд — каза Ария. — Той не понася домогващите се до власт — като Акватайн, Родес или Калар, и стриктно ще се придържа към това, което смята за идеал за това как трябва да се държи един Върховен лорд, но той ненавижда Гай. Предпочита да изтръгне собствените си очи, отколкото доброволно да покаже и най-малко лично уважение към мъжа, който в момента носи короната, за разлика от уважението към самата корона.

— Защо? — попита Исана. — Не че Гай не е правил много неща, за да си създаде врагове по негово време, но защо Рокус?

— Когато бяха млади, той и Септимус бяха много близки — каза Ария. — Бяха наистина неразделни след около година първоначални трудности. След смъртта на Септимус той спря да посещава Зимния фестивал, спря да пише в Цитаделата и отказа да отговаря директно на писма от Първия лорд.

Исана усети как очите ѝ се разширяват. Септимус наистина не беше загинал в битката с маратите, така както Империята като цяло беше накарана да повярва.

Той е бил убит по време на битката в резултат на действията на група граждани, конспиратори, достатъчно силни, за да неутрализират фуриите на Септимус и да го направят уязвим за варварите.

Всъщност успешният опит не беше първият, а само последен от половин дузина подобни инциденти.

Исана знаеше, че Септимус е бил сигурен, че е разбрал кой точно стои начело на заговора и тъкмо е събирал доказателства за вината му,

когато е умрял.

Ако Рокус и Септимус са били много близки приятели, може би покойният ѝ съпруг е споделил това, което е знаел, с младия тогава лорд Антилус.

— Велики фурии — пое си дъх Исана. — Той знае нещо.

Ария вдигна златисторижите си вежди.

— Знае нещо? Какво имаш предвид?

Исана бързо поклати глава.

— Нищо, нищо — тя се усмихна извинително на Ария. — В момента не мога да споделя нищо.

Ария отвори уста в беззвучно „о“ и кимна. Тя се намръщи и още по-плътнo се уви в плаща си.

— Винаги е толкова студено на Стената.

Исана погледна през прозореца, за да погледне към Защитната стена — огромна структура от тъмен камък на около двадесет метра под тях. Беше рано вечерта и кръг светлина отбелязваше мястото за кацане на стената. Околният пейзаж, покрит със сняг, злоещо блестеше в зимния здрач.

— Отговори ми, Ария — каза Исана, — според теб той добър човек ли е?

Ария примигна недоумяващо и погледна Исана. Поколеба се няколко секунди, сякаш се бори с идея, с която никога не се е сблъсквала.

— Аз... — тя безпомощно разтвори ръце. — Не знам какво да кажа. Имало е дни, в които самата аз не се гордея с това, което е трябвало да направя заради дълга.

Исана леко се усмихна.

— И аз съм имала такива дни — каза тя тихо. — Но това не променя нищо, иначе прави въпроса ми неоснователен. Попитай сърцето си. Той добър човек ли е?

Лейди Плацида погледна бавно Исана за миг, преди на устните ѝ да се появи доста измъчена слаба усмивка, заедно с кратък сардоничен смях.

— За един Върховен лорд. Да. Той е бунтар и арогантен, егото му е раздуто до размера на планина, той е инат, често безразсъден, повече от груб понякога, нетолерантен към всеки, когото не уважава, и сдържан към всеки, който го предизвиква. И под всичко това има

повече от същото, само че по-добре излекувано — тя поклати глава. — Но въпреки това, да. Изпратих собствените си синове да се обучават под командването на Антилус, когато навършиха пълнолетие. Толкова вярвам на Рокус Антилус.

Исана ѝ се усмихна и каза:

— Благодаря ти, Ария. Това е обнадеждаващо. В крайна сметка може би имаме шанс да постигнем нещо.

— Изглежда не чу повечето от това, което току-що казах — сухо отговори Ария.

Паланкинът меко кацна и вятърът утихна. Секунда по-късно оркестърът на легиона започва да свири Химна на короната.

Исана се намръщи.

— Това е традиция — шепнешком обясни Ария.

— Да, знам — отвърна Исана. — Но мелодията е ужасна. Звучи така, сякаш умира болен гаргант. Защо точно нея са избрали за Химн на короната?

— Традиция — незабавно отговори Ария.

— И очевидно традицията е била единствената причина — каза Исана. — Макар че може би вкусът ми към музиката е просто... необобразован.

— О, не, не това е въпросът — възрази Ария. — Запозната съм добре с няколко музикални направления и те уверявам, че Химнът на короната е абсолютно ужасен.

Арарис, който беше седял мълчалив и неподвижен през по-голямата част от пътуването — всъщност спеше с онази котешка лекота, която позволява моментално да се събудиш при необходимост, веднага отвори очи, когато рицарите, които носеха въздушния екипаж, приближиха до вратата и я отвориха.

— Лейди — каза той тихо, — ако ме извините.

Излезе първи от паланкина — както настояваше да прави всеки път — и миг по-късно сведе глава пред вратата и подаде ръка на Исана.

— Моля, лейди.

Исана хвана подадената ръка и излезе навън на осветена от грубо направени факли площадка на върха на Стената. Светлината беше доста по-мрачна и някак по-първобитна от малката чиста синьо-бяла светлина на магическата лампа във въздушната карета. Червената

светлина и плътните сенки падаха върху всичко наоколо и тя инстинктивно стана по-предпазлива към всичко наоколо.

Да стоиш на Защитната стена, осъзна Исана, беше все едно да стоиш на път, или на мост, или на която и да е сграда — или, по-точно, като да стоиш на площад в малък град. Стената беше широка петдесет фута, а отгоре ѝ, докъдето поглед стигаше, имаше редица конструкции, обрамчени от четири кули, издигащи се от Стената — стандартно алеранско укрепление, издигащо се на още двадесет фута над нивото на Стената. Няколко каменни стени, високи до коляното, се виждаха тук-там около тях и Исана осъзна, че това трябва да са стените около стълбищните клетки, които са потънали в структурата на самата Защитна стена. Кратката оценка показва на Исана, че частта от Стената, на която са застанали, включва достатъчно структури, за да поберат цял град. Това обяснява, помисли си тя, големия брой легионери, събрани, за да посрещнат паланкина въпреки късния час. Почти две кохорти бяха тук, или, предположи тя, Първата кохорта на легиона, подредена пред паланкина, и поне пет пъти повече легионери, предвид нейния статус, стояха на позиции по зъбците на Стената, на всяко ниво на укреплението, по цялата осветена повърхност, докъдето стигаше погледът ѝ.

На нагръдника на всеки легионер се виждаха три алени диагонални ивици — знакът на легионите на Антилус — въпреки че върху няколко шлема и щита Исана забеляза по-цветно хералдическо изображение, явно рисувано от самите легионери: три разкъсни кървави рани, сякаш нанесени от ноктите на някоя огромна полярна мечка.

Мъж с по-фин нагръдник и изкусно направен шлем на трибун пристъпи напред и отдаде чест. Беше висок, спретнат и изглеждаше като професионален военен от главата до петите.

— Ваше височество, ваша светлост. От името на моя господар, негова светлост Рокус Антилус, добре дошли на Стената. Аз съм трибун Гариус.

Исана склони глава. Студеният въздух я накара да потръпне въпреки топлите дрехи и тежкия плащ, който носеше.

— Благодаря ви, трибун.

— Позволете да попитам, трибун — каза Ария, — защо лорд Антилус не е тук, за да ни поздрави лично?

— Той съжалява, че неговите задълженията му попречиха да бъде тук — отговори мъжът без колебание.

— Задължения? — попита Ария.

Гариус я погледна с нетрепващ поглед и посочи южната страна на Стената.

— Вижте сами, ваша светлост.

Ария погледна към Исана, тя ѝ кимна и двете пристъпиха към южната страна на Стената, придружени от Гариус и мълчаливия Арарис.

Първото, което Исана забеляза само след няколко крачки беше, че температурата забележимо се повиши — поне с няколко градуса. Второто беше, че пространството от другата страна на Стената беше ярко осветено. На земята долу бяха пръснати около стотина мъже, които работеха под светлината на факли. Те очевидно току-що бяха завършили изграждането на някаква ниска дървена платформа, която да поддържа няколко десетки сандъка, а след това с потръпване, което нямаше нищо общо със студеното време, Исана осъзна, че сандъците не са просто сандъци.

Това бяха ковчези.

Мъжете — инженери от легиона, както сега осъзна, застанаха в редица с лице към ковчезите, поставени върху дървената платформа.

— А — тихо каза Ария. — Сега разбирам.

— Изгарят мъртвите? — попита Исана.

Ария кимна спокойно.

— Легионерите със сигурност. Тези, които са загинали в битката срещу ледените, почти винаги се покриват със слана. Сред легионерите е традиция да обещават на своите другари, че каквото и да се случи, те никога няма да ги оставят замръзнали на земята.

Висока мълчалива фигура с широки плещи и пурпурен плащ се появи сред инженерите, положи ръка на рамото на сивокос ветеран, очевидно командира на инженерния полк, след което пристъпи напред и махна с ръка. Факлите избухнаха с горещ, зловещо безшумен огън, който нарасна и се разпространи с почти нежно обмисляне от тях, превръщайки се в сфери, които обгърнаха рамката и ковчезите долу.

Върховният лорд долу — Антилус, в което Исана изобщо не се съмняваше — събра дланите си в чаша и рязко ги вдигна към небето, при което горещият огън се издигна и изведнъж се превърна във

фонтан, който се разпръсна в нощното небе, сякаш разлетелите се огънчета се бяха присъединили към звездите.

Миг по-късно обичайните цветове и блясък на зимната нощ се върнаха. На земята под стената не остана нищо от ковчезите, телата и рампата — дори пепел. Нямаше нито сняг, нито трева — нищо освен гола земя. Огънят напълно беше изчистил земята.

— Всъщност — с безжизнен глас обясни Гариус, — това не бяха легионери, ваша светлост. Изгубихме близо двеста легионери в последната ни битка с ледените и ги изгорихме преди три дни. Тези хора бяха ветерани. Преди два дни ледените прескочиха стената на няколко места. Тези хора паднаха, защитавайки своите холтове и семейства, преди нашата конница и рицарите да успеят да им се притекат на помощ.

Той продължи със същия спокоен, безстрастен тон:

— Но те се сражаваха и загинаха като легионери. И заслужиха да бъдат погребани като легионери.

На земята долу Върховен лорд Антилус наведе глава и покри лицето си с две ръце. Той стоя така минута, без да помръдне. Дори оттам Исана можеше да почувства ехото на неговата скръб и чувство за вина, както и болката, обхванала мъжа, сякаш можеше да я види — мъж, който очевидно го беше грижа за тях.

— Ох — прошепна Ария, — ох, Рокус.

Сивокосият центурион изръмжа заповед и инженерите отдолу започнаха да маршируват в строй.

Миг по-късно Антилус също тръгна към подножието на Стената и изчезна от поглед.

— Ще му напомня, че сте пристигнали — измърмори Гариус.

— Благодаря, Гариус — тихо отговори Ария.

— Няма за какво, мамо — младият трибун бързо се отдалечи.

Няколко минути по-късно Рокус Антилус се изкачи по една от стълбите, забелязани по-рано от Исана — Гариус го следваше зад лявото му рамо, а сивокосият центурион се държеше зад дясното.

Върховният лорд приближи право към Исана и учтиво се поклони. Първо на нея, после на Ария.

— Ваше височество. Ваша светлост.

Исана върна жеста възможно най-грациозно.

— Ваша светлост.

Рокус беше едър, мускулист и жилав мъж, приличащ на къща, построена от необработено дърво. Ъгловатото му лице поразително напомняше на Исана за младия приятел на Тави Максимус, белязано от печата на години на тревога и дисциплина, подправени с горчивина и ярост. Косата му беше тъмна, с мяркащи се сиви кичури, а очите — хлътнали от умора и мъка.

— Съжалявам, че не успях да ви посрещна лично — каза той с вял глас. — Имах задължения, които изискваха моето присъствие.

— Разбира се, ваша светлост — каза Исана. — Аз... Моля, приемете моите съболезнования по повод смъртта и страданията на вашите хора.

Той кимна с жест, лишен от какъвто и да е реален смисъл.

— Здравейте, Ария.

— Здравейте, Рокус.

Той посочи към голото парче земя и в очите му засия нещо опасно и неприятно.

— Видяхте ли какво направих току-що?

— Да — отговори Ария.

— Ако моите мъже не си бяха поставили за цел да откраднат мечовете си и да ги вземат в домовете си след края на службата, докато аз се старая да гледам на другата страна, в огъня щяха да горят жените и децата от тези холтове — изръмжа той.

Ария сви устни и сведе поглед надолу към краката си, без да каже нищо.

Антилус отново обърна строгия си поглед към Исана и каза:

— Съществува само един вид мир, който можете да постигнете с ледените.

Исана леко вдигна брадичка и бавно си пое дъх.

— Какво имате предвид?

— Те са животни — изплю Антилус. — С животни не преговаряш. Или ги убиваш, или ги оставяш на мира. Можете да говорите каквото си искате, Първа лейди. Но колкото по-скоро осъзнаете истината, толкова по-скоро ще можете да помогнете на мен и на Фригия да направим необходимото, за да окажем някаква реална помощ на юг.

— Ваша светлост — предпазливо каза Исана, — това не е това, което Първият лорд...

— Първият лорд — изплю Антилус и презрението клокочеше във всяка сричка. — Той няма понятие какво е да се живее тук. Той няма понятие колко легионери съм погребал — повечето от тях — шестнайсет-седемнайсетгодишни хлапета. Той няма понятие какво представляват ледените или на какво са способни. Той никога не ги е виждал. Никога не е измивал кръвта им от себе си. А аз го правя. Всеки ден.

— Но...

— Не смейте да мислите, че можете да се разхождате тук половин час и после да ми говорите за моите собствени владения, ваше височество — изръмжа Антилус. — Няма да позволя да бъда тормозен от домашния любимец на Гай...

— Рокус — рязко каза Ария. Гласът ѝ беше съвсем малко по-силен от шепот, но въздухът между тях тримата затрептя от мощта му.

Върховният лорд затвори уста и се загледа в лейди Плацида. После отклони поглед и поклати глава.

— Може би трябва да си починете — предложи Ария.

Рокус изсумтя. Секунда по-късно той каза, обръщайки се към Исана:

— Вашите диваци са тук. Разположили са се на лагер заедно с моите диваци. Трябва да се срещнете с тях утре сутринта. Гариус ще ви придружи до вашите стаи.

Той се обърна, отметна аленото си наметало и се отдалечи от светлината на факлата.

Исана отново потръпна и потри длани.

— Дами — каза Гариус, — ако ме последвате, ще ви покажа стаите ви.

Изкуството на компромиса?

Как тогава трябва да намери компромис, когато най-малкото едната страна на конфликта просто не иска да търси мирно решение?

ГЛАВА 15

Маркус спря пред каютата на принцепса, от която се чуваше разговор на висок тон.

— Магнус, какво според теб трябваше да направим? — попита Максимус с рязък глас. — Принцепсът и всеки шуарански каним вярват, че това е необходимо.

— Това е недопустим риск — отговори служещият в легиона с дрезгав глас, който буквално кипеше от старателно сдържан гняв. — Принцепсът на Алера просто не може да ходи по земята на чужда сила сам, уязвим и беззащитен.

— Не е като да е безпомощно дете — отбеляза гласът на Красус Антилус със спокоен, разумен глас. — Може би брат ми е прав, Магнус.

Маркус едва забележимо се усмихна. Досега вече беше успял да опознае достатъчно добре Красус и знаеше, че младежът е твърде разумен, за да се съгласи с Максимус относно пътуването на принцепса до самото сърце на канимската държава.

Но когато Красус капитулира, заставайки на страната на брат си, той ловко унищожи възраженията на Максимус.

— Октавиан е незаменим — заяви Магнус. — Дори ако се наложи животът на всеки човек в тази експедиция да бъде пожертван, само за да може той да се върне безопасно в Алера, наш дълг е да направим всичко по силите си, за да сме сигурни, че това ще се случи възможно най-бързо и ефективно. Ние сме заменими, джентълмени. А той — не.

— Аз не съм джентълмен и не съм заменима — намеси се младата жена-марат. — И не мога да си представя как смъртта на всичките ви хора би могла да помогне на моя алеранец да се върне безопасно у дома. Видяхте го в морето. Наистина ли мислите, че той може сам да управлява кораба?

Настъпи кратко, уплашено мълчание, след което Магнус каза с кисел тон:

— Аз говорех хипотетично, посланик.

— Да — насмешливо каза Кайтай. — Обяснете ми отново разликата между хипотеза и измислица.

— Добре — каза Октавиан със своя звучен баритон. Маркус си помисли, че може направо да усети тежестта на огромната власт в гласа на младия мъж. — Мисля, че точно този гаргант сме го смачкали завинаги.

— Ваше височество... — започна Магнус.

— Магнус — каза Октавиан, — за всички практически цели аз съм просто пленник, както и целият ни флот. Шуаранците контролират пристанището. Ако не отида да се срещна с майстора на войната Ларарл, след като се позовах на честта му, за да поискам защита, те могат просто да обърнат каменометите си към нас и да изпратят всички на дъното на пристанището, включително и мен. Това няма да ми помогне да се върна в Алера безопасно.

— Бихме могли да си проправим път към свободата — сковано каза Магнус.

— Възможно е. Ако нарушим примирието и нашата дума, ако предадем доверието, което са ни оказали, и ги нападнем първи — гласът на Октавиан стана малко по-твърд. — Това няма да се случи, Магнус. Това може да се окаже още по-опасно в дългосрочен план.

— Ваше височество...

Октавиан не повишаваше глас, когато се ядоса. Всъщност речта му ставаше по-спокойна, по-отчетлива, а формулировките — по-ясни и кратки.

— Достатъчно.

Маркус вдигна ръка, почука на вратата и я отвори, без да чака отговор, както правеше обикновено. Появата му изненада всички в каютата и те се обърнаха да го погледнат.

Маркус отдаде чест.

— Ваше височество. Дочух дискусията ви, когато приближавах. Ако това не е твърде нагло от моя страна, сър, мога ли да ви дам съвет?

Веждите на Октавиан литнаха почти до линията на косата.

— Моля.

— Сър, когато Варг беше в столицата, с него нали имаше група като личен почетен караул? Като символ на неговия статут или нещо подобно?

— Точно.

— Струва ми се, че можете да поискате същото.

Максимус се намръщи и поклати глава.

— Канимите му казаха, че трябва да отиде сам.

— Почетен караул напълно подхожда за човек с неговия статут — отговори Маркус. — Какво ще направят? Ще откажат, защото ги е страх от няколко мъже, които е взел със себе си?

Октавиан се усмихна и посочи с пръст към Маркус.

— Точно. Ако се формулира по този начин, те нямат голям избор — или се съгласяват, или изглеждат страхливци. Няколко души не могат да представляват заплаха за шуаранците.

Магнус поклати глава.

— Точно в това е проблемът. Много бих искал телохранителят на принцепса да може да убие поне хиляда нападатели.

Октавиан се изправи.

— Не е нужно да унищожавам хиляди, Магнус. Но няколко мъже биха могли, в случай на усложнения, да ме върнат на кораба, ако са рицари Аери. Или да ни скрият и да ни позволят да пътуваме зад воал, ако са призователи на дърво. Бих казал, че ще трябва да взема толкова хитрост, колкото и сила. Съгласен ли си, Маркус?

— В общи линии — каза Маркус. — Да, сър. Дори ако с вас е цялата войска, сър, ние не бихме могли да се сражаваме срещу цяла канимска държава и да победим — но имаме достатъчно войски, за да превземем и задържим това пристанище за известно време, ако е необходимо. Това, от което се нуждаете, е група достатъчно малка, за да не предизвиква тревога сред канимите — но достатъчно силна, за да се измъкне от неприятности, и с достатъчно ловкост и умения, за да се върне тук през враждебна местност, ако е необходимо.

Октавиан кимна рязко.

— Звучи съвсем разумно.

— По стандарта на лудия ли? Разумно за какво? — попита Магнус. Гласът му беше сух, но буквално пропит с горчивина.

— Предложения? — попита Октавиан, гледайки весело и спокойно към Магнус.

— Аз — каза веднага Максимус.

— Съгласен съм — каза Маркус. Големият Антилар беше генератор на унищожение в битка от всякакъв мащаб.

— Аз — каза Красус секунда по-късно.

— Да — каза Магнус. — Казахте, че имате нужда от ловкост.

— Отивам — обяви Кайтай.

— Госпожо посланик — започна Магнус, — би било по-добре, ако...

— Отивам — повтори Кайтай с абсолютно същия тон, стана и тръгна към вратата на каютата. — Алеранецът ще ви го обясни.

Маркус отстъпи встрани, когато жената-марат излезе от каютата, и затвори вратата след нея.

Октавиан поклати глава и въздъхна.

— Това са трима. Кой още, как мислите? Радеус? Един бърз летец може да бъде полезен.

— Дуриас, сър — каза Маркус без колебание.

Веждите на Октавиан се вдигнаха нагоре. Красус се намръщи.

— Той... не е ли Първото копие на Свободния алерански легион?

Маркус кимна.

— Това е смешно — каза Магнус. — Не знаем почти нищо за този човек. Той не дължи нищо на никого в Империята и няма никакъв интерес да пази принцепса. Всъщност той е предател.

— Нека не хвърляме напразно тази дума, Магнус — каза Октавиан. — Никога не знаеш кого може да улучи.

Маркус се усмихна леко и Октавиан му отговори със същото. Младият мъж би искал да си мисли, че Маркус се усмихва, защото си спомня за похода на принцепса предишната година, когато той проникна в Сивата кула в Алера Империя и отвлече посланик Варг изпод носа на Сивата гвардия. Няма значение. Октавиан имаше достатъчно проблеми и без да натоварва съзнанието си с още някакви неприятни знания.

— Защо точно Дуриас, Първо копие? — попита Октавиан.

— Той познава канимите, сър — отговори Маркус. — Работил е в тесен контакт с тях, крачил е в един строй с тях, тренирал е с тях. Той ги познава по-добре от всеки от нас — включително и от вас, сър. Знае възможностите им в сравнение с нашите, познава техните методи, знае как мислят. Той е по-добър от почти всеки в експедицията, в състояние е да ви каже какво знаят и какво не знаят канимите за способностите на алеранците и, ако не се лъжа, той самият не е новак в призоваването на земни фурии или в ориентирането в открита местност.

Старият курсор доста дълго се взираше мълчаливо в Маркус, преди най-накрая да проговори.

— Въпросът е — каза Магнус, — ще бъде ли готов да сподели тези знания с вас, сър. Дуриас не питае любов към Алера или нейните граждани.

— Както щях и аз, ако бях на неговото място и бях живял неговия живот — отговори Октавиан. — Алеранците го поробиха. Хората на Варг го освободиха от оковите и го научиха как да се бори, за да може да защити тази свобода. Бих бил повече от наполовина готов да оставя Алера да бъде унищожена, ако бях израснал при същите условия.

— Точно затова ви съветвам да изберете някой друг — каза Магнус.

Октавиан поклати глава.

— Първото копие е прав, Магнус. Макс и Красус имат всички умения на призователи, от които може да се нуждаем. Кайтай е един от най-добрите разузнавачи и следотърсачи в легиона. Вярвам в способността ѝ да намери пътя обратно към кораба, дори ако канимите ѝ завържат очите и я отведат при майстора на войната в чувал — той замислено забарабани с пръсти по главата. — За нас по-ценно от броя на мечовете или фуриите е знанието. А Дуриас го има. Така че се нуждаем от него.

— И защо решихте, че той ще сътрудничи — попита Магнус.

Октавиан се усмихна.

— Веднъж му направих услуга.

Максимус изсумтя.

— Да. Между другото, носът му никога няма да е прав след твоята услуга.

— Оставете Дуриас на мен — уверено каза принцепсът.

— Магнус, бъди така любезен, предай му съобщение. Покани го при мен възможно най-скоро, ако обичаш.

— Разбира се, милорд.

— Добре. Джентълмени, извинете ме, но трябва да говоря насаме с Първото копие.

Останалите се сбoguваха и напуснаха помещенията, оставяйки Маркус и принцепса сами.

— Сър? — каза Маркус, щом останаха сами.

— Моля, седни — каза Октавиан и посочи съседния стол.

Маркус го вдигна и седна, мръщейки се.

— Смятате да ме понижите или нещо подобно, сър?

Устните на Октавиан се разтегнаха в усмивка.

— Нещо подобно. Магнус казва, че сте се справил отлично със събирането на информация по време на пътуването. Че сте успял да надзърнете в някои от техните карти и че вие сте този, с когото са контактували ловците, когато са искали да ни предадат информация.

Маркус сви рамене.

— „Чистокръвен“ е най-големият им кораб и техният флагман. Там идват и си отиват много хора, има най-много движение и активност. Мисля, че всеки би могъл да направи това, което направих аз.

— И все пак го направихте вие — каза Октавиан. — Направил сте много повече, отколкото се е изисквало от вас, Маркус.

Той скръсти ръце и се намръщи.

— И аз смятам да ви помоля да отидете още по-далеч.

Маркус се намръщи в очакване.

— Оставям ви да командвате легионите — каза Октавиан.

Маркус повдигна вежди.

— Сър? Не можете да направите това.

— За каква врана не мога? Аз съм принцепсът на Алера и командирът на тази експедиция. Мога да назнача за командир всеки, когото сметна за подходящ.

Маркус поклати глава.

— Сър, в Първи алерански има достатъчно трибуни, които ме превъзхождат по звание, и изобщо не съм сигурен, че на капитана на Свободния алерански би му харесала идеята центурион на Първи алерански да му заповядва.

— Имаш повече боен опит от който и да е трибун и от двата легиона — отвърна принцепсът. — И няма много живи членове на Кралския дом на храбростта. Дори в Свободния алерански името на Валиар Маркус се ползва с уважение.

Маркус се намръщи и сведе поглед към обсипаните си с белези ръце.

— Тайната, за която и така вече повечето знаят — продължи Октавиан, — е, че Магнус не е обикновен камериер.

— Курсор? — попита Маркус повече за формалност. Все пак на Валиар Маркус му трябваше потвърждение на подозрението. Не беше сигурен на сто процента.

Принцепсът кимна.

— Дядо ми го назначи за мой съветник по политическите въпроси. В мое отсъствие го назначавам да ръководи експедицията по дипломатическите въпроси. Твоите пълномощия включват въпросите по сигурността и военните действия. И в крайна сметка, Маркус, аз разчитам да удържите всичко на място, докато се върна.

Маркус бавно издиша.

— Разбрах, сър.

— Ще проведе кратка среща с трибуните, за да им обясня как трябва да стоят нещата в мое отсъствие, а след това ще се срещна с офицерите на Свободния алерански. С оглед на всичко, мисля, че те ще бъдат достатъчно обезпокоени в обкръжението на враждебни каними, за да бъдат готови да сътрудничат, стига да се отнасят към тях с уважение.

— Ще разбия достатъчно глави, за да им стане ясно, сър — обеща Маркус.

— Добре — каза Октавиан и се изправи, а Маркус го последва.

— Сър? — обади се Маркус. — Може ли да ви задам въпрос?

— Разбира се.

— Наистина ли разчитате да се върнете жив от тази среща с майстора на войната на Шуар?

Лицето на младия принцепс се превърна в непроницаема маска.

— Мислиш, че е решил да се срещне с мен с лоши намерения?

— Ваше височество — каза Маркус, — от това, което чух, кащата на воините тук се ръководи от кръгъл идиот.

— Да — каза принцепсът. — Това е сигурно.

Маркус направи гримаса.

— Тогава те крият нещо, сър.

— Защо говориш така, Първо копие?

— Преценете сам. Ако имате едно единственото укрепено пристанище по цялата крайбрежна ивица, бихте ли оставили някой некомпетентен да отговаря за него? Или ще поставите най-добрия командир, който можете да намерите.

Октавиан се намръщи, веждите му се сключиха.

— Няма никакъв смисъл — продължи Маркус. — Трябва да има някакъв натиск, който да го е принудил да направи това назначение. Което ми казва, че този майстор на войната няма контрола, който би трябвало да има. Ако бях на ваше място, сър, щях да искам да разбера причината. Това може да се окаже важно.

— Прав сте — тихо каза Октавиан. — Не бях мислил за ситуацията от тази гледна точка, но сте прав. Благодаря ви.

Маркус кимна.

— Сър.

— Ще тръгна след два часа — каза Октавиан. — Дотогава искам да подготвите списък с нещата, които според вас ще изискват моето одобрение. Избройте ги точка по точка и аз ще ги подпиша, преди да тръгна.

— Да, сър — каза Маркус. — Успех с пътуването, сър.

— И за двама ни, Маркус. Въпреки това би било по-добре, ако никой от нас няма нужда от него.

ГЛАВА 16

Пътуването от Молвар до Шуар отне четири дни, през цялото време по хълмиста и ветровита местност, обрасла с ниска, пожълтяла трева, надничаша изпод първия сняг между овални черни камъни. До края на третия ден таургът, който Тави яздеше, се беше опитал да го убие само два пъти. По стандартите на канимската кавалерия звярът се държеше превъзходно.

Таургът като цяло много приличаше на бик, реши Тави. Беше малко по-голям и със значително по-изразена и масивна гърбица на раменете. Задницата му също беше много по-мускулеста, а краката му бяха по-дълги и пружиниращи, по структура по-подходящи за заек, отколкото за такова голямо животно. Звярът беше покрит с гъста къдрава козина, чийто цвят варираше от тъмно сиво на тъпата муцуна до синкаво черно на раменете и краката. Вратът му беше дебел, главата — доста малка, а челото му беше наполовина обгърнато от масивен костен ръб, за който канимите твърдяха, че е способен да пробие през каменни стени. Очите му бяха мънички, червеникави и враждебни, от широките му ноздри непрекъснато се точеше течна слюз, а раздвоените му копита удряха със скорост, съпоставима с тази на боен алерански кон — и удряха няколко пъти по-силно.

Анаг вдигна ръка и даде знак на отряда да спре близо до кръг от камъни край пътя — място за лагеруване през нощта. Четиридесет таурга отстъпиха от пътя, олюлявайки се на своите дълги крака, в маневра толкова обичайна, колкото е издигането на лагер за всеки легионер, и започнаха да се събират в кръга от камъни, по три животни до всеки камък. Във всеки камък бяха вградени по три сини стоманени халки — по една за всеки таург.

Тави се плъзна от седлото, държейки се за него с ръка, за да контролира спускането си на земята. Той трепна от удара, отекнал болезнено в мускулите му, когато се приземи. Първите два-три дни в странното седло, направено за огромните канимски ездачи, бяха кошмарни, но тялото му най-накрая започна да се приспособява.

Таургът веднага замахна с глава към Тави, опитвайки се да смаже гръкляна му с тежкия костен ръб на черепа си. Тави избегна този опит, без дори да се замисли, и перна уязвимия нос на животното с краищата на юздите, които още стискаше в ръка. Таургът отдръпна глава и се опита да го ритне със задния крак, замахвайки с раздвоеното копито в опит да го изкорми, но Тави вече се беше плъзнал напред заедно с главата на таурга, дръпна минаващите през хлъзгавия чувствителен нос поводи и здраво ги върза към халката на камъка...

Вързан по този начин, таургът спокойно се отпусна по корем, подобно на повечето други зверове.

— Враните да те вземат, Пържоли — изръмжа Максимус на таурга до Тави. Звярът танцуваше на място, премествайки тежестта си ту наляво, ту надясно, очевидно се опитваше да достигне Макс със задния си крак. — Ако ритнеш още веднъж, ще вървя остатъка от пътя пеша, но пък с пълен стомах.

Тави пристъпи напред, удари таурга в ухото, за да го изплаши, след което го хвана за халката в носа му и силно дръпна. Таургът издаде потресаващо кратък, дълбок рев от болка, и Максимус се появи иззад хълбока на звяра, прокара юздите през халката и ги завърза към камъка, като мърмореше дълги мрачни проклетия през зъби.

— Ще го изпека. Ще го нанижа на хубаво дълго копие и ще го изпека на бавен огън. После ще го сваря. Ще го сваря в котел, достатъчно голям, за да побере цялата му мързелива, упорита, смрадлива задница.

— Приемаш го прекалено лично — тихо прошепна Тави. — Мисля, че Пържоли и нови ботуши вероятно се отнася с теб по същия начин, по който постъпва с всички останали.

— Работата не е в това, че се отнася лошо с мен — измърмори Макс. — А в това, че е прекалено тъп, за да схване нещо, което трябва да знае всеки, имащ достатъчно мозък, за да гледа към небето.

Тави се ухили.

— И какво по-точно?

— Легионерите не се страхуват от вечерята — промърмори Макс и хвърли свиреп поглед на таурга. — Вечерята се страхува от легионерите.

Пържоли и нови ботуши отговори на Макс с безгрижен поглед, легна и започна да преживя.

— Гадина — промърмори Макс и започна да разкопчава ремъците на високото задно седло. — Прекарва цял ден в опити да ме убие и въпреки това получава почивка и храна преди мен.

Темпът и гръмкостта на жалбите му започнаха непрекъснато да нарастват.

— Ако нямах нужда от краката му, щях да ги нарежа на пържоли и да ги сервирам с хубаво червено вино. Макар да съм готов да се обзаложа, че няма да стават за ядене, ако човек поне малко разбира от месо. Така че се обзалагам, че ти би могъл...

Докато оплакванията на Макс за таурга ставаха все по-гръмки и възмутителни, Тави разседла своя звяр, после зверовете на Макс и Дуриас, който беше до Макс, след което започна да ги чисти с гребен след уморителния ден.

— Е? — тихо се обърна той към Дуриас под прикритието на мрънкането на Макс.

Центурионът на Свободния алерански беше доста нисък мъж, но с толкова широки рамене, че изглеждаше почти уродлив. Вратът му беше по-дебел от много женски талии, а ъгловатото му лице беше покрито с фините неправилни белези на човек, прекарал живота си в робство и добре запознат с камшика. Имаше тъмни, пронизателни очи, които издаваха много интелигентен мъж, и големи възлести ръце, които веднага започнаха да чистят и навиват ремъците на седлото.

— Днес преброих четири обоза — прошепна Дуриас, — всичките военни, всичките с ескорт и всичките се движеха в същата посока като нас. Не сме минавали покрай нито един от тях преди.

— Значи общо се получават осемнадесет — каза Тави. — Доколко сте уверени в преценката си колко канимски войници се нуждаят от такова количество храна?

— А доколко вие сте уверени в преценката си колко легионери се нуждаят от такова количество храна? — отговори с въпрос на въпроса Дуриас, усмихвайки се.

— Точка за теб — каза Тави. — Днес минахме покрай две селища достатъчно близо, за да ги огледам внимателно, и не видях нито един мъж в тях.

— Аз също — съгласи се Дуриас — Мисля, че теорията ви е вярна, капитане. По всички признаци шуаранските каними са в състояние на война.

Тави харесваше Дуриас. Младият свободен алеранец често беше срещал Тави в качеството му на капитан на Първи алерански легион. Публичното разкриване на произхода му след това беше нещо, което Дуриас смяташе за прекалено смущаващо, за да се изправи директно пред него, и в резултат на това младежът беше един от малкото хора, които все още се отнасяха към Тави по същия начин, както преди, когато Тави все още беше не се беше обявил за наследник на Дом Гай.

— Очаквахме нещо подобно — спокойно каза Тави и се огледа, докато приключваше с последното седло.

Кайтай и Красус се появиха миг по-късно. Красус започна разговор с Макс, чиито оплаквания само набираха гръмкост и красноречие — и искреност. Макс наистина мразеше таурга.

— Анаг беше учтив, но каза много малко — тихо събщи Кайтай. — Но някои от другите воители наблизо се оказаха по-малко дисциплинирани. Те се радват, че се приближаваме до предната линия. Радват се, че ще могат да видят битка и да се докажат в бой.

— Напомни ми, Дуриас — каза Тави. — Канимите нямат ли навика да изпращат импулсивните млади идиоти в тила именно за да не ги допускат близо до истински бойни действия?

— Точно така, това е доста разпространено — отговори Дуриас. — Идеята е, че ще превъртят. Някой ден.

— Тогава как си обясняваш поведението на Анаг? — попита Кайтай. — Той изглежда съвсем разумен.

Дуриас сви рамене.

— Може би е взет.

Тави поклати глава.

— По-скоро някой е назначил млад, но компетентен подчинен, за да прикрие греховете на некомпетентен старши офицер — той присви очи към мрачното зимно небе, от което вече бяха започнали да падат редки снежинки. — Имам по-добро предположение. Тарш някак си е получил прекалено висок ранг за своите знания и умения. По време на истинска война това ще доведе до големи загуби сред войниците, затова майсторът на войната Ларарл го е поставил на позиция, където неговата некомпетентност няма да пречи на военните действия, тоест да отговаря за банда горещи глави, които трябва да бъдат сдържани. Може би той е изразил съжаление, че е принуден да се лиши от

талантлив млад офицер, за да обуздае болшинството от тях, но не може да ги остави съвсем без надзор.

— Би било възможно, ако постът се намира в средата на нищото — парира Дуриас, — но това все още е единственото им стратегически важно пристанище, капитане.

— Вярно — съгласи се Тави. — Освен ако... освен ако Молвар не е станал средата на нищото.

Дуриас се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Тави вдигна ръка в знак на мълчание, както правеше, когато разсъжденията му го водеха до някакво плашещо заключение.

Главата на Кайтай рязко се обърна към него, очите ѝ се присвиха, погледът ѝ се фокусира.

— Чала?

Тави поклати глава.

Дуриас се намръщи и огледа двамата.

— Нещо не е наред ли?

— Надявам се, че греша — каза Тави, — но ако аз... имаме проблеми.

Той погледна Кайтай.

— Трябва да говоря с Варг.

Тя стана и излезе без думи.

— ... и дори тя не би направила това с теб, независимо колко пари или чували са замесени.

Макс крещеше на кротко лежащия Пържоли и нови обувки и ритна таурга. Съдейки по реакцията на животното, със същия успех би могъл да ритне камък.

Красус сложи ръка на рамото на вбесения си брат и каза:

— Честно казано, Максимус, ти наистина го приемаш твърде лично. Трябва да го погледнеш и от добрата страна.

— Имам мазоли и мускулни крампи на места, предназначени само за докосвания от красива жена — навъсено изплю Макс. — През последните три дни толкова често си прехапвах езика, че сега като издишам, свиря музикални акорди. И със сигурност знам, че миризмата никога няма да изветрее от бронята ми.

Той присви очи и погледна Пържоли и нови обувки.

— Така че, кажи ми, коя по-точно е добрата страна?

Красус го прие сериозно и предложи.

— Ако не друго, то поне този роден от врани звяр ти е дал законно право да се оплакваш.

Веждите на Макс се вдигнаха изненадано и изражението му стана като на човек, който размишлява над нова мисъл.

Минута по-късно Кайтай се върна с Варг.

— Алеранецо — изръмжа Варг. — Как ти харесва Шуар?

— Студен и плосък. И моите хора не питаят любов към таургите — отговори Тави.

— Както и всички разумни същества — съгласи се Варг и седна на пети, неформалната поза сред канимите.

Той хвърли манерка с вода на Дуриас, който небрежно я хвана, отвори я и започна да пие по канимски маниер, като изливаше вода в устата си, без да я докосва с устни. После Дуриас я хвърли обратно към канима с благодарно кимване.

— Варг — каза Тави, — от това, което видях на картата на Шуар, това място представлява едно огромно плато. Естествена крепост.

Варг отпи от манерката и кимна.

— Да. Правилно си забелязал. В платото има три прохода и всички те са силно укрепени. Шуар винаги е бил почти непревземаем — той се прозя и пренебрежително тракна с уши. — Не че някой го иска.

— Това е нещото, което ги прави силни — каза Тави.

— Това и мините в тези планини — каза Варг. — Тук правят оръжия, брони и стоки със съвсем приемливо качество за тези места. Техните воители често влизат в съюзи с други племена, оказват помощ и подкрепа в битка.

— Забелязах, че Молвар е построен с впечатляваща защита.

Варг оголи зъби.

— Шуаранците са господари на планините. Нараш управлява моретата. Шуаранците знаят, че не могат да ни предизвикат там. Но ако има нещо, което техните воители умеят по-добре от всяко друго племе, то това са укрепленията.

Разговорът им беше прекъснат от шум от другата страна на пръстена от камъни, където четирима млади воители очевидно бяха решили да си изяснят отношенията. Оръжията бяха изтеглени и миг по-късно се проля кръв. Може би щеше да стане и по-сериозно, ако

Анаг не се беше намесил с пръчка за подкарване на таурги в ръка — по същество това беше тежък боздуган с дълга дръжка и с остър шип, прикрепен към едната страна.

Анаг нокаутира половината от четиримата биещи се каними с два ефективни замаха, дръпна третия на земята, сграбчи го за ухото и започна да налага последния за назидание на останалите.

След като редът беше възстановен, Тави дълго се взира във Варг. После каза:

— Тарш. Защиатава Молвар. С такава сбирщина за войска.

Варг замълча и за миг отвърна на втренчения поглед на Тави. После каза с дълбок и едва доловим глас.

— Имаш добро зрение, алеранецо.

Канимът стана и мълчаливо се отдалечи. Дуриас се втренчи подире му с изражение, наподобяващо шок.

Макс и Красус наблюдаваха как Варг си отива. После Макс се обърна към Тави и попита:

— Какво беше това?

— Той не знае — промълви Дуриас и погледна към Тави. — Варг не е сигурен какво става, нали?

Тави поклати глава и каза:

— Не мисля, че е сигурен.

— Но ти си сигурен — каза Кайтай спокойно.

Тави направи гримаса.

— Сигурен съм, че утре ще се уверим сами.

* * *

Те спаха на студената земя, положили одеялата си плътно един до друг, за да се стоплят.

Въпреки че канимите не използваха огньовете, както беше прието в легиона, те слагаха в ями пресовани парчета тор, които тлееха бавно и осигуряваха топлина. Ямите с огън даваха възможност да преживееш нощта, но нищо повече. Макс и Красус бяха запознати с огнените техники, използвани по протежението на Защитната стена, за да се стоплят в лютия студ, но не можеха да ги правят насън, така че нощите им бяха също толкова мизерни, колкото и на всички останали.

Следващият ден започна с рева на гладен таург, който изтръгна всички от съня. Макс, който беше започнал да държи камък до себе си специално, за да го хвърли по първия таург, който започне да реве, не хвърли нищо повече от промърморени проклетия, и денят започна както обикновено.

Процедурата в лагера на канимите сутрин беше много проста: храниш таургите и събираш на купчина всички техни изпражнения, където да изсъхнат и да могат да се използват като гориво за ямите с огън. После животните биваха оседлани и подредени. Воините ядяха сушено месо от дажбите си в движение, докато работеха или пътуваха.

Както и през всички предходни дни, през които бяха на път, те потеглиха енергично, клатушкайки се в седлата, следвайки пътя на югозапад към вътрешността, както бяха правили досега, и спираха само веднъж по обяд, за да се нахранят и да напоят животните.

С настъпването на вечерта вятърът се засили, режещ и леден, а от небето започнаха да падат остри ледени топчета, примесени със студени капки дъжд.

Кайтай насочи животното си към Тави. Таургите веднага изреваха и шумно удариха чела, изяснявайки правото си да бъдат водачи на стадото, макар Тави да нямаше представа кой от тях излезе победител от този кратък сблъсък. Те се държаха точно по същия начин, както преди сблъсъка.

— Алеранецо — тихо попита Кайтай, — усещаш ли миризмата?

Тави бързо я погледна и поклати глава.

— Все още не.

Момичето-марат се намръщи и рязко дръпна ремъците, връщайки таурга си обратно в строя.

— Дръж носа си по вятъра.

Мина може би около половин час, преди не толкова остро обоняние на Тави най-накрая да улови миризмата. Но щом стигна до Тави, космите на врата му се изправиха и проблясъци на отвратителни спомени се мярнаха в съзнанието му.

Изведнъж в главата на колоната се разнесе рев и едно от животните излезе от колоната. Тави вдигна поглед и видя, че Варг използва стимула си, за да пробуди своя таург, лишавайки го от обичайния комфорт на обществото на другите животни, и го принуждава да се движи с такъв алюр, че това дори не беше бяг, а по-

скоро непрекъснатата серия от къси скокове, които отмятаха разстоянието с невероятна скорост.

Един от младите воители в колоната извади балеста от кобура на седлото на своя таург, зареди болт и вдигна оръжието на рамото си, но Анаг му хвърли стимула си и описвайки дъга, пръчката удари воина и го събори от седлото, преди да успее да изпрати смъртоносния болт в гърба на Варг.

— Спрете! — изрева Анаг, гласът му се разнесе по цялата колона. — Слизайте, задници, или ще ви изтръгна гърлата!

Младият каним негодуващо погледна Варг, след което обърна поглед към колоната.

— Спираме колоната! Слизайте! Пригответе се за проверка, преди да стигнем до укрепленията!

Командата се предаде по цялата колона, но Анаг не бързаше да слиза. Вместо това той подкара таурга си назад, докато не стигна до Тави.

— Алеранецо — изръмжа той. — Мисля, че трябва да съберете хората си.

Тави се намръщи на Анаг, но му кимна. Той даде знак с ръка на Кайтай и останалите и те обърнаха животните си да последват Анаг.

Тръгнаха след Варг, макар и не с такова бясно темпо.

Покритият с тъмна козина майстор на войната беше спрял на върха на малко възвишение на около половин миля от тях. Когато приближиха, фигурата на Варг на гърба на масивния таург заплашително се очертаваше като тъмна сянка на фона на сивото небе.

Вятърът стана по-силен и по-малко студен, когато приближиха билото. Дъждът, макар и без сняг, се превърна в постоянен жилещ душ, който правеше пътуването на открито почти непоносимо.

И миризмата стана по-силна.

Те стигнаха върха на хълма и погледнаха от платото Шуар към земите под тях.

Тави опита да се подготви за това, което знаеше, че предстои.

Но въпреки това сърцето му се сви от първичен страх.

Възвишението, на което стояха, се издигаше над платото като нос на някакъв гигантски кораб и от него се разкриваше спираща дъха гледка надолу, разваляна единствено от мътната завеса на дъжда. Варг не беше преувеличил, когато каза, че земята им е крепост и че

шуаранците знаят как да я защитават. Под тях земята беше прорязана от стотици, ако не и хиляди, остри зъбери и скали, които се спускаха на стотици, ако не и хиляди фута до равнината долу.

На няколко мили пред тях, покрай стената на платото, Тави успя да забележи тъмен процеп в скалата, без съмнение един от проходите, за които спомена Варг. Дори отгук Тави можеше да види очертанията на каменни укрепления, издълбани в скалата в самия проход, над него, около него — цитадела с размерите на град, сложна и величествена по свой си начин, като Защитната стена на Алера. Още укрепления бяха разпръснати по върха на платото.

И те бяха изпълнени с канимски воители.

Тави виждаше знамената, синята и черната стомана на броните им, редица след редица, наредени по зъбчати бойници, парапети, кули и порти.

Тави твърде добре помнеше шока и ужаса от атаката на десет хиляди канима от кащата на воините по време на отчаяната битка за Елинарх. Той помнеше ужасяващата прецизност на движенията им, скоростта, агресията, дисциплината, благодарение на които те помитаха всичко по пътя си.

Разбира се, Тави беше успял да задържи инвазията на канимите, но не си правеше илюзии как го е направил. Когато удържа победа над войските на Насаг при Елинарх, срещу него бяха само канимски рейдъри, еквивалента на тяхната милиция. Той беше използвал кавалерията и фуриите на рицарите, за да ги дезорганизира и да ги лиши от подкрепления. Изтощаваше ги и ги избягваше, нападаше ги там, където бяха най-слаби, и никога не оставяше войските си да стоят на едно място достатъчно дълго, за да бъдат избити от врага. Ако го беше направил, те доста бързо щяха да бъдат смазани от кащата на воините. Въпреки успехите си, Първи алерански никога не е бил в състояние да претендира за нещо повече от незначителна победа във всеки конфликт с десетте хиляди елитни воители на Насаг.

Ако Тави беше прав в преценката си, майсторът на войната Ларарл разполагаше с около четвърт милион такива воители в гарнизона на Шуар.

Но не те бяха това, което толкова го изплаши.

Равнината в основата на платото, докъдето стигаше поглед, светеше с мека зелена светлина.

Равнината беше покрита с кроач.

А кроачът беше пълен с ворди.

Нямаше никакъв начин да ги преброи. Просто нямаше. Бяха прекалено много. Беше като да се взираш в мравуняк. Черните форми се движеха навсякъде, скривайки пейзажа долу, движеха се по организирани канали, които напомняха на Тави за неприятно изглеждаща мрежа от вени, пулсираща с тъмна кръв. Те се простираха от хоризонт на хоризонт и непрекъснато напредваха по масивните укрепления на Шуар.

Канимите се биеха. Те вече бяха натрупали черни хитинови трупове в миниатюрни планини, но въпреки това вордът настъпваше.

И светът зад тях беше изпълнен само с тъмни, чужди сенки и зловеща зелена светлина.

Варг се отпусна на земята с изражение, което Тави никога не беше виждал на нито един каним. Ушите му рязко клюмнаха, притиснаха се в леко различни посоки. Тъмната козина, непокрита от бронята му, сякаш се сгърчи. Той дълго време гледа и минаха няколко минути, преди най-накрая да каже шепнешком:

— Тарш командва в Молвар. Молвар, могъщата крепост. Построена, за да защитава Шуар от моя народ.

Макс съчувствено въздъхна.

Тави просто наведе глава.

Варг вдигна безжизнен мътен поглед към Анаг.

— Кога?

— Преди почти две години — каза Анаг. Той отмести поглед от битката долу. — Нараш беше първият, който падна, майсторе на войната. Останалите области ги няма. Всички заминаха.

— Заминаха? — попита Варг.

Анаг отново погледна към битката, изглеждаше уморен.

— Само Шуар остана.

ГЛАВА 17

— Изведнъж — каза Макс — се почувствах много малък. И сякаш бях леко арогантен.

— Хм — каза Красус. Той преглътна и се прокашля. — Да.

Дуриас се вторачи в гледката отдолу, изсеченото му лице беше помрачняло.

— Сега вече знаем защо Сари е решил да напусне Кания и да нахлуе в Алера — промърмори Тави, разсъждавайки на глас. — Сигурно е видял как започва и е разбрал докъде ще доведе.

Кайтай обърна зелените си очи към Тави и го загледа напрегнато. Както и всички останали.

„Кървави врани — помисли си Тави. — Всички ме гледат.“

Тави хвърли още един поглед към мащабната битка, бушуваща долу, като внимаваше да запази лицето си спокойно и отпуснато, кимна веднъж, сякаш гледката му беше казала нещо, макар че изобщо нямаше представа какво може да бъде то, и обърна се към Анаг.

— Бих казал, че имаме неща, които трябва да обсъдим с вашия майстор на войната. Нека не губим време.

Анаг наклони леко глава на една страна, веднага обърна таурга си и потегли обратно, за да се присъедини към колоната. Тави и останалите го последваха, но като забеляза, че Варг не помръдва от място, Тави спря своя звяр. Той даде знак на другите да продължат и се върна обратно при Варг.

Канимът наблюдаваше битката долу с мътен безизразен поглед.

— Варг — извика Тави.

Канимът не отговори.

— Варг — повтори той по-силно.

Отново без отговор.

Тави хвърли поглед към останалите. Леденият дъжд се беше засилил и в комбинация с тъмнината ги скриваше от погледа, както и битката долу.

Той и канимът бяха останали сами.

За първи път, откакто се качи на своя звяр, Тави свали пръчката за подкарване на таурги от куката на седлото си. Стимулът тежеше приблизително колкото ковашки чук и в добавка имаше дръжка с дължина три фута. Тави се зачуди дали ще успее да стигне през таурга до земята долу, за да заеме сила, но се отказа. Би трябвало да има достатъчно мускулна сила, за да се справи сам с тежкото оръжие. Тави го завъртя веднъж и с всичка сила удари Варг в гърдите. Топката в края на стимула се заби в бронираните гърди на канима и повали Варг назад, като едва не го изхвърли от седлото. Таургите веднага изреваха един на друг, заблъскаха се и мина половин минута, преди да се отдръпнат и да се успокоят. Варг шокирано погледна Тави, после оголи зъби и посегна към меча си. Тави му се усмихна, показа зъби и закачи стимула обратно на куката.

— Имам работа. Имам дълг към хората си, които останаха в Молвар — той обърна таурга назад към колоната и добави през рамо: — Както и ти.

Тави не знаеше как Варг ще реагира на това, което току-що направи. Физическото насилие сред канимите беше... не това, което беше сред алеранците. И макар че обикновено се използваше като дисциплинарна мярка, на него също така се гледаше и като на някаква обида; ставаше да се справиш с непокорно паленце, но не и да го използваш към уважаван подчинен. Разбира се, този вид действия не беше начинът, по който се отнасяш с равен на теб. Тогава тяхната концепция за гадара, за уважавания враг, поставяше този вид взаимодействие в съвсем различна светлина. Напълно приемливо е враг да те удари.

И все пак. Напълно възможно беше той току-що да е отправил предизвикателство на Варг. А такива неща сред канимите със статут като Варг не приключваха с първата кръв.

Животното на Варг забърза в студения дъжд зад Тави и закрочи редом с неговия звяр. Когато животните се изравниха, Тави извърна поглед и видя, че Варг го наблюдава. Големите очи на канима все още бяха празни. От дъжда козината му беше прилепнала към черепа, което според Тави го правеше малко по-малък, по-уязвим и по-опасен.

Варг леко наклони глава на една страна.

Тави му отвърна със същия жест.

Канимът се обърна и те отново се присъединиха към останалите. Когато групата таурги отново се върна на пътеката, Варг яздеше леко настрана от всички останали.

* * *

— Шуар — каза Анаг и направи жест с ръка.

Пътят ги беше довел до укрепленията, които бяха видели от върха на скалата. Като военен лагер той трябваше да е огромен. С всички придружаващи, необходими, за да се поддържат толкова много воители в състояние да се бият, той трябваше да е почти невъобразимо голям, за да ги побере — град, който лесно можеше да изпревари Алера Империя както по мащаб, така и по мрачен блясък — изграден от тъмен, гол камък със странни форми, твърде тесни врати и прозорци. Очевидно канимите не влагаха много усилия в изграждането на високи кули. Нито една сграда в полезрението не беше поиздължена от куб, въпреки че някои от тях бяха високи няколко етажа. Като цяло това беше довело до появата на своеобразна пещерна архитектура, със сгради, които могат да побират много повече обитатели, отколкото беше обичайно в Алера.

Дори този град, доколкото можеше да види Тави, беше претъпкан до краен предел. Куполообразни палатки стояха в спретнати групи около градските стени, простиращи се на хиляди ярда през откритото плато, заобиколени от прости земни укрепления, по които небрежно патрулираха канимски воители в синьо-черни брони. А по-нататък имаше примитивни палатки, разположени много по-хаотично. Когато минаваха покрай тях, Тави забеляза признаци за наличие на кожари, ковачи и най-различни други занаятчии, необходими за подsigуряване на толкова голяма войска. Квартирите, запазени за каними от кастата на занаятчиите и търговците, бяха препълнени, което ги принуждаваше да използват всяко свободно място, за да ги настанят. Студът и дъждът принуждаваха повечето обитатели да се крият в палатките, но няколко черноработника — основно ковачи — все още бяха погълнати от работата си под опърпаните навеси, а любопитни канимски деца надничаха от палатките, за да наблюдават как колоната таурги, раздражено сумтейки и олюлявайки се, минава през палатковия град.

— Сладки са — лениво коментира Макс. — Толкова мънички.
Дуриас изсумтя.

Тави погледна през рамо към бившия роб и веждите му се извиха.

— Не мислиш ли, че са сладки?

— Сладки са — каза Дуриас. — Но веднъж видях робовладелец, който се опита да избяга от съда, като взе едно от тях за заложник. Малко момиче на около пет години. Сграбчи я за козината на врата, вдигна я и стисна гърлото ѝ с ръка. Като я държеше така, можеше да я удуши. А в другата си ръка имаше нож.

Кайтай, която яздеше пред Тави, се завъртя наобратно в седлото, настани се удобно, приспособявайки се към ритъма на таурга, а лицето ѝ изразяваше жив интерес.

— И какво се случи?

— Това хлапе с лекота откъсна китката на човека със зъби — каза Дуриас. — И извади рамото му в добавка.

Тави вдигна вежди.

— Силни деца.

— Те обучават децата си по различен начин от нас — каза Дуриас, кимайки. — По времето, когато вече могат да тичат, мускулите им функционират почти като при възрастните.

— Какво се случи с онзи робовладелец? — попита Кайтай. — Съдиха ли го?

— Не — каза Дуриас кратко. — Майката на паленцето беше там. Чичо ѝ беше там. Веднага след като хлапето се оказа извън обсега на ножа...

Тави потръпна. Не че би оплаквал загубата на човек, който е взел дете за заложник — дори и дете на нашественик и заклет враг — но не можеше да си представи, че робовладелец, независимо дали е доброжелателен или спазващ закона, може да очаква да остане жив в ръцете на правителство, съставено от бивши роби. Подобно положение може да подтикне всеки човек към най-отчаяни действия.

— Не се тревожете, капитане — каза Дуриас няколко секунди по-късно, сякаш беше прочел съзнанието на Тави. — Този човек беше изнасилвач и дори по-лош. Направихме всичко възможно, за да спасим живота на онези, които не са изнасилвали жени или са избрали робски живот за себе си.

Тави поклати глава и тъжно се усмихна.

— Все още има много случаи, които ще трябва да решаваме веднага щом се върнем у дома.

— Робството трябва да приключи, сър — каза Дуриас. Тонът му беше тих и уважителен, но в гласа му имаше стомана. — Бихме искали да живеем като всички свободни граждани на Империята. Но само когато всички алеранци са свободни.

— Не мога да кажа, че това ще бъде просто и лесно — каза Тави.

— Достойните дела често не са, сър.

Те приближиха до портите на самите укрепления — масивни врати, издигащи се на четиридесет фута над нивото на платото. Падащият дъжд беше започнал да ги покрива с лед. Слабо горящи факли бяха разположени на големи интервали по стените, а светлината им едва стигаше, за да могат алеранците да виждат. Това можеше да се превърне в проблем. Канимите притежаваха отлично нощно зрение. Светлината, която предпочитаха да използват, когато изобщо използваха, беше слаба и червеникава и за алеранците тя едва стигаше да отделят твърдите форми от сенките. Нямаха причина да смятат, че вътрешността на крепостта им ще бъде достатъчно осветена, за да не изглеждат изключително глупаво, което ще рече безпомощни и слаби.

А това, помисли си Тави, ще е много лошо послание към народа на Шуар.

На върха на портите надуха рог и Анаг заповяда на колоната да спре. Той започна да разменя официални поздравии със стражата и да представя групата.

— Макс — каза Тави. — Красус. След като влезем в тъмното, трябва да виждаме пътя си. Мисля, че можем да използваме вашите остриета за това.

Красус кимна, а Макс изсумтя утвърдително. Миг по-късно огромните порти се отвориха достатъчно широко, за да позволи на колоната таурги да премине в редици по три животни.

Макс и Красус застанаха от двете страни на Тави, а Дуриас и Кайтай се пристроиха отзад. Когато влязоха в мрака на тунела, който започваше веднага след портите и се спускаше под стените с дебелина сто фута, двамата братя изтеглиха дългите си остриета и ги вдигнаха вертикално над главите си. Веднага щом го направиха, от дръжките на

остриетата към върховете плъзнаха ярки огнени езици и златистобяла светлина обгърна стоманата и разпръсна мрака на пещерата под портите на Шуар.

Когато групата излезе от тунела и навлезе в града, те се озоваха на открито пространство, приличащо на голям площад или пазар, където стотици каними, занаятчии и воители, бързаха по своите си задачи под дъжда. Когато светлината на сияещите мечове започна да хвърля дълги резки сенки върху сградите отсреща, няколко десетки минувачи изненадано спряха, за да погледнат отряда и алеранците, влизащи в града. Тогава зад Тави внезапно звънна тръба на алерански легион, остра и сребриста, отекваща сред тъмните камъни на Шуар. Първите звуци на Химна на орлите, съобщаващи за пристигането на принцепса на Алера, пронизаха дъжда и нощта, горди, студени и предизвикателни. Тави хвърли бърз изненадан поглед през рамо и видя как Дуриас прибира тръбата на кръста си. Младият центурион леко се поклони на Тави, усмихна се и намигна.

Ако ярката светлина само забави пешеходния поток около тях, то звукът на тръбата го спря напълно. На площада се възцари мъртво мълчание. Стотици тъмни канимски очи се взираха в непознатите. Варг подкара звяра си напред и хвърли поглед към Тави. Без да знае точно защо, Тави почувства, че канимът би искал и той да направи същото. Той принуди таурга си да пристъпи напред, за да застане до Варг.

— Аз съм Варг от Нараш — обяви сивият каним в пълна тишина, мощният му глас отекна по целия площад. — Това е моят гадара, Тавар от Алера. Тук сме, за да поискаме среща с майстора на войната Ларарл. Всеки, който иска да ни спре, нека излезе напред.

За секунди пътеката, водеща към един от изходите от отсрещната страна на площада, беше напълно освободена.

— Ха — измърмори Макс. — Имам чувството, че тук добре го познават.

Варг издаде удовлетворен звук, нещо средно между грухтене и ръмжене, и направи учтив, приканващ жест към Тави. Те подкараха зверовете си напред, придружени от Макс и Красус с техните пламтящи остриета, после язدهа Дуриас и Кайтай, а накрая колоната завършваха воините на Анаг, оформени набързо в почетен караул.

Явно вестта за появата им се носеше пред тях. Въпреки че тъмният пещерен град беше препълнен с каними, улицата пред Тави и Варг беше абсолютно пуста.

Беше зловещо придвижване. Това, което щеше да е познатото мърморене на тълпата в Алера Империя, тук беше непрекъснат хор от гърлено ръмжене, от който се състоеше езикът на канимите. Въпреки че светлината, хвърляна от мечовете на братята, беше ярка, извън осветения кръг имаше само тъмни фигури и хиляди и хиляди блестящи червени очи, а от време на време — и святкащи бели зъби.

Атмосферата не беше подпомогната от факта, че Макс и Красус, по предложение на Тави, бавно намаляха интензивността на пламъците, обгръщащи мечовете им, докато очите на алеранците се приспособяват към приглушената червена светлина, предпочитана от канимите. Те все още не виждаха добре, но все пак напълно достатъчно, за да не се чувстват съвсем слепи в мрака на града около тях, а всяка проява на слабост може да изиграе решаваща роля в деловите отношения с техните хищни домакини.

Само чудо би могло да им помогне да се измъкнат нощем от крепостта, помисли си Тави. Простата липса на светлина би направила това невъзможно, дори и огромният брой каними да не правеше цялата тази идея смехотворна. За да имат достатъчно светлина, за да виждат, ще трябва да се осветят като маяк, съобщавайки на всеки каним къде се намират. А на дневна светлина, разбира се, да се прокрадваш също едва ли беше възможно. Което означаваше, че ще трябва да разчитат изцяло на фуриите си, но заобиколени от толкова много студен камък и дума не можеше да става за изработен от дървесни фурии воал, а въздушния воал изискваше прекалено много усилия, за да се задържи продължително време.

Така че най-добре да избягват необходимостта от бягство.

Ако е възможно.

* * *

Анаг ги поведе по няколко стръмно наклонени улици, които се извиваха отстрани на платото, като всички бяха изградени с масивни порти и бойници през равни интервали по целия път през прохода,

водещ към самия Шуар. Близо до основата на платото те спряха пред най-голямата сграда, която бяха видели досега — огромно кубче черен камък, високо поне двеста фута.

След като се спешиха, те минаха през няколко охранителни поста и покрай няколко офицери с по-висок ранг. Отне им почти два часа, за да преминат през командната верига, но в крайна сметка ги придружиха до помещение някъде в центъра на зданието. Това беше голяма стая с висок свод над главата. Тави беше впечатлен от чистото майсторство, необходимо за проектиране на такова нещо. Тежестта отгоре сигурно беше огромна, но гладкият купол се извиваше грациозно над стаята, очевидно неподдържан от стълб или колона.

Червена жарава грееше в яма в центъра на стаята. До нея на кръгла маса, висока не повече от два фута, но почти десет фута в ширина, имаше умален модел на защитата на крепостта, пълен със сини камъни, обозначаващи местоположението на канимската армия, черни камъни, представляващи ворда, и зелено оцветен пясък, което, осъзна Тави, представляваше присъствието на кроача.

Няколко шуаранци с характерната им златиста козина бяха приклекли около масата, гърлено ръмжейки помежду си — с изключение на един. Един сравнително нисък, но здрав представител на това племе, с козина, по която се виждаха сребърни ивици, примесени със златистокафяво, седеше мълчаливо, втренчен в масата, следейки разговора около себе си само с внимателно потрепване на заострените си уши.

Анаг приближи до масата и наклони дълбоко глава встрани.

— Майстор на войната.

Здравият каним вдигна очи — необичайни за каним, тъй като бяха яркосини на кървавочервен фон — към младия офицер и леко наклони глава в отговор.

Останалите каними на масата веднага млъкнаха.

— Втори в глутницата — изръмжа майсторът на войната. Гласът му беше много нисък, дори за каним. — Къде е лидерът на глутницата ви?

— В Молвар, милорд — отговори Анаг, тонът му беше неутрален и учтив. — Ранен.

— Смъртоносно, предполагам?

— Не съм сигурен, милорд — отговори Анаг. — Въпреки че мога да предположа: аз не съм лечител, милорд, но все още не съм чувал за воин, който да е умрял от проста, правилно лекувана травма на крака.

— За да стане това — отвърна майсторът на войната — той трябва да е воин. Воин, а не изчадие от принудителното чифтосване на някакъв чакал-жрец с малко момиченце.

— Както кажете, милорд.

— Следващият път ми донеси по-добри новини, Анаг.

— Ще направя всичко възможно, милорд.

Канимът стана и се насочи към тях. Въпреки че се движеше с леко накуцване, Тави прецени, че само глупак би го помислил за сакат, бавен или неспособен.

Бронята му, подобно на тази на Варг, беше украсена с орнаменти, очукана и с много кървавочервени скъпоценни камъни. По-голяма част от черната стомана беше оцветена с тъмносин емайл, докато бронята на Варг беше тъмnochервена.

Той наклони съвсем леко глава пред Варг, жестът съвсем точно съвпадна с неговия.

— Варг — изръмжа майсторът на войната.

— Ларарл — отговори Варг.

Ларарл насочи погледа си към останалите, очите му внимателно изучаваха всеки от тях и носът му леко потрепваше.

— Мислехме, че отдавна си мъртъв.

— Не и преди да те убия.

Ларарл отново погледна Варг и оголи зъбите си в бавна, злобна усмивка.

— Радвам се да видя, че демоните отвъд морето не са ме лишили от удоволствието да покажа червата ти на небето.

— Още не — каза Тави. — Но кой знае? Нощта едва започна.

Ушите на Ларарл потрепваха напред-назад от пълна изненада и погледът му се насочи към Тави.

— Ти говориш нашия език, малки демоне?

— Достатъчно. И го разбирам доста добре.

Очите на Ларарл се присвиха.

— Интересно.

— Ларарл от Шуар — изръмжа Варг. — Това е Тавар от Алера. Той е мой гадара, Ларарл.

— Както и Варг за мен — добави Тави, предполагайки, че е редно да се каже.

Ушите на Ларарл отново потрепнаха и той поклати глава.

— Тавар, нали? Демон-гадара — той погледна към масата и модела, който стоеше на нея. — Понякога си мисля, че светът се променя. А аз съм твърде стар, за да се променям заедно с него.

Той поклати глава.

— Варг, примирие за тази вечер?

— Получаваш го.

Ларарл кимна.

— Както и ти моето. Гарантираш ли за Тавар и неговите хора?

Варг погледна Тави.

— Можеш ли да дадеш думата си, че ти и твоите хора ще спазвате примирието тази вечер, стига никой да не ви заплашва?

— Разбира се — каза Тави. — Ако получим същото обещание в замяна.

— Той дава думата си — каза Варг на Ларарл.

Покритият със златиста козина майстор на войната кимна.

— И ти ще гарантираш за моята дума пред него?

Варг погледна Тави.

— Гарантирам. Ларарл винаги държи на думата си.

Тави кимна.

— Тогава така да бъде.

Ларарл кимна на останалите каними в стаята.

— Оставете ни.

Неговите офицери бързо и безшумно напуснаха стаята. Анаг излезе последен и затвори вратата зад себе си.

Ларарл прекоси стаята, приклепна до ямата с огъня и протегна ръце над нея.

— Сядайте.

Те го направиха. Тави беше благодарен на топлината на огъня. Вътрешността на командния пункт на Ларарл беше студена буквално като пещера.

— Имам много работа — каза Ларарл. — Какво искаш от мен?

— Първо, твоята защита — каза Варг. — Тук съм с почти сто хиляди от хората си.

Ларарл замръзна за секунда, сините му очи бяха приковани във Варг.

— Къде?

— В Молвар — отговори Варг. — Пристигнахме преди пет дни.

Ларарл мълча в течение на няколко секунди.

— И каква точно защита искаш от мен?

— Първоначалното ми намерение, когато пристигнах тук, беше да помоля само да ни бъде предоставено достатъчно място да слезем на сушата, докато корабите ни бъдат ремонтирани, за да се върнат в Нараш. Сега...

Ларарл кимна.

— Няма го. Нараш вече го няма. Вече няма никой друг, Варг. Всичко е...

Юмрукът му се стовари на масата зад тях и повърхността ѝ се напука, разсипвайки зелен пясък. — Всичко, което остана, са само тези отвратителни остатъци. И тези същества. Вордите.

— Сигурен ли си? — попита Варг.

— Да.

— Как се случи това? — попита тихо Тави.

— Започна от Нараш — отговори Ларарл. — Жреците и техните секти сред създателите вдигнали бунт срещу кастата на воините, използвайки вордите като съюзник. Но скоро стана ясно, че жреци от други области с нетърпение вкарват ворди в земите си, за да им помогнат в собствения им бунт. Много скоро майсторите на войната във всяка област не правеха нищо друго, освен да потушават един бунт след друг.

Тави вече виждаше накъде води това.

— И щом вордът се установил във всяка област, те започнали да обръщат жреците.

Ларарл кимна.

— Глупави таурги. Сега са почти изчезнали. В течение на няколко дни всяка област беше в пламъци. Военни отряди мародерстваха навсякъде. Нямаше връзка, нямаше командване. Някои се бориха по-дълго от други, издържаха по-дълго — твоята собствена земя, Варг, издържа по-дълго от всеки друг, въпреки че отровата започна да излиза оттам. Но в крайна сметка това нямаше значение. Те паднаха. Един по един всички те паднаха.

Тави неволно потръпна и протегна ръце над жаравата.

След минута мълчание Варг каза:

— Тогава трябва да те помоля за убежище за майсторите под мое ръководство. И да предоставя воините си, за да помогна на вашата отбрана.

Ларарл изсумтя. Погледът му се насочи към Тави.

— А ти, Тавар?

— Бих искал да помоля за разрешението ви да прекарам няколко дни тук, за да попълня запасите на моите кораби и да ги ремонтирам. После възнамерявам да отплавам обратно към родината си и, ако имам късмет, никога повече да не ви притеснявам.

Ларарл отново изсумтя, стана и тръгна към вратата. Всички го гледаха.

Той спря пред нея.

— Варг. Хранителните ни запаси не стигат, за да нахраня моите хора, камо ли и твоите.

Варг вдигна устни, оголвайки зъби.

— Тук може и да не са останали много жреци — продължи Ларарл. — Но сега са мои. Твоите хора ще умрат, Варг. Аз поне мога да направя смъртта им да има смисъл. Мога поне да дам кръвта им на жреците, за да защитят Шуар.

— Ларарл — изръмжа Варг и се надигна. — Не прави това.

— Моите хора умират — изплю Ларарл. — Моят дълг е към тях. Не към теб. Ако беше на мое място, ти щеше да направиш същото и го знаеш.

Тави се изправи.

— А ние? Какво ще стане с хората ми?

Ларарл се обърна и хвърли на Тави поглед, изпълнен с чиста, студена, кръвожадна омраза.

— Демон — изръмжа той. — Мислиш ли, че сме толкова глупави, че не знаем, че вордът пристигна в Кания на един от вашите кораби? Смяташ, че сме толкова глупави, че не осъзнаваме, че именно вие ни изпратихте този ужас, за да унищожи нашия народ?

— Това не е вярно! — изръмжа Тави.

— Алерански демон — изплю Ларарл презрително, — нямаш чест. Всяка дума от устните ти е лъжа. Имам област, която да

защитавам, и нямам време за губене за твоите лъжи. Но кръвта на хората ти е също толкова полезна, колкото и кръвта на хората на Варг.

Той отвори вратата с гръм и трясък.

— Стража!

На прага се появиха десетки канимски воители.

Ларарл се обърна към тях.

— Ще отидеш с тях или ще умреш тук и сега. Избирай.

ГЛАВА 18

Шуаранските стражи не проявиха насилие или неуважение към тях. Те просто придружиха Варг и алеранците до самия връх на тъмната гранитна кула на Ларарл, затвориха тежката метална врата зад тях и я заключиха, като плъзнаха големи резета.

След това ги оставиха там, на плоския покрив на кубичната сграда. Той беше с размерите на тренировъчно поле на кохорта и щеше да побере всяка друга структура в укрепения град. Тави нямаше нужда да търси, за да разбере, че няма да намери начин да се спусне, а нито една сграда не беше достатъчно близо, за да се прехвърли на нея.

Нямаше нужда нито от решетки, нито от ключалки или от пазачи. Трябва да имаш крила, за да избягаш от тази затворническа килия.

Макс се загледа за момент в затворената врата, след което каза:

— Не изглежда толкова трудно.

Красус кимна.

— Наистина изглежда прекалено просто. Капан?

— Да ни примамват в капан, давайки ни възможност да избягаме и да предупредим хората си? — попита Тави. — За тях това е прекалено умно.

Той поклати глава и погледна Варг.

— Те не знаят за способностите на алеранците, нали?

Варг сви рамене.

— Шуаранците са упорити, горди и тесногръди. Само така могат да оцелеят на тази земя. Те никога не са стъпвали по вашите брегове. Считат нашите доклади за демоните-алеранци като приказки. Те не вярват, че сте способни на нещо, което техните жреци не могат. Нашите жреци не могат да летят. Следователно и вие не можете.

— Мисля, че е добре, че алеранците не са единствените високомерни тъпаци в Карна — каза Кайтай.

Тави й хвърли убийствен поглед.

— Късметът няма да ни съпътства дълго — каза той. — Анаг и някои от шуаранците видяха как нашите рицари Аери излетяха, за да разпръснат онази буря. Рано или късно ще го кажат на Ларарл. Ще разберат, че това е грешка, и ще предприемат мерки — Тави се обърна към Красус. — Колко време ще ти отнеме пътя дотам и обратно?

Красус започна да разсъждава на глас, гледайки облачното небе, от което валеше студен дъжд.

— Зависи от времето. Няма да виждам в тази супа. Ще трябва да следвам пътя, за да стигна до Молвар. Което пък означава, че ще трябва да летя ниско. Това е тежка работа и ще се движа по-бавно. Също така означава, че ще трябва да се крия с воал, за да не получа някой болт в гърба.

Той кимна.

— Ще пристигна в Молвар утре сутринта и ще доведа рицарите Аери по залез-слънце. Може да се върнем и по-бързо, ако времето се оправи.

— Ако някой от нашите липсва, Ларарл може да го приеме лошо — отбеляза Кайтай.

— Мисля, че да бъдеш затворен и осъден на смърт — каза Тави — е нещото, което може да бъде възприето лошо. А ние сме близо до това.

На лицето на Кайтай се мярна бърза, твърда усмивка.

Тави й намигна и се обърна към Красус.

— Каквото и да се случи, трябва да изготвим някои резервни варианти. Намесете се във времето, ако е необходимо, но не действайте срещу шуаранците, освен ако не е абсолютно необходимо. Предайте това на Магнус и на Първото копие.

— Разбрано, ваше височество.

Тави се обърна към Варг.

— Майстор на войната — попита той официално на канимски, — имате ли съобщения, които бихте искали да предадете на вашите хора?

Варг за момент оголи зъби, след което погледна настрани, без да отговори.

— Вие очаквахте подобен развой — заключи на глас Тави. Той погледна Красус. — Тръгвай.

Красус кимна, отдаде чест, плесна с длан брат си по рамото и се намръщи съсредоточено. Той изчезна от поглед зад въздушния воал и миг по-късно се изви миниатюрно торнадо, от което дъждовните капки се разлетяха в ситни, болезнено боцкащи пръски. После вятърът стихна и младият наследник на Антилус се издигна в небето.

Макс стоеше мълчаливо и се взираше в дъжда дълго време, след като брат му беше изчезнал, изражението му беше потиснато. Може би беше заради дъжда. Способността на Тави да усеща емоциите на другите далеч не беше толкова надеждна, колкото би му се искало, но ясно можеше да усети противоречивата смесица от безпокойство, привързаност, тъга, гордост и кипяща ревност, която завладя приятеля му.

Макс свали поглед и видя Тави да го наблюдава. Той отклони очи и Тави го усети как скрива емоциите си.

— Искаше ми се самият аз да летя — каза Макс.

Тави кимна.

— Аз също — той сложи ръка на рамото на Макс. — Макс, имам нужда от твоята помощ тук. Дъждът се усилва, а нощта става все по-студена. Ако не намерим някакъв подслон, можем да замръзнем до смърт.

Макс затвори очи, пое си дълбоко дъх и кимна.

— Добре. Ще се заема с това.

— Дуриас — каза Тави. — Би ли ми помогнал?

Якият центурион кимна.

— Да, сър, капитане.

Кайтай отиде до Тави.

— Ти. Бронята. Сваляй.

Тави носеше лориката на легиона толкова дълго, че почти беше забравил за нея, но Кайтай беше права. Температурата бързо падаше. А когато стане достатъчно студено, всяка плът, която докосне бронята, щеше да замръзне. Освен това носенето ѝ в тези метеорологични условия беше като обличане на дреха от ледени шушулки.

Тави се чувстваше изключително уязвим, докато сваляше стоманената си обвивка и се съмняваше, че на Макс и Дуриас им харесва повече.

Двамата мъже коленичиха в центъра на кулата, притиснаха длани към тъмния камък и затвориха очи. Само след миг Тави усети

вибрация в подметките на ботушите си, а след това от върха на кулата се издигна гладък кръгъл купол, буквално половин сфера от плътен гранит.

След като това беше направено, Макс и Дуриас се отпуснаха обратно на пети. После Дуриас се изправи, за миг се загледа в осемфутовия купол и с небрежна прецизност прекара пръсти от горе на долу през дебелината инч твърда скала. Прокара върховете на пръстите си хоризонтално по повърхността и повтори процеса. След това се премести надолу по купола и премина през същия процес, докато накрая не се получи груб отвор, водещ към вътрешността на купола.

Макс се поклони и размаха ръка в елегантен жест.

— Вашият летен дворец ви очаква.

Те си събраха нещата и побързаха да се скрият от дъжда. Това съвсем не беше убежището, на което Тави се надяваше. То предпазваше от вода, но вътре по същество си беше една малка пещера и тя съвсем не беше топла. Поне докато Макс не се намръщи съсредоточено, изплезил от усърдие върха на езика си, и не прилепи пръсти към едната стена на купола.

Под ръцете му проблесна огънче — не яростният бял пламък на бойната магия, а нещо безкрайно по-спокойно, едва забележимо, и след минута-две във вътрешността на купола стана топло като в кухнята на хлебар.

Кайтай измърка доволно и се протегна в цял ръст на пода.

— Обожавам те.

Макс уморено ѝ се усмихна и се свлече на земята.

— Би трябвало да издържи известно време. Ако завесим входа, ще е малко повече.

— Ще се погрижа — каза Дуриас и свали простия си зелен плащ.
— Всички трябва да поспим.

— Кайтай — каза Тави.

— Не — отговори тя. — Ще го направя.

Макс погледна от единия към другия.

— За какво говорите?

— Аз ще бъда първият часови — каза Кайтай.

Дуриас ги огледа.

— Мислите ли, че е наистина необходимо? Знам, че сме затворници, но Ларарл даде дума, че тази вечер няма да ни навреди. Когато канимите дадат думата си, те държат на нея.

— Варг има Ловци, които според мен използва, за да заобиколи изискванията на своя кодекс на честта, когато те влизат в конфликт с интересите му — каза Тави. — Досега изглежда Варг ги е използвал, за да защити духа на този кодекс, ако не и буквата му. Но си мисля, че би било много малка стъпка за един майстор на войната — да използва Ловците си, за да заобиколи духа, като същевременно спазва буквата, ако разбирате какво имам предвид.

Дуриас се намръщи.

— Не смятате ли, че може би съдите неправилно Ларарл?

— Разбира се, че е възможно — каза Тави. — Но е малко вероятно. Той ни даде дума за примирие за тази вечер, но след това ни заключи на покрива при тези условия и ни остави без подслон, храна и вода. Формално той спазва буквата на думата си. Но не и духа ѝ. Така че ще стоим нащрек.

— Ще застана на пост — каза Кайтай. — Устните ти все още са сини от студа.

Тави се намръщи и погледна тъмната фигура на Макс.

— Сини ли са?

— Не мога да кажа — каза Макс. — Тук е твърде тъмно.

— Виждате ли? — каза Кайтай. — Аз съм единствената тук, достатъчно квалифицирана, за да преценя.

Тя избута плаща на Дуриас настрани и се измъкна от убежището.

Всички останали бяха легионери достатъчно дълго, за да знаят какво да правят по-нататък.

Заспаха за секунди.

* * *

Тави се събуди след известно време. Камъните на кулата, върху която лежеше, бяха твърди и неудобни, но болката не беше толкова мъчителна — беше спал не повече от два-три часа. Камъкът беше студен, но, както каза Макс, въздухът в малкото убежище все още беше топъл. В легиона Тави беше имал и по-лоши ноци на открито.

Плащът, покриващ входа на купола, се плъзна встрани и Кайтай се появи в отвора. Тя мълчаливо се прокрадна до Тави, коленичи и го целуна. После му се усмихна сънено и се изпъна на пода.

— Твой ред е.

Тави взе плаща си, изсъхнал след няколкото часа на топло, и го преметна на раменете си, преди да излезе навън под ледения дъжд, примесен със сняг. Той дръпна качулката над главата си и огледа покрива на каменната кула, докато не откри неподвижната фигура на Варг, приклепнала в най-западния край на сградата. Тави тихо се плъзна по мокрия, студен камък, за да спре на няколко метра от Варг така, че да може да го вижда с периферното си зрение, и се загледа в гледката под тях.

Сградата на командния щаб на Ларарл се извисяваше над укрепленията, зад които бушуваше битката с ворда. Доколкото Тави можеше да прецени, битката продължаваше също толкова ожесточено, колкото преди часове. Шуаранците, в своите сини и черни доспехи, се бореха да задържат зъбчатите стени, и въпреки това вордът се придвижваше напред като проблясващ черен прилив.

Отгоре обаче можеха да се видят много повече подробности.

Вордът се беше променил в сравнение с това, което Тави лично беше виждал преди и беше чувал от описания. Някога той срещна само Пазители с много крака — странни, подобни на паяци същества, които охраняваха зеления светец кроач, особеното вещество, което покриваше цялата земя, където се появяваше вордът. Те бяха приблизително със същия размер като средно големи кучета, тежаха може би по трийсет или четиридесет фунта всеки, ухапванията им бяха отровни и бяха плашещо бързи и пъргави. Но той също беше чел отчетите на своя чичо за воините на ворда, огромни твари, всяко с размерите на бик, прегърбени и приличащи на раци в дебели черупки, с огромни щипци и крила като на бръмбари, които можеха да ги вдигат в небето.

Тези бяха различни.

Всички същества на ворда, които атакуваха укрепленията, бяха покрити със същия хлъзгав на вид черен хитин, имаха същата злоеща ъгловатост на туловищата и същата странна форма на крайниците, но приликата свършваше дотук.

Някои ворди ходеха на два крака, това бяха чудовища с височина над десет фута и с невероятно широки торсове. Те се движеха с бавни, тежки стъпки, вдигаха камъни, които сигурно тежаха над сто фунта, и ги хвърляха по укрепленията с лекотата на хлапе, от скука хвърлящо камъни в езерце. Някои се движеха предимно на четири крака, долните им крайници бяха необичайно дълги и свръхразвити. Те можеха да правят огромни скокове на четиридесет, петдесет или дори шестдесет фута, като огромни, отвратителни жаби или кошмарно увеличени скакалци, хвърляха се върху враговете си и силно ги удряха с покритите си с шипове тела.

Останалите, основната част от атакуващите, имаха мощни рамене и силни ръце, които завършваха не с длани, а със зловещи, подобни на коса куки. Главите им бяха удължени и на пръв поглед без очи, но за сметка на това с чудовищна по размер уста, пълна с извити черни зъби — причудлива смес от вълк и богомолка. Тави с трепет осъзна, че вордът по някакъв начин приема способностите и чертите на врага, с който се сблъсква.

Те донякъде се бяха оформили като каними.

Погледът на Тави се насочи към защитниците на крепостта. Шуаранските воители предпочитаха брадви пред извитите мечове, които обикновено ползваха нарашанските воители на Варг, и те използваша това оръжие срещу хитиновата броня на ворда с опустошителен ефект. Шуаранците действаха съгласувано, в екипи от по двама или трима воители, докато вордът се опитваше да пробие през стените. Един или двама воители обездвижваха атакуващия с копия, снабдени с тежки напречни накрайници, а третият замахваше с брадвата и нанасяше фаталния удар.

Тук-там сред защитниците Тави забеляза черните фигури на жреци, облечени в обичайните си наметала с качулки. Наметалата им обаче не бяха от бледа кожа, каквито Тави беше свикнал да вижда. Вместо това те бяха направени от лъскави черни хитинови плочи. Жреците, осъзна Тави, носеха наметала, изработени от плътта на враговете им. А това означаваше, че бледата кожа на наметалата, в които бяха облечени Сари и жреците на Нараш, беше свалена от...

Тави потрепери.

Докато гледаше, един от жреците бръкна с ноктестата си лапа в кожената торбичка, която висеше от страни, и когато я извади, тя беше

тъмночервена от кръв. После той хвърли капки кръв върху стената, на която няколко представители на ворда тъкмо се качваха, заплашвайки да пробият отбраната. Тави не можеше да чуе канима от позицията си, но видя как жрецьт вдигна муцуна към нощното небе и я разтвори в първичен вой.

Последва светкавица, разпръснатите капчици кръв заискриха в златистозелено и внезапно във въздуха се появи облак отровно зелен газ. Газът моментално обгърна фигурите на вордите, телата им се разтваряха с ужасяваща скорост, разпадаха се, тресейки се в конвулсии, веднага щом зеленият облак ги докосна. Жрецьт вдигна изцапаната си с кръв ръка и рязко я спусна надолу, сякаш смачква насекомо с книга, и зеленият облак изчезна също толкова рязко зад ръба на стената.

Тави беше виждал някои от хората си убити от същия този ритуал по време на двугодишните си битки с воините от Нараш. Той не съжеляваше за убитите ворди, но се радваше, че не вижда клането, което жрецьт току-що беше причинил сред съществата, които са имали нещастieto да се окажат в основата на този участък от стената.

Шуаранците бяха професионалисти. Тактиката им беше прецизна, брутална и ефективна. Те колежа вордите като добитък, когато стигнеха до стените. От това, което Тави можеше да види, четиридесет или може би дори петдесет войни на ворда бяха накълцани на парчета от воините на Шуар само за миг.

Но дори така, помисли си той, вордите се простираха до хоризонта.

Те можеха да си позволят да платят тази цена.

Но Тави не смяташе, че шуаранците могат.

— Кажи ми какво виждаш, алеранецо — тихо изръмжа Варг.

Тави хвърли поглед към сивия майстор на войната. Варг беше увит в тежкия плащ, който носеха всички воини от Нараш. Седеше на пети и плащът го покриваше напълно, предпазвайки го от ледения дъжд, изливащ се като из ведро върху покрива на кулата. Качулката напълно скриваше главата му, с изключение на върха на муцуната.

— Вордът не използва никой от обърнатите — каза Тави замислено.

Варг изсумтя и кимна встрани.

— Там.

Тави проследи посоката и насочи поглед към улицата точно зад атакуваните стени.

Там видя групи от млади каними, предимно тийнейджъри и деца, разположени на всеки десет или двацет фута. Всички бяха въоръжени с къси бухалки и седяха на пети, скрити под наметалата си от дъжда, както правеше Варг.

— Часови — предположи Тави. — За да не позволят на обърнатите да влязат в града.

— Обърнатите миришат лошо — каза Варг. — Издават странен шум, когато се движат. Младите имат най-изострени сетива. Обърнатите са заплаха само докато не знаеш за тях. Ларарл е разположил младите по целия периметър на града.

Канимът се обърна, за да погледне Тави, очите му святкаха под качулката.

— Но ти знаеш, че не за това питах.

— Не — Тави отново обърна поглед към битката. — Вордът не използва въздушна войска. Може да пробият половин дузина дупки в укрепленията и да принудят Ларарл да се оттегли към следващата отбранителна линия. Но те просто продължават да хвърлят десетки хиляди свои войници на стените. Те чакат нещо.

Варг отново започна да наблюдава внимателно битката.

— Когато двамата бяхме млади, се опитах да науча Ларарл да играе лудус. Той отказа. Каза, че да се научиш да воюваш можеш само на война. Тези игри и книги са просто загуба на време.

Тави поклати глава.

— Той наистина ли ще нападне хората ти?

Варг кимна.

— С противник като този, способен да унищожи всички нас, той наистина е готов да езекутира други от собствения си вид. Това ми изглежда глупаво — каза Тави.

Варг сви рамене.

— Шуар едва ли би могъл да произведе достатъчно храна, за да се издържа дори в добра година. Обикновено те внасяха храна от други области. От гледна точка на Ларарл моите хора така или иначе са обречени на гладна смърт. Това е срамен начин да умреш. Много по за предпочитане е тяхната смърт да послужи на някаква полезна цел.

— Ако бях на мястото на Ларарл, бих използвал всяко възможно оръжие, което успея да намеря, срещу такава заплаха.

— Ако ти беше Ларарл, този, от чиито решения зависи животът на децата, би използвал оръжие, за което знаеш, че може да унищожи врага. Ще бъдеш принуден да избираш кой да живее и кой да умре, алеранецо. И като се има предвид какъв е изборът — да пожертваш живота на собствения си народ или този на съседа, който също е в опасност — ти би защитил своите хора, както аз защитих моите — и Ларарл прави точно това — Варг поклати глава. — Той се страхува, че ще подкопае доверието на своите хора. Това го прави почти сляп. Той не вижда какво ще се случи по-нататък.

Тави въздъхна.

— Въпреки че току-що каза, че той възнамерява да принесе в жертва всичките ти хора, включително собствения ти син, въпреки че наруши думата си за примирие, като ни остави тук при това време, ти пак го защитаваш...

От гърдите на Варг се изтръгна заплашително ръмжене.

— Не, не го защитавам — каза канимът. — Разбирам го. Има разлика.

Тави кимна и замълча за известно време, наблюдавайки битката долу. После попита:

— Какво ще прави той по-нататък?

Ушите на Варг леко потрепнаха, което показваше, че обмисля отговора.

— Ларарл знае, че когато Сари е избягал, е взел със себе си десет хиляди воители. Той ще си мисли, че Насаг има не повече от десет хиляди под свое командване в Молвар. Въз основа на това той ще изпрати тридесет хиляди свои воители да ги нападнат и да ги принудят да се предадат.

— Те ще се предадат ли? — попита Тави.

— Десет хиляди воители срещу тридесет хиляди, на враждебна територия? Само глупак би пожертвал живота на своите воители в такава безнадеждна ситуация — Варг се ухили. — Но Ларарл не знае, че Насаг е обучил нашите селяни да се бият като воители. Неговите тридесет хиляди ще срещнат съпротивата на близо шестдесет хиляди. И Насаг ще ги накара да бягат с подвити опашки.

— И после какво? — попита Тави.

Варг леко наклони глава, гледайки в упор Тави.

— Какво ще правят хората ти след това? — попита Тави. — Ще превземете Молвар? Ще се укрепите в него? Ще изчакате, докато вордът пробие защитата на Ларарл и ви обсади? Ще се биете, докато не ви избутат обратно в морето?

Варг се върна към съзерцанието на битката.

— Какво предлагаш да направя?

— Върни се с мен в Алера — каза Тави.

Варг изсумтя, очите му блестяха.

— Ти прекара години, убеждавайки ни да се махнем.

Тави посочи надолу и каза тихо:

— Това беше преди да видя всичко това.

— И това те кара да ни помагаш, алеранецо?

— Ако това ще помогне, нека кажа, че смятам, че ти и твоите хора вече сте мъртви. И вие знаете също като мен, че е само въпрос на време вордът да нахлуе в Алера. Просто искам да похарча смъртта ви по-изгодно за собствения ми народ.

Ушите на Варг потрепнаха, което означаваше крайна степен на веселие, а устата му се отвори за секунда.

— Моите хора в Молвар също са в опасност — продължи Тави. — Има смисъл да си помагаме един на друг, докато не се измъкнем от тази каша.

— Предлагаш ми съюз — каза Варг.

— Да.

Канимът замълча за няколко секунди. После кимна веднъж и каза:

— Добре.

ГЛАВА 19

Амара и Бърнард наблюдаваха от скритата си позиция как вордът унищожава останките от ариергарда на Церес. Обречените легионери бяха заели позиции в руините на безименно село до каменния път. Те заключиха щитовете си, изправиха се срещу врага и се бориха с отчаяна решителност, за да забавят настъпващия враг и да дадат шанс на холтърите да успеят да потърсят безопасност зад градските стени.

Повечето от нападателите бяха четирикраки същества, приличащи по външен вид на смъртоносните хищни гущери от югозападните блата на Калар. Дългите им, ниски до земята, бързи и мощни тела бяха покрити със същия тъмен хитин като другия ворд, когото Амара беше виждала преди — но с добавяне на забележими назъбени твърди образувания по гърба и хълбоците. Докато Амара гледаше, един от тях щракна с челюсти и захапа бедрото на легионер. Светкавично уви тялото си около човека, движейки се, сякаш няма кости — и след това просто се загърчи, тялото му се плъзгаше в непрекъснато движение като змия, пълзяща по клона на дърво. Твърдите гребени разкъсаха стоманата и плътта и легионерът издаде принизителен предсмъртен вик.

Кохортата от Церес, повече от триста легионери, се сблъска с ворда. Редиците им удържаха десет секунди, след това петнадесет, после двадесет. И тогава те сякаш се изкривиха и рухнаха навътре, след което черната вълна на ворда заля хората, раздирайки и разкъсвайки ги, почти без да забавя ход, и продължи да преследва групата бежанци, заради които легионерите бяха дали живота си.

Бяха умрели за нищо.

Вордът настигна холтърите в рамките на две минути. Амара нямаше сили да гледа как холтърите, повечето от тях много стари или много млади, умират. Тя затвори очи. Но все още можеше да чуе писъците им.

„С толкова много хаос, толкова объркване и толкова много разруха в земите на Церес това беше неизбежно“ — каза си тя в отчаян

опит да се разсее с поток от прости факти и трезви заключения. Някои от холтовете получиха предупреждението навреме и успяха да избягат от настъпващия ужас. Мнозина не успяха. От предупредените късно повечето реагираха, като се насочиха към каменните пътища, за да отидат под защитата на легионите на техния Върховен лорд — и така се озоваха директно в чакащите лапи и челюсти на ворда.

Лорд Церес плати с живота на своите легионери в опит да защити бежанците възможно най-дълго, изпращайки малките си кавалерийски сили да ескортират бягащите холтъри по пътищата и през най-опасните райони, но просто нямаше достатъчно време и хора. Бавните, глупавите или просто нещастните загиваха със стотици по пътищата на Церес през онези няколко отчаяни дни.

Тя и Бърнард не можеха да направят нищо. Вордите просто бяха твърде много. Всяко действие от тяхна страна нямаше да доведе до нищо друго освен да се издадат и да споделят съдбата на убитите бежанци. Мисията им беше много по-важна. Тя би могла да спаси стотици хиляди животи. Така че нямаше право да си позволи да бъде състрадателна към случващото се пред очите ѝ и да пренебрегне огромната си отговорност към цялата Империя. Да свърши своята работа беше правилното, логичното нещо.

Въпреки това тя оплакваше смелите легионери и нещастните холтъри и логиката по никакъв начин не я утешаваше.

Оплакваше ги, но го правеше безмълвно. В следващите часове вордите наводниха позициите около тях, някои от тях минаха съвсем близо до мястото, където тя и съпругът ѝ лежаха скрити от воала и тъканта, направени от фуриите.

Врагът се подготвяше за атака, която щеше да се стовари върху единствената алеранска отбранителна точка, която им се противопоставяше.

Самият Церес.

* * *

Четири дни не бе разговаряла със съпруга си.

Това, помисли си Амара, беше най-лошата част от целия план. Речта беше лукс, който не можеха да си позволят, не и когато врагът

буквално можеше да се крие под всяло паднало листо. Те можеха да се движат в почти пълна тишина и напълно невидими, но звукът на техните гласове, дори и шепот, щеше да издаде присъствието на алеранци по-сигурно от всичко останало, което биха могли да направят.

Разузнавачите на легионите отдавна бяха разработили доста сложна поредица от жестове, способни да предадат критична информация на терен, но това в никакъв случай не беше заместител на думите. Нямаше жестове от рода на „Не мога да гледам това повече“ или „Някой ще трябва да плати за това“.

За четирите дни, откакто навлязоха в окупираната територия, те бяха открили сцени на множество кланета както на холтъри, така и на легионери, но и на случаи, в които вордите са срещали много по-успешна съпротива. Два пъти се натъкнаха на широки горски площи, където дърветата бяха изгорени до основи, оставяйки само овъглени останки от доспехи на ворди и парчета от дървесни стволове, свидетелство за използването на фурии от рицарите и лордовете на Церес. В други случаи унищожаването беше по-ограничено и прозаично, но не по-малко брутално — групи от отчаяни холтъри, някои от които са били достатъчно надарени да се бият, бяха обединили всичките си способности за призоваване, а смачканите и счупени трупове на ворди стояха на земята сред телата на мъртвите алеранци... На други места лежаха самотни фигури на мъртви ворди, несъмнено унищожени от блуждаещи фурии, които бяха станали диви и неконтролируеми след смъртта на владеещите ги алеранци. А имаше и места, където разправата не е била срещу алеранци, а срещу елени, глигани или други горски животни, унищожени толкова безмилостно и свирепо, сякаш вордът ги е приел за врагове, а не за безобидни диви животни. На някои места дори някои растения бяха системно унищожавани.

Те също така откриха няколко огнища на растеж и разпространение на светещия зелен кроач, като правило под наблюдението на само няколко паякообразни пазители. Каквото и да е това създание, изглежда се хранеше с всички компоненти на Алера. Пазителите сякаш събираха под повърхността на кроача всичко живо и мъртво, както растения, така и животни, с еднакво безразличие. Заставайки на няколко ярда от края на едно такова огнище, Амара си

помисли, че всъщност може да чуе как веществото се разпространява, шумолящи листа ту тук, ту там, докато бавно се стича все по-нататък.

Те не смееха да се задържат дълго до кроача. Бързо стана ясно, че районът служи като някаква банка за храна или провизии за врага. Самотен ворд или бързо движещи се групи за миг притичваха до кроача, потапяха глави и челюсти в субстанцията, наподобявайки прасета пред корито, няколко секунди гълтаха зловонната смес под восъчната повърхност, след което отново изчезваха по задачите си.

Отначало Амара се надяваше, че бързането означава отчаяние, но след като това действие се повтори няколко пъти на точно отмерени интервали, стана ясно, че вордът се движи като едно цяло под ръководството на невидим хореограф в мащаб, който тя дори не може да си представи. И въпреки че рядко издаваха звуци и никога не говореха, вордите знаеха накъде да се движат, кога да нанесат удар, къде да отидат, за да намерят храна, къде да подсилят слабите места. Комуникацията и дисциплината в легионите изглеждаха незрели и детски в сравнение с техните.

Това беше безумие, чисто безумие, тук в Церес, в самата долина Амарант, отдавна овладяна, спокойна, тъй скъпа, в сърцето на Империята. Въпреки това нейна отговорност беше да види всичко това и да го запомни, което и правеше. Тя наблюдаваше и записваше всичко, което виждаше, и сравняваше записките си с тези на Бърнард, за да се увери, че не пропуска нищо от това, което е забелязал съпругът ѝ, както и обратното.

Спането беше трудно. Трябваше да си почиват на смени, само по няколко часа, когато бяха сигурни, че могат да си позволят да спрат и да поспят. Ако Амара лежеше твърде дълго, тогава всичко, което беше видяла, имаше навика да минава пред очите ѝ отново и отново, а дори едно-единствено възклицание по време на сън можеше да има най-страшни последици. Тя не смееше да си позволи да потъне в дълбок сън — и постоянното напрежение, нестихващата предпазливост, стресът и безпокойството си оказваха своето влияние.

Знаеше, че е така, защото дори и да усещаше, че е някак си изтръпнала, тя можеше да види това влияние върху Бърнард, върху лицето и раменете му. Собствените му очи, които през последните няколко години ставаха все по-измъчени от притеснения, сега очевидно бяха разтревожени, дори и да поддържаха постоянно

хладнокръвно наблюдение на района около тях — когато изобщо го виждаше, във всеки случай. През повечето време той беше толкова невидим за нея, колкото и тя за него, и те се следяха един друг само защото и двамата знаеха къде възнамеряват да се придвижат и от слабите звуци при движението си.

Но невъзможността да говори с Бърnard, особено след като видя как ворда хваща последната група бежанци, беше най-лошото.

Най-лошото досега.

Тя сплете пръсти с неговите и здраво го стисна.

Той се отдръпна, малко по-нежно, отколкото тя би очаквала, и тя знаеше, че той е също толкова разстроен, бесен и възмутен, колкото и тя.

Но ще трябва да издържат още малко. Ако Първият лорд беше прав, битката за Церес щеше да изкара призователите на ворда на открито и това щеше да позволи на Бърnard и Амара да ги разгледат добре.

И когато го направят, те ще могат да се измъкнат от този кошмар и да докладват наученото.

Те се облегнаха един на друг в мрака, докато вордът се подготвяше да нападне Церес.

* * *

На врага му отне по-малко от денонощие да съсредоточи силите си и да атакува града.

Амара и Бърnard бяха на по-малко от миля и половина от стените на Церес и гледаха към широката долина и изоставен холт, разположен на върха на нисък хълм. Бяха се скрили в руините на стар тухлен склад, унищожен от ствола на голямо старо дърво, паднало отгоре му. При нормални обстоятелства холтърът вероятно щеше да построи на негово място нов склад — старият беше достатъчно стар, за да се разпадне така или иначе. Вместо това руините бяха оставени недокоснати, покрити от останките на падналото дърво, и това им осигуряваше идеално скривалище. Бърnard успя да използва клоните и листата на дървото, заедно с тревата, която все още растеше около склада, и да ги скрие зад дървесен воал, докато Амара ги уви в слой

фина паяжина, изтъкана от въздушната ѝ фурия, за да скрие аромата и топлината на телата им от ворда. В допълнение Бърнард беше поставил своята земна фурия под основите на сградата, скривайки ги от всякакви възможни наблюдения със земна магия. С допълнителната защита на техните променящи цветовете си наметала те бяха възможно най-замаскирани.

Около половин час след падането на нощта вордът се втурна напред в пълна тишина и съвършен синхрон.

За няколко секунди нищо не се случи, а след това Церес изведнъж се озари от светлина.

Амара затаи дъх. При нормални обстоятелства легионът би използвал стрелите и огъня на своите стрелци и рицари, които да изстрелват мощни залпове от стените, веднага щом нападателите приблизят достатъчно близо. Целта беше врагът да понесе тежки загуби в първите моменти на атаката срещу града, здраво да се набие в съзнанието на войниците и командирите му, че ако искат Церес, ще трябва да платят скъпо. Но срещу ворда такава война на ума беше безсмислена, точно както много от методите и тактиките на легиона, разработени през годините — и както твърде много от легионерите на Церес вече бяха научили.

Нито една стрела не излетя от стените на Церес. Нито един огнен взрив не полетя от тях. Градът, пострадал в битките при обсадата на легионите на Върховен лорд Калар, все още със следи от разрушения, стоеше ярко осветен, тих и изглеждаше уязвим за черния прилив, който се надигаше към него.

Амара намери пръстите на Бърнард. Тя сграбчи ръката на съпруга си и здраво я стисна, когато вълната на ворда се разби в стените на Церес.

Никакъв звук или движение не идваше от ярко осветения град. Нито един меч не се вдигна в съпротива, нито един легионер не се изправи срещу врага.

Вордите се трупаха под стените, ноктите им се забиваха в камъка и те се изкачваха по него като огромни черни насекоми. Не използваха тактиката на армиите, които атакуват порти и кули — вместо това те просто се изкачваха по стените там, където стигаха до тях. Земята на юг беше почерняла от ворди, които като една голяма сянка покриваха

широката долина около Церес. За момент изглеждаше, че столицата може да падне без никаква съпротива.

Амара знаеше по-добре. Отбраната се ръководеше от Гай Секстус и Първият лорд смяташе да се сражава за нея.

Първата вълна ворди достигна подножието на бойниците на градските стени и враговете започнаха да се катерят нагоре.

Някъде от дълбините и отгоре в града внезапно зазвучаха тръби, пронизително и звънко. Амара усети едновременното масивно движение на магията на вятъра във въздуха и усети как косата по главата и космите на шията ѝ да започнат да се движат и да се издигат от само себе си. Самият въздух сякаш святкаше и преливаше от стотици хиляди блещукащи сребристо бели светлини, множество миниатюрни звезди, които мигаха и угасваха във въздуха и по дърветата из цялата долина на Церес.

И тогава с тътен, който разтърси града до камъните в основите му, от стените на града към алеранското небе скочи мълния, гигантски яростен взрив от алени и сини пламъци, извиващи се в очертанията на атакуващи орли — цветовете и символите на Дом Гай. Тази лавина от тътен и огнена енергия помете предната вълна ворди, събаряйки стотици от тях от стените, изгори ги до черна пепел във въздуха и ги разпръсна върху главите на техните зашеметени събрата, които се катереха зад тях.

Още щом ехото на първия чудовищен гръм се отрази от земята, то беше последвано от хор от по-малки светкавици, които заваляха със стотици от небето. Мълниите се разбиваха в морето ворди, поразявайки и унищожавайки десетки наведнъж. Тук огнените златисти стършели, символът на Родес, пикираха към земята, а там — блестяща зелена мълния с формата на двойката бикове на Плацида, подхвърли ворди на петдесет фута във въздуха. Пурпурните соколи на Акватайн падаха като огнен дъжд, всеки удар беше мъничък в сравнение с останалите, но поразяваше враговете със смъртоносна точност и на ужасни вълни.

Амара гледаше внушаващите първичен ужас сили, отприщили се пред нея, и се надяваше, че тя и съпругът ѝ са на достатъчно безопасно разстояние. Това не приличаше на смъртоносно бойно призоваване на центурия рицари, част от легиона, или дори на рицарите на няколко легиона, действащи заедно — това беше обединената мощ на фуриите

на лордовете на Алера, и тя буквално накара земята да се разцепи под краката на ворда веднага щом враговете приближиха. Светлината беше ослепителна и тя трябваше да вдигне ръка, за да покрие очите си с длан. Парчета — и не всички бяха пръст и камъни — се посипаха около тях, изхвърлени до изоставения холт от силата на фуриите, призовани и стоварени върху ворда. Звукът беше оглушителен, дори на мястото, където те се бяха скрили, и Амара с отчаяно усилие премести част от силите на Сирус, за да предпази ушите си от ужасния тътен. Тя никога не беше виждала и не можеше да си представи освобождаването на такава абсолютна, внушаваща благоговееен ужас сила — само един път — и тя изведнъж, повече от всичко на света, си пожела да се озове в много дълбока дупка и да стои там скрита, докато всичко приключи.

Не знаеше колко дълго е бушувала тази ужасна буря от сила и смърт. Но знаеше, че не може да е продължила толкова дълго, колкото чувстваше. Струваше ѝ се, че стои там от часове, докато мълниите удряха от напълно ясното небе, търкаляйки се по долината като вълна на първично разрушение.

Когато настана тишина, Амара първоначално си помисли, че тъпанчетата ѝ не са издържали на тътена. Трябваша ѝ няколко мига, за да осъзнае, че мълниите са престанали и че земята е спряла да се тресе. Очите ѝ, ослепели от светкавиците, не виждаха нищо друго освен магическите лампи по стените на Церес, които бяха светнали, когато нощта се спусна над земята.

В продължение на цяла минута не се чуваше нищо, след което за пореден път тръбите прозвучаха пронизително и звънко в града и портите на Церес широко се отвориха, точно както и още десетина дупки в стената, създадени от фурии — камъкът просто се оттече настрани като вода, оформяйки красиви гладки арки.

После от града излезе кавалерията — хиляди коне, движещи се в колони, отчетливо зачаткаха с копита по разораната от мълнии земя. Обединените отряди от всеки легион, който Първият лорд беше успял да събере, представени с цветовете на всички градове на юг от Защитната стена, излязоха на полето пред града. Повече от половината от тях, доколкото Амара виждаше, бяха облечени в зеленото на Плацида. Слуховете, които бяха чули за лорд Плацида, че е пратил цял легион, явно не бяха преувеличени.

Докато кавалерията заемаше позиции, зад тях от стените на града на въздушни крила се издигнаха рицари Аери — летяха във формации около групи граждани, които бяха излезли да се бият срещу вордската заплаха. Когато кавалерията препусна напред, въздушните войски полетяха пред тях, като удариха и разстроиха вече зашеметените войски на ворда. Амара видя, че още мълнии и огнени сфери разцъфват, осветявайки за миг черните им брони.

И тогава кавалерията стигна до тях. Амара само отдалече чуваше звука на гръбите и барабаните и не виждаше много в тъмнината, но не се съмняваше, че битката ще завърши с тежко поражение за ворда, уловен в откритите полета на долината около Церес, където войската му не може да намери убежище срещу яростта на алеранската конница и където няма къде да се скрие от рицарите Аери и фуриите на сражаващите се граждани.

След толкова дни, през които беше наблюдавала ужаса, който вордът сееше сред жителите на Церес, Амара почувства прилив на отмъстително удовлетворение. Дори ако призователите на фурии на ворда започнат битка сега — ако изобщо някой от тях оцелее в тази касапница, вече беше твърде късно, за да има някакъв ефект върху хода на битката. Изглежда, че Първият лорд е счупил гръбнака на настъпващата вражеска армия.

И тогава Амара видя как звездите на южния хоризонт започват да гаснат една по една. На съпруга ѝ му отне малко повече време, за да го забележи, но тя усети как изведнъж се напруга, когато и той го видя. Тъмнината, каквато и да беше тя, продължаваше да поглъща звездите, напредвайки все по-бързо — и нисък тежък тътнещ звук изпълни въздуха.

„О, Велики фурии“ — помисли си Амара. — „Въздушна войска. Сигурно са хиляди. Десетки хиляди. Кървави врани, те затъмняват звездите.“

Съществата, които нападнаха града, тоест техните сухопътни войски, вордът охотно пожертва, хвърли ги директно в алеранския капан, за да принуди гражданите и призователите да се включат в битката, за да подтикне алеранците да разкрият местоположението на най-мощните си оръжия.

Контраударът се стовари с нечовешка свирепост.

Амара не виждаше много от мястото, където стоеше. Но огнените взривове, озаряващи нощното небе, всеки път осветяваха тъмни фигури. Много приличаха на човешки, въпреки че тя трудно можеше да повярва, че това е възможно. Разбира се, в орда нямаше как да има толкова много рицари Аери. И със сигурност не само воините на ворта използваха призоваване на огнени фурии в нощното небе.

Приглушените удари и пукота от използването на огнена магия отекваха из долината, а сигналите на роговете на кавалерията ставаха все по-тревожни, хаотични и отчаяни. Изведнъж те бяха заглушени от рева на множество въздушни потоци — и облаци прах се надигнаха, когато няколко рицари Аери преминаха точно над скривалището им в дълга извита крива, вероятно опитвайки се да минат във фланга на някакъв вражески отряд зад основната зона на битката.

И тогава от градските стени в небето се издигна малка група тежковъоръжени рицари Аери и мечът на самотен мъж в центъра на групата избухна с ярка златна светлина. Мечът пламтеше все по-ярко, докато групата рицари полетя към битката, а огнената диря се влачеше зад тях като опашка на комета.

В цялата долина на Церес нямаше нито едно око, което да не видя тази светлина да лети към центъра на битката, и никой от онези, които я видяха, не я прие за нещо различно от това, което в действителност беше — открито предизвикателство, демонстративно изявление за неподчинение. Амара си пое дълбоко дъх, разпознавайки в трептящия златен пламък цветовете на знамето на Върховен лорд Родес.

Старецът беше интригант, човек с опасни амбиции и само фактът, че градът му е в непосредствена близост до владенията на Акватайн, му пречеше да се превърне в по-сериозна заплаха за Империята от Калар. Всъщност Акватайн считаше за свой първи приоритет задачата да получи и запази солидно преимущество и контрол над хищния си съсед — но дори и така Родес беше широко известен като призовател с изключителни умения сред гражданите.

Амара се зачуди дали собственото му високомерие не го е заслепило дотолкова, че да не осъзнае как Гай го жертва като фигурка на лудус с надеждата да принуди ворта да извади на свой ред едно от основните си оръжия.

Отнякъде на юг, от земята или от небето Амара не можеше да прецени, се раздаде рязък звук — писък, в който се смесваха звукът на разкъсан метал и на агонизиращ лъв, звук, който нараняваше ухото и прерязваше опънатите нерви, който я изпълни с безумно желание с вик да скочи на крака в безсмислен, инстинктивен отговор.

Амара беше чувала този звук и преди и споменът я изпълваше с леден ужас.

Това беше бойният вик на вордската кралица.

Върховен лорд Родес и неговите лични бодигардове, всъщност също графове и лордове, се устремиха във въздуха на юг, златна топка светлина, която внезапно беше заобиколена от трептящи, бързо движещи се черни форми, като комари и мушици, събиращи се с хиляди нощем в гората около пламъка на свещ.

Кълбо от болезнена бяло-зелена светлина изведнъж се издигна от земята, за да ги посрещне.

Блесна светлина, искри избухнаха в небето толкова плътно, че за миг скриха всичко в южната част на небето, толкова ярко, че всяко откъртено камъче, всеки счупен клон и паднало листо в руините около тях хвърлиха ясно очертана черна сянка. Ехото от експлозията се понесе из долината толкова силно и гръмко, че Амара го усети в гърдите си като физически удар.

За секунда тя не можеше да вижда нищо.

Примигна няколко пъти със заслепените си очи и когато успя отново да прогледне, коремът ѝ започна бавно да се обръща навътре.

Умиращата златна звезда падаше с бавно, избледняващо величие.

Амара гледаше, неспособна да помръдне или да отвърне поглед.

Върховният лорд беше победен.

Родес, Върховен лорд на Алера, заобиколен от граждани, обучени като негова охрана, изпълнен с решимост и влязъл в битката с цялата мощ на Империята около себе си, бе победен от вордската кралица в мига на тяхната среща.

Златната светлина угасна, преди тялото да достигне земята.

Кралицата на вордите отново изпищя и Амара също изкрещя, звукът се откъсна от гърдите ѝ в изблик на неволен ужас.

Зелена светкавица внезапно изпълни южното небе, разпространявайки се като паяжина на много мили околоръст, с

център в бяло-зелената сфера с кралицата на вордите, и най-сетне освети неистовата битка, водеща се на юг.

Небето беше изпълнено с крилати хуманоидни ворди, зелената светлина се отразяваше в лъскавите черни плочки на хитина им.

Бяха не хиляди.

Не десетки хиляди.

Бяха стотици хиляди.

Силите на Алера, които се изправяха срещу тях, изглеждаха толкова малобройни, толкова смешно малко, че самата идея за битка беше също толкова нелепа, колкото тази човек с лопата да се опитва да спре океанска вълна.

Светкавицата изгасна, потапяйки всичко в тъмнина.

Шумът от приближаващ се въздушен поток започна да нараства. Кавалерийските тръби подадоха сигнал за отстъпление и панически рогове в града им отговориха.

Амара наблюдаваше вцепенено как разправата започва, след което тръсна глава, фокусирайки ума си върху своята задача. Гай беше изпратил част от най-силните си войски на смърт с конкретна цел — да разкрие източника на сила на ворда и да ѝ даде шанс да го намери.

Тя не можеше да си позволи забавяне. Скоро вордът щеше да е над главите им и щеше да е лудост да премахне воала за дълго, но от това разстояние не можеше да получи ясен поглед, дори с помощта на Сирус, така че трябваше поне да намали дебелината на завесата.

Тя докосна китката на Бърнард и той ѝ кимна. Миг по-късно слабото размиване на сенки и форми, възникнало от дървесната му магия, изчезна. Тя също свали собствения си воал, след което вдигна ръце и призова Сирус да приближи зелената сфера.

Нощното небе се размаза, после очите ѝ сякаш се втурнаха напред, когато фурията на вятъра огъна светлината, за да ѝ позволи да вижда по-ясно. Зелената сфера стана кристално ясна и Амара се съсредоточи върху убиеца на Върховен лорд Родес. Дъхът ѝ спря в гърлото и за миг сякаш сърцето ѝ забрави да бие.

В центъра на сферата имаше покрита с плащ фигура с гладка тъмна кожа, черни дрехи се виеха около нея, зелено-бели очи святкаха от дълбините на тежката качулка на вордската кралица.

Тя беше единственият ворд там.

Около нея имаше множество тежковъоръжени рицари Аери — и всеки един от тях беше алеранец. Всички бяха с брони, които изглеждаха като някаква странна имитация на легионерските лорики, направени от черния хитин на ворда, и държаха оръжия от същия материал. Всички, без изключение, бяха млади. Не, поправи се Амара. Изглеждаха млади.

Граждани.

Вордската кралица беше придружена от собствените си граждани.

Докато Амара се взираше ужасена, тя забеляза как на заден план прелетяха няколко ворда, оформени като рицари Аери. Всеки от тях носеше безжизненото тяло на победен рицар Аери или гражданин. И макар някои от тях да бяха явно ранени, никой очевидно не беше мъртъв и Амара с болка в сърцето си осъзна, че те са пленени.

Вордът щеше да ги добави към арсенала си, точно както имаха граждани около кралицата си.

Още една фигура се носеше на въздушен поток вътре в сферата на вордската кралица.

Отначало Амара си помисли, че фигурата е гола. После осъзна, че тази красива жена също е покрита с тъмна хитинова броня, прилепнала върху нея като втора кожа. Тъмната ѝ дълга коса се развяваше диво зад нея, докато летеше, стискаше тънък меч от алеранска стомана в ръката си. Кожата ѝ беше бледа, изражението ѝ — студено и уверено. На гърдите на жената почиваше... нещо, лъскава бучка с размерите на двата юмрука на Амара. Амара се взря за няколко секунди, преди да разбере, че това нещо е живо, приличаше на някакъв вид смучещо насекомо или кърлеж, главата му беше под кожата на жената.

Инвидия Акватайн замахна с меча си встрани, изтръсквайки кръвта на покойния Върховен лорд Родес.

Светлината на зелената сфера избледня, оставяйки Амара и Бърнард в тъмнината.

ГЛАВА 20

Ерен стоеше на върха на най-високата кула на цитаделата на Церес и наблюдаваше как Върховен лорд Родес пада и битката се обръща срещу алеранците. Роговете трескаво свиреха отстъпление и рицарите Аери и гражданите се носеха обратно към града на ревящи потоци вятър.

— Вашето мнение, курсор? — измърмори Първият лорд.

Ерен преглътна.

— Честно казано, сър, мисля, че в момента съм прекалено ужасен, за да ви предложа полезно мнение.

— Разбирам — каза Гай с леко неодобрение в гласа. — Когато си възвърнете контрола над себе си, ще ви бъда признателен, ако ме уведомите.

— Да, сър.

Първият лорд сложи ръце зад гърба си и закрачи напред-назад покрай бойниците на върха на кулата, стъпките му бяха премерени, изражението — замислено.

Отстрани, на трийсет фута разстояние и само на десет или дванадесет ярда над тях прелетя двойка рицари Аери, носещи ранен другар помежду си. Младият мъж крещеше в агония, нагръдникът му беше във вдлъбнатини, обграждащи хоризонтален разрез, от който се стичаше алена кръв. Гай хвърли поглед на преминаващото трио, след това погледът му се насочи към битката, или по-скоро това изглеждаше не толкова като битка, колкото като пълен разгром, помисли си Ерен, продължавайки да крачи.

— Курсор — каза Гай, — освободете покрива, ако обичате.

— Сър?

Гай спря и се втренчи в Ерен, едната му вежда се изви подчертано недоволено.

— Както желаете, сър — бързо каза Ерен и с припрени стъпки се насочи към стъпалата, отвеждащи от покрива на кулата.

Той слезе надолу и възстанови дишането си, след което пристъпи към обичайния си успокояващ ритуал за проверка на ножовете си. Това му помогна да се отърве от образа на битката и да подреди мислите си.

Преобладаващата сред тях беше мисълта, че наистина прекалено много вордски рицари се придвижват към града. Ерен предположи, че те ще бъдат не по-малко смъртоносни и ужасяващи при придвижването си през залите на Церес, отколкото в небесата над тях. Не изпитваше никакво желание да проверява колко точно е предположението му.

Не, Ерен не се страхуваше от битката сама по себе си. Да, мисълта и акта от истинска смъртоносна битка го ужасяваше еднакво. Те трябва да ужасяват всеки, който не е идиот или луд. И макар да знаеше, че е добре обучен и много по-способен, отколкото някой би предположил на пръв поглед, той също така добре познаваше предела на своите възможности и макар да не беше нито идиот, нито луд, като цяло предпочиташе идеята да избягва пряко стълкновение...

В такъв случай изглеждаше разумно да напусне града. Смяташе се, че вордските рицари не могат да съперничат на алеранските по отношение на скоростта, с изключение на къси разстояния. Със сигурност Първият лорд в най-скоро време ще извика своя паланкин и те ще се оттеглят към следващата укрепена позиция. В момента не можеше да си спомни името на тази позиция — голям град, на около петдесет мили североизточно по пътя, водещ към Алера Империя.

„Те всички водят към Алера Империя, умнико“ — каза си Ерен. Той прибра последния си нож, поклати глава и изведнъж осъзна от какво в момента се нуждаят повече от всичко друго. Беше очевидно и Първият лорд вероятно вече също го беше осъзнал, но поне мозъкът на Ерен отново работеше. Той се обърна, за да се върне обратно нагоре по стълбите и спря, когато чу гласове на покрива на кулата.

— ... до точката — тихо казваше мекият баритон на Гай. — Трябва да се направи.

Женски глас, който Ерен никога не беше чувал преди, му отговори:

— Ще има трайни последици.

— По-лошо от нестабилността, която вече съществува, и каквото друго ще се добави към нея, ако не направите това, което искам?

— Това зависи от гледната точка, дете — развеселено отговори женският глас.

Ерен примигна. Дете? Дете? Кой би могъл да говори така с Първия лорд?

Гай отговори с крива усмивка в гласа:

— Погледни от моята.

— Ммм — промърмори тя замислено. — Някои от вашите хора са сред тях.

— Въпреки това.

— Нямам предпочитания — каза тя. — Не по мое желание. Макар да признавам, че съм доста... свикнала с теб и с подобните ти, дете.

— Не искам никакви изключения — отговори Гай. — Само подходящи условия.

Тя се засмя, леко насмешливо.

— Ти, дете? Стремиш се да победиш? Със сигурност не.

— Времето ме притиска — каза Гай с любезен тон, но в него се усещаше скрита настойчивост.

— При теб и подобните ти рядко се случва по друг начин — тя замълча за момент, след което каза: — Напълно възможно е никога повече да не разговаряме.

— Изказах желанията си.

— Баща ти... как се казва в такива случаи?

— Ще се обърне в гроба — подсказа Гай.

— Да. Напълно възможно е нещо подобно.

— Но ще им отдадеш ли почести?

Ерен отново примигна — не толкова заради думите, които Първият лорд използва, колкото заради интонацията му.

Това беше въпрос. Не заповед.

На кого Първият лорд би могъл да говори по този начин?

— Това никога досега не е правено по този начин. Но предполагам, че може.

Гласът на Първия лорд съвсем се понижи и в него прозвуча облекчение.

— Благодаря ти.

— Благодарност? — попита жената с тих и развеселен тон. — Накъде върви светът?

Ерен, изгарящ от любопитство, направи последните няколко стъпки и отвори вратата възможно най-тихо, като се оглеждаше.

Гай стоеше там, където беше преди. Срещу него стоеше жена с неговия ръст. Кожата ѝ беше тъмен бронз, косата ѝ сребриста, изпъстрена с редки алени и златни нишки, въпреки че лицето ѝ беше по-младо от това на Ерен, решително и красиво по начин, който никога досега не беше виждал. Носеше семпла рокля и шал от нещо, което той първоначално взе за обикновен плат, но когато погледна отново, ужасено осъзна, че всички дрехи са от непрозрачна сива мъгла, гъста и завихрена като буреносен облак, но запазваща твърда форма, сякаш е плат.

Изведнъж жената рязко обърна глава, а погледът ѝ се насочи към него. Очите ѝ бяха златни. Докато Ерен я гледаше, те промениха цвета си до сребърни — като истинско сребро, а не просто сиво — и след миг станаха небесносини, после зелени и оградени като майсторски изрязан изумруд, а после тъмни и блестящи като обсидиан.

Гай също се обърна и жената внезапно изчезна. Нямаше никакво трептене на воал, нямаше размазване на движението, както при призоваване на фурия за ускоряване, нищо. В един миг тя стоеше, гледаше спокойно Ерен, а в следващия просто... изчезна.

Което очевидно беше невъзможно.

— Курсор — каза Гай и кимна спокойно. — Нещо за докладване?

— Сър? — Ерен примигна и се съвзе. — А, да, сър. Извинете, не исках да ви прекъсвам.

Гай вдигна вежди и попита, подчертавайки думата:

— Прекъсвам?

— Вашият разговор...

Гай присви очи.

— Разговор?

Ерен се прокашля.

— Мислех си, сър, че вордските рицари зависят от крилата си, за да летят. Като птици. Птиците зависят от използването на въздуха. Те не могат да летят при буря.

— И аз си помислих същото — отговори Гай с одобрително кимване. — Какво друго?

— Бих препоръчал също така периодично да разрушавате пътя зад нас, когато се оттегляме. На всяка миля или нещо подобно би

трябвало да гарантира, че врагът няма да може да го използва.

Гай се намръщи, но кимна.

— Да. Предполагам, че така ще е най-добре.

Студен вятър внезапно удари кулата от север, леден взрив, който се почувства така, сякаш е тръгнал от Защитната стена и е стигнал до Церес, без да пресича пространството, което ги разделя. Първият лорд се обърна към вятъра и за миг затвори очи, протягайки ръка с разтворени пръсти. Ерен го видя да мърмори нещо под носа си, след което кимна веднъж. Ерен отиде до ръба на кулата до Първия лорд и видя как вятърът пресича града отдолу и се понася по полетата зад него. Почти веднага мъгла започна да се издига от потоци и езера.

Ерен видя, че катастрофалният погром във въздуха над полетата по някакъв начин беше спрял и не му отне много време да разбере защо. Втора ярко светеща звезда, светлина от пламтящия меч на Върховен лорд, се беше издигнала в небето и около този ярък източник на светлина разбитата алеранска войска отново се събра.

Ярката алена звезда беше символът на Върховен лорд Акватайн. Той събра всички останали летци в единен отряд и те полетяха в плътна бойна формация, а огромната сила на обединените им въздушни потоци разпръскваше вордските рицари Аери във всички посоки — техника на защитен щит на легион, изнесена сега в небето.

Алени мълнии прорязваха нощта, поразявайки вордите от въздуха и забавяйки напредването на надигания се прилив. Бягащата за живота си кавалерия започна да се появява изпод сянката на вордите и само смелостта и силата на малкото мъже, останали във въздуха и воюващи с ворда, ги предпазваше от масово унищожение.

Първият лорд вдигна лице към вечерното небе и затвори очи. Нито проговори, нито помръдна, но изражението му стана напрегнато.

Единични вордски рицари започнаха да достигат до градските стени, но бяха незабавно унищожавани от алеранските въздушни стражи. Легионите, защитаващи Церес, се върнаха на позициите си по стените, от които се бяха оттеглили по време на първата масирана атака с помощта на фурии. Рицарите на дърво и огън започнаха да поразяват със стрели и огън вордите.

Един вордски рицар полетя към кулата, където стояха Ерен и Първият лорд, и веднага беше пронизан от половин дузина стрели, изстреляни от рицарите на дърво от Гвардията на короната, които бяха

заели позиции на съседните кули. Той веднага започна да пада и със зловещо хрус се удари в крепостните стени — едното му крило все още жужеше безполезно, когато се стовари във вътрешния двор петдесет фута по-долу.

Студеният вятър от север ставаше все по-студен и Ерен потръпна, плащът изведнъж спря да го топли. Той погледна през рамо на север и видя как звездите променят формата си и се превръщат от ярки, ясни точки светлина в мъгляви, размазани петна сребро в нощното небе.

Гай кимна и каза:

— Е, ще започваме ли?

Той обърна длани към небето и с рязък жест ги вдигна.

Ниско разположената мъгла, която се беше образувала над земята, по някаква причина недокосната от вятъра, изведнъж скочи към небето. Тя се закълби над стените на Церес и погълна кулите с внезапен прилив на топъл въздух. Ерен видя мъглата да плува покрай тях и да се издига в небето като някакво огромно одеяло.

Гай въздъхна и свали ръце, раменете му уморено се отпуснаха.

— Да видим дали това ще работи.

Ерен преглътна.

— Сър? Не знаете дали ще работи?

— На теория — да. Но няма как да сме сигурни, докато не проверим, нали?

— А-а — каза младият курсор. — А какво ще правим, ако не се получи?

Гай изви вежди и спокойно каза:

— Предполагам, че ще умрем, сър Ерен. Нали така?

Гръмотевичен тътен отекна през сивата пелена над главите им.

Ерен потръпна, но преди да успее да отговори, усети как първите леденостудени капки дъжд започват да падат. Отначало бяха единични, после започнаха да падат все по-плътно. Той пристъпи и застана до Гай, който гледаше към почти напълно скритото от дъжда бойно поле. Пламтящият меч на Върховен лорд Акватайн оставяше шлейф от пара зад себе си дори когато алеранските летци се снижиха и започнаха да захождат обратно към града.

— Знаехте, че Родес ще бъде убит, когато го изпратите там — каза Ерен тихо.

— Нима? — попита Гай.

— И когато всичко това приключи, Акватайн ще изглежда като човека, който е организиран отстъплението вместо разгрома.

— Няма да споря — промърмори Гай, — но лорд Акватайн е човекът, който е организиран отстъплението вместо разгрома.

Той поклати глава.

— Ще дам това на Атис, той винаги е разбирал, че силата на Върховния лорд, или в този случай — на Първия лорд, е в сърцата и умовете на онези, които го подкрепят.

— Мечът — каза Ерен, — той го използва заедно с огнена магия. Това им дава смелост.

— Мммм — съгласи се Гай, — Родес сам по себе си беше много силен, но никога не виждаше по-далеч от носа си. Точно както и лорд Калар, единствената разлика е, че Родес беше малко по-интелигентен и имаше по-опасни съседи.

— Много по-опасни — каза Ерен. — До такава степен, че животът на Родес беше цената на предаността на споменатия съсед.

Първият лорд се усмихна, замръзналото изражение на лицето му не изразяваше нищо.

— Гражданите са слепи за заплахата, която представлява ворда, и са уверени, че лесно ще бъде преодоляна. Тази арогантност беше толкова опасна за нас, колкото и ворда. След днешния ден това вече няма да е проблем.

Той вдигна поглед към тътнещите небеса, където дъждът продължаваше да вали все по-проливно и добави с иронична усмивка.

— По една или друга причина.

След това залитна и падна на едно коляно.

— Сър — извика Ерен и тръгна напред.

Първият лорд се закашля, звукът беше ужасен и глух, продължи да кашля отново и отново, всеки пристъп разтърсваше тялото му, без да го пуска от прегръдката си.

Ерен коленичи до стареца и го хвана, когато Гай загуби равновесие и залитна.

След известно време пристъпът на кашлица отмина. Първият лорд потръпна и уморено се облегна на младия курсор с отпуснатата глава. Ерен видя, че устните му са сини, а лицето — бледо и сиво.

— Сър? — тихо попита Ерен.

Гай поклати глава и отривисто каза.

— Помогни ми да стана. Те не трябва да виждат това.

За един удар на сърцето Ерен примигна към Първия лорд, след това плъзна една от ръцете на Гай през раменете си и се изправи, помагайки на по-възрастния мъж да стане.

Гай се облегна за секунда на бойниците, разперил ръце на студения мокър камък. След това си пое дълбоко въздух и се изправи. Лицето му беше безизразно, когато алеранските сили се върнаха в Церес.

Мечът на Акватайн пламтеше все по-силно и ярко, докато той и хората, които беше събрал около себе си, около двеста граждани и рицари Аери, минаха над градските стени и се спуснаха на улиците, насочвайки се към мястото, където легионите бяха планирали да се съберат преди отстъплението. Кавалерията беше недалеч зад тях, изтощените им коне препусаха бързо към града.

Самият Акватайн, вместо да продължи с хората си, полетя към кулата и като потуши майсторски въздушния поток, се приземи като човек, решил да прескочи последното стъпало на стълбището. Той кимна на Ерен, прехвърли меча в лявата си ръка и поздрави Гай, като притисна юмрук към гърдите си.

Въпреки че огънят на меча на Акватайн беше угаснал, металът все още светеше и съскаше при всяка капка дъжд. Бронята му, сложна и красиво изработена лорика, беше покрита с тънък слой лед на раменете и гривните, които предпазваха предмишниците.

— Действа — отвърна кратко Акватайн. — Крилата им не могат да се справят с леда.

— Естествено — спокойно отговори Първият лорд. — Ще се оттеглим към Увартон, като на всяка миля ще разрушаваме настилката на пътя.

Аквайн се намръщи и се обърна, за да погледне на юг.

— Най-голямото им предимство е тяхната мобилност, способността им да летят. Сега е моментът да преминем в офанзива, до последния легионер, и да ги изненадаме.

— Най-голямото им предимство е способността на вордската кралица да координира движенията им — възрази Гай. — Ако изкараме нашите хора навън в тъмното и бурята, ще настане пълна

бъркотия. Вордът няма да има такъв недостатък. Ние се оттегляме. Все повече и повече подкрепления ще се присъединяват към нас всеки ден.

— Както и техните — каза Акватайн. — Трябва да ги ударим сега, с всички сили, и да се опитаем да намалим броя им.

— Ако е необходимо, ще ги сваля на земята отново, ваша светлост — погледът на Гай се втвърди. — Ние се оттегляме.

Акватайн се намръщи и дълго гледа Гай. После каза:

— Това е грешен ход.

— Ако бях млад — каза Гай, — и аз бих мислил така. Ако бъдете така любезен, моля уведомете за това другите Върховни лордове. Сър Ерен, моля предайте заповедта на Легиона на короната, както и на Първи и Трети имперски.

Ерен и Акватайн едновременно отдадоха чест на Първия лорд. После Акватайн просто пристъпи към бойниците и скочи от кулата. Миг по-късно те чуха рева на въздушния му поток. Ерен се обърна към вратата, но спря и погледна назад към Първия лорд.

— С вас всичко наред ли е, сър?

Първият лорд, чиято сива коса беше прилепнала към главата от дъжда, погледна надолу към долината на юг и бавно поклати глава.

— С никой от нас няма да е наред — след това погледна Ерен и рязко посочи с брадичка към вратата. — Тръгвай.

— Сър — каза Ерен и се обърна, за да слезе надолу по стълбите и да каже на командирите на легиони по кой път да се оттеглят.

ГЛАВА 21

Когато на следващата сутрин слънцето изгря, Исана вече беше будна. Тя изяде набързо простата закуска, която Арарис беше донесъл от столовата на легиона, след което сложи най-топлия си плащ и отново се качи на върха на Защитната стена. Ария се появи и тръгна редом с нея, когато тя мина покрай покоите на Върховната лейди.

Исана веднага усети напрежението и тревогата на Ария, достатъчно силни, за да се промъкнат през нейния самоконтрол. Тя намръщено погледна спътницата си.

— Ария?

— Новини от юг. Първият лорд се е сблъскал с ворда.

Исана размени погледи с Арарис.

— И?

— Вордите са превзели Церес. Легионите отстъпват към Алера Империя, опитвайки се да забавят ворда достатъчно, за да осигурят безопасност за бежанците, които се движат пред тях.

Исана си пое дълбоко дъх.

— Съпругът ти?

— Той е добре. Засега — Ария поклати глава. — Но потвърдиха, че вордът използва фурии, и то в значителен мащаб. Мартин Родес е бил убит в битката. Няколко десетки граждани и близо сто рицари Аери също са убити или в неизвестност.

Исана трепна при последната фраза. В неизвестност. При нормална война обикновено може да се очаква такива войници, изчезнали след битка, да са били убити, а телата им да не са били открити, или да са взети в плен от врага и да са отведени в някакъв затвор. При битка с ворда пленът означаваше нещо безкрайно поотвратително от смъртта. Още по-лошо — можеше да означава, че вордът е спечелил няколко призователи на фурии, които Алера е загубила.

— Тогава по-добре да се захващаме за работа — каза Исана, като направи всичко възможно да изглежда спокойна и уверена.

Гариус Плацида ги посрещна на горната площадка на стълбите, когато те излязоха там в слабата светлина на зазоряването. Той уставно им отдаде чест.

— Ваше височество. Ако ми позволите, ще ви придружа. Нашите инженери току-що завършиха изграждането на стълба на северната фасада на Стената.

Исана повдигна вежди.

— Нима досега не сте имали изградени?

Гариус се изравни с Исана и поклати глава.

— Не, милейди. Ако оставим постоянни стълби, за врага би било твърде лесно да ги използва срещу нас — той хвърли притеснен поглед на север. — Те са достатъчно опасни и без да им помагаме.

— Гариус — попита Ария, — баща ти свърза ли се с теб?

Гариус се обърна да погледне майка си и мрачно кимна.

— Да, свърза се. Ето тук, милейди.

Той ги заведе до стълби, които се спускаха по северната страна на Защитната стена и към заснежената местност отвъд. После посочи леко възвишение на север.

— Хълмът ето там е мястото, където трябва да се проведе срещата. Ние ще наблюдаваме оттук и вие незабавно ще получите помощ, когато положението стане отчаяно.

— „Когато“? — попита Исана. — Не е ли „ако“?

Гариус поклати глава.

— Милейди... вие не сте била тук. Не разбирате. Може да разговаряте с тях час, или ден. Но в крайна сметка финалът ще е един и същ.

Той докосна с ръка дръжката на меча, за да илюстрира какво има предвид.

— Не смятате ли, че все пак е възможно да се постигне споразумение с ледените?

— Не, ваше височество — каза Гариус без злоба. — Реално погледнато, просто не мисля, че това изобщо може да се случи.

— Кога за последен път някой е опитвал?

Гариус въздъхна.

— Вие просто не...

— Разбирам? — тихо попита Исана. — Не. Не разбирам. Конфликтът между ледените и Алера не е нищо друго освен бедствие

за нашата земя. Съмнявам се, че е нещо по-добро и за тях. И като се има предвид това, което ни очаква, нямаме друг избор, освен да осигурим някакво примирие, ако не и мир. Имаме нужда от това, за да оцелеем.

Той ѝ отправи кратка, напрегната усмивка, и кимна.

— Искрено ви желая късмет, ваше височество.

Исана кимна.

— Благодаря ви, Гариус.

Тя се обърна към Арарис.

— Готов?

Арарис, отново облечен в броня и с два меча на кръста, кимна.

— По-добре да вървя отпред — тихо каза той и започна да се спуска по стълбите.

Исана и Ария го последваха.

Исана си помисли, че Защитната стена изглежда значително по-малка от въздуха, отколкото от земята. Външната повърхност на огромната стена, издълбана от годините, времето и войната, нарастваше с всяка крачка по стълбите, надвисваше над тях подобно на стръмен планински зъбер. Когато стигнаха до основата ѝ, те откриха, че земята е покрита с няколко инча сняг. Арарис се обърна и тръгна по снега, проправяйки пътека за Исана и Ария.

Докато следваше Арарис, Исана погледна назад към Защитната стена и сърдито се намръщи. Как ще склучи мирен договор при такова недоверие? Гариус може да е добър войник и добър син, но умът му е изцяло блокиран от нетърпимостта. Не разбира ли младият идиот, че мирът е не просто желателен, а и критичен за оцеляването им? От тези мисли ѝ се прииска да му удари един шамар.

Въпреки че хълмът не беше далеч, отне им четвърт час да стигнат до него през снега, само за да открият, че там никой не ги чака. Внимателно огледаха местността отвъд хълма и видяха няколко обрасли с вечнозелени дървета по-високи хълма, но делегация на ледените не се виждаше никъде.

Ария се намръщи, докато се оглеждаше, и Исана почувства прилива на нетърпение, пробил през сдържаността на Върховната лейди.

— Къде са?

— Ако Дорога е с тях, ще чакат слънцето да се издигне — отговори Исана.

— Защо?

— Маратите считат слънцето за висша сила. Те му се кланят и решават най-важните въпроси само под неговата светлина.

— Разбирам — отвърна Ария. — Предполагам, че варварите имат много странни обичаи.

Исана се пребори със собствения си прилив на раздразнение, опитвайки се да го овладее, преди Ария да го почувства.

— Дорога е много добре възпитан, в повечето значения на тази дума. Освен това на два пъти той се е излагал на опасност за Империята и лично спаси живота на брат ми и сина ми. Ще бъде благодарна, ако се въздържате от обиди по негов адрес.

Устните на Ария се свиха, но тя само кимна и се обърна, за да следи за появата на представителите на ледените. Студеният вятър продължаваше да духа от север и Исана се уви по-плътено в плаща си. Тя погледна назад към Защитната стена, очертаваща се черна и масивна в полумрака.

Тук-там се виждаха тъмните силуети на легионери на пост, очертаната на копията им се открояваха тънки и опасни на фона на сивото небе.

„Как ли изглежда това в очите на ледените?“ — зачуди се тя.

Исана беше виждала повече призователи на фурии в действие от болшинството алеранци, включително изграждане на крепостни стени, но дори на нея Защитната стена ѝ изглеждаше почти нереална заради огромната си маса. Разказваха ли още ледените истории за голите хълмове, които внезапно са били разделени от дълга стена?

Казаха ѝ, че инженерите, които са я правили, са издигали Стената на участъци с дължина от около половин миля — това изискваше толкова масови усилия на призователи, че на Исана ѝ беше трудно да си представи колко занаятчии и граждани са били необходими за построяването ѝ.

Ако Стената правеше такова впечатление на нея, как ли трябва да изглежда за някой от враговете? Като нещо от нощен кошмар, може би — крепостна стена, която се простира през целия континент.

Стена, която се противопоставя на всякакви опити да бъде разрушена, стена, която е винаги нащрек, винаги охранявана, винаги

готова да хвърли алерански легионери напред, независимо колко предпазливо или тихомълком се приближават ледените.

Алеранците виждаха Защитната стена като масивно отбранително съоръжение. Как би могла да изглежда за ледените? Масивна затворническа стена? Първата от множество също такива прегради, които могат да се появят, всяка от които посяга на още по-голяма част от тяхната територия? Или може би те просто я виждат като препятствие, което трябва да бъде преодоляно, така както алеранците възприемат за предизвикателство високите планини или непроходимите гори?

Невъзможно беше да се каже, защото никой не ги е питал. Или поне никой от хората, които Исана познаваше.

Зад нея Арарис стоеше непоклонимо, обърнат на север, но очите му неспокойно прескачаха от една група вечнозелени растения към друга.

— Не ми харесва това — измърмори той.

— Отпусни се — тихо прошепна Исана, — не викай бедата.

Той кимна в отговор, но остави ръцете до оръжията си.

Нещо се раздвижи в едно от близките островчета дървета. Арарис пристъпи пред Исана, пръстите му се затвориха върху дръжките на мечовете. В отговор Ария се обърна на другата страна, за да следи зад гърба им — в случай че това се окаже отвличаща маневра от истинското нападение, и Исана съвсем ясно усети нейната предпазливост и напрегнатост.

Дърветата се разклатиха и разтресоха. Снегът от клоните и листата се посипа на земята. Те отново се разклатиха и в полезрението им се появи масивно същество, избутващо по-малките вечнозелени растения настрани без видими усилия. Гаргантът беше огромен дори за своята порода — голям звяр с тъмна козина, с бивни, дебели като предмишницата на Исана и стърчащи от долната му челюст. Големият звяр беше по-силен от десет бика и Исана беше запозната с чистата, поразителна физическа сила на гарганта, както и с ездача на гърба му.

Той беше марат, един от бледокожите варвари, които живееха на изток от Исанахолт в Калдерон. Подобно на звяра, който яздеше, той беше едър за рода си, почти толкова висок, колкото братът на Исана, и дори по-мускулист. Бялата му коса беше завързана с лента червен плат, а туниката без ръкави от същия цвят, отворена отпред, едва успяваше

да обгърне гърдите и раменете му, без да се сцепи. Въпреки снега и студа, с изключение на туниката и панталоните от еленска кожа, той не носеше нищо — нито наметало, нито обувки, нито качулка, с изключение на тояга с дълга дръжка в дясната си ръка.

Изглеждаше се чувстваше доста комфортно на студа и вдигна ръка за поздрав към алеранците, докато гаргантът му продължаваше да се движи през снега към малкия хълм.

— Маратския посредник? — попита Ария.

— Дорога — извика Исана.

Маратът вдигна ръка.

— Добро утро — прогърмя в отговор.

Той хвана плетената кожена връв, която висеше от седлото, покриващо гърба на гарганта, и се плъзна на земята леко като момче, слизащо от ябълково дърво.

— Исана и Белязано лице — каза той и кимна на Исана и Арарис.

Погледна пак Арарис и каза:

— Подстригал си се. Изглеждаш различно.

Арарис склони глава.

— Да, донякъде. Но не много.

Дорога кимна сериозно и за миг погледна Ария.

— Това е някой, когото не познавам.

Исана усети как Ария се напрегна, когато отговори с леден глас.

— По-големият ми брат беше убит в Първата битка при Калдерон. Той загина, защитавайки Гай Септимус от такива като теб.

Исана едва сподави възмутеното си възклицание и се обърна към Ария.

— Дорога е приятел...

Дорога вдигна ръка, неволно прекъсвайки Исана. Той погледна Ария безизразно.

— Баща ми, тримата ми братя, половин дузина братовчеди, майка ми, двете й сестри и най-близкият ми приятел загинаха там — отговори той с равен глас. — Всички сме загубили някого в битката на Полето на глупаците, лейди с леден глас.

— Значи да забравим всичко — изплю Ария. — Това ли предлагаш?

— Няма смисъл да се отварят стари рани.

Той застана пред Ария, чиито очи бяха на едно ниво с неговите, и срещна погледа ѝ. Гласът му прозвуча тихо, тонът му беше спокоен, уравновесен и не на последно място, неотстъпчив.

— Тази битка приключи преди повече от двадесет години. Днес битката се води далеч на юг, където много добри алеранци, собственият ви съпруг е сред тях, в момента се сражават срещу ворда. В случай, че сте забравили, нашата цел тук е да сключим мир.

Очите на Дорога проблеснаха и въпреки че изражението му и за миг не се промени, огромният, покрит с гъста козина гаргант зад него изведнъж издаде предупредителен рев, от който снежинките се вдигнаха от покритата със сняг земя около тях.

— Оставете миналото в покой, алеранке.

Върховна лейди Плацида присви очи и Исана ясно усети напрежението и гнева ѝ. Тя затаи дъх, без да смее да добави нищо към и без това напрегнатата ситуация. Едва ли можеше да си представи, че преговорите ще минат гладко, ако Ария изпепели посредника им — или, предположи тя, ако огромният марат, чийто нос беше само на няколко инча от лейди Плацида, скърши тънката ѝ шия. Исана със закъснение осъзна, че докато произнасяше тези думи, Дорога целенасочено беше скъсил дистанцията, за да е твърде близо и да попречи на Ария да го поразии с дългия дуелен меч, който носеше на бедрото си, ако се опита да го изтегли. Маратът не беше глупак.

Ръката на Ария помръдна към дръжката на острието, после тя бавно прокара двете си ръце по бедрата, изглаждайки роклята си. Тя кимна рязко на Дорога, отстъпвайки му безмълвно, след което се обърна, отдалечи се няколко крачки назад и застана с лице към Защитната стена.

Исана се втрени в Ария, все още шокирана от реакцията на жената. Със сигурност присъствието на Дорога не беше изненада за нея. Беше ли обзета от емоции при вида на един марат, въпреки всичко? Върховните лордове и лейди, честно казано, бяха майстори в контролирането на емоциите си, но Ария едва ли не открито нападна Дорога. Исана беше сигурна, че ако той беше проявил някаква агресия в отговор, освен хладнокръвно да отстоява себе си пред лицето на заплахата, почти сигурно щеше да последва насилие.

Тя реши, че би било най-разумно да разглежда инцидента като приключил. Също така би било чудесна идея да игнорира начина, по

който снегът на една ръка разстояние от краката на Ария бързо се беше стопил.

Тя се обърна към Дорога, за да установи, че той намръщено наблюдава Върховната лейди, а тъмните му очи бяха замислени. Погледите им се срещнаха и тя ясно усети озадачеността и безпокойството му. Той също беше открил нещо странно в реакцията на Ария.

„Не“ — помисли си Исана. — „Варварският вожд определено не е глупав.“

Исана му се усмихна и посочи към слънцето.

— Ние стоим пред Единствения, Дорога. Кога ще пристигнат ледените?

Дорога небрежно се облегна на тоягата си и отвърна:

— Гадрим-ха са тук преди всички ни.

Той се обърна настрани и извика нещо на език, който тя не разбираше.

Очите на Исана се разшириха, когато шест купчинки сняг на тридесет фута от тях се размърдаха и се надигнаха, приемайки формата на бели космати ледени хора. Те просто стояха, като мъже, които току-що са се пробудили от сън, и се изтръскваха, пръскайки фин прахообразен сняг от кожата си. Макар че никой от тях не беше толкова висок като Дорога, дългите им ръце и прекалено развитите рамене подсказваха за същата огромна сила. Носеха груби бойни брадви и копия, направени от дърво, кожени ленти и камъни — но Исана си отбеляза, че тези оръжия изглеждат много по-масивни и потешки от всичко, което дори най-силният алеранец може да притежава, без да използва земна фурия.

Тя също така отбеляза, че ледените се издигнаха в кръг около алеранците. Арарис на мига се озова до нея, с вдигнат в ниска защитна позиция меч. Очите му бяха фокусирани на средно разстояние, като така следеше всички движения с периферното си зрение, вместо да гледа само един от враговете. Ария, задвижвайки се в същия миг, обърна гръб към Арарис със собствения си меч в ръка.

Ледените приключиха с отърсването и се обърнаха към Исана, движейки се в синхрон. Един от тях, малко по-голям от другите, изръмжа на Дорога. Маратът изръмжа нещо в отговор. Водачът на

ледените повтори ръмженето си, разклащайки копието си за победително.

— М-да — каза Дорога, поклати глава и се обърна към Исана. — Големи рамене казва, че сте изтеглили оръжията си. Действията ви казват, че не сте дошли да говорите за мир.

Исана се загледа за момент в ледените. После облиза устни и каза:

— Мога да кажа същото заради начина, по който са се подредили навсякъде около нас.

Дорога изсумтя развеселено и изръмжа на ледените, явно предавайки думите ѝ.

Големи рамене, очевидно водачът на групата, силно присви очи и впери поглед в Дорога. След това огледа и кръга на ледените.

Исана усети прилив на емоции, смесица от чувства, толкова сложни и заплетени, че не би могла да им даде име. Нямаше източник на чувството, а само усещане, толкова силно и ясно, толкова чисто, сякаш емоции на бебе, внезапно огладняло или чувстващо се некомфортно. Ако това беше физически звук, той щеше да остави ушите ѝ да звънят. Въпреки това усещането беше поразително. Тя потръпна и се олюля.

Междувременно ледените едновременно се раздвижиха, като внимаваха да не приближават до алеранците, и се събраха зад Големи рамене, наблюдавайки алеранците изпод гъстите си рошави вежди.

Никой от тях не проговори.

— Добре — каза Дорога и кимна на Големи рамене, след което се обърна към Исана. — Ваш ред е, алеранци. Приберете оръжията си.

— Изпълнявайте — тихо прошепна Исана.

— Исана... — започна Ария с присвити очи.

— Това не беше молба, ваша светлост — тихо, но твърдо каза Исана. — Приберете оръжията си, и двамата.

Исана си помисли, че може да чуе как зъбите на Ария скърцат, но и двамата с Арарис прибраха мечовете си в ножниците.

— Така — с удовлетворение каза Дорога. — Сега всички се държите като нещо повече от жадни за слава паленца.

Той направи жест към Исана.

— Кажу ми какво искаш.

Исана повдигна вежди.

— Какво имаш предвид?

— Алеранците обичат да правят всичко сложно — каза Дорога и поклати глава. — Трябва да видиш всички документи, които някой от писарите от Секстус продължава да ми изпраща за подпис... Не можех да ги прочета дори след като се научих да чета. Какъв е смисълът на писмата ви, ако не ги използвате, за да се разберете?

Исана объркано погледна марата.

Дорога направи нетърпелив жест с ръка.

— Кажу ми какво искаш, Исана. Това не е толкова трудна задача.

Исана се обърна към Големи рамене.

— Искаме мир — каза тя на ледения. — Искаме нашите народи да спрат да се бият помежду си.

Дорога тихо изрѣмжа. От Големи рамене Исана почувства прилив на изненада, след това объркване, а накрая и възмущение. Тежките му вежди се свѣсиха още повече. Дорога каза още нещо, изричайки бързо непознатите думи.

Големи рамене насочи копието си към Защитната стена, говорейки с ясен, изпълнен с гняв глас.

Дорога кимна и каза на Исана:

— Той иска да знае дали думите ти ще обвържат Огнения меч.

Исана погледна неразбиращо марата.

— Върховният лорд, който е на Защитната стена — поясни Дорога.

— Да — отговори Исана. — Аз говоря от името на Първия лорд. Върховен лорд Антилус е длъжен да приеме думите ми като думи на самия Секстус.

Дорога предаде думите ѝ на Големи рамене, който се облегна на края на копието си, докато го слушаше и се мръщеше. Леденият мълчаливо се втрени в Исана в продължение на минута.

Под въздействието на импулс Исана свали контрола над емоциите си, който обикновено поддържаше. Тя се обърна към Големи рамене. Думите ѝ нямаше да са важни, някак си осъзна тя. Решаващо значение имаха намеренията, скрити зад тях.

— Знаем, че е пролята много кръв. Но сега сме изправени пред лицето на заплаха, която може да се окаже смъртоносна и за двата ни народа. Искаме да сключим мир, така че повече от нашите хора да могат да се борят с този враг. Но това е и възможност за създаване на

траен мир между нашите народи, така както това сега се случва с нас и маратите.

Големи рамене безмълвно я гледа още минута, докато Дорога предаваше думите ѝ. Леденият погледна встрани към Дорога, когато той свърши. Няколко пъти си размениха думи, докато накрая Дорога кимна, изражението му беше спокойно.

Големи рамене изсумтя. След това последва нов изблик на емоции, прекалено бърз, концентриран и неясен, за да може тя да го разбере, след което ледените като един се обърнаха и се отдалечиха през снега.

Те влязоха в най-близката горичка и изчезнаха от поглед.

Исана бавно си пое дъх и осъзна, че ръцете ѝ треперят не от студа.

— И така — каза Ария, — те отказаха.

— Не съм сигурна в това — отвърна Исана. — Дорога?

Дорога сви рамене.

— Големи рамене ти повярва. Но думата му не е думата на всички гадрим-ха. Той е най-младият в своята база, най-малко влиятелен. Сега той отива на преговори с останалите военни водачи.

— Не са си направили труда да изпратят сериозен представител?
— попита Ария.

— Предположиха, че това е капан — вдигайки рамене, обясни Дорога — и действаша по съответния начин.

— И колко време да чакаме? — попита Исана. — Кога ще се върнат?

— Толкова, колкото трябва — спокойно каза Дорога. — Търпението е важно, когато си имате работа с гадрим-ха.

— Времето има решаващо значение — тихо отговори Исана.

Дорога изсумтя.

— Тогава може би Гай Секстус е трябвало да изпрати някого тук по-рано от днес — той им кимна, след това се върна при гарганта Уокър и бързо се изтегли по въжето горе. После вдигна тоягата си в знак на поздрав и каза: — Ще дам сигнал на вашите легионери, когато се върнат.

— Благодаря — каза Исана.

Маратът им кимна и промърмори нещо на Уокър. Гаргантът се обърна и закрачи спокойно през снега, следвайки стъпките на

ледените.

Исана го проследи как си отива, след което издиша тежко и кимна.

— Хайде — каза тя на своите спътници.

Очите на Ария се задържаха на дърветата, зад които изчезнаха ледените.

— Къде отиваме?

— Обратно към Стената — отговори Исана. — Има въпроси, които се нуждаят от отговори.

ГЛАВА 22

Амара се приближи възможно най-близо до съпруга си и прошепна в ухото му:

— Трябва да поговорим.

Бърнард кимна. След това сложи ръка на земята и Амара почувства леко треперене под краката си, когато Бърнард призова земната си фурия Брут, за да създаде уединено място.

Няколко секунди по-късно земята под тях просто започна да се руши, създавайки усещането, че се плъзга под подметките им, и те потънаха надолу.

Амара потрепери, когато стени от пръст ги обградиха.

Да видиш как нощното небе с внезапния, ужасно студен дъжд, примесен със сняг, се скрива, трябва да е почти същото като да си на мястото на труп, спускан в гроб.

А миг по-късно, когато земята се затвори над тях, образувайки покрив над малката землянка, създадена от Бърнард, небето съвсем изчезна и те се озоваха в пълен мрак.

— Тук можем да говорим — каза той. Говореше не много по-силно от шепот, но въпреки това, след няколко дни мълчание, на Амара това ѝ приличаше на вик.

Тя му изложи всичко, което беше видяла в края на битката.

Бърнард тежко въздъхна.

— Лейди Акватайн. Взели са я?

Амара поклати глава, след което осъзна, че в тъмното той не може да види жеста.

— Не мисля. Хората, които видяхме взети, приличаха повече на ходещи мъртъвци. На лицата им никога нямаше емоции. Те не бяха... — тя въздъхна в отчаяние. — Всички изглеждаха така, сякаш нещо не им достига.

— Знам какво точно искаш да кажеш — промърмори Бърнард.

— Лейди Акватайн изглеждаше... не съм сигурна. Самодоволна. Или възбудена. Или уплашена. Сякаш нещо изплува на повърхността.

И изглеждаше напълно здрава. Точно като гражданите, които видях до нея.

— Кървави врани — каза Бърнард. — Ами ако е преминала на страната на ворда срещу Алера?

— Не знам — каза Амара. — Но не мисля, че някой би се решил на подобно нещо.

— Не — отвърна Бърнард. — Това трябва да е някакъв друг вид контрол. Ако действително си видяла, че отвеждат пленници, то това може да означава, че вордите възнамеряват да прилагат същата принуда и към тях.

— И аз си помислих същото — каза Амара. — Но какво ще правим?

— Ще предадем събраната информация на Първия лорд — отговори Бърнард.

— Легионите вече отстъпват — възрази Амара. — Ще ни бъде трудно да го намерим, да не говорим, че все още не сме приключили мисията си.

— Ние наблюдавахме техните призователи по време на боя, както той искаше.

— Да наблюдаваш и да разбереш не са едно и също нещо — тя потърси ръката му и я стисна. — Сега не мога да съобщя на Първия лорд нищо друго освен маловажни подробности. Трябва да разберем повече, за да има полза. Трябва да видим какво се случва, преди да се върнем обратно.

Недоволно ръмжене се изтръгна от гърдите на Бърнард.

— Не си ли съгласен?

— Омръзна ми да спя на земята. Сигурно остарявам — каза Бърнард. — Какво имаш предвид?

Тя стисна силно ръката му.

— Имаме идея в каква посока са повели пленниците. Мисля, че трябва да разберем какво правят с тях.

Бърнард направи пауза, преди да отговори:

— Каквото и да правят, изглежда очевидно, че ще го правят на много добре защитено място.

— Знам.

— Може да не успеем да се скрием от случаен патрул или тръгнал на мисия отряд. Те ще имат истински часови. Много часови.

— Знам и това — каза тя. — Но досега никой ворд не ни е забелязал. Ако не мислех, че имаме реален шанс за успех, дори не бих го предложила.

Бърнард дълго мълча. После много тихо каза:

— При едно условие.

— Добре — каза тя.

— След като получим това, от което се нуждаем, искам незабавно да се махнеш оттук. Да полетиш възможно най-бързо към Първия лорд.

— Не ставай смешен — отсече тя.

— Няма нищо смешно — каза той. — Ако си тръгнеш веднага, има голям шанс да се върнеш при Първия лорд. Ако останеш с мен, удвояваш риска да бъдем открити и убити, преди да успеем да предадем информацията.

— Но ти...

— И преди съм работил сам, любов моя. Във всеки случай ще бъда по-труден за намиране сам. Просто ще увеличиш шансовете ми да се измъкна.

Амара се намръщи в мрака.

— Напълно ли си сигурен, че не правиш това само за да защитиш малката си бедна безпомощна съпруга?

Той изсумтя насмешливо.

— Не я оставяй да чуе как я наричаш. Ще предизвика такава буря, че ще отнесе покрива на скривалището ни.

— Бърнард, сериозна съм.

Пръстите му погалиха нейните и по някаква причина това движение беше успокояващо.

— Аз също. Ако ще поемаме допълнителен риск, искам да съм сигурен, че това, което научим, ще стигне до Гай — той млъкна замислено, след което добави: — И ако това дава на моята малка бедна безпомощна съпруга малко по-голям шанс да се измъкне невредима, това е щастлива случайност.

Тя протегна свободната си ръка в тъмното и намери лицето му, като обхвана бузата му.

— Влудяващ човек.

— Аз съм това, което съм, графиньо — отговори той и нежно целуна дланта ѝ. — Най-добре да се размърдаме. Тук няма много

въздух.

Амара въздъхна.

— Отново да пазим мълчание. Липсва ми да си говоря с теб.

— Търпение, любов моя. Ще имаме достатъчно време за това, когато работата приключи.

Тя се наведе и го целуна по устните, задържайки се за момент, устните ѝ се движеха бавно, сякаш изследваха устата му.

Бърнард издиша с ръмжене.

— Има някои неща, които ми липсват.

— Например?

— Ще ги обсъдим, когато приключим — каза той. — Накрая.

Амара усети как се усмихва в тъмното.

— Добре. Всичко, което ще те накара да си по-нетърпелив да се прибереш.

Пръстите му стиснаха нейните. После тя почувства, че земята отново започва да трепери и нощна светлина цъфна над тях, заменяйки непрогледния мрак, който ги обгръщаше. Те бавно се издигнаха, връщайки се в студената дъждовна вечер. Без да се налага да си сигнализируют, те издигнаха скриващи завеси, а фуриите им навиваха слоеве воали около тях, дори плащовете им промениха нюанса си, потъмнявайки, за да се слоят с нощта около тях.

Бърнард даде знак, че той ще поеме водачеството, след което тръгна през нощта, а звукът от силната киша заглушаваше тихото жвакане, съпътстващо стъпките му. Амара не беше сигурна в посоката, предвид тъмнината, но знаеше, че Бърнард има почти свръхестествени способности за ориентиране. Той трябваше да ги поведе на юг, в посока към пленените алеранци и далеч от отстъпващите приятели и съюзници.

Амара потръпна от студа и кишата. Искрено се надяваше, че правилно е преценила своите способности и че с решението си не е повела себе си и съпруга си към студена и безпощадна смърт от ръцете на нечовешките врагове.

ГЛАВА 23

— В Алера също има замръзнала земя, войнико — излая Валиар Маркус. — Без ограда ще бъдем лесна плячка за първата шайка шуаранци. Така че си домъкни обратно задника и продължавай да копаеш или ще те вържа на позорния стълб, докато яйцата ти не измръзнат и не окапят.

Стреснатият легионер, един от войниците на Свободния алерански, тръгна от мястото си, а досадата на лицето му бързо се превърна в гняв. Копието на легионерите, работещи по този участък от оградата, обърна разярено лице към него.

Кървави врани, помисли си Маркус. Може би не беше много умно да заплашва бивш роб с връзване. Нямаше ни най-малко желание да се изправя сам срещу осемте, но не можеше да допусне открито неподчинение.

Маркус се обърна с лице към мъжете, държейки ги всички в полезрението си.

— Знаете, че дисциплината в легионите е непоклатима. Или би трябвало да знаете.

Непокорният легионер, може би насърчен от подкрепата на другарите си, изсумтя:

— Може би е дошло време за промяна, центурион?

Маркус пристъпи напред, призова земните сили и удари мъжа. Легионерът беше подхвърлен във въздуха и падна върху трупите, които легионите бяха донесли със себе си от Алера. Мъжът и трупите се затъркаляха надолу, образувайки безформена купчина. Легионерът изстена и се отпусна в локва кал.

Маркус го гледа известно време и след това каза:

— Не съм съгласен.

Той насочи поглед към останалите легионери, които стояха смаяни и втренчени, и каза с тих глас:

— Ще трябва да поработите малко повече, господа, за да завършите участъка си навреме.

Висок жилав мъж с шлем на центурион от Свободния алерански приближи, вървейки покрай мъжете, издигащи оградата на лагера, и млъкна, гледайки гневно стоящите пред Маркус хора. Той обходи с поглед всеки от тях и се спря на проснатия легионер. Изсумтя, обърна се към Маркус и кимна в знак на поздрав.

— Първо копие.

— Центурион — отговори Маркус.

— Проблеми с тези мъже?

— Водя им мотивационна беседа — отговори Маркус.

Центурионът от Свободния алерански хвърли поглед към легионера, лежащ в безсъзнание. Изобищо не се усмихна.

— Вие сте големи късметлии. Аз щях да ви вържа всички на позорния стълб да се запознаете с камшика.

— Но... — започна да протестира един от бившите роби.

— И щях да имам пълното право да го направя — отсече центурионът. — Казахме ви, когато се присъединихте към нашите редици, че Свободният алерански не се създава с цел отмъщение. Казахме ви, че редът в легиона ще бъде приведен в съответствие със стандартите на всеки друг легион и че към вас ще се отнасят по същия начин, както към всеки друг свободен войник. Сега си размърдайте мързеливите задници и започвайте да работите, преди да съм решил, че Първото копие е прекалено снизходителен към вас, като интерпретирам действията ви като отказ да се подчините на пряка заповед, докато легионът е на вражеска територия, и не ви обеся всички.

Думите на центуриона сякаш извадиха хората от шока. Във всеки случай те енергично скочиха да работят.

Маркус погледна към стотника и му кимна.

— Благодаря — тихо прошепна той.

— Майната ти, скапан целувач на граждански задници — също толкова тихо му отговори центурионът. — Не познавате тези хора, не знаете през какво е трябвало да преминат. Ако имате някакви проблеми с нашите легионери — дори и с такива идиоти като Бартилус — разрешавайте ги чрез нашите офицери. Сър.

— Тук няма наши и ваши, центурион — присвивайки очи, отговори Маркус. — Всички тук сме алеранци. И ще умрем заедно, ако се стигне до битка с шуаранците.

Центурионът известно време внимателно се взираше в Маркус, след това изсумтя одобрително и се отправи към онези, които продължаваха да строят укреплението. На двама заповяда да занесат все още проснатия в безсъзнание Бартилул при лечителите.

Маркус го проследи с поглед и поклати глава. Кървави врани, явно остарява, щом веднага не е осъзнал колко огромна е разликата между бившите роби и Първи алерански. При други обстоятелства те със същото настървение биха се нахвърлили върху Първи алерански, както сега са готови да се хвърлят в битка с канимите.

Но въпреки това, призна си той, центурионът от Свободния алерански имаше право. Ако тези хора бяха редови легионери от Легиона на короната или Първи имперски, той най-вероятно щеше да се обърне към центуриона, отговарящ за тях, въпреки че формално има право лично да спре подобно грубо нарушение на дисциплината.

Щеше да е в рамките на неговите права, но неразумно. Би вкарало в заблуждение хората от двата легиона, показвайки, че ръководството на експедицията не се доверява на офицерите на Свободния алерански. Трябва да избягва повтарянето на подобни глупости в бъдеще.

— Първо копие!

Маркус се откъсна от мислите си, забелязвайки един от пратениците на Магнус да се приближава към него. Младият мъж притича задъхано до него и отдаде чест.

— Сър!

Маркус сдържано въздъхна и реши да не насочва вниманието на пратеника към факта, че „сър“ се използва по отношение на офицери, а не на центуриони.

— Какво има, синко?

— Сър, сър Магнус ви изказва почитанията си и ви информира, че е пристигнало съобщение от принцепса, сър. Той каза, че ще искате незабавно да бъдете информиран за това.

Маркус кимна рязко.

— Заведи ме при пратеника.

* * *

Маркус гледаше как Фос и най-добрите му хора се борят да спасят живота на Антилус Красус. Младият трибун на рицарите, ранен на дузина места, лежеше почти напълно неподвижен в лечебната вана, дишането му едва нарушаваше покоя на водата. По кожата му се виждаха пресни розови белези на местата, където до преди малко сигурно е имал рани, които още не бяха зараснали. Като се има предвид, че най-вероятно е получил тези рани по време на въздушен бой, беше изненадващо, че изобщо е оцелял.

Беше долетял до лагера на легиона почти в безсъзнание и беше рухнал на земята, събаряйки две бели палатки. От мястото на падането той незабавно бил отведен при лечителите, но още не беше дошъл на себе си, за да съобщи нещо.

— Фос? — отново каза Магнус. Старият курсор Калидус стоеше вдясно от лечителя и внимателно наблюдаваше ранения мъж.

Фос раздражено разтърси широките си рамене и изръмжа нещо под нос. Черната коса и брадата на гиганта бяха по-дълги от предписаното в устава, но трибунът по медицина, честно казано, беше твърде добър в работата си, за да може някой да му търси сметка за това.

— Тук се опитвам да събера песъчинки, Магнус, а ти продължаваш да буташ проклетата ми ръка. Върви при кървавите рани и ме остави да работя.

Маркус се обърна и бързо напусна палатката, прекосявайки открития участък между палатките на лечителите на Първи алерански и тези на легиона на бившите роби. Той влезе в палатката и се огледа.

Трибунът по медицина на Свободния алерански се надигна от малката масичка, където пишеше нещо в книга. Той предпазливо се намръщи на Маркус.

— Първо копие.

— Сър — каза Маркус, поздравявайки мъжа. — Получихме съобщение от принцепса, но пратеникът му е сериозно ранен. Надявах се, че ще ни заемете Доротей.

— Бих го направил — каза другият мъж, — но тя е заета. Изглежда един от нашите легионери е бил доста тежко ранен от някакъв прекалено ревностен центурион.

Маркус погледна покрай трибуна, за да види нещастния Бартилус да лежи в безсъзнание в лечебната вана, долната част на

лицето му беше посиняла, а цялата брадичка — отекла. Зад него на колене стоеше жена в обикновена сива домашна рокля, пръстите ѝ докосваха слепоочията му. Беше слаба, с тъмна коса и изключително красива. Не носеше никакви скъпоценности или украшения, с изключение на тънка метална яка за послушание на шията си.

Докато Маркус гледаше, той видя как челюстта на ранения мъж се движи странно под кожата му. Секунди по-късно отокът започна да спада, а синините — да избледняват.

— Това е леко и обикновено нараняване, сър — каза Маркус, — а животът на пратеника може да зависи от най-опитния лечител в лагера. Нашият трибун по медицина работи на границата на възможностите си, но може да не е достатъчно.

Трибунът на Свободния алерански се подсмихна.

— Ще я изпратя, щом се освободи.

— С цялото ми уважение, сър — каза Маркус. — Антилус Красус умира сега.

Очите на жената моментално се отвориха и тя срещна погледа на Маркус. Погледът ѝ го прониза. Тя свали ръце от главата на Бартилус, изправи се и приближи до трибуна по медицина.

— Възстанових връзките и премахнах отока, сър — каза тя с тих глас, свела очи. — Ще се радвам да помогна на трибун Антилус.

Трибунът погледна навъсено отначало към нея, после към Маркус, махна неопределено с ръка и каза:

— Не се задържайте по-дълго от необходимото.

— Да, сър — отговори Доротейа и хвърли бърз поглед към Маркус. — Първо копие, готова съм.

Маркус ѝ кимна и те забързаха през полето към лечителите на Първи алерански.

— Принцепсът ви е казал коя съм аз — констатира жената.

— Да, ваша светлост.

Тя уморено поклати глава.

— Не, не, не... Аз вече не съм тази жена.

— Заради тази яка — каза Маркус, — трябва да има начин да се свали.

— Не искам да я свалят — каза тя спокойно. — Честно казано, много повече ми харесва човека, който сега съм, отколкото онзи, който бях някога.

— Яката говори вместо вас — тихо каза Маркус.

Доротей, бившата Върховна лейди Антилус, извървя няколко крачки, преди да признае:

— Може би. Факт е обаче, че за Върховната лейди Антилус няма бъдеще, докато Доротей спасява животи, помага на хората и през последните три години е направила повече добро, отколкото през целия си предишен живот.

— Но вие сте в капан там — каза Маркус. — Задължена сте да се подчинявате на командите на другите. Забранено ви е да наранявате дори и за да се защитите.

— И това ми харесва, Първо копие — тя погледна напред към палатката на лечителя. — Колко сериозни са нараняванията на сина ми?

— Не съм лечител — отговори Маркус. — Но съм виждал Фос да се справя с много сериозни рани. Някои от тях бяха мои. Ако сега се мъчи...

Доротей кимна, изражението ѝ остана спокойно.

— Времето ще покаже — тя погледна косо към Маркус. — Синът ми знае ли?

Маркус поклати отрицателно глава.

Тя кимна.

— Бих предпочела да си остане така. Най-добре е за всички.

— Разбира се.

— Благодаря ви — очите на Доротей затрептяха от страх и несигурност, стъпките ѝ, когато приближиха до палатката, се ускориха.

— О — изстена тя. — О, мога да усетя... Той изпитва толкова много болка.

Маркус не я последва. Секунди след като Доротей влезе в палатката, Магнус отметна платницето, покриващо входа, и приближи до Маркус с намръщен поглед.

— Велики фурии, какво правиш? — изсъска той. — Знаеш ли коя е тя?

— Да — спокойно отвърна Маркус.

— И не помисли ли, че тя може да таи обида към короната заради факта, че нейният брат и всичките му владения са унищожени? Че може да е недоволна от сегашното си положение и да си отмъсти точно сега?

— Забранено ѝ е да наранява — каза Маркус.

— Няма и нужда да наранява някой, за да убие принцепса, ако той е в беда. Всичко, което трябва да направи, е да не спаси пратеника. И като се има предвид положението ѝ, кога друг път ще ѝ се предостави такъв шанс да си отмъсти?

— Бих се съгласил с вас, ако във ваната лежеше някой друг — спокойно каза Маркус. — Тя няма да позволи на детето си да умре заради отмъщение, дори да приемем, че го иска.

Курсорът дълго се взираше в Маркус. После каза с приглушен глас:

— А ако грешите?

— Не греша.

Очите на стария курсор се присвиха.

— Обмислили сте го много по-внимателно, отколкото бих очаквал от кадрови офицер.

Напрежението скова врата на Първото копие като желязна яка, но той се застави да не му позволи да се разпространи по раменете и гърба, където Магнус лесно щеше да го забележи.

— Не беше трудно да се отгатне — каза Маркус със спокоен и уверен тон. — Бях там, когато двамата кацнаха, за да се присъединят към Първи алерански. Видях ги заедно. Тя обича това момче.

Магнус издаде звук, който изглеждаше като неохотно съгласие. Притесненият му поглед се насочи от Маркус към палатката на лечителя.

— Предпочитам да съм вътре, в случай че Красус се събуди.

— Ами отидете — каза Маркус.

Той хвърли поглед през откритата земя към стените на град Молвар, едва на половин миля от тях.

— Все още има много работа по издигането на оградата тук и искаме да я завършим, преди да преместим запасите от корабите.

Магнус кимна.

— А нарашанците?

— Те правят лагер от срещуположната страна на града — каза Маркус. — Уреждам да установим система за комуникация между нашите лагери.

Магнус вдигна вежди в мълчалив въпрос.

— Те са най-близкото нещо до съюзник, което имаме — каза Маркус.

— Врагът на моя враг е мой приятел? — попита курсорът.

— Врагът на моя враг е просто враг на моя враг — отговори Маркус. — И е глупаво да очакваме нещо повече. Но имаме общи интереси, свързани със заплахата, породена от по-голям враг. Ако отношенията между нарашанци и шуаранци се влошат, Насаг е достатъчно практичен, за да се приеме всяка възможна помощ.

— И ако нашите отношения с шуаранците се влошат, все пак ще има връзка между Насаг и Свободния алерански — промърмори Магнус. — Ще бъде ли достатъчно, за да ги убеди да ни помогнат?

— Не знам — отговори Първото копие. — Но не може да навреди да поддържаме съществуващите отношения.

— Съгласен съм — каза Магнус. — Ще изпратя куриер веднага щом разберем нещо. Междувременно уведомете рицарите Аери, че услугите им може да са необходими по всяко време.

— Ще бъде направено.

Възрастният курсор кимна и се върна в палатката на лечителите.

Маркус го изпрати с поглед, размачквайки схванатите мускули на врата си. Врани, какво му ставаше днес? Магнус беше прав, проявявайки подозрителност. Валиар Маркус може да е превъзходен воин, смел ветеран, но от такива хора не се очакват подобни рискови и опасни залози, касаещи безопасността на някой от ранга на принцепса — а ако е така, то залогът трябва да бъде направен много внимателно. Какво си мислеше, когато взе решение да доведе лейди Антилус да помогне на Красус, без първо да измисли убедително обяснение защо я е повикал?

Първото копие се обърна на пети и тръгна обратно към оградата, като избра маршрут, който щеше да му позволи да мине близо до казармата на рицарите на легиона.

Имаше много работа, която да ангажира съзнанието му — което вероятно беше проблемът.

* * *

Красус оцеля.

Маркус влезе в палатката на лечителя три часа по-късно и видя младия трибун да лежи на кушетка, покрит с одеяло. Лейди Антилус не се виждаше никъде, но Магнус седеше на сгъваем стол до кушетката — проста дървена рамка с изпънато върху нея платно, която изпълняваше ролята на легло. Фос се въртеше наоколо и сякаш беше зает с почистването на ваната — но Маркус почти усещаше, че гори от желание да им каже да оставят пациента му да се възстанови на спокойствие.

Магнус кимна на влезлия Маркус.

— Сега дреме — каза тихо. — Но исках ти да си тук, когато го помоля да говори.

— Непременно.

Маркус приближи до Магнус и застана до него, гледайки намръщено към младия мъж.

Красус беше блед, но цял. Там, където имаше три или четири рани по раменете и главата, сега се виждаше само розовата кожа на прясно излекувана плът. Всички наранявания представляваха прободни линии с ширина не повече от два инча и бяха зейнали като отворени уста над дълбоките рани. Ако инцидентът беше станал на някоя алеранска улица, Маркус би помислил, че са нанесени с кинжал.

Но какви врани бяха нанесли такива рани в небето над земята на канимите?

— Красус — започна Магнус тихо, докосвайки рамото на младежа. — Трибун. Докладвайте.

Красус отвори очи. Отне му малко време, за да съсредоточи погледа си, първо върху тавана на палатката, а след това и върху Магнус.

— Принцепсът. Той е под арест на върха на кула. Изпрати ме да ви уведомя какво става и да върна рицарите Аери, за да бъдат готови да го измъкнат, ако е необходимо.

Магнус изкрещя:

— Ако е необходимо? Той е арестуван. Това не е ли достатъчно?

Първото копие едва се въздържа да не започне своето изречение с думата „очевидно“.

— Може би той смята, че може да има някакво предимство, ако остане там, където е сега — каза Маркус.

Красус го погледна и кимна. После накратко, с прости изречения, той описа пътуването им до укрепения град Шуар, това, което бяха научили за събитията от последните три години в Кания и за срещата им с техния владетел.

— Той търси информация — обобщи Магнус. — Всичко, което шуаранците знаят за ворда. Враните да я вземат тази негова арогантност! Това момче ще ме доведе до инфаркт. Той никога не трябва да се излага на такава опасност. За това си има курсори!

— Той е принцепс — твърдо каза Маркус. — Красус, какви са заповедите му?

— Да върна рицарите Аери с мен до Шуар — отговори Красус. — Но той не знае всичко.

— Е, поне някой осъзнава това — мрачно измърмори Магнус.

Първото копие едва се сдържа да не разтърси курсора.

— Какво видя по пътя до тук?

— Оцелели — каза Красус. — Оцелели нарашанци. Двадесет, може би тридесет хиляди. Държат ги в лагер на около десет мили от Шуар. Шаманите на Ларарл източват кръвта им, за да подхранват магията си.

— Кървави врани — изпъшка Маркус. — Ако Насаг чуе това...

— Ще потегли с всичките си сили в рамките на час — мрачно завърши курсорът вместо него. — Там ли те раниха, синко?

— Не, сър — отговори Красус. — Нападнаха ме, когато бях на около половината път назад.

Маркус стисна зъби и не каза нищо.

— Ворди — продължи Красус. — Всички сили на Ларарл са съсредоточени в Шуар, за отбраната на крепостта. Но вордите са прокопали тунел под него до центъра на платото. Бликат от земята като мравки.

Той направи гримаса.

— И някои от тях могат да летят. Изненадаха ме, когато се опитах да преценя по-добре разположението на силите на земята.

Настъпи абсолютна тишина.

Магнус започна да говори, спря, преглътна, облиза устни и изстреля:

— Колко са?

— Не мога да кажа точно. Най-доброто ми предположение е, че там има около осемдесет, може би деветдесет хиляди ворда. И се движат към Шуар. Ще стигнат след ден, максимум два.

— Кървави врани — изпъшка Фос.

Маркус се обърна и видя лечителя да се взира в Красус.

— Така — каза Магнус, гласът му беше монотонен. — Така, така, така. Първо копие?

Маркус шумно издиша.

— Бих казал, че дипломатическата мисия минава на заден план. Трябва да върнем принцепса тук и да организираме завръщането му в Алера, преди вордът да погълне Шуар и да тръгне към нас. Трябва да изпратим рицарите Аери за принцепса и неговите спътници. Ще ускорим ремонта и ще се разкараме от тази ледена планина.

Красус се надигна и спусна крака от кушетката.

— Ей! — извика Фос. — Не бива да се движите! Бързо лягайте, докато раните не са се отворили отново.

Красус поклати глава.

— Трябва да тръгна с тях.

— Глупости! — отговори Фос. — Лягай. Това е заповед.

Магнус с жест спря лечителя.

— Красус е прав, Фос. Нашите рицари Аери нямат никаква представа къде се намира този град, да не говорим къде се намира принцепсът. И предполагам, че ще са още по-видими, отколкото е бил Красус. Така че ще трябва да заобиколят местоположението на ворда.

Красус кимна на Фос.

— Ако тръгнат без мен, шансовете изобщо да стигнат до принцепса са нищожни, и още по-малки — че ще успеят да го намерят и върнат цял.

Фос поклати глава.

— Ако тръгнете точно сега и смятате да летите и да се биете, сякаш нищо не се е случило, раните отново ще се отворят.

Лечителят пристъпи до леглото, сложи ръка на рамото на Красус и го погледна в очите.

— Чувате ли ме? Ако не останете, най-вероятно ще умрете.

— Да — уморено и спокойно отговори Красус. — Къде ми е бронята?

ГЛАВА 24

Тави седеше, увесил крака от ръба на крепостта на Ларарл и наблюдаваше продължаващата долу битка. Малко встрани от него седяха Варг и Дуриас и също гледаха надолу и тихо разговаряха. На следващия ден времето беше студено, но ясно. Когато го нямаше смразяващият костите дъжд и сняг, покривът беше поносим, като се отчетяха и кратките почивки в укритието, създадено с помощта на земна магия.

Тави можеше само да се възхищава на силата и ефективността на шуаранската отбрана срещу вордите — враг толкова многоброен, че той дори не можеше да ги преброи, въпреки ясения ден и многото часове за броене. Преди няколко часа му се струваше, че наблюдава движение на вълни в морето, а не вражеска армия в настъпление. Шуаранците демонстративно задържаха този прилив и всяка нова вълна се разбиваше в гранита на тяхната решителност.

Тави трепна. Това не беше приятно сравнение: скалата ще устои известно време, но морето в крайна сметка ще я отнесе. Последната победа винаги е на морето.

Максимус се приближи — звукът на стъпките му по каменния покрив беше характерен. Тави се обърна и видя сянката на Макс да се събира в краката му. Обяд.

— Два дни. Трябваше да се върне още снощи — тихо каза Макс. — Или поне да даде някакъв знак или вест.

— Засега още няма причина за безпокойство — спокойно каза Тави. — Може там да е имало забавяне или нещо, което да изисква неговата помощ. Или може би чакат настъпването на мрака, преди да организират бягството.

— Тогава той щеше да намери укритие в полезрението ни и да изпрати съобщение с помощта на фурии — не се съгласи Макс.

В сърцето си Тави започваше да мисли по същия начин, но нямаше смисъл да увеличава още повече загрижеността на Максимус за брат му, като се съгласи с него. Освен това не беше като да имат

други варианти, освен да си пробиват път с бой от Шуар. А това не можеше да свърши добре, просто щеше да е въпрос на време. Численото превъзходство беше прекалено голямо.

— Бъди търпелив, Макс — каза Тави. — Разбирам, че ти е трудно, когато няма какво да смачкаш или кого да съблазниш, но бих го приел за услуга.

Макс се усмихна и постави единия си ботуш в защитения с броня гръб, имитирайки слаб тласък.

— Искате ли урок по летене, ваше височество? Въпреки че, честно казано, трябва да ви предупредя, че след него едва ли ще може да се наречете така.

Тави се обърна и се ухили на приятеля си. Макс се настани до него на ръба на покрива и погледна към битката.

— Те не могат да спечелят — каза той тихо.

— Знам — отговори Тави. — Те също го знаят. Много от тях няма да си го признаят, но знаят.

— Вордът няма да спре дотук — каза Макс. — Нали така?

— Няма — каза Тави. — В Алера имахме достатъчно късмет и решителност да ги разбием, докато бяха още слаби. Ние се утвърдихме като основна заплаха за тях. Затова те дойдоха тук, където ще имат повече възможности за разпространение и възпроизвеждане. Но няма да допуснат една и съща грешка два пъти.

— Кървави врани — въздъхна Макс. — Знаех, че ще кажеш нещо подобно.

Той посочи с брадичка към безчетните сили на ворда.

— Не можем да спрем това. Дори да призовем всички легиони на Алера и всеки призовател.

— Не и със стандартните тактики — отговори Тави.

Макс изсумтя.

— Имаш ли нещо предвид?

Тави леко се усмихна. Това беше по-добър отговор от „нямам представа как да се справя с това“ и в същото време не трябваше да лъже приятеля си.

Макс го гледа известно време, после кимна, отпусайки се леко.

— Добре — каза той. — Както искаш.

— Благодаря — отговори Тави.

Макс наблюдаваше битката мълчаливо.

— За мой срам трябва да призная, че на канимите не им липсва смелост.

— Това не е изненадващо. След това, което нарашанците ни направиха.

Макс махна с ръка.

— И все пак.

Тави кимна.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Можем ли да им помогнем с нещо?

Тави поклати глава.

— Не мисля. Предвид отношението им към нас. Ларарл е решен да удържа докрай и достатъчно от неговите хора му вярват, за да се задържи на власт.

— Най-вероятно — отговори Макс. — Мисля, че нашите хора биха се държали по същия начин. Повечето Върховни лордове биха предпочели да умрат в битка, отколкото да позволят на някой друг да ги изгони от земите им.

— Ще видим. Няма да се наложи да чакаме дълго.

Думите имаха депресиращ ефект върху Макс. Той млъкна за известно време.

— Какво ще правим с Красус? — попита Макс.

— Ще чакаме — отговори Тави. — Засега. Ако до вечерта не се свърже с нас, ще разгледаме алтернативни варианти.

— Той е добре — каза Макс. — По-бърз е от гладна врана, а полетът му е почти невъзможен за проследяване. Той е добре.

„Ако е така, то къде е тогава?“ И отново Тави не изрази мислите си на глас.

— Тук не забелязах нищо, което би могло да представлява реална заплаха за него.

Макс кимна и въздъхна.

— Може би старият Магнус е замислил нещо. Задържал го е по някаква причина.

— Може би.

Макс изръмжа, скочи и започна да крачи неспокойно по покрива.

— Просто не мога да чакам и да не правя нищо!

Тави бръкна в една от кожените торбички на кръста си и извади пръчка въглен и няколко сгънати листа пергамент.

— Ето — каза той. — Вземи това и нарисуй карта на града. Всяка сграда, която можеш да видиш. Може да ни е полезно, ако по някаква причина се наложи да вървим.

Макс погледна хартията и пръчката.

— Няма да издържите дълго като Първи лорд, ако товарите сингуларите си с домашни задачи, милорд.

— Знам. Но ако съм принуден постоянно да слушам тяхното хленчене, по-добре сам да се намушкам и да улесня живота на убийците.

Макс изсумтя и се отдалечи, огледа канимския град и започна да рисува върху най-горния лист.

Кайтай се появи от заслона и седна до Тави, наблюдавайки битката леко незаинтересовано.

— Това беше много мило то твоя страна.

— Хм?

— Да дадеш на Макс нещо, с което да е заета главата му.

— О, това ли — каза Тави. — Той всъщност е много по-умен, само се преструва. Получаваше добри оценки в Академията в продължение на две години, въпреки че се отдаваше на разврат почти всяка вечер. Ако не му бях дал нещо да прави, щеше да ни подлуди всички.

— Жалко, че тук няма по-уединен ъгъл — промърмори Кайтай. — Със сигурност щях да намеря нещо за правене... за да си държа главата заета.

Тя се усмихна и взе ръката на Тави.

— Ще дойдеш ли с мен?

Тави ѝ се усмихна смутено.

— Не е за дълго.

Кайтай посочи с брадичка към касапницата пред крепостта.

— Писна ми да гледам това. Сигурно и на теб.

Тави за последно погледна битката и поклати глава.

— Вероятно си права, но...

Те станаха и се отдалечиха от ръба на покрива. След като бяха далеч от всички останали, Тави попита:

— За какво мислиш?

— Досега трябваше да получим някакви новини от Красус — каза тя.

— Да.

— Но ти не предприемаш нищо.

— Чакам.

Кайтай се замисли за момент със сериозно изражение на лицето.

— Доколкото те познавам, мога да кажа със сигурност, че най-лошо от всичко ти се получава да стоиш бездееен — тя го погледна в очите. — Особено когато нещо те заплашва, чала.

Тави й се усмихна леко.

— Притесняваш се, че съм се предал на отчаянието.

Тя сви рамене и направи неопределен жест с ръка.

— Това е едно от предположенията. Но най-много ме притеснява, че не се държиш както обикновено. Очаквах, че вече си измислил половин дузина свръх сложни планове за бягство.

Тави поклати глава.

— Не.

Кайтай кимна.

— Защо не?

— Защото трябва да чакаме — каза Тави. Той погледна към града долу. — Въздухът е пълен с тях. Каквото и да направим, то няма да доведе до нищо — засега. Трябва да изчакаме.

— Какво?

Тави сви рамене.

— Честно? Не съм сигурен. Просто...

Той се опита да намери правилните думи, но не успя. И отново сви рамене.

— Инстинкт — каза Кайтай.

— Да — отговори той.

— И преди си го имал.

— Да.

Кайтай го погледна в очите, кимна и каза:

— Достатъчно разумно.

Изведнъж на улицата под кулата прозвуча рог.

Тави направи няколко крачки, за да види източника на звука, идващ от улицата някъде в основата на кулата. Половин дузина таурги, дишайки тежко, се носеха по улицата с пълна скорост, като надаваха жалостиви резове. Канимите по улицата се пръскаха пред тях, а един от язещите каними отново наду предупредително рога си. Отрядът

воини в сини брони с грохот спря на половината път до основата на кулата, командирът на колоната скочи на земята, без да си прави труда да завърже звяра си, и забързано влезе вътре.

Канимите, останали извън кулата, за да се грижат за животните, изглеждаха изтощени. Бронята им беше покрита с вдлъбнатини и повечето имаха дребни рани. Явно наскоро бяха влизали в сражение. Тави се намръщи. Всички битки се водеха в западните покрайнини на града. А тези рейдъри дойдоха от изток. Което повдигаше естествения въпрос: с кого се беше сражавал този патрул?

Шуаранците не би трябвало да се бият помежду си, не и когато са изправени пред такава заплаха като ворда. Тоест само три други групи биха могли да са замесени в това. Нямахме как таургът да изпревари алеранските рицари Аери, а след две години сблъсъци с Насаг в долината Амарант Тави добре знаеше колко трудно се отказва канимския вожд. Ако Насаг ги беше атакувал, Тави смяташе, че е много малко вероятно толкова много ездачи да са избягали от атаката.

Което оставяше само един заподозрян.

Тави усети, че пулсът му се ускорява и стомахът му се свива на топка.

— Ето — каза той на Кайтай. — Това е.

* * *

Час по-късно Анаг и група пазачи дойдоха за тях, за да ги отведат при Ларарл.

— Не — каза Тави спокойно, — няма да отидем никъде. Кажете на Ларарл, че веднъж вече отидохме при него. Ако иска отново да говори с нас, може да дойде тук.

Анаг го погледна за известно време, след което каза:

— Това е кулата на Ларарл. Тук правите това, което казва той.

Тави оголи зъби и скръсти ръце.

— Очевидно не.

Анаг изръмжа и сложи лапата си върху меча.

Тави усети как застаналите плътно зад него Максимус и Кайтай се напрегнаха. Самият той не помръдна, само твърдо се втренчи в Анаг.

Варг пристъпи напред точно когато гневът на Анаг започна да се колебае. Той спря до Тави и каза:

— Ларарл достатъчно се опозори и без ти да добавяш нещо друго, Анаг.

По-младият каним се поколеба, погледът му се насочи от Тави към Варг.

Варг не посегна към оръжието си. Той прекрачи напред, влизайки в обсега на все още неизвадения меч на Анаг, без изобщо да трепне.

— Ще отидеш при Ларарл — каза Варг, — и ще му кажеш, че го чакаме тук.

След което Варг бавно раздвижи ръка и я постави върху оръжието си, демонстративният жест се утежни от факта, че останалата част от тялото му остана напълно неподвижна.

— Ще му кажеш, че не съм склонен да бъда преместван по чиято и да е воля освен моята.

Анаг остана неподвижен още няколко мига, след което наклони глава встрани в знак на признание и изчезна от покрива, като отведе останалите пазачи със себе си.

Макс издиша силно:

— Кървави врани, Тави.

Варг леко обърна глава и се втренчи в Тави. Той, отбеляза Тави, не беше свалил ръката си от оръжието. Гласът му излезе с дълбоко заплашително басово ръмжене:

— Защо?

Тави срещна погледа на Варг и отговори:

— Защото обстоятелствата са се променили. Ларарл има нужда от нас, иначе щеше да ни остави да изгнием тук.

Ръмженето на Варг прозвуча като тътен и Тави инстинктивно зае по-удобна позиция, в случай че му се наложи да отблъсне внезапен удар — но звукът изразяваше по-скоро замисленост, отколкото гняв, и Варг свали лапата си от дръжката на меча.

— Освен това — продължи Тави, — Ларарл злоупотреби с честта и достойнството на вашия народ. Така че не смятам за необходимо да се притеснявам за гордостта му.

Варг отново изръмжа замислено.

— Внимавай, Тавар. Ларарл не е от тези, които прощават лесно. И никога няма да забрави.

— Аз не съм от подчинените му — отговори Тави.

Варг потрепна с уши в знак на съгласие.

— Не. Но току-що обяви намерението си да го отстраниш като водач.

— В известен смисъл — каза Тави и оголи зъби в приятелска усмивка — точно това смятам да направя.

* * *

Ларарл се качи на покрива сам.

Той затръшна вратата пред носа на Анаг и няколко други страховити на вид каними и се обърна към Варг.

— Сигурно моите пазачи са оглушали — изръмжа майсторът на войната. — Защото само идиот или луд би изрекъл думите, които ми предадоха.

Варг остана напълно неподвижен.

Ларарл пристъпи напред, за да застане точно срещу Варг, и двамата каними едновременно сложиха ръце върху мечовете си. За минута на покрива се възцари тишина, нарушавана само от звуците на битката, които се засилваха и спадаха с вятъра, като някакъв огромен прибор, блъскащ по морските скали.

— Дайте ми една причина — изръмжа Ларарл, — да не ви убия тук и сега.

— Ще ти дам три — отговори Варг и с движение на главата посочи каменния заслон, който бяха създали алеранците.

Там, в тъмнината, смътно се усети някакво движение, след което от мрака изплува слаб каним в меки сиво-черни дрехи. В следващия миг други двама, също така облечени, но по-млади каними, се появиха след първия и мълчаливо заеха пасивни позиции от двете му страни.

Зад Тави Макс подсвирна изненадано и нямаше нужда да поглежда, за да види, че ръката на Макс е върху дръжката на меча му.

— Кървави врани, ловци.

Тави потисна собствената си изненадана реакция. Той разпозна оборудването на тези каними. Триото, което почти го изкорми по време

на войната с Насаг, беше облечено по същия начин.

До него Кайтай присви подозрително очи и Тави почувства прилив на изненада и... досада, помисли си той, докато тя говореше.

— Кога ли са се вмъкнали там? — тя млъкна и в шепота ѝ се промъкна едва забележимо уважение: — Как изобщо са се качили тук?

— Не може да са били там повече от половин час — промърмори Тави. — Това беше последният път, когато някой от нас влезе вътре да се стопли.

— Не видях и не чух нищо — очите на Кайтай искряха, усмивка проблясваше по устните ѝ. — Много добро изпълнение.

Ларарл хвърли поглед към тримата ловци, след което отново се съсредоточи върху Варг.

— Очевидно битката с врага е замъглила мозъка ти — каза Варг. — Ще ти обясня ситуацията. Може и да успееш да ме убиеш. Но не можеш да си сигурен, че ще успееш да спреш моите ловци да предадат вестта за това на Насаг. Дори някак да успееш, Насаг е най-мъдрият ми ученик. Той със сигурност ще предположи, че си ме убил, и ще реагира съответно. Ако можеш да броиш, то можеш да видиш, че един от алеранците липсва. Без съмнение той вече се е върнал в легионите и е докладвал какво си направил. Сигурен съм, че те остават затворени до голяма степен от уважение, въпреки че не са били третираны с дължимото уважение — Варг оголи зъби. — И накрая, възможно е да те убия, и в този случай твоите хора ще останат без майстор на войната. Нищо от това, което ще направиш с помощта на оръжие — заключи Варг, — няма да помогне на твоите хора. Или ги оставяш без майстор на войната, или си създаваш още повече врагове. Това ли искаш за тях, Ларарл?

Канимът пред него трепна и Тави видя как яростта му го напуска.

Ларарл изпусна кратък, силен рев и се обърна, отстъпвайки няколко стъпки назад.

Варг махна ръката си от ефеса на меча и хвърли поглед към Тави.

Тави повиши тон:

— Вашата защита е най-впечатляващата от всички, които съм виждал, майстор на войната.

Канимът погледна към Тави, очите му бяха гневни и предпазливи.

— Но впечатляващи или не, те са просто укрепления. Не можете нито да ги преместите, нито да ги изградите наново, и всички те са разположени така, че да предотвратяват навлизането на врага в земите ви. Но и най-високата стена в света е напълно безполезна, ако врагът може да я заобиколи.

Тави си пое бавно дъх. Ако предположението му беше правилно, следващите му думи щяха да го покажат. Ако не... какво пък. Поне е въоръжен.

— Как вордът е заобиколил защитата ви?

Очите на Ларарл се присвиха още повече.

— Не съм казал, че го е направил.

— Пристигналите воители бяха сериозно ранени — каза Тави. — Ако се бяха сражавали с моите хора, нямаше да успеят да избягат с таургите. Ако се бяха били с воините на Варг, ти щеше да заповядаш той да бъде езекутиран или просто ще го оставиш да изгние на този покрив. Вместо това изпрати Анаг, към когото основателно изпитваме уважение и доверие, което не може да бъде проява на отмъщение или гняв.

Тави кимна към мястото, където се водеше битката.

— Врагът ви превъзхожда по численост. И след като се окаже от тази страна на укрепленията, ще му е достатъчна само малка част от силите му, за да ви изтрие от лицето на земята.

Ларарл не каза нищо.

Гърлото на Тави пресъхна.

— Майстор на войната — продължи Тави, — за мен е очевидно, че се нуждаете от нашата помощ, за да защитите своя народ.

Ларарл оголи внушителни по размер зъби. Тави с всички сили запази невъзмутимо изражение на лицето си. После канимът със златиста козина извърна поглед. Ушите му едва забележимо трепнаха в знак на съгласие.

Тави бавно издиша. Облекчението беше много по-трудно да се скрие от страха преди.

Продължителната тишина бе прекъсната от Ларарл, който заговори яростно.

— Моите сили са съсредоточени на входовете на крепостта. Вордът прокопа тунели под тях. Сега огромен брой от тях са в мирната част на града. Сеят смърт.

Варг яростно изръмжа.

— Те прииждат постоянно — продължи Ларарл. — Скоро ще ни превъзхождат както в тила, така и по укрепленията. И тогава...

Протегна ръце напред, сплете пръсти и стисна, сякаш изцеждаше сок от плод.

— Имате нужда от нашата помощ — тихо каза Тави.

— Помощ? — каза Ларарл. Гласът му едва не се разпадна на истерични нотки. — Каква помощ? Какво можете да направите?

Той извади меча си и го насочи към пълчищата, изпълващи пространството долу.

— Зависи от това, кое в тази ситуация бихте възприели като победа, майстор на войната — тихо каза Тави.

— Шуар не може да бъде спасен — изръмжа Ларарл.

— А какво е за вас Шуар? — попита Тави. — Хълмовете, скалите и дърветата? Реките, стените и кулите?

Ларарл се втрени в Тави.

— Или все пак хората? — попита тихо Тави. — Твоите хора, майстор на войната.

Ушите на Ларал трепнаха в отговор, такава проява на езика на тялото на канимите Тави никога не беше виждал.

— Какво — изръмжа Ларарл — искаш да кажеш?

— Вашите хора могат да бъдат спасени, сър. Или поне част от тях.

— Как?

Тави разпери ръце.

— Все още не знам, имам нужда от повече информация.

— Каква информация?

— Всичко, което има отношение към войната с ворда, всяка незначителна дреболия. Всичко има значение.

Варг също се взираше напрегнато в Тави.

— Какво очакваш да научиш?

— Не мога да ти кажа това.

— По каква причина — продължи да настоява Варг.

— Защото врагът има най-малкото една кралица. Кралиците на ворда са способни да усетят мислите на другите, ако успеят да се приближат достатъчно близко. Твоите ловци доказаха, че е възможно да се приближиш много близо до хората на Ларарл. Напълно възможно

е и най-вероятно е точно така, кралиците да са събирали информация директно от мислите на шуаранските офицери, вероятно дори от вашите собствени мисли, майстор на войната Ларарл.

Ларарл издаде замислено ръмжене.

— Ти познаваш този враг.

— Не бих се изразил точно така — каза Тави. — Но ги познавам по-добре от теб. И в момента би било най-правилно да съхранявате всичките си тайни за тях на едно място.

Той потупа с пръст слепоочието си.

— Вярвам, че е възможно да помогна на теб и хората ти, майстор на войната. Ако ми се доверите малко повече.

Ларарл се втренчи твърдо в Тави, но запази мълчание.

— Очевидно е, че само силата на оръжията не е достатъчна. Трябва да ги надхитрим, да ги надиграем — Тави хвърли поглед към Варг и леко наклони глава настрани. — Както направих със Сари в Алера.

Погледът на Ларарл се насочи към Варг.

— Какво?

Варг бавно кимна на Тави, избирайки алеранския жест, за да предаде отношението си.

— Ларарл. Ти сам каза, че не виждаш начин да победиш врага. Ако това беше моята територия и моят народ, аз щях да го послушам — той погледна шуаранския си събеседник. — Тавар със сила малко над седем хиляди се сражава със Сари, който имаше на разположение около петдесет хиляди новобранеца плюс десет хиляди воина на Насаг. И ги задържа в продължение на две години. Дай му каквото иска.

Ларарл замълча още малко. Тръби изреваха в града и няколкостотин канима пришпориха таургите си към източния край на града — там, където се бяха събрали по-големи сили от спешени каними и се подготвяха да навлязат по-навътре в Шуар.

Златистият каним отново потръпна. След това мръдна с уши в знак на съгласие, завъртя се изцяло към Тави и с кратък жест го покани да го последва към вратата, водеща обратно в кулата.

— Демон... — изръмжа той, оголвайки зъбите си. — Тавар. Ела с мен.

— Врани — нечуто изпъшка Макс.

Едрият Антилан свали ръката си от меча.

— Как разбра за ворда?

— Предположих.

— Предположил си? — изсъска Макс. После поклати глава: — Разчиташ твърде много на предположения, Калдерон.

— Беше необходимо — каза Тави. — Освен това се оказах прав.

— Някой ден ще сгрешиш.

— Не и днес — каза Тави. — Останете тук, Красус може да се свърже с вас.

Макс притеснено се намръщи. После отдаде чест на Тави.

— Бъди внимателен!

Тави сложи ръка на рамото на приятеля си. После се обърна и последва Ларарл в мрака на кулата.

ГЛАВА 25

Тави не можа да прецени колко дълго е работил в просторната зала на Ларарл, преди вратата да се отвори и пазачът, присвил очи срещу ярките факли, които Тави беше поискал, да пусне Кайтай при него. Тави вдигна поглед от мястото си сред половин дузина огромни пясъчни маси. Те бяха предвидени да се използват от удобно приклекли каними, но за алеранците се оказваха неудобни: твърде високи, за да се седне на тях, и твърде ниски, за да е практично да стоиш прав. Гърбът го болеше ужасно. Той се изправи, направи гримаса и се протегна, когато Кайтай затвори вратата след себе си.

— Красус е тук — каза Кайтай без предисловия. — Бил е нападнат от ворди по пътя към пристанището. На връщане е трябвало да ги заобиколи в широка дъга. Ранен е.

Тави прехапа устни.

— Колко сериозно?

— Максимус се грижи за него, но е напълно изтощен.

Кайтай пристъпи по-близо и го целуна нежно по бузата. Докато го правеше, тихо прошепна:

— Всички останали рицари Аери са наблизко, невидими. Красус каза, че шуаранците държат в плен няколко хиляди от хората на Варг в лагер недалеч оттук.

Тави се усмихна и ѝ върна целувката.

— Кажете им да стоят настрани — прошепна той в отговор. — И да не казват нищо на Варг.

Кайтай кимна едва доловимо и обърна поглед към пясъчните маси, разглеждайки всяка една. Купища листа лежаха до тях, притиснати с прости тежести от полиран черен камък.

— Какво е това?

Тави се обърна към масите и прокара пръсти назад през косата си.

— Канимските райони — отговори той.

Той посочи една от купчините.

— И докладите, взети от всеки един от тях.

Кайтай огледа масите и документите.

— Прочете ли всичко това?

Тави махна неопределено с ръка.

— Не познавам писмеността им толкова добре, колкото бих искал.

Кайтай изсумтя.

— Тя е също толкова безсмислена, колкото алеранската.

— Да — каза Тави, — но имах години да практикувам алерански.

Тя се усмихна леко.

— Какво успя да научиш?

Тави поклати глава.

— Доста. Но не съм сигурен какво точно търся.

Той посочи към първата маса, където имаше множество черни и бели камъни, изобразяващи силите на ворда и канимите.

Те заемаха цялата повърхност на масата.

— Нараш. Районът на Варг. Те са били нападнати първи. Докладите оттам са най-объркващи и противоречиви.

Кайтай го погледна.

— Това е направено нарочно.

Тави кимна.

— Мисля, че вордът е създал няколко гнезда, запазвайки ги максимално дълго време в тайна, след което е атакувал едновременно, причинявайки възможно най-голям хаос и объркване. От това, което прочетох, мога да предположа, че повечето нарашански офицери отначало са помислили, че ги нападат съседите им. Когато са осъзнали истината, вече е било твърде късно.

Той посочи последователно следващите маси.

— Кадан, Ренгал, Иргат... Всички те са паднали в рамките на една година.

Пое си дълбоко дъх, за да не потрепери. Това не бяха само имена на райони — всеки от тях някога е бил дом на население, сравнимо с алеранското, макар и заселено в много по-малък географски регион. Въпреки армиите си, тъмната сила на жреците си и дивата воля да защитават собствените си земи, всички те бяха паднали така, както падат житни класове в краката на фермер с всеки замах на сърпа му.

Тави кимна към съседната маса.

— Мараул. Те са издържали почти година. Но за това време са били обградени и откъснати от Шуар. След което... — Тави сви рамене. — Шуар е останал единствения непревзет район.

— Какво търсиш? — попита Кайтай.

Тави поклати глава.

— Още не съм сигурен. Търсих модели. Опитвам се да разбера как мислят, как действат.

— Вордите? — попита Кайтай. — Или канимите?

По лицето на Тави пробяга усмивка.

— Да — отговори той, усмивката избледня. — Поне за момента бих се зарадвал на перспективата за дългогодишна вражда с канимите.

Кайтай отговори без усмивка.

— Красус съобщи, че е видял около осемдесет-деветдесет хиляди воители на ворда в центъра на Шуар.

Новината накара Тави да се намръщи. Осемдесет или деветдесет хиляди. Битка с толкова много вордски воители на открита територия би била равносилна на самоубийство за алеранските легиони. Единственият шанс би бил съюз с войските на Насаг — а хората му едва ли биха се зарадвали на такава възможност. Две години война бяха породили много тежки чувства и от двете страни.

Поглеждайки за момент пясъчната маса, към огромния брой черни камъчета и сравнително малкото бели камъчета, които им се противопоставяха, Тави изпита чувство на пълна безнадеждност. Само преди няколко години той беше само овчар. Не, дори не това. Чичо му беше овчар. Тави беше чирак на овчар.

О, разбира се, сега той има титла: негово кралско височество, Гай Октавиан, принцепс на Империята, очевиден наследник на алеранската корона.

С това и остър нож той можеше да реже хляб.

Как трябва да се справи с тази ситуация? Как да вземе правилното решение — решение, което може да доведе до смъртта както на алеранците, така и на канимите?

Толкова ли е арогантен, че да си мисли, че има правото да решава? Или просто тихомълком се беше побъркал?

Тънката топла ръка на Кайтай се плъзна по врата му и той я погледна.

— Не съм сигурен, че ще се справя с това — каза ѝ той почти шепнешком.

Кайтай го погледна сериозно.

— Трябва — каза тя също толкова тихо. — Вордът няма да спре дотук.

— Знам — каза Тави. — Но... дори не мога да въплътя фурия, Кайтай. Как да спра това, което видяхме там?

— Алеранецо. Не помня неспособността да въплътяваш фурии да те е спирала преди.

— Различно е — тихо отговори той. — Това е по-голямо и по-трудно. Ако вордът не бъде спрян...

Той поклати глава.

— Това ще е краят. На всичко. На канимите. На моя народ. На твоя. Нищо няма да остане.

Усети как Кайтай докосна брадичката му и повдигна главата му, за да срещне неговия поглед. Тя се наведе към него и го целуна.

Това беше дълга, бавна и дълбока целувка, и когато тя най-накрая се откъсна от него, зелените ѝ очи бяха широко отворени и потъмнели до оттенък на изумруд.

— Алеранецо — каза тя тихо, — истинската сила няма нищо общо с фуриите.

Тя притисна своя палец в центъра на челото му.

— Силен, но глупав враг е лесно да бъде победен. Интелигентният враг винаги е опасен. Твоята сила се увеличи. Не позволявай да се увеличи и глупостта ти.

Тя нежно го погали по бузата.

— Ти си един от най-опасните хора, които познавам.

Тави изучаващо я погледна.

— Наистина ли мислиш така?

Тя му кимна.

— Аз съм изплашена, алеранецо. Вордът ме плаши. Ужасена съм от това, което могат да направят на моя народ.

Той я погледна в очите.

— Какво имаш предвид?

— Страхът е враг. Уважавай го. Но не му позволявай да те победи, преди още битката да е започнала.

Тави отново погледна към пясъчните маси.

— Страхувам се — каза той след малко, — страхувам се, че няма да мога да ги спра. Че хората, които зависят от моята защита, ще умрат. Тя бавно кимна.

— Разбирам. Преди винаги е имало някой друг, някой по-възрастен, който може да се намеси. Който може да те прикрие. Майка ти и чичо ти. Маестро Килиан. Гай Секстус.

— А сега — каза Тави — съм само аз. Няма на кой друг да разчитам.

— И никой друг няма да е виновен — добави Кайтай.

Тави за момент сведе глава.

— Чувствам се... някак твърде малък за това.

— Би било глупаво от твоя страна да не се чувстваш така — отвърна Кайтай.

Тя го хвана за ръката.

— Има много неща, в които имам опит. Отлично яздя. Катеря се страхотно. Опитен крадец съм. Знам как да се бия, танцувам и любя. Инстинктите ми са несравними.

Тя взе в ръце една от купчините листа и отново го погледна.

— Но това... не. Да сглобявам хиляди парченца информация. Това не е за мен. Това е твоята дарба, алеранецо.

Тя му подаде листата.

— Знанието е твоето оръжие — очите ѝ заблестяха. — Победи ги с него.

Тави си пое дълбоко дъх и мълчаливо пое документите.

* * *

— Мараул — възкликна той три часа по-късно.

Кайтай вдигна поглед от мястото, където в момента седеше с шепа черни и бели камъни, след като преди това отнесе новините на покрива и се върна. Тя играеше някаква игра, включваща драскане с нож по камъните и поставянето им в пресечните точки на разчертани линии.

Тя го гледа известно време, след това завъртя очи и каза:

— Ама да, разбира се, как веднага не се сетих?

— Мараул — отново каза Тави. — Беше точно пред очите ми. Ето на какво трябва да обърнем внимание. Защо те са издържали цяла година, докато съседите им са се предали след три-четири месеца? Какво е било различното?

Кайтай сведе глава.

— Армията им е била по-силна? Нарашанците като че ли ги уважаваха повече.

Тави поклати глава.

— По времето, когато са ги нападнали, вордът вече е бил завладял трите съседни области. По-качествената войска може отчасти да компенсира разликата в числеността, но само отчасти, все пак и те се уморяват, получават рани и губят концентрация. Вордът би трябвало да ги смаже.

— По-добро тактическо позициониране? — предложи Кайтай.

Тави поклати глава и посочи съответната маса.

— Там всичко е блата. Има малко естествени защитни точки и дори те са слаби.

— Тогава какво?

— Това е въпросът — каза Тави. — Какво?

Той грабна пачката документи до модела на Мараул и започна да чете.

* * *

Отне му два часа да изгради правдоподобна теория и дори това стана възможно само благодарение на подробния доклад, написан от един от ловците на майстора на войната Ларарл.

На шуаранските ловци изглежда е било възложено да наблюдават бойните действия в Мараул, като събират разузнавателни данни както за своите съседи, така и за нашествениците. По някакъв начин тази информация караше Тави да се чувства малко по-комфортно, отколкото преди.

Вратата се отвори и Ларарл влезе в стаята, а Анаг се мяркаше зад него. Огромният златист каним тръгна право към Тави.

— Е?

— Поставихте ли допълнителни пазачи? — попита Тави.

Ларарл присви очи, но ушите му потрепнаха в знак на потвърждение.

— На всяка врата в кулата. Никой ворд не може да се приближи на по-малко от сто ярда от вас.

Тави кимна.

— Мисля, че имам представа какво трябва да направим.

В стаята настъпи тишина.

— Бихте ли били така любезен — изръмжа Ларарл, — да споделите мислите си.

— Вбесява, когато прави така, нали? — каза Кайтай.

Ушите на Анаг потрепнаха развеселено, но младият каним не каза нищо.

— Преди да обясня — каза Тави, — мисля, че и Варг трябва да е тук.

Ларарл изсумтя и погледна Анаг. Той изчезна, насочвайки се към стълбите, водещи към покрива на кулата, и след няколко минути се върна с Варг. Огромният каним с черна козина размени канимски поздрав с Ларарл, после с Тави, и приближи до пясъчната маса, показваща Мараул.

Тави започна без предисловия.

— Нашият опит с вордите ни научи, че тяхната най-голяма сила е и тяхната най-голяма слабост — централизираното командване.

— Тези кралици, за които говорихте — изръмжа Ларарл.

Тави кимна.

— Кралиците държат вордите около себе си в абсолютно подчинение — ако им заповядат да направят нещо, което ще доведе до смъртта им, те ще го направят без замисляне.

Варг издаде ниско ръмжене.

— Неспособни са да мислят самостоятелно.

— Или поне не много добре — потвърди Тави. — Без кралица начело вордите почти не се различават от животните. Те действат по специфичен начин. Кралицата, която избяга от Алера, е дошла тук и е създала колония някъде на тайно място. Родила е още две кралици, които след това са заминали, за да създадат свои собствени колонии, и т.н.

— И всеки път броят на вордите и кралиците се е утраивал — каза Ларарл.

— Може би не — каза Тави. Той започна да вдига черни и бели камъни от картата на Мараул. — Тук концентрацията на ворди се увеличава за атака — каза той, като ги постави по-близо, в повече или по-малко отделни линии от противоположните страни на картата.

— Според вашите доклади, майстор на войната, вордите са нападнали Мараул първо тук — той премести един черен камък в най-северния край на линията напред. — После тук.

Той премести напред съседните камъни от двете му страни.

— После тук, всеки път на двадесет мили по-нататък — той премести следващите два камъка. — И така нататък. Всеки път, когато са предприемали нападение, те са действали по този начин.

Варг присви очи и огледа картата, а опашката му нервно се мяташе наляво и надясно.

— Заповеди — каза той. — Това обяснява закъснението. Заповедите на кралицата са се предавали нагоре и надолу по линиите им.

Тави спокойно кимна.

— Отне ми време да го осъзная. В Алера използваме фурии за предаването им. Отделните легиони могат да се движат съгласувано, почти едновременно. Не толкова безупречно, колкото го прави вордът, но много по-бързо, отколкото ако заповедите се пренасяха по куриери.

— Но в Мараул вордите не са настъпили едновременно — каза Ларарл.

— Именно. Придвижването им се е осъществявало от препредадени заповеди, а не от едновременното управление на десетки кралици, работещи заедно от разстояние — Тави почука с пръст по първоначалния камък. — Заповедите е трябвало да достигнат до всяко следващо подразделение по веригата. Кралицата е трябвало да започне атаката.

Варг изръмжа нетърпеливо:

— Теориите не са нищо повече от сътресение на въздуха и загуба на време, докато не бъдат доказани. Имате ли други аргументи в полза на тази теория?

— Основната контраатака на мараулците е била насочена към най-северните позиции на врага — отговори Ларарл. Той пристъпи към масата и седна до Тави, без да крие интереса си. — Вижте терена. Тук е безсмислено да се започва голяма контраатака. В близост няма нищо

със стратегическа стойност, а и след като се превземе, няма начин да се защити ефективно — той погледна Тави. — Кралицата?

Тави кимна.

— Мисля, че някой от мараулците се е досетил за съществуването на кралицата. Мисля, че те са изчакали поредното придвижване на северната ѝ войска и са я ударили с всички сили — Тави премести няколко бели камъка към северната граница на местоположението на вордите и изтласка черния камък обратно към границата на района. — Те са унищожили северните сили на ворда, макар и с цената на големи загуби. Но след това почти три седмици са изтласквали останалите ворди — единствения път, когато това е било правено, ако се съди по вашите доклади, майстор на войната.

Тави премахна няколко черни камъка и два бели камъка, докато всичко се върна в първоначалните си позиции. Силите на Мараул бяха намалели, но все още контролираха картата.

— Три седмици по-късно вордът отново е започнал да атакува с по-големи сили — той посочи към пясъчната маса. — Един и същи сценарий, приличащи си битки в продължение на година, ожесточени атаки на врага и последващо отблъскване на ворда от мараулските воини.

Ларарл тихо изръмжа.

— Докато вордът не ги е стопил.

Тави кимна.

— Майстор на войната — каза Тави, обръщайки се към Ларарл, — съдейки по докладите на вашите разузнавачи, вордите са действали хаотично, когато са атакували Мараул, а ордите, които атакуват укрепленията тук, се движат в изключително правилен ред.

— Така е — каза Ларарл и леко наклони глава на една страна.

— Моята теория — бавно каза Тави — е, че по някаква причина те не са имали кралици. Мисля, че могат да имат само една първична кралица и двете дъщери, които тя е родила.

— Стерилни? — изръмжа Ларарл.

Тави сви рамене.

— В противен случай причината, поради която са създали това неудобство за себе си, е непонятна.

Варг размърда уши в знак на съгласие.

— Атаката срещу укрепленията е координирана. Следователно тук има кралица.

— И още една командва силите в нашия тил — каза Ларарл.

Той погледна Тави.

— Може ли една кралица да контролира цялата орда под стените ми?

Тави разпери ръце.

— Опитът показва, че би могла, но тази й способност има ограничен радиус на действие, някъде около двадесет мили, възможно е и по-малко.

Ларарл кимна.

— Значи трябва да убием тези кралици.

— И после какво? — попита Тави със спокоен глас: — Да убиеш повече от милион ворди за по-малко от три седмици? Защото точно толкова е необходимо на първоначалната кралица да роди нова дъщеря, ако битката при Мараул е някакъв показател.

Ларарл забарабани с нокти по пясъчната маса. Получи се особен звук, съпоставим с пукане на насекоми, и Тави потисна появилото се потръпване.

— Какво предлагаш да правим? — попита Ларарл.

— Да бягате — просто отговори Тави, — спасявайки колкото се може повече от хората си от ворда.

— Къде да бягаме? Цяла Кания е наводнена с ворди.

— В Алера — спокойно каза Тави.

Ларарл издаде кашлящ звук, в който определено присъстваше горчивина.

— Предлагаш на моя народ да се откаже от дома си, за да станат роби в земите на демоните?

— И без вас си имам достатъчно проблеми с робството — сухо каза Тави. — Не.

Той си пое дълбоко дъх.

— Бих искал твоите хора и хората на Варг да застанат рамо до рамо с нас срещу ворда.

В стаята настъпи мъртва тишина.

— Те няма да спрат с Кания — каза Тави. Тихите думи падаха като олово, прости и тежки. — Трябва да действваме заедно или един по един ще умрем.

Мълчанието се проточи.

Ларарл обърна глава към Варг.

Канимът с черна козина известно време се взираше в пясъчната маса. После погледна Ларарл.

— Би трябвало да се получи интересна битка, как мислиш?

Канимът със златистата козина впи поглед в Тави, очите му се присвиха.

— Той наистина ли е твой гадара?

Варг размаха уши в знак на съгласие.

— Проляхме кръв заедно и си разменихме мечове.

Ушите на Ларарл заеха изправено положение, показвайки силно удивление.

— Думата му е надеждна — каза Варг.

— И трябва да разберете, че ще трябва да си имаме доверие — каза Тави. — Информацията трябва да бъде ограничена. Ако греша за кралиците или пък други създания на ворда могат да четат мисли, те много лесно ще ни се противопоставят. Трябва да владеем инициативата, в противен случай никой от нас няма да оцелее и седмица.

На Варг и Ларарл им отне известно време, за да преглътнат това, но в крайна сметка Варг размърда уши в знак на съгласие.

— Вие имате много кораби — каза Ларарл, — но не са достатъчни за цял Шуар.

— Нека аз да се притеснявам за това.

Ларарл погледна към Варг, който присви уши до главата си, което беше равносилно на алеранското вдигане на рамене.

— Моят опит показва, че алеранската магия е по-ефективна от тази на нашите жреци. Тя не само убива.

Ларарл изсумтя и посочи пясъчната карта на Шуар.

— Ако изтегля достатъчно воители, за да убия кралицата и да защитя народа си, вордът ще помете защитата на укрепленията.

— Няма да изпращаме воините ти да убиват кралицата — каза Тави.

— Дори да обединим силите на твоите и моите хора, пак няма да успеем, Тавар — изръмжа Варг.

— Тях също няма да ги изпращаме да убиват кралицата — каза Тави. — Ще го направим ние самите.

— Уау — възкликна Кайтай, в очите ѝ блесна разбиране. —
Интересно.

— Сами? — повтори Варг.

Тави кимна.

— Наличните тук мои и ваши хора, заедно с всички ловци, които можете да осигурите, ще проследят и ще убият кралицата. Щом направим това и вордите загубят координация, тогава всеки каним — Тави впи поглед в Ларарл и подчерта тази дума, — всеки един каним ще има реален шанс да стигне до брега.

Ларарл се втренчи в Тави, без да мига. След това леко наклони глава на една страна.

— Да. Всеки.

Варг погледна от единия към другия и замислено изръмжа:

— В момента кралицата е в самия център на своята орда, Тавар. Ще е изключително трудно да се доберем до нея.

— Нека и за това да се притеснявам аз — отговори Тави.

Ларарл издаде кратко, раздражено ръмжене.

— Ако само ти знаеш детайлите на операцията, как можем да си сътрудничим ефективно?

Варг направи жест с лапа.

— Съгласен съм. Твоят план би ни ограничил, както и ворда.

Тави оголи зъби в усмивка.

— Да. Но ние имаме нещо, което вордът няма.

Варг заинтересовано наклони глава.

— И какво е това?

— Мاستило.

ГЛАВА 26

Първото копие влезе в офицерската палатка и завари Магнус да гледа мълчаливо сър Карлус, най-младият, непохватен и клепоух рицар Аери в Първи алерански легион.

Маркус кимна на възрастния курсор и върна поздрава на рицаря.

— Магнус — каза Първото копие, — какво става?

— Само минута — каза Магнус през стиснати зъби. — Не искам да обяснявам два пъти.

— А.

Магнус направи гримаса.

— Врани, аз и един път не искам да обяснявам, но...

В този момент вратата на палатката се отвори и влезе висок, мършав мъж. Перенус, старши трибун и действащ капитан на Свободния алерански. Той отдаде чест на всички едновременно.

— Маркус, сър рицар, маестро. Дойдох възможно най-бързо.

Той направи кратка пауза и добави:

— Целият съм слух.

— Моля ви, капитане — каза Магнус, — потърпете още малко, ще обясня всичко.

Перенус погледна Първото копие, който само сви рамене.

Миг по-късно извън палатката настъпи странна тишина, обичайният шум на лагера изведнъж изчезна.

Маркус отиде до вратата на палатката, погледна навън и видя дузина каними с пълно бойно оборудване, които крачеха през лагера на Първи алерански с лапи върху оръжията.

Легионерите се държаха по-далеч от маршируващите каними, но всеки от тях също държеше ръка върху оръжията си.

Съдейки по маркировката на бронята им, макар Маркус да не беше експерт по сложните обичаи на канимите, тези воители бяха най-добрите от тези, които се завърнаха от Алера, черните им брони бяха старателно разкрасени с оттенъци на червеното.

Начело беше Насаг, бронята му беше почти напълно червена.

До него крачеше Градаш, сивият каним, когото Маркус вече смяташе за свой колега сред канимите.

Без никакъв видим сигнал ескортът от воини-каними рязко спря, на разстояние около трийсет фута от командната палатка.

Насаг и Градаш пристъпиха по-близо, Насаг леко кимна на Маркус в алерански стил.

Маркус отговори на поздрава с канимско движение, като леко наклони глава встрани, и каза:

— Добър ден. Моля, влезте.

— Първо копие — каза Насаг. — Получихте ли съобщение от баща ми?

От гърдите на Маркус се изтръгна ръмжащ звук.

— Това все още не е изцяло изяснено.

Муцуната на Градаш се намръщи от отвращение.

— Тайни. Пфу. Ловни игри, така ли?

— Намирисва на нещо такова — потвърди Маркус и се върна вътре заедно с двамата каними.

Перенус енергично поздрави Насаг, когато той влезе, и Насаг му върна поздрава с леко кимване.

— А, сега разбирам — каза капитанът на Свободния алерански. — Новини от експедицията.

— Господа, моля ви — каза маестрото. — Нека изчакаме рицаря, който ще осигури поверителността на разговора. Ако не ви затруднява.

Сър Карлус въздъхна, съсредоточи се и вдигна ръка. Маркус разпозна признаците на напрежение на човек, балансиращ на ръба на възможностите си.

Младият рицар може и да беше изтощен, но заклинанието, което ги обгърна и оказа лек натиск върху ушите му, беше достатъчно надеждно, за да заглуши разговора за всички извън палатката.

— Благодаря ви — каза Магнус на рицаря.

Той се обърна към присъстващите и взе писмо, написано на огромни листове канимски пергамент.

— Това писмо носи подписите и печатите както на принцепса, така и на майстора на войната Варг. Съгласно текста му трябваше да покани тук присъстващите в палатката, да я защитят от подслушване и да оставят сър Карлус да предаде съобщението. Трибун Фос вече поработи върху сър Карлус със серум на истината и не намери причина

да се съмнява в твърденията му. Можем ли да се съгласим, че подписите и печатите са истински?

Той предаде писмото по кръга, Маркус плъзна поглед по него, научавайки онова, което старият курсор вече знаеше. Писмото беше написано с почерка на Октавиан, подписите и печатите изглеждаха автентични. Разбира се, обикновен войник едва ли знае нещо за признаците за фалшификация, така че Маркус, припомняйки си своя изпълнен с интриги занаят, отбеляза:

— Според мен това е почеркът на принцепса.

След това Насаг взе писмото в ръце. Ушите му потрепваха, докато четеше на Градаш написаното на канимски.

— Тавар е умен. Вслушайте се в него. Варг.

Магнус, като чу тези думи, се намръщи и измърмори под нос нещо не много любезно.

— ... всяко тъпо магаре смята, че, разбира се, всеки, който не е съгласен с него, е разлигавен стар идиот...

Първото копие гръмко се прокашля.

Магнус му махна раздражено с ръка и каза:

— Сър рицар, вашият доклад, моля.

Карлус с бързо движение кимна на всички присъстващи.

— Милор... въз, господа. Принцепсът иска да знаете, че Шуар е последният район, който не е превзет от ворда. Той също така съобщава, че това няма да продължи дълго. Той и шуарското командване смятат, че вордът ще е погълнал изцяло Шуар в рамките на следващите три седмици.

В палатката настъпи гробна тишина. Маркус погледна към двамата каними, но не успя да разбере нищо от езика на телата им.

— Негово височество ви предупреждава за присъствието на вордски кралици в тази област. Техните оперативни модели и успехите им досега предполагат, че те черпят информация директно от съзнанието на своите противници.

Перенус тихо подсвирна.

— Способни ли са на това?

— Да, да — бързо отговори Магнус, като с жест призова капитана на Свободния алерански да пази тишина. — Беше посочено в документите, които ви бяха предоставени преди кампанията.

— А-а — проточи Перенус, като пусна вълча усмивка на Магнус.
— Сигурно съм пропуснал тази подробност, но намерих добро приложение за хартията, мога да ви уверя.

— Перенус — изръмжа Насаг с лек намек за порицание в тона си.

Карлус тихо се прокашля.

— С цел да скрие намеренията си от врага, принцепсът е подготвил писмени заповеди за всеки от вас. Всички заповеди са запечатани и желанието му е да ги отваряте една по една, последователно. Във всеки плик ще има инструкции за отварянето на следващия.

Маркус сви устни и обмисли този ход. Умно. Шпионин, който може да извлече информация директно от ума на противника, е мечта или кошмар, в зависимост от това за кого работи шпионинът. Но човек не може да издаде информация, която не притежава, независимо колко талантив е шпионинът. Това беше прост и хитър начин да се противопоставиш на способностите на ворда.

Поне на теория. Условията никога не остават статични. Който изпълнява заповедите на Октавиан, на практика ще бъде сляп, обвързан с поредица от заповеди и неспособен да действа по собствена инициатива. Това беше рецепта за бедствие. Октавиан беше надарен с естествен талант за този вид неща, но дори на потомък на Дом Гай не му е дадено да вижда бъдещето с необходимата точност. Всеки изминал час увеличаваше вероятността неговите планове и заповеди да станат безнадеждно неактуални.

— Принцепсът е наясно — каза Магнус, — че театърът на бойните действия не е нито статичен, нито напълно предвидим.

— Да, сър — каза Карлус и кимна.

Той свали тежката куриерска чанта от рамото си и я пусна на масата с тъп звук.

— Той направи всичко възможно, за да очертае най-вероятните сценарии за развитие на събитията — Карлус леко се изчерви. — Това означава, че е вградил множество опции във всеки набор от заповеди, като всяка от тези опции си има свой собствен набор от опции и така нататък, включително възможността да действате извън неговите очертания. Това беше доста писане.

Маркус изсумтя.

— Във всеки случай това е нещо — каза той и погледна Насаг. — А вие? Готови ли сте да следвате тези заповеди?

— Засега — отговори Насаг. — Доверявам се на преценката на моя водач.

Старият курсор поклати глава.

— Ще ни доведе всички до кървав гроб — той протегна ръка към Карлус. — Ако това ще се случи, предпочитам да не го чакам наоколо. Моите заповеди, моля.

Младият рицар подаде опакован запечатан пакет на всеки от тях.

Маркус огледа своят пакет документи. Всяка лична заповед беше старателно номерирана и написана на отделен голям лист канимски пергамент.

Той намери заповедта, озаглавена като „Заповед номер едно“, и я отвори.

Здравей, Маркус.

Искам да съберете всички легионери, войските на Насаг и Свободния алерански и да тръгнете на запад възможно най-скоро. Не се опитвайте да криете придвижването си. Координирай се с Насаг и Перенус. Оставете инженерите и целия контингент рицари, това важи и за Свободния алерански. Маестро Магнус ще им даде задачи. Вземете със себе си колкото се може повече храна. Отворете следващия плик със заповеди, когато се отдалечите на поне двайсет мили разстояние.

Октавиан

Маркус прочете отново писмото, за да е сигурен, и поклати глава.

— Да. Доста загадъчно — той погледна възрастния курсор. — Вашите?

Маестро Магнус прочете внимателно инструкциите си и направи гримаса, сякаш е отпил оцет.

— Те са много кратки и безсмислени.

Насаг изсумтя и отвори заповедите си.

— Принцепсът има недостатъци, които могат да бъдат използвани — каза канимът. — Предсказуемостта не е една от тях. Както и глупостта.

Перенус не каза нищо, но присви очи и стисна зъби. В продължение на една безкрайна минута никой не продума нито дума.

— Въпросът е очевиден — каза Маркус. — Какво ще правим?

Той почти физически усещаше тежестта на погледите им по лицето си. Бавно обходи с поглед палатката. Насаг му кимна късо. Перенус последва примера му.

Магнус въздъхна и също кимна на Първото копие.

— Е, добре — каза Маркус и кимна. — Принцепсът ни съобщи волята си. Да се захващаме за работа.

ГЛАВА 27

Амара и Бърнард поеха следващия си голям риск около час преди залез-слънце.

Към малкия, но очевидно успешен холт ги привлече присъствието на няколко подобни на гущери вордски воина, които се мотаеха из двора, вместо да се втурнат в лов като всички създания, които бяха виждали досега. Амара и Бърнард се бяха промъкнали покрай охраната и установиха, че вордът е превзел това място и го е превърнал в нещо като оперативна база.

Рицар-ворд седеше сгушен на главната сграда на холта, неподвижен като статуя. Кроачът се беше разпространил по по-голямата част от земята и вече пълзеше по долната част на стените на всички сгради. Кладенецът беше напълно блокиран от восъчното вещество. Една от вратите на плевнята беше откъсната от пантите и лежеше на земята, вече напълно скрита във восъка.

Бледите восъчни паяци се движеха оживено напред-назад, грижейки се за кроача като пчели — за пчелна пита. Всички те, доколкото Амара можеше да види, изпълзваха от мрака на плевнята и се връщаха пак там, когато изпълнеха задачата си.

Бърнард пропълзя по-близо и успя да я докосне по глезена. Тя потупа два пъти по рамото си с върховете на пръстите, за да потвърди, че сигналът е приет. След това един по един те нахлузиха удължените обувки, които си бяха направили специално, за да се придвижват по кроача. За ворда восъчната субстанция беше както средство за препитание, така и страж. Тежестта на възрастен човек щеше да счупи твърдата смолиста повърхност, разливайки наоколо слабо блестящата течност, която течеше по кроача като кръв, и така незабавно да привлече вниманието на восъчните паяци, които бдяха отгоре.

Бърнард и Октавиан в кореспонденцията си при планирането стигнаха до идеята за ботуши с удължени подметки, които да разпределят теглото на възрастен на по-голяма площ, като така намалят силата на натиска върху кроача. С тяхна помощ човек би

могъл внимателно да се придвижва по кроача, без да нарушава структурата му или да привлича вниманието на пазачите му.

На теория.

На практика тези обувки бяха изключително трудни за използване и Амара изведнъж се почувства много доволна, че беше настояла Бърнард да вгради изработен от кожа и гъвкаво дърво механизъм в ботушите, за да улесни свалянето им. Ако обувките не работеха по начина, по който се надяваха, Амара искаше възможно най-бързо да свали това обемисто изобретение от краката си.

Все още със защитните си наметала, увити плътно около тях, те наистина се разхождаха, помисли си Амара, по вътрешната стена на холта към просторната плевня, докато накрая стъпиха и на самия кроач. Амара вървеше по-предпазливо от всякога — пристъпваше напред с неудобното движение, което обувките изискваха. Първо вдигаше високо сгънатото си коляно, после отпускате крака си напред върху светещата повърхност, след което бавно прехвърляше цялата си тежест върху предния крак, така че широката подметка на обувката равномерно да разпредели тежестта ѝ. Хрумна ѝ, че ако беше героиня в драматична приказка, щеше да държи ръката си на меча, а с едното око да следи най-близкия от паяците — но това беше абсолютна глупост. Тя много повече се интересуваше от това да запази равновесие и ръбовете на обувката ѝ да не паднат под прекалено остър ъгъл, да разкъсат кроача и така да уведоми враговете — а те по всяка вероятност бяха твърде многобройни, за да имат някакъв шанс срещу тях.

Амара направи една крачка, после друга. Около нея не се чу нито един подсвиркващ, цвъртящ писък. Тя направи пауза, за да погледне назад, точно когато Бърнард пристъпи върху кроача. Съпругът ѝ беше много по-едър и тежък от нея, а обувките му бяха пропорционално по-широки и следователно по-неудобни. Дори от разстояние една протегната ръка Амара едва различаваше очертанията му, но можеше да прецени, че, докато стъпва по кроача, се движи със същото спокойствие и сдържаност, с което правеше всичко останало.

Не последваха писъци. Обувките работеха. Засега.

Амара отново се съсредоточи върху собствените си движения, опитвайки се да убеди себе си, че върви като грациозна дългокрака чапла, а не като клатеща се патица в тези огромни обувки. Вратата на

плевнята беше на около двадесет фута или малко повече. Независимо от това им отне близо час, за да изминат това разстояние. Разбира се, беше нелепо и Амара не се уморяваше да си го напомня. Гърлото ѝ обаче беше сухо и сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя си помисли, че може да чуе ударите му.

Само след няколко мига тя притисна гръб към каменната стена на обора и предпазливо се наведе напред, за да види какво вордът пази толкова старателно.

Това беше килер. Амара трудно можеше да намери друга дума, с която да го назове.

Вътре имаше по-дълбок кроач, издигащ се в кални извивки на ярд и повече над каменния под на обора. Тела на мъртви хора бяха запечатани в него. Амара успя да види малко подробности. Кроачът беше прозрачен, но труповете в него бяха неясни и милостиво размити.

Телата не бяха усукани в позициите, в които ги беше застигнала смъртта. Лежаха съвсем спокойно, като хора, които са срещнали смъртта си насън и сега са положени във восъчни гробници. Някои от най-неясните форми, съвсем навътре в кроача, бяха прекалено тънки, за да са тела, но можеше, осъзна Амара, да са кости, чиято плът вече е изядена от кроача.

С изключение на тримата изправени, залепнали в кроача, покриващ стената срещу входа. Бяха двама мъже и една жена, крайниците им бяха обхванати от восъчното вещество, а телата им бяха сериозно осакатени преди смъртта.

Били са измъчвани, осъзна Амара.

Тя бързо оцени външния вид на трите тела. Не бяха облечени като холтъри, в зелено-кафяви цветове, с горски наметала и кожени дрехи като тези на нея и съпруга ѝ.

Всъщност, като се има предвид измъчените им лица, те бяха умрели от болка...

Усети как по гръбнака ѝ пробягаха ледени иглички.

Тя ги познаваше.

Беше учила в Академията с тази млада жена, Ана, беше от холт близо до Форция. Заедно с нея преминаха основното обучение като курсори, преди да завършат Академията и тя да стане ученичка на Фиделиас.

Вордът беше заловил, измъчвал и убил трима нейни колеги курсори, мъже и жени, избрани за тази мисия специално заради способността им да остават невидими и безшумни. За всички добри неща, които бяха направили.

Стомахът ѝ се сви и тя извърна глава. За секунда се бори с гаденето, опитвайки да овладее стомаха си. После се принуди да погледне отново и да помисли.

Два паяка, осъзна тя, все още поправяха повредения кроач вътре в сградата — от отпечатъци. Човешки отпечатъци. Които водеха от вратата към мъртвите разузнавачи.

Но вордите действаха без съжаление, както и без злоба. Нито едно от досегашните тела нямаше следи от мъчения. Те просто биваха... погълнати.

Алеранци са го направили, осъзна тя.

Алеранци са ги измъчвали.

Амара си представи алеранците, които обграждаха вордската кралица в битката при Церес, и отново потръпна, този път от изгарящ гняв.

Тя усети присъствието на Бърнард, движението му към нея, когато той също разгледа вътрешността на плевнята. Усети същото осъзнаване да достига и до него, тялото му се напрегна и едно от кокалчетата на пръстите му изпука в ръкавицата, когато сви яростно юмруци.

Тя докосна китката му, замразявайки пламтящия си гняв, и двамата започнаха своя мъчително бавен път по кроача, за да излязат от холта.

После свалиха обувките си и се прокраднаха обратно през селото. Без да каже нито дума, Амара отстъпи назад, позволявайки на съпруга си да я води.

Който е измъчвал разузнавачите, го беше правил часове преди Амара да намери телата. Които и да бяха виновниците, те очевидно бяха свързани по някакъв начин с ворда и с алеранците, които му помагаша в използването на фурии.

Следователно те бяха основната цел за Амара и Бърнард и най-вероятно бяха оставили следи.

Бърнард поведе. Щеше да ги намери.

* * *

Отне им почти два дни непрекъснати, мъчително предпазливи движения, за да настигнат предателите, които бяха измъчвали разузнавачите. Следите ги отведоха до Церес.

Вордът беше превзел града.

Кроачът покриваше стените. Докато слънцето залязваше, то хвърляше потискаща зелена светлина върху сивкавите градски камъни, карайки ги да изглеждат зловещо полупрозрачни, като нефрит, осветен отвътре. От външната страна на стените градът изглеждаше зловещо неподвижен и мълчалив. Не се обаждаха стражи. Не се чуваха камбани. Нямаше чаткане на подкови по настилката. Не се чуваха гласове, нито песни от кръчмите, нямаше майки, които да викат на децата си, докато вечерният здрач започва да измества деня.

Единственото, което можеше да се чуе, беше ромоленето на градските фонтани, които все още работеха, въпреки присъствието на ворда.

И от време на време зловещият, преливащ звук на някой ворд, отекващ по улиците или покривите.

Амара потръпна.

Тя беше достатъчно близо до Бърнард, за да го види и да си разменят знаци. „Цел? Къде?“

Бърнард посочи онова, което е било цитаделата на Върховния лорд в центъра на града, и добави знак „Може би“.

Амара се намръщи. Тя си беше помислила същото. Цитаделата би трябвало да е най-сигурното място. Ако тя беше алеранец сред орда ворди, щеше да предпочете най-дебелите стени и най-сериозната защита около нея, докато спи. „Съгласна съм. Продължаваме ли?“

Бърнард направи знак за съгласие. „Откъде започваме?“

Добър въпрос. Можеха да се справят, без да минават през главната порта, разчитайки единствено на създадените от фурии завеси, за да не бъдат забелязани. Амара, подобно на повечето курсори, знаеше десетина различни начина за проникване в градовете на Върховните лордове, без да привлича внимание. Всъщност в големите градове това беше по-лесно да се направи, отколкото в малките.

Тя даде знак на Бърнард да я последва и се насочи към тунелите за роби, които минаваха под западната стена на града.

* * *

Разбира се, преди атаката на ворда тунелите са били запечатани, но, както тя очакваше, сега бяха отворени от панически бягащите жители на града. От всички входове се виждаха изхвърлени навън камъни, преместени набързо от призователи на земя с посредствен талант. Бяха достатъчно широки за възрастен човек с малък ръчен багаж. Най-хубавото беше, че нито един от трите входа в близост не показваше никакви признаци за присъствие на ворди — нито отвън пред входовете, нито в самите тунели.

Единствените следи бяха отпечатъци на обути крака.

Това беше добър знак. По-голяма част от силите на ворда преследваха Първия лорд и легионите, които се оттегляха на север. Това означаваше, че градът най-вероятно е слабо окупиран, вместо да е като жужащ кошер.

Амара се плъзна в тъмния отвор на един от тунелите. Магическите лампи все още горяха вътре, макар да бяха с ниско качество и нарядко.

Щом двамата се озоваха вътре, тя приближи до съпруга си и създаде около главите и раменете им сфера, спираща всякакъв звук.

— Късметлии сме — каза тя със силен шепот. — Все още има достатъчно светлина, за да се придвижим.

Мъжът ѝ я притисна към гърдите си и изръмжа:

— Дори бих казал, че това е прекалено подозрителен късмет.

— Те не могат да имат предимство навсякъде — отговори Амара. — Ако бяха чак толкова много, нямаше да има нужда да гонят Първия лорд така настървено.

Бърнард се замисли и кимна.

— Първият лорд все още представлява заплаха за тях.

Той се огледа внимателно, но уверено.

— Що за място е това?

— Роботърговците в Церес имаха сериозен проблем — отговори Амара. — Готов пазар, но фанатизирани аболиционисти се

противопоставяха, като постоянно саботираха пратките с роби и убиваха търговците на роби по всякакъв възможен начин. И роботтърговците създадоха тези тунели като сигурен начин за влизане и излизане от града.

— Както и да е — каза Бърнард с усмивка, — мисля, че сега този проблем е решен веднъж завинаги.

Амара издаде истеричен смях.

— Мисля, че да.

Бърнард кимна надолу към тунела.

— Все пак мирише неприятно. Къде води?

— Аукционната къща, на западния градски площад. Намира се на по-малко от петстотин ярда от цитаделата.

— Отлично — отговори Бърнард.

Погледът му отново се върна към нея.

— Как си?

Амара помисли, че въпросът е само проява на загриженост пред лицето на ужаса, който видяха, и всичко в гърдите ѝ се сви. Беше толкова уморена.

Болеше я цялото тяло, всяка става. Чувстваше глад, слабост, а постоянният страх от такава продължителност започна да губи своята острота и постепенно да се превръща във вцепенение и безразличие.

Това напомняне за свят, в който има нежност и доброта, за време, когато те спокойно биха могли да водят разговор, или да спят един до друг, или да правят любов, избухна в ужасно ярък, опасен огън вътре в нея.

Тя се отвърна от него и отговори с треперещ глас:

— Аз... не мога. Засега не. Все още не сме си свършили работата.

Бърнард я прегърна през раменете и каза с уверен, спокоен глас:

— Всичко е наред, любима. Нека се съсредоточим върху главното. Трябва да решим... легни!

За миг Амата замръзна от изненада и Бърнард я принуди да падне на колене. Тя загуби равновесие и щеше да падне на хълбок, ако той не я беше хванал.

Подчинявайки се на жеста му, тя прекъсна защитното заклинание и веднага бяха залети от звуци, които отдавна щяха да привлекат вниманието им, ако него го нямаше.

В тунела отекваха стъпки и разногласно ехо.

Някой, може би същият, когото самите те преследваха, беше в този тунел заедно с тях, докато те се бяха притаили в тесния коридор като истински глупаци.

Никакви фурии няма да ги спасят, ако някой от привържениците на ворда физически се натъкне на тях.

Гласовете се усилваха. Тунелът правеше речта напълно неразбираема, но тонът ѝ не оставяше никакво съмнение — имаше ожесточен спор.

После две тъмни фигури, осветени отзад от приглушена вълшебна лампа, излязоха от страничен тунел и свърнаха в друг тунел, водещ навътре в смрадливите дълбини, към аукционната къща, далеч от Амара и Бърнард.

Тя се спогледа със съпруга си. После двамата се изправиха на крака и се запромъкваха след отдалечаващите се фигури.

Само след няколко ярда тунелът се разшири и стана значително по-висок, а формата му — много по-правилна, с лек наклон в посока към града. Положението им беше благоприятно. Не им беше проблем да се движат по-бързо, отколкото през деня, а краката им, отдавна свикнали да пристъпват безшумно, не издаваха по камъните по-голям шум, отколкото при ходене по мека земя. Амара усети яростен прилив на възбуда, която се разнесе по крайниците ѝ и накара умората да изчезне, и сложи ръка на дръжката на меча си. Искаше да накаже тези мъже, които и да бяха, за това, че се бяха обърнали срещу себеподобните си, да се разправи с тях възможно най-безмилостно и ефективно. Искаше да отвърне на ужаса, който бе обхванал долината и донесе толкова много болка и разруха на холтърите, живеещи в нея.

Но отмъщението нямаше да върне никого обратно. Ако даде воля на чувствата си, това няма да помогне на Първия лорд да спре ворда. Независимо, че го чувстваше правилно. Тя трябваше да е студена, рационална, точно както винаги я беше учил Фиделиас. Или поне се опита да я научи. Враните да изкълват предателските му очи.

Тя бавно прибра ръката си от меча. Все още имаше задача за изпълнение.

— ... и вие знаете какво ще каже тя, когато се върнем — изръмжа мъжки глас от групата пред тях. Бяха се приближили

достатъчно, за да разбират разговора им. — Че трябваше да ги върнем всички тук, за да бъдат обработени.

— Враните да я вземат тази благородна кучка — изръмжа друг мъж. — Тя каза, че трябва да разберем какво предвиждат курсорите. Не каза нищо за вербуването им.

Гласът на първия мъж стана жалък, съчетавайки еднакво количество разочарование и безпокойство.

— Бихте ли могли да му обясните? Преди всички да ни убият за некомпетентност?

Отговори му познат женски глас, въпреки че Амара не можа веднага да го разпознае поради ехото в тунела:

— За мен е без значение. Той ще убие и двама ви. Аз имам да му предложа нещо друго.

— Курва — изплю вторият мъж.

— Човек може да се оттегли от блудството — спокойно отговори жената, — а идиотизмът е за цял живот, който във вашия случай ще продължи около тридесет минути.

— Тогава може би просто трябва да се насладя на времето, което ми остава — каза мъжът със заплашителен тон. Чу се рязък звук от шамар, последван от драскане на крака и звук на разкъсване на плат.

— Раниус! — извика първият мъж, гласът му беше висок и уплашен.

— Тя е просто курва — изръмжа Раниус, — която трябва да бъде поставена на мястото си. И твоят ред ще дойде, но първо аз...

Чу се звук на счупване на кост, последван от глух стон.

— Врани! — изпищя първият мъж във фалцет.

— Съдейки по всичко, той приключи, Фалко — каза жената изненадващо спокойно и учтиво. — Твой ред ли е?

— Не! Не, не, не, чуй ме — с треперещ глас изстреля Фалко. — Никога не съм имал проблем с теб, нали? Никога не съм те докосвал. Никога не съм ти казал и дума, докато... разпитвахте затворниците.

Отговорът ѝ беше пропит с презрение.

— Тези хора умряха в името на Алера. Най-малкото, което можеш да направиш, е да наричаш нещата с истинските им имена. Ние с Раниус не ги разпитвахме, Фалко. Измъчвахме ги до смърт. А ти стоя настрана. Врани, ти си просто жалък.

— Просто искам да живея!

— Всички умират, Фалко. Вкопчвай се в живота, колкото си искаш, но в крайна сметка ще свършиш като Раниус, независимо какво правиш.

— Не трябваше да ги убиваш — каза Фалко. — Не трябваше да ги убиваш. Той ще побеснее.

— Те умряха в агония — отговори жената. — Но това беше по-чиста смърт от тази, която биха получили, ако ги бяхме върнали обратно. И по-чиста от тази, която очаква нас.

— Защо не спря Раниус?! — изстена Фалко. — Можеше да го спреш. Знаеше какво ще се случи с нас, когато му кажем за курсорите. Ти си умна. Знаеше...

Гласът на Фалко прекъсна, заменен от напрегната тишина.

— Имаш още половин час — каза жената с равен тон. — Би искал да си мълчиш сега.

— Направи го нарочно — изтърси Фалко. — Искаше курсорите да умрат. За да не могат да говорят. Ти го предаваш.

Той въздъхна рязко и ужасено повтори:

— Ти го предаваш!

Чу се тиха въздишка.

— Враните да те вземат, Фалко...

— Ти го излъга — продължи Фалко със смаян глас. — Как, кървави врани, успя да го излъжеш?

— Лесно е да излъжеш — тихо отговори жената. — Да накараш хората да повярват в това, в което искаш да повярват, е много по-трудно. Помага, ако успееш да ги разсееш с нещо.

— Врани — изстена Фалко. — Имаш ли представа какво ще ни се случи, когато разбере?

Гласът на жената беше спокоен, дори съчувствен, и Амара най-накрая осъзна на кого принадлежи.

— Той няма да разбере.

— Грещиш! — възрази Фалко. — Те ще разберат. Те винаги разбират. Не искам да бъда изкормен и напълнен с тези неща!

— Това няма да се случи — каза тя.

В гласа на Фалко отново прозвучаха панически нотки.

— Махни се от мен!

Чуха се стъпките на бягащ човек. А после и свистене във въздуха, очевидно някой беше хвърлил нож, реши Амара.

Фалко издаде агонизиращ писък, препъна се и падна. Последва звук от бързи, леки стъпки, след това и приглушена въздишка.

Амара бавно се придвижи напред, докато не видя ясно жената.

Тя определено не беше красавица, но имаше чисти, привлекателни черти на лицето. Не беше висока, но осанката ѝ беше много уверена, а движенията — бързи и прецизни, създавайки усещане за абсолютен професионализъм. Беше облечена в кожени панталони за летене и тъмна блуза. Последната беше копринена и разкъсана, разкривайки гладка кожа. Очите бяха с цвета на земята след дъжд. На лицето си имаше пръски кръв.

Тялото на едър мъж лежеше на пода на тунела, главата му беше извита под неестествен ъгъл, езикът му висеше от устата. Беше Раниус. Втори мъж лежеше проснат в краката ѝ. Технически той все още беше жив, но струята кръв, която бликаше от прерязаното му гърло в локва на пода на тунела, бавно се забавяше. Малък нож за хвърляне стърчеше забит до дръжката точно в центъра на задната част на коляното му.

Жената прилекна над него и бавно го погали по косата.

— Съжалявам, Фалко — каза тя тихо. — Не мога да позволя да ме предадеш. Съжалявам, че трябваше да се страхуваш толкова дълго. Но всъщност животът ти приключи още преди седмици.

Мъжът на пода издаде тих стон, който се превърна в хриптене. Накрая и този звук прекъсна с ужасяваща окончателност.

Жената наведе глава за миг, отдръпна ръката си от косата на мъжа и каза нещо като погребална реч.

— Да си страхливец не е най-лошото нещо, което може да ти се случи. Аз ти направих услуга.

След това избърса кръвта от ножа в ръката си в дрехите му. По същия начин издърпа ножа за хвърляне от крака на трупа и го почисти. После бързо се изправи, след което замръзна.

Амара не помръдна и не издаде звук, но жената хвана ножа поудобно и се обърна с лице към тунела, към нея. Леко присви колене и протегна ръката с ножа, готова да го хвърли всеки момент. Очите ѝ бяха присвити, търсеха надолу и нагоре по тунела, главата ѝ леко се наклони с едното ухо малко по-напред, ноздрите ѝ се разшириха в търсене на миризми.

Амара дори леко се забавляваше. Във всеки друг тунел, който не водеше към робските кошари, нейната миризма, съвсем не очарователна след седмици полева работа, със сигурност щеше да я издаде.

Тя сложи ръка на гърдите на мъжа си, за да го предупреди да не мърда, и направи две крачки напред, нарочно стъпвайки шумно по камъка и постепенно премахвайки воала.

Жената замръзна за миг, след което очите ѝ се разшириха от изненада.

— Графиня Амара?

— Здравей, Рук — тихо каза Амара.

Тя пристъпи напред, вдигна празни ръце и застана лице в лице с бившия шеф на Кървавите врани на покойния Върховен лорд Калар, предводителката на личните му убийци.

Дезертирането на Рук и последвалото сътрудничество с короната бяха една от основните причини за падането на Калар.

Но какво правеше тя тук?

След малко Амара попита.

— Ще хвърлиш ли този нож?

Рук веднага свали ножа и бавно се изправи от приклепналата си стойка, правейки дълго, равномерно издишване. После тя скри оръжието и погледна встрани.

— Не говори с мен.

— Всичко е наред — бавно каза Амара. — Аз съм курсор. Разбирам какво направи. Знаем, че не ти си врагът.

Рук издаде нисък, горчив, хриптящ звук, който можеше да се интерпретира като смях. След това вдигна брадичка, все още без да поглежда Амара, и дръпна яката на скъсаната блуза, оголвайки шията си.

Там блестеше обикновена стоманена лента, добре познато устройство за роби.

Яка за подчинение.

— Тук грешите, графиньо — тихо каза Рук. — Аз съм.

ГЛАВА 28

Исана се срещна с племенните вождове на ледените два дни по-късно, на същото място, където бе разговаряла с Големи рамене.

— Това е нелепо — каза лейди Плацида, крачейки напред-назад по падналия сняг. Беше се стушила под няколко наметала и трепереше. — Наистина, Исана. Не мислите ли, че за толкова векове все някой щеше да забележи, ако ледените притежават уменията да призовават вода?

— Не позволявайте на студа да ви кара да треперите — каза Исана, опитвайки се да следва собствения си съвет.

Малко водно призоваване беше достатъчно, за да поддържа кръвта да тече непрекъснато по крайниците и да омекоти студа, така че снегът и ледът вече да не са толкова изгарящо студени за плътта. В съчетание с добро наметало това беше достатъчно, за да се почувства по-комфортно, но само малко. Тя се съмняваше, че на Ария някога ѝ се е налагало да практикува тази комбинация от техники и въпреки че нейните умения почти сигурно бяха по-големи от тези на Исана, Върховната лейди беше тази, която беше принудена да крачи напред-назад.

— Това е проста част от п-п-полевата магия — отвърна Ария, треперейки. Няколко къдрици червена коса бяха изскочили изпод зелената ѝ качулка и танцуваха около лицето ѝ на студения северен вятър. — Толкова проста, че всеки легионер от Северните легиони може да я овладее. И призователи с вашата сила ще разпознаят използването ѝ от разстояние пет фута. Искате да кажете, че ледените не само имат фурии, но и ги управляват не по-лошо от алеранците?

— Не вярвам, че някой, който използва огнена магия, за да се стопли, е в състояние да мисли много ясно, когато ледените са наблизко — каза Исана спокойно. — Предполагам, че има някакъв непредвиден страничен ефект, който е причината толкова лесно да бъдете провокирана на първата ни среща.

Ария поклати глава.

— Мисля, че преувеличавате факта, че...

— Че едва не нападнахте Дорога, съюзник, който беше там, за да ни помогне и защити? — меко я прекъсна Исана. — Бях там, Ария. Усетих го във вас. Това изобщо не беше характерно за вас.

Върховната лейди сви устни, намръщена.

— Ледените още не са пристигнали.

— Не, тук са — спокойно се намеси Арарис. — Просто още ние не го знаем.

Ария вдигна ръка в знак, че отстъпва.

— Тогава защо не се случва постоянно? Защо само когато ледените са наблизо?

Исана поклати глава.

— Не знам. Може би има някакъв резонанс със собствените им емоции. Те изглежда могат да ги проектират един към друг по някакъв начин. Може би усещаме част от реакцията им към нас.

— Значи сега казвате, че те са и огнени призователи? — попита Ария, но очите ѝ бяха замислени.

— Казвам само, че би било по-умно да не мислим, че знаем всичко — каза Исана с равен тон.

Ария поклати глава и погледна Арарис.

— Какво мислите?

Арарис сви рамене.

— От строго логическа гледна точка е възможно. Ледените следват най-силните бури от север, така че се сблъскват с легионерите в най-студеното време. Това води до извода, че почти всеки би използвал затоплящи магии.

— И никой не е обърнал внимание на страничния ефект — каза Исана. — В края на краищата няма нищо странно в това да проявяваш гняв към враг на Алера.

Ария поклати глава.

— Векове на конфликт заради някакъв хипотетичен страничен ефект от призоваване на фурии?

— Достатъчни са и няколко минути в неподходящо време — вметна коментар Дорога от няколко ярда.

Всички се обърнаха, за да погледнат варварина, който стоеше до огромния си гаргант, подпрян на дървоподобния му крак.

— Първите впечатления са важни — продължи Дорога. — Ледените не са като вас. Това ви кара да се изнервяте.

Арарис промърмори:

— Лоша първа среща. Пламнала е ярост. Имало е битка. После още сблъсъци и още битки.

— Продължава достатъчно дълго, вие го наричате война — каза Дорога и кимна.

Лейди Плацида замълча за момент. После каза:

— Не може да е толкова просто.

— Разбира се, че не — каза Исана, — но дори едно малко камъче може да породи лавина.

— Триста години — каза Дорога, ритайки безцелно снега. — Не заради територия. Не и заради ловни полета. Никой нищо не печели. Вие просто се убивате.

Ария за момент се замисли и сви рамене.

— Наистина изглежда малко ирационално, предполагам. Но след всички тези убийства, всички смъртни случаи... то само се подхранва.

Маратът измърмори:

— Мисля, че преди малко чух някой да казва нещо за лавина. Но може би съм си представял точно това.

Ария раздражено вдигна вежди към варварина.

Дорога се усмихна.

Ария въздъхна, поклати глава и скръсти ръце по-плътено на гърдите си.

— Нямах много високо мнение за нас, нали, Дорога?

Варваринът сви рамене.

— Харесвам тези, с които говоря. Но като цяло можете да бъдете доста глупави.

Ария слабо се усмихна на варварина.

— Например?

Вождът на маратите сви устни, докато обмисляше отговора си.

— Готов съм да се обзаложа, че на вашия народ никога не му е хрумвало, че всъщност всичко е наобратно.

— Наобратно? — повтори лейди Плацида.

Дорога кимна.

— Наобратно. Ледените хора не следват бурите, когато атакуват, ваша светлост — той погледна рязко Ария, когато особено студен

порив на вятъра вдигна малка, ослепителна снежна завеса.

— Бурите — извика той — следват тях!

Снегът попречи на Исана да види лицето на Ария, но тя ясно усети проблясък на изненада — и загриженост — който внезапно проникна в емоциите на жената.

Вятърът замръзна и внезапно девет ледени ги заобиколиха в разреден кръг.

Веднага Исана усети, че раменете на Арис и Ария я докосват, образувайки триъгълник.

Арарис не излъчваше нищо — нито напрежение, нито притеснение, нито страх. Тя усещаше само твърдата увереност и откъснатостта на майстора на магията на метала, съчетана с неговите фурии, игнориращ всички емоции и дискомфорт, за да бъде готов за всяка заплаха.

Това чувство ободри Исана, даде ѝ самочувствието, от което отчаяно се нуждаеше, и тя успя да огледа по-добре появилите се ледени хора.

Те се отличаваха един от друг, веднага забеляза Исана. За разлика от предишната група с Големи рамене начело, в която всички имаха еднакви оръжия и украшения, тези девет ледени бяха напълно различни един от друг.

Големи рамене също беше тук, навлечен с кожи и с ръчно изработено, но със сигурност не декоративно копие в ръце.

Но леденият до него беше поне фут по-висок и много по-строен, с едва забележим оранжев оттенък на бялата си козина. Въроръжен беше с голяма тояга, направена от нещо, което приличаше на кост от крак на огромно животно, въпреки че Исана нямаше представа какво животно би могло да има бедро, дълго шест и половина фута. В козината около главата му бяха вплетени морски раковинки, в които бяха пробити дупки, за да се превърнат в мъниста.

Леденият от другата страна на Големи рамене беше по-нисък от Исана и три-четири пъти по-дебел от нея. Носеше наметало и нагръдник, който най-вероятно беше направен от кожа на акула. В ръката си държеше голям харпун от нещо, приличащо на кост, а на рамото му висеше колчан, пълен с миниатюрни копия на това оръжие.

Уокър издаде нисък тръбен рев, който беше едновременно поздрав и предупреждение, а Дорога кимна на Големи рамене.

— Добро утро.

— Приятелю Дорога — каза Големи рамене.

Той посочи ледения с червеникавата козина и каза:

— Залез.

После посочи ледения с харпуна и каза:

— Червени води.

Дорога кимна на всеки от тях и обясни на Исана:

— Залез е главен вожд в мирно време. Червени води е главен военен вожд.

Исана се намръщи.

— Те имат различни вождове?

— Техните правомощия са разделени на мирни и военни задачи — поправи я Дорога.

Присъствието както на мирния, така и на военния вожд е явление, осъзна Исана. Ледените бяха готови за всякакъв резултат от преговорите.

Това можеше да означава, че не искат да предизвикат в нея мисълта, че не са склонни да се бият, или че, напротив, ще саботират всякакви преговори и ще продължат да се бият. Или може би просто искаха да бъдат искрени.

Исана издиша бавно и свали защитите, които обикновено издигаше, за да се предпази от зашеметяващия поток емоции около себе си. Нуждаеше се от всеки проблясък, който би могъл да ѝ помогне да разбере по-добре ледените.

Едва забележимата, строго контролирана тревога на лейди Плацида се превърна в болезнено драскане по възприятията на Исана, както и фината дълбока загриженост на Дорога за дъщеря му.

Зад нея тя буквално усещаше слабото присъствие на алеранци на Защитната стена, обвити от огнените си фурии, които послушно ги предпазваха от студа.

От стената се излъчваше постоянно, тихо, дългогодишно чувство, което балансираше или вече беше преминало границата между гнева и омразата.

— Младият каза, че сте дошли да говорите за мир — тихо започна Залез на развален, но напълно разбираем алерански.

Исана изненадано вдигна вежди и кимна.

— Вярно е.

Никой от тях не помръдна и не реагира на думите ѝ, но Исана усети прилив на безпокойство и подозрение да преминава по кръга ледени.

Исана си пое дълбоко въздух, докосна китката на Арарис, за да му даде знак да остане на мястото си, и направи крачка напред, опитвайки се да изрази емоциите си възможно най-просто и ясно.

Тя направи крачка към Залез и му протегна ръка.

Последва взрив от недоверие и ярост и Червени води веднага се озова между тях, а невероятно острия връх на неговия харпун се оказа притиснат към бузата ѝ.

Звънна стомана, когато два меча напуснаха ножниците си, и Исана усети прилив на светлина и горещ въздух зад себе си.

— Ария, не! — възкликна Исана с тон, нетърпящ възражения. — Не го прави.

Тя се обърна, спокойно и уверено освобождавайки се от докосването на харпуна на Червени води.

Ария и Арарис стояха гръб в гръб, с оръжия в готовност. Лявата китка на Ария беше повдигната и върху нея, готов да излети при най-малкото движение на ръката, стоеше малък ловен сокол от чисто бял пламък.

— Върховна. Лейди. Плацида — в пълна тишина каза Исана, подчертавайки всяка дума. Гласът ѝ се разнесе по ледения ландшафт и отекна от Защитната стена. — Веднага ще сложите оръжието си на земята и ще махнете фурията си.

Ария вдигна ръка още по-високо, фокусирайки се върху един от най-едрите вождове срещу нея.

— Исана...

С две крачки Исана се озова до Ария и леко я плесна по бузата.

Лейди Пласида се ококори от изненада, загуби равновесие и седна в снега.

— Погледнете ме — твърдо, но спокойно каза Исана.

Ария вече я гледаше с широко отворени очи. Исана си помисли, че никой не е говорил с Върховната лейди по този начин от детството ѝ.

— Ние сме тук с цел да сключим мир, Върховна лейди. Трябва незабавно да прекратите опитите си да превърнете запознаването ми с исканията на опонентите ни в кървава баня.

Тя вдигна брадичка и заповяда:

— Разкарайте. Вашата. Фурия.

Малкият огнен сокол с пукот се превърна в дим.

— Благодаря ви — каза Исана. — А сега сложете меча си на земята.

Ария хвърли бърз поглед към събралите се вождове, изчерви се и се подчини.

— Разбира се, милейди.

— Благодаря ви. Арарис?

Исана се обърна и видя, че мечът на Арарис е забит в снега, а самият той стои с носна кърпа в ръка в готовност.

Той спокойно я притисна към бузата ѝ и каза:

— Кървиш.

Резката на бузата ѝ се превърна в проблясък на болка, когато кърпичката я докосна. Тя потръпна. Не беше очаквала това оръжие да е толкова остро.

— О, благодаря — каза тя, притискайки кърпата към бузата си.

Арарис кимна и се обърна да подаде ръка на лейди Плацида, за да ѝ помогне да се изправи от снега.

Исана се обърна към ледените и отново пристъпи към Залез. После спокойно свали окървавената кърпичка и усети как топла струйка се стича по бузата ѝ. Тя съвсем съзнателно позволи на болката и раздразнението си да се покажат на лицето ѝ и се втренчи в Залез.

По-възрастният вожд насочи поглед към Червени води и Исана изведнъж усети рязък, неприятен прилив на неодобрение. Червени води изпита това чувство върху себе си дори по-силно от Исана. Той леко се олюля от силата на тази емоция и отстъпи назад, за да застане до Големи рамене, излъчвайки леко чувство на гняв. Останалите ледени всичко това явно ги забавляваше.

Току-що при ледените се беше случило нещо подобно на това между нея и Ария, осъзна Исана. Залез току-що беше плеснал Червени води, макар през цялото време да не бяха казали нито дума. И почти не помръднаха.

Интуитивно Исана свали наметалото си и разпери ръце, за да покаже, че не е въоръжена. Залез я изучи за момент, после кимна и подаде кокалената си тояга на Големи рамене. След това ѝ предложи огромната си космата ноктеста ръка.

Исана без колебание сложи ръката си върху нея, точно както би изразила доверието си към друг призовател на вода. Каквото и чувство на емпатия да използваша ледените, каквато и да беше природата му, то беше също толкова впечатляващо, колкото и нейното, макар и напълно различно. Не се страхуваше, че Залез ще ѝ навреди. Нивото на емоционален контрол, което беше демонстрирал, когато изрази недоволството си от Червени води, беше смиряващо.

Огромната му ръка нежно стисна нейната, без ноктите да докоснат кожата ѝ. Леденият я погледна безстрастно.

— Тук съм, за да постигна мир между нашите народи — каза Исана, оставяйки чувствата ѝ да се стичат през дланта ѝ в Залез. Тя едва не се усмихна.

Напълно вероятно беше алеранската самоувереност, за която я предупреди Дорога, отново да изиграе жестока шега. Имаше ли основание да мисли, че ще успее да скрие емоциите си от ледения?

Залез въздъхна и наведе глава. Вълна от емоции блъсна Исана и всичките му чувства бяха толкова реални за нея, сякаш бяха нейни собствени: скръб, чувство за загуба и съжаление, които само се засилваха с годините.

Но заедно с тези емоции той излъчваше възторг, облекчение и мъничка, но болезнено ясна искрица надежда.

— Най-накрая — каза той на глас — вашите хора изпратиха мирен вожд.

Сълзи се търкулнаха от очите на Исана, причинявайки ѝ болка в мястото на порязаната буза. Тя безмълвно кимна.

— Няма да е лесно — каза ѝ Залез. — Твърде много...

Вълна от гняв я обля, макар че Залез го държеше под контрол.

Мекото ръкостискане дори не трепна.

— Твърде много...

В него избухна ново чувство — подозрение, дори повече — очакване на предателство.

— Да — тихо каза Исана. — Но е необходимо.

— Заради врага, който ви е нападнал — спокойно каза Залез. — Ние знаем.

Исана го изгледа изненадано.

— Вие... вие знаете?

Той кимна.

— През последните три години бойни действия очаквахме, че врагът ще отслаби вашите сили на юг. Надявахме се, че това ще ви принуди да отзовете защитниците на Стената на юг, за да се бият за земите, които ви осигуряват храна, вие ще си тръгнете оттук и ще ни оставите на мира.

И изведнъж Исана осъзна смисъла на нападенията от последните години и защо зимните виелици и атаките на ордите ледени се случваха в определени моменти, приковавайки северните легиони към Стената.

Доколкото тя знаеше, мнозина подозираха съюз между ледените и канимите — но нямаше случайности или зловещи заговори. Всичко беше част от внимателно обмислена стратегия.

— Този враг се промени — каза Исана. — Това не го знаете.

— Този враг или друг — свивайки рамене, каза Залез. — За нас това няма голямо значение.

Дорога се намеси за първи път в разговора им.

— А би трябвало. Вслушайте се в думите й.

— Врагът, който се изправя срещу нас сега, не е нация. Не се интересува от земи или власт. Тук е единствено за да унищожи всичко, което не е част от него самия. Нападна ни без предупреждение, без колебание, без милост. Не преговаря. Убива наред невинни и воини — и така ще бъде с всеки, когото срещне по пътя си и не е ворд.

Залез я погледна за момент. После каза:

— До днес бих казал, че вашите хора се държат по същия начин. Мнозина ще го кажат и сега.

— Името на врага е ворд. И когато той приключи с нас, ще дойде ред на вас и вашият народ.

Залез погледна Дорога.

Маратът кимна.

— И на моя. Алеранците накараха вашите племена да оставят настрана раздорите помежду си. Те бяха по-голям враг. Сега идва друг враг, който ще ни унищожи, ако не оставим настрана различията си.

Дорога се облегна на тоягата си и заговори напрегнато:

— Трябва да им позволите да се оттеглят с мир. Да позволите на защитниците на Стената да отидат на юг, за да се сражават с нашия общ враг. И да не закачате хората им тук.

Залез за известно време съсредоточено гледаше Дорога.

— И какво реши твоят народ?

— Да оставят алеранците да се бият — каза Дорога. — Моите хора не могат да победят ворда — не и сега. Той е твърде силен и многоброен. Знаете, че моите хора не обичат алеранците. Но няма да ги нападнем, докато вордът е навсякъде.

Червени води гневно каза:

— Значи трябва да оставим техните воители да напуснат, но да не прогонваме хората им от тези земи? И когато битката приключи, техните воители ще се върнат ли и отново ще вдигнат оръжие срещу нас?

Залез въздъхна. Погледна от Червени води към Исана.

— Той зададе въпрос.

Исана се намръщи и погледна Червени води, търсейки правилните думи.

Арарис пристъпи до нея, леко се поклони на Залез, после и на Червени води.

— Моите хора имат една поговорка — каза той. — По-добре враг, който познаваш, отколкото враг, който не познаваш.

Червени води за миг се втренчи в Арарис. Тогава Големи рамене избухна в лаещ смях, който поразително приличаше на човешки. После смехът беше подет от всички ледени в кръга, докато накрая Червени води не поклати глава и твърдото му поведение малко се смекчи.

— Нашите воители също имат подобна поговорка — каза Червени води.

Той кимна към капките кръв, замръзнали в алени кристали на върха на харпуна му.

— Но това, което казват мирните вождове, невинаги е това, което правят военните вождове. Нека видим вашите воители да си тръгват. Тогава ще говорим отново за мир.

— Антилус и Фригия никога няма да се съгласят с това — измърмори лейди Плацида. — Никога.

— Идвате при нас с молба за мир — каза Червени води. — Но не предлагате нищо в замяна.

Исана срещна погледа на Червени води.

— Мисля, че мирът не е подарък, който може да се подари. Той може само да се разменя между две страни.

Отчетлив импулс на одобрение дойде от Залез.

Червени води му отговори с вълна от тъга и предпазливост.

Залез въздъхна и кимна. Той се обърна към Исана и измърмори:

— Както казах и преди. Няма да е лесно.

— Твърде много гняв — каза Исана. — Твърде много кръв.

— И от двете страни — съгласи се Залез.

„Той е прав“ — помисли си Исана. Разбира се, лорд Антилус не беше готов да приеме възможността за мир. Най-много, което той смяташе за възможно, беше да дезорганизира ледените и да ги разклати достатъчно, за да изпрати един легион на юг.

Настойчива, жужаща враждебност откъм Защитната стена облъхна чувствата ѝ. В Исана се надигна внезапно, ужасно подозрение, и всички ледени в кръга около нея изведнъж застанаха нащрек.

— Лейди Плацида — каза тя тихо. — Можете ли да ми кажете дали над нас има някакви рицари Аери?

Ария изви веждите си с цвят на светла мед. После кимна, затвори очи и вдигна лице към снежното небе. Миг по-късно тя рязко си пое дъх.

— Фурии. Повече от сто. Всички рицари Аери под командването на Антилус. Но защо...

Изведнъж тя широко отвори очи, оглеждайки събралите се вождове на ледените.

— Залез — каза Исана, — трябва да тръгвате. Вие и вашите хора сте в опасност.

— Защо?

— Защото това, което казват мирните вождове, невинаги е това, което правят военните вождове.

Изведнъж отгоре се раздаде гръм.

Червени води изръмжа и направи бърз, рязък жест. Вождовете се събраха около него и Залез. Големи рамене мълчаливо върна костената тояга на Залез.

Залез погледна Исана и изпрати вълна от съжаление. После стисна оръжието в ръце, обърна се и започна да си проправя път през снега, другите вождове го последваха, а вятърът отново се усили.

— Твърде късно — изсъска Ария.

Гърмът се затъркаля по-силно, облаците се завихриха в широк кръг и се разделиха, разкривайки пръстен от рицари Аери горе — малки черни фигурки на фона на сивите облаци, с кръг от синьо небе далеч над тях. Мълния запрескача от облак на облак и се събра в широк кръг, танцувайки между рицарите като спиците на огромно колело. Исана усети как енергията се натрупва, докато мълнията се готви да се стовари върху оттеглящите се вождове.

Ария изруга под нос и се изстреля нагоре, вятърът изрева, докато я издигаше в небесата — но в същото време мълнията заслепи погледа на Исана и удари в земята на няколко ярда зад вождовете на ледените. Колелото на рицарите горе се измести и мълнията започна да прогаря пътя си до ледените, прокопавайки огромна бразда в земята, докато се местеше.

Исана гледаше с ужас, безпомощна и яростна, отчаяно търсеца в съзнанието си някакво решение. Но там нямаше нищо за ледените. Думите и добрите намерения означаваха по-малко от нищо в тази сурова земя от каменни стени и стоманени мъже, покрити с лед и...

Сняг.

Исана свали ръкавицата си и пхна ръка в снега, призовавайки Рил. Все пак снегът беше вода. А по време на отчаяната битка в морето миналата година тя установи, че е способна на много повече, отколкото някога е вярвала. В холта никога не е имало причина, която да изисква способностите ѝ до краен предел, освен при лечение — и тя никога не се беше проваляла. Когато се нуждаеше от наводнение, за да спаси живота на Тави, тя сама го призова, макар по това време да вярваше, че това е просто резултат от познанството ѝ с местните фурии.

Но в океана тя осъзна нещо друго. Границите, които беше познавала досега, никога не са ѝ били налагани от Алера. Те бяха предположения на собствения ѝ ум. Всички знаеха, че холтърите никога не са били наистина силни, дори в диви места като Калдерон, и тя остави това несъзнателно предположение да формира нейното самовъзприемане. Но там, потънала в безграничното необятно море, тя беше открила, че е способна на много повече, отколкото някога бе вярвала.

Снегът беше вода. Защо да не му заповяда като на всяка друга вълна?

Тя беше Първата лейди на Алера, Велики фурии, и няма да позволи това да се случи.

Исана изкрещя и безкрайното снежно поле около ледените се издигна като живо море, откликвайки на нейната решителност и воля. Тя вдигна ръка, усещайки призрачното напрежение около раменете си, когато снегът се издигна около ледените и се натрупа в огромна могила зад тях. Мълнията се вряза в това снежно море, бълвайки огромни вълни пара, а топлината ѝ се удави, преди да може да навреди.

Исана го усети, когато небето над тях внезапно се промени, мълнии се стичаха от целия хоризонт, от всички посоки, за да се концентрират във въртящото се око на вихъра отгоре, Цветът му се промени от синьо-бял на ярко златисто зелен. Блясъците на мълниите се сгъстиха и засилиха и Исана усети прилив на енергия зад тези мълнии, сякаш някой огромен беше вложил и своята сила в удара.

— Антилус — изпъшка тя.

Тежестта върху нея притисна гърдите ѝ и я принуди да падне на едно коляно — но тя не отстъпи.

Тя отново изкрещя и вдигна ръка — и снегът, парата и ледът, които продължаваха да прикриват отстъпващите ледени, се събраха и оформиха огромен огледален образ на пръстите ѝ, след което ръката ѝ се вдигна в жест на предизвикателно отричане.

Безкрайният студ на севера се сблъска с огъня на южното небе и от стълкновението избухна пара, която започна да се разпространява навсякъде, скривайки всичко от поглед.

— Исана! — чу тя Арарис да вика. — Исана!

Той я разтърси за раменете и тя учудено го погледна.

Не знаеше колко дълго е поддържала защитата срещу ударите на Рокус Антилус, но вече не виждаше рицарите Аери. Гласът на Арарис звучеше странно далечен.

— Исана! — отново я извика Арарис. — Всичко е наред. Ледените си отидоха! В безопасност са!

Тя отпусна ръце и чу зад себе си ужасяващо силен тътен. Обърна се и видя през парата, че финият рохкав сняг се вихри в огромен облак, сякаш вдигнат от внезапна лавина.

Дорога дълго време внимателно гледаше парата и утаяващия се сняг, и мълчеше. После преценяващо погледна Исана.

— Ако някога отново реша да нападна Калдерон — каза той, — ще е през лятото.

Исана го погледна уморено и каза:

— Тогава ще се погрижа никога повече да не получаваш онези пайове с месо, които толкова много харесваш. Никога.

Дорога я дари с убийствен поглед, изсумтя и каза на Уокър:

— Алеранците никога не се бият честно.

— Помогни ми да стана — каза Исана на Арарис. — Той идва.

Арарис веднага се приближи до нея.

— Кой?

— Просто стой до мен — каза тя. Тя улови погледа му. — И ми вярвай.

Арарис вдигна вежди, но ѝ помогна да се изправи. После, вместо да отговори, той се наведе и я целуна.

След известно време се отдръпна от нея и каза:

— Докато съм жив. Винаги.

Тя намери ръката му и много силно я стисна.

Секунди по-късно вятърът изрева и две фигури рязко паднаха през мъглата и праха. Рокус Антилус се приземи тежко, вдигайки облак снежен прах. Лейди Плацида се отпусна до него и веднага сложи длан на ръката му, сякаш се опитваше да го удържи.

— Рокус — каза Ария. — Враните да те вземат, Рокус, почакай!

Облеченият в тежка броня Върховен лорд се отърси от ръката ѝ и гордо тръгна към Исана.

— Ти, малка идиотко! — изръмжа той. — Това беше нашият шанс да ги изтласкаме назад, да ги накараме да се реорганизируют достатъчно дълго, за да можем да изпратим някакво подкрепление на юг! Какво си мислиш, че правиш тук, ти, своеволна...

Когато той се приближи, Исана отстъпи назад и хладнокръвно му удари плесница. Със сила.

Главата на Рокус отлетя настрани, а когато той отново я погледна, долната му устна беше сцепена в един от зъбите му и леко кървеше. Изненадата в очите му започна да отстъпва място на още по-силен гняв.

— Рокус Антилус — каза Исана, докато той идваше на себе си. — Обвинявам ви в малодушие и коварство срещу авторитета на

Първия лорд и честта на Империята. И тук, пред тези свидетели, официално ви предизвиквам на юрис макто.

Тя си пое дълбоко дъх.

— И нека враните пируват с несправедливия.

ГЛАВА 29

Макар военният опит на Ерен като офицер от легионите да беше малък, все пак беше достатъчен, за да знае, че отстъплението от Церес не е минало добре. Очуканите легиони едва успяваха да надбягат преследващите ги ворди, въпреки предимството на пътищата, създадени от фурии. Вордът просто числено ги превъзхождаше много. При нужда човек можеше да крачи в продължение на часове или дори на дни, но рано или късно трябваше да спи, докато вордът просто продължаваше да приижда.

Въпреки че легионите правеха всичко по силите си, за да евакуират цивилните по пътя, те не можеха да помогнат на всички. Вордът се беше разпространил навсякъде и Ерен не искаше да мисли какво ще се случи с бедните хора, които оставаха зад тях всеки път, когато те прерязваха пътя, прекъсвайки всяка възможност за бягство на бедните холтъри, които бягаха към надеждата за безопасност, която пътят предлагаше.

Ерен крачеше по коридора пред стаята на Първия лорд в апартамент в хан в град... Ерен не беше сигурен кой точно. Увартон беше паднал, когато легионите бяха взели една нощ почивка. Вордските рицари ги бяха настигнали и бяха започнали да пускат взимачи зад градските стени. Ерен още го преследваха кошмари за четиринадесетгодишното момиче, взето от ворда, което бе видял да откъсва тежката дървена ритла на един фургон и да избива с нея половин дузина легионери, преди да бъде посечено. Това се случи, след като преди това то беше подпалило половин дузина сгради с обикновена свещ. Други бяха видели и по-лошо и големият хаос, посят от взимачите, принуди легионите да напуснат града, преди вордът да ги настигне.

След Увартон беше... Марсфорд, където той смяташе, че вордът е отровил кладенците, след това Берос, където вордът вдигна достатъчно вятър заедно със студ, така че легионите загубиха една трета от състава си поради измръзване, след това Вадронус, където...

Където вордът ги накара отново да отстъпват. И отново. Той спеше на пресекулки, половин час тук, половин час там, за последните... колкото са там дни. Не беше сигурен. А Първият лорд — още по-малко, поради което беше загубил съзнание.

Вратата на стаята на Гай се отвори и се появи лечителят Сиреус. Като личен лекар на Първия лорд, слаб, със сива коса, Сиреус беше доста известен в столицата — до която оттук имаше по-малко от един ден път. Сиреус размени кимвания с гвардейците при вратата и се обърна към Ерен.

— Сър Ерен — каза Сиреус. Имаше дълго, тъжно лице и много дълбок и звучен глас. — Мога ли да поговоря с вас насаме, моля?

Той отведе лекаря до края на коридора и тихо попита:

— Как е той?

— Умира — с равен глас каза Сиреус. — Успях да го стабилизирам, но трябва да яде и да си почива редовно, в противен случай няма да издържи дори седмица.

— А ако го прави? — каза Ерен.

— Седмици — отговори Сиреус. — Месеци, ако има късмет. Той използва фурии, за да игнорира болката и да се подсили, иначе би знаел точно колко лошо е състоянието му.

— Не можете ли да направите нещо? — попита Ерен.

Сиреус го погледна, след което въздъхна.

— Работя върху него от много години и няма значение какво е успял да направи за себе си. Въпреки че умело владее водната магия като мен, той няма медицинско образование. Органите му просто се разпадат. Най-очевидният симптом са белите дробове: той имаше пневмония преди няколко години и оттогава не са се оправили. Далакът му, черният му дроб, панкреасът, един от бъбреците, всички те също се разпадат.

Ерен наведе глава.

— Съжалявам — каза Сиреус. — Той е забележителен човек.

Ерен кимна.

— Казахте ли му всичко това?

— Разбира се. Но той настоява, че има отговорности. Дори и те да го убият.

— Виждали ли сте какво става там, сър? — попита Ерен.

Лицето на Сиреус стана още по-мрачно.

— Имам впечатлението, че ще се наложи.

Ерен кимна.

— Така изглежда.

— Светът може да бъде много неприятно място. Винаги трябва да сме готови за това, синко.

Той потупа Ерен по рамото.

— Успех, сър Ерен. Ще бъда наблизко.

— Благодаря — тихо отвърна Ерен.

Той се обърна, за да погледне през прозореца на хана, докато лекарят се оттегляше.

Отстъплението изглежда беше на мода.

От стаята на Първия лорд се чу приглушен глас и стражът отвори вратата.

Гай излезе, чист след лечебната вана и облечен в нови дрехи. Движенията му бяха енергични и стремителни, но Ерен имаше чувството, че вижда слабостта под спокойния външен вид.

— Сър — каза Ерен, когато Гай приближи до него. — Трябва да сте в леглото.

Гай го изучава известно време.

— Да, за мен ще е по-добре. Но за Алера — не.

Ерен отново склони глава.

— Да, сър. Но поне трябва да ядете.

— Няма време за това, курсор. Искам да събереш най-новите разузнавателни доклади и...

— Не — твърдо каза Ерен. — Сър.

Двамата гвардейци се спогледаха.

Гай вдигна вежди.

— Моля?

— Не, сър — повтори Ерен. Той разкрачи леко крака и погледна към Първия лорд.

— Не и докато не хапнете нещо.

По стълбите затропаха ботуши и се появи капитан Майлс от Легиона на короната. Той беше набит мъж със среден ръст и телосложение, простата му стоманена броня беше вдлъбната и назъбена от удари, на хълбока му висеше прост, удобен и доста използван меч.

По пътя той оцени ситуацията в коридора, спря и рязко отдаде чест на Гай.

— Сър — каза Майлс, — отбранителните позиции са готови и Легионът на короната е на ваше разположение.

— Радвам се да ви видя, капитане — каза Гай, без да откъсва поглед от Ерен.

Той леко се усмихна на младия курсор и съвсем слабо наклони глава така, че Ерен реши, че може и да му се е сторило.

Гай се обърна към Майлс.

— Аз тъкмо се канех да... закуся?

Той погледна към Ерен.

— По-скоро прилича на обяд, сър — подсказа Ерен.

— Да обядвам — твърдо каза Гай, кимайки.

— Присъединете се към мен и ще обсъдим защитата.

— Да, сър — потвърди Майлс.

Ерен се поклони леко на Гай, когато Първият лорд се върна в покоите си заедно с капитан Майлс. След това отиде да се погрижи да занесат храна в стаята, преди Гай да е променил решението си.

Едва когато направи няколко крачки по стълбите, значението на думите на Гай достигна до него и той осъзна какво се случва. Още от Церес Гай само отстъпваше пред ворда, а през последните няколко дни силите на Алера на практика изобщо не оказваха съпротива. Но Легионът на короната беше единствената най-доверена и боеспособна сила на Гай и със сигурност щеше да присъства във всяка решителна битка с врага. Ако Първият лорд беше изпратил Легиона на короната да подготви Алера Империя, това означаваше, че Гай никога не е възнамерявал да попречи на ворда да достигне столицата на Империята.

Не вордът изтласкваше Гай.

Той го примамваше напред.

Ако отстъплението беше толкова ужасно напрежение за Алера и нейните легиони, то също трябваше да изцеди и ресурсите на ворда. Колкото и диви и смъртоносни да бяха създанията на ворда, те все пак трябваше да се хранят и очевидно кроачът беше тяхната храна. Като ги принуждаваше да останат в постоянно движение и в преследване на алеранските сили, Гай също така ги държеше пред снабдителните им

линии, движейки се много по-бързо, отколкото кроачът можеше да се разраства.

Междувременно Легионът на короната подготвяше самата Алера Империя за битка.

Гай поставяше ворда в най-уязвимото положение, което можеше да му създаде, изтощавайки го с кампанията — само за да се подготви да се обърне срещу него в центъра на своята сила, сърцето на Империята, Алера Империя.

Това беше хазартът на отчаян човек, помисли си Ерен. Ако Гай спечели, щеше да смаже силата на ворда в Империята. Ако загуби, центърът на алеранската търговия, транспорт и правителството на Алера щяха да паднат заедно с него.

Ерен побърза напред, за да донесе на Първия лорд обилна храна.

ГЛАВА 30

Таургите тичаха на изток с тежък тръс, оставяйки миля след миля под раздвоените си копита.

— Все още не разбирам — промърмори Кайтай в ухото на Тави. Тя яздеше зад него на таурга му, прегърнала го през кръста.

Дори носейки двамата, техният таург беше по-малко натоварен от всеки от другите, които носеха по един каним, и водеше групата в отлично настроение — което означаваше, че се опитваше да ги хвърли почти на всяка миля.

— Защо продължаваме да яздим на изток, когато кралицата, която трябва да унищожим, се намира на юг?

Тави се ухили и ѝ извика назад.

— Най-хубавото на този план е, че не трябва да обяснявам нищо на никого.

Тя пъкна ръка под бронята му и силно го ощипа.

— Не ме карай да те наранявам, алеранцо.

Тави се засмя.

— Добре, добре.

Той погледна назад покрай колоната таурги.

— Шуаранските воители ще пресрещнат ворда на юг от нас. Ще заобиколим бойното поле и ще влезем отстрани.

— И ще срещнем по-малка съпротива от страна на ворда — завърши мисълта Кайтай.

— Или намеса от страна на шуаранците — продължи Тави. — Не може да очакваме всеки офицер на бойното поле да знае, че група нарашански каними с алеранци...

— И с марат — намеси се Кайтай.

— И с един марат — съгласи се Тави, — пътуват на специална тайна мисия с одобрението на Ларарл, дори Анаг е тук за разяснение. Ще бъде по-просто и по-бързо, ако ги избягваме.

Тя се намръщи.

— Каж ми нещо.

— Хм?

— Не ти ли се струва странно, че вордът сякаш никога не ни забелязва теб и мен, когато сме покрай тях? Как просто приемат нашето присъствие, освен ако пряко не ги атакуваме?

— Искаш да кажеш, когато се бихме с тях в тунелите под столицата — каза Тави. — Да, мисля, че е много странно.

— А чудил ли си се защо го правят?

— Все по-често през последните няколко дни — отговори той.

— Мисля, че е така, защото ние бяхме отговорни за тяхното събуждане — със сериозен тон каза Кайтай.

— Имаш предвид, когато слязохме след Благословията на нощта — каза Тави с горчивина в гласа. — Нямаше как да знаем какво ще се случи.

— Така е — отговори Кайтай. — Но фактът си остава факт: първата кралица се размърда, след като откраднахме Благословията от сърцето на Восъчното дърво. Тя се появи и се опита да ни убие още същата нощ.

— Докато баща ти не хвърли огромен камък по нея.

Кайтай тихо се засмя.

— Спомням си.

— Във всеки случай не бих казал, че всички ни пренебрегват. Кралицата, с която се бих под Цитаделата, определено ме видя и беше повече от готова да се бие с мен.

Тави замислено прехапа устни.

— Макар че слабо интеллигентните ворди, восъчните паяци, взетите и другите никога не ме нападаха, освен ако аз не ги нападна пръв. Сякаш си мислят, че ние сме едни от тях, докато не се проявим като врагове.

— Предимство, което може да се използва.

— Може би — каза Тави и кимна.

Известно време тя яздеше мълчаливо, след което приглушено каза:

— Страхувам се, чала.

Тави се обърна изненадано.

Тя сви рамене.

— Кой глупак не би се страхувал? Ами ако те загубя? Или ти — мен?

Тя нервно преглътна.

— Смъртта е реална. Тя може да вземе всеки от нас или и двамата. Не искам да мисля как ще живея без теб. Или как ти ще живееш без мен.

Тави въздъхна и се облегна назад. Ръцете на Кайтай се увиха около кръста му.

— Това няма да се случи — каза ѝ той. — Всичко ще е наред.

— Глупчо — нежно го подигра Кайтай. — Няма как да го знаеш.

— Понякога най-важните неща не ги знаеш — каза Тави. — Просто вярваш в тях.

— В това няма смисъл.

— Да — съгласи се Тави. — Но е вярно.

Тя промени позата си и сложи глава на гърба му. Късата ѝ коса гъделичкаше врата му.

— Лудият ми алеранец. Дава обещания, без да знае дали може да ги изпълни.

Тави въздъхна.

— Каквото и да се случи — каза ѝ той, — ще бъдем заедно. Това мога да го обещавам.

Тя отново го стисна в обятията си, толкова здраво, че той трябваше да се напругне, за да си поеме дъх.

— Ще държа на това обещание, алеранецо.

Тави се обърна към нея, което беше доста неудобно на широкото седло, но достатъчно, за да я целуне. Тя отвърна яростно на целувката.

В същия момент таургът изрева, ритна във въздуха и ги хвърли двадесет фута напред в огромна локва шокиращо студена дъждовна вода, дълбока почти два фута. После огромният звяр изрева победоносно и се понесе по пътя, размахвайки рога и ритайки във въздуха през цялото време.

Шокът от ледената вода беше толкова силен, че Тави с усилие си пое дъх, докато се изправяше на крака и излизаше от локвата. Той се обърна към Кайтай и видя, че тя все още е в калната локва, а зелените ѝ очи се присвиха, когато го погледна.

— Заседнах — каза му тя, — ти си виновен.

Останалите ездаци ги настигнаха, таургите им спряха, ревейки протестиращо.

Макс и Дуриас, всеки със свой звяр, спряха най-близо до тях. Изражението на Дуриас беше почтително неутрално, но очите му игриво проблясваха. Макс се ухили.

— Милорд — каза той, изпълнявайки особено подчертан поклон направо от седлото, жестикулирайки при това със свободната си ръка, — трябва ли да разглеждаме това като място за почивка?

Тави хвърли гневен поглед на Максимус. После се обърна, потопаи ръце в калта, хвана ръцете на Кайтай в своите и дръпна силно, освобождавайки я от калта. Тя излетя като тапа, краката му загубиха стабилност и двамата цопнаха в студената кал, Кайтай се оказа отгоре.

— Бихме могли да поставим параван, за да можете да се уедините, милорд — сериозно каза Дуриас.

Канимите на своите животни спряха на няколко ярда от тях и никой не гледаше в посока на Тави, но всички седяха с отворени челюсти и с оголени зъби, така че усмивките им не се нуждаеха от превод.

Тави въздъхна.

— Просто ни остави на мира, Макс. И хвани този проклет таург, преди да стигне до океана.

— Чу ли това, Пържоли? — каза Макс на собствения си таург. — Това не е грешка на принцепса. Проклетият ти приятел е бил прекалено буен. Просто наблюдавай какво се случва, когато кралското недоволство падне върху нахални бунтовници.

— Максимус — каза Кайтай, — студено ми е. Ако кажеш още само една дума, ще те удуша със собствения ти език.

Макс се засмя и извади навито ласо от чанта на седлото си.

* * *

Местността, в която вордът беше излязъл от тунелите, заобикаляйки защитата на Шуар, се състоеше от скалисти хълмове, нарядко покрити с борови дървета. Още преди обяд тримата ловци на Варг бяха осъзнали какво прави Тави и се придвижиха напред в широка дъга. Въпреки техните безформени сиви наметала беше очевидно, че са въоръжени до зъби — всеки мълчалив каним носеше

голяма раница на гърба си, пълна с кой знае какви други инструменти за убиване.

След като ловците поведоха групата, Тави просто ги последва, разчитайки на факта, че те познават района много по-добре от него. Следобед излязоха от пътя и тръгнаха напъряко. Скоро напуснаха равнината и стигнаха до първия от залесените хълмове, отбелязани на картата на Ларарл във вътрешността на платото Шуар.

Привечер намериха ворда.

Ловците ги бяха довели до канимския еквивалент на холт. Подобно на сградите на укрепленията, той приличаше на правоъгълна каменна сграда, вероятно на три етажа — или може би два, предвид по-високите тавани на канимите. Те вкараха таургите през сравнително тясна врата и установиха, че долният етаж на канимския холт представлява една огромна, подобна на пещера зала, очевидно използвана като обор, ако разпръснатите испражнения бяха някакъв индикатор. Не се виждаше никакъв добитък, въпреки че ароматът им все още се носеше във въздуха.

Един от ловците скочи на земята, завърза звяра си за халка в стената и взе странен безформен кол, дълъг почти осем фута. Започна да прави нещо с него и Тави осъзна, че размотава телената мрежа, увита около кола. Ловецът размота напълно кола и вкара единия му край в гнездо в пода. Тави забеляза, че около залата има много такива колове и телени огради.

— Умно — каза той.

Зад него Макс изсумтя:

— Какво е това?

Тави посочи ловеца, който издигаше втора стена около уморения таург.

— Това им позволява да използват пространството, за да ограждат добитъка, когато е необходимо, а когато не е, могат да го използват за други цели. Така могат да променят размера на кошарите или да ги нагласят така, че да отделят някои от животните, а останалите да оставят в кошарата. Доста е удобно.

Дуриас се втренчи в Тави.

Макс изсумтя.

— Не казвай на никого — прошепна той на центуриона, — но нашият принципс е израснал в холт. Пасял е овце, можеш ли да

повярваш?

Дуриас изглеждаше скептичен, но тонът му беше учтив, когато попита:

— Каква порода?

— Риванска планинска бяла — отговори Тави.

Веждите на Дуриас литнаха нагоре.

— Тези чудовища? Тежка работа.

Тави се ухили на бившия роб.

— Да, какви дни бяха.

— Тавар — изръмжа Варг. Двамата с Анаг стояха до стръмно каменно стълбище в далечния край на сградата. — Най-добре вижте какво може да се види.

Тави кимна и ритна леко таурга в тила. Съществуването отметна глава и изрева, а докато беше разсеяно, Тави прехвърли юздите на Кайтай и тя бързо ги дръпна, преди животното да разбере, че вече не е под строг контрол. После Тави се плъзна от гърба на таурга на земята и се качи по стълбите с Варг и Анаг.

Минаха втория етаж, очевидно жилищен. Беше също така тих и празен, както приземния. Стълбите продължиха нагоре към покрива на сградата.

Дори пространството горе беше усвоено. Дълги каменни корита бяха запълнени с тъмна, плодородна почва. По време на несъмнено краткото лято там можеше да се отглежда голямо разнообразие от зеленчуци, като се използва максимално слънчевата светлина. Лебедка и скрипец с голяма кофа на ръба на покрива показваха, че напояването на градините на покрива изисква усилия, но не е невъзможно. Това, разбира се, не беше алерански холт, но практичната, традиционна мисъл зад неговия дизайн беше същата. Тави се чувстваше странно уютно тук.

Анаг и Варг приближиха до западния край на покрива и известно време стояха втренчени. Тави ги последва и скочи върху едно от каменните корита с пръст, така че главите им да са на едно ниво.

На около две мили на запад, където земята леко се издигаше, през редките дървета се виждаше зеленото сияние на растящ кроач.

Анаг изръмжа в чиста, тиха омраза.

Варг хвърли поглед на Тави.

— Колко бързо расте?

— От това, което прочетох в изследванията на Ларарл, зависи от няколко неща — температурата, климата, растителността по земята и колко голям е вече — Тави поклати глава. — Може би и от други неща, за които не знаем. И проклетите восьъчни паяци също го разпространяват, когато искат да покрият нова област.

— Не е далеч — тихо изръмжа Анаг. — Не се разрастваше, докато не се появи вордът.

— Той е прав — каза Тави. — Миля, най-много две. Ние сме близо до тяхната дупка. Обзалагам се, че днес на дневна светлина вероятно сме минали покрай десетки по-малки петна, без да ги забележим. Разположили са ги като аванпостове.

— По-скоро като засяване на семена — изръмжа Варг.

Тави хвърли остър поглед на големия каним и кимна.

— Тогава е възможно да сме били наблюдавани — каза Анаг.

— Със сигурност — поправи го Варг.

— Ако е така, тогава защо не са ни нападнали?

— Защото не ги интересуваме — каза Тави, усмихвайки се леко. — Все пак сме по-малко от дузина. Каква заплаха бихме могли да бъдем? Оттук не сме в състояние да ги нараним, а ако искаме да направим нещо, което да им създаде неудобства, ще трябва да пресечем кроача, за да го направим. Това ще ги предупреди и те ще имат достатъчно време да действат.

Опашката на Анаг се замята наляво-надясно.

— Тогава как ще намерим и убием това същество — кралицата? Дори не знаем къде точно се намира.

Варг потупа с пръст по черепа си.

— Майстор на войната?

По-възрастният каним изръмжа развеселено.

— Обясни му, ако обичаш, Тавар.

— За разлика от Ларарл — каза Тави — вордската кралица няма доверен подчинен, когото би могла да остави, за да охранява такъв жизненоважен обект като входа на този тунел. Без нейния контрол вордите са далеч по-малко ефективни, но докато тунелът в контролираната зона е отворен, тя може да хвърля в битка толкова неуправлявани войски, колкото вашите воители могат да убият. И винаги ще има още, за да ги замени. Но ако тунелът бъде затворен, вордът ще бъде отрязан от подкрепления и доставки.

— Тя е длъжна да го защитава на всяка цена — изръмжа Варг, мърдайки с уши в знак на съгласие. — Ще я намерим там.

— Тя ще бъде строго охранявана — отбеляза Анаг. — И ще се стреми да ни избягва.

— Абсолютно — каза Варг.

— И още ворди ще се изсипват от тунела в постоянен поток.

— Несъмнено.

Анаг кимна.

— Тоест трябва да пробием през нейните пазачи, през всички ворди в близост и през онези, които тя ще призове, когато стигнем до кроача и ги предупредим за пристигането си. В същото време ние сме съвсем малко. Това изобщо възможно ли е?

— Ако нямаш друг избор — каза Тави, — има ли изобщо смисъл да се чудиш?

* * *

Изчакаха три часа, докато се стъмни напълно.

Ловците поеха стражата, а останалите се постараха да отдъхнат до настъпването на нощта, когато заваля леденият дъжд, който дотогава се изливаше през ден. Едва тогава групата тръгна пеша през кишата и мрака, ориентирайки се по светлината на кроача.

— Ще настина — измърмори Макс. — Тези наметала попиват вода като кърпи.

— Защото те са кърпи, Макс — отговори Тави с приглушен глас. — Нощем вордът усеща топлината на телата ни. Тези наметала ще попиват студена вода и ще ни помогнат да се скрием от него.

Макс кисело погледна Тави.

— Бронята ми ще ръждяса. Сигурен ли си, че това работи?

— Правил съм го и преди — каза Тави с пълна увереност.

— Но дали работи?

Един от ловците се обърна към тях и оголи заплашително зъби.

Макс измърмори нещо за някой, който смърди като мокро куче, но млъкна.

Стигнаха до границата на кроача и Тави потръпна. Високите, тъмни силуети на канимите бяха също толкова заплашителни, колкото

и зловещия пейзаж. Кроачът изглеждаше точно както преди — покритие като капчици восък от неизброим брой свещи, покриващо земята, камъните и дърветата със слабо светеща зелена обвивка. Простираше се пред тях, кошмарно красив, притеснителен и чужд.

Нищо не се движеше вътре, но това означаваше малко. Десетки ворди можеха да се спотайват директно върху повърхността на кроача и да останат невидими, сякаш скрити под магически воал.

Тави даде знак с ръка на Кайтай и двамата се придвижиха до ръба на кроача. Намръщен, Тави се приведе ниско до земята, за да го разгледа. Той привика Кайтай, която го следваше като призрак — зелените ѝ очи неотклонно наблюдаваха проблясващата гора от сянката на мокрото наметало.

— Виж — прошепна Тави. — Кроачът тук е по-дебел, отколкото беше във Восъчната гора.

Тя се наведе и бързо го проучи, преди да се върне към наблюдението на гората пред тях.

— Прав си. Но защо?

Тави сви устни и се намръщи.

— Тук вордът се е настроил според канимите. Воините му са по-големи и много по-тежки, но въпреки това са по-малки от канимите. Кроачът тук е по-дебел, вероятно за да издържи тежестта на вордите, но не и на канимите — той погледна към Кайтай. — Това е една от причините, поради които е необходим кроача. Той е като пазач. Вордът променя формите. Модифицирал е кроача, за да удовлетворява по-добре потребностите му.

Кайтай го изгледа внимателно. После кимна и каза:

— Хайде тогава да проверим.

И преди Тави да успее да възрази, тя стъпи на повърхността на крака.

Тави затаи дъх.

Краката на Кайтай не счупиха повърхността, въпреки че тя леко потъна под тежестта ѝ, след като тя премина, бавно възстанови първоначалната си форма. Тя направи десетина крачки с приведено тяло, светлите ѝ очи продължаваха да гледат гората, след което се обърна към Тави и прошепна:

— Твой ред е.

Тави я погледна. След това се изправи и провери повърхността на кроача с подметките си, доволен, че е избрал по-лекия чифт, а не тежките, обковани с пирони пехотински ботуши. Повърхността на кроача леко поддаваше и едва забележимо пружинираше, когато вдигаше крак, по подобие на направените от фурии пътища, но много по-слабо. Тави даде знак на Макс и Дуриас да се приближат, което те и направиха. Макс, подобно на Тави, носеше ботуши за езда, но Дуриас имаше само пехотински ботуши. Той направи гримаса, започна да събува ботушите си и миг по-късно стъпи на кроача с боси крака.

— Е — внимателно оглеждайки се, измърмори Дуриас, — така поне е по-топло.

— Дотук добре — прошепна Тави. — Сега е време да тестваме новите обувки на канимите.

Първи приближи Варг. Като най-едър от канимите, вероятността той да разкъса повърхността на кроача и да привлече восъчните паяци, които го укрепват и ремонтират, беше най-голяма. Големият каним се приближи с гигантски крачки, ушите му бяха наклонени по начин, който Тави досега не бе виждал при нито един от воините-вълци. Широките дискове, почти като чинии, от зелено-черния хитин на ворд бяха здраво прикрепени към краката му.

— Тези... — той потърси алеранската дума — обувки.

Той тръсна глава.

— Не мога да се движа нормално с тях.

— Те ще разпределят тежестта ти — каза му Тави. — Надявам се, че ще успееш да се придвижваш по кроача, без да го увредиш.

— Как ти хрумна да използваш тези неща, Тавар?

— Някои от моя народ използват подобни, за да се придвижват по-лесно в дълбок сняг — отговори Тави. — Въпреки че оригиналните се правят от дърво и кожа, аз сметнах, че хитинът ще е по-подходящ.

— Може би ако все пак счупя кроача, вордът няма да разбере, че са го направили външни нашественици — изръмжа Варг.

— Заслужава си да опиташ — каза Тави. Изчака за миг, след което добави — точно сега.

Варг го погледна сериозно. След това огледа близката гора с червените си очи и направи бавна, предпазлива крачка по кроача.

Обувките работеха. Издържаха го.

Варг изръмжа удовлетворено и направи знак на другите каними. Анаг и тримата ловци стъпиха върху примигващия кроач и с почти комична предпазливост започнаха да преместват обутите си в хитин крака.

Тави им кимна и се обърна към Кайтай, която му отвърна с дива усмивка и мълчаливо започна да си проправя път през гората като разузнавач и пионер.

Останалите я последваха във фосфоресциращата зелена нощ към създателя и центъра на този зловещ нов свят.

ГЛАВА 31

— Колкото по-малко кажете, толкова по-добре — каза Рук. — Колкото по-малко знам защо сте тук, толкова по-малко вреда мога да ви причиня, ако вземат информацията от мен.

„Точно затова не ти казвам за присъствието на Бърнард“ — помисли си Амара.

Бяха пристъпили в една от прилежащите към тунела стаи. От редица плътно подредени бъчви до далечната стена се носеше опияняваща миризма. Амара я разпозна като екстракт от камбанки, цветята, от които правеха наркотика афродин. Изглежда търговците на роби бяха разрешили и на контрабандистите да използват тунелите им, освен да местят собствената си стока в и извън града. Несъмнено те прибирана немалък дял от това доходоносно занимание.

— Това е риск, който трябва да поема — спокойно ѝ възрази Амара. — От въпросите ми ще научите почти толкова много за намеренията ми, колкото и от всичко, което ще кажа. Ако не мога да ви задавам въпроси, каквото и да ми кажете, ще бъде от полза.

Рук се усмихна мрачно.

— Повярвайте ми, графиньо. Мисля, че мога да направя правилни предположения от вашите въпроси.

— Тогава вече трябва да знаете какво правя тук.

— Подозирам — каза Рук, докосна яката си с пръсти и потръпна. — Не знам. Има значителна разлика.

Амара дълго изучаваше жената, преди да поклати глава.

— Как да разбера, че не ме лъжете?

Рук обмисли сериозно въпроса, преди да отговори.

— Графиньо, Първият лорд дойде лично при мен в крепостта, където живеехме с дъщеря ми. Това беше на седемдесет и четири мили южно оттук.

Амара трябваше да потисне потръпването си. Миналото време определено беше подходящо, ако холтът, който бяха видели по-рано

същия ден, беше някаква индикация. Районът на юг от Церес със сигурност вече беше превзет от ворда.

— Той ми каза какво се случва. Каза ми, че ако му помогна в тази мисия, ще се погрижи дъщеря ми да бъде отведена на сигурно място в Алера, където аз избира. И че ако оцелея от мисията, мога да се присъединя към нея.

Амара не успя да потисне проклятието, което се изплъзна от устните ѝ.

Гай изобщо не беше дал избор на Рук: направи каквото искам или умри заедно с дъщеря си от приближаващата заплаха.

— Рук, не разбирам защо ти...

Рук вдигна ръка за мълчание. После просто каза:

— Изпратих я в Калдерон.

За момент Амара не знаеше какво да каже.

— Защо Калдерон? — попита тя накрая.

Рук сви рамене и се усмихна уморено.

— Исках тя да бъде възможно най-далеч от ворда. С най-способните, предупредени и подготвени хора, които познавам. Знам, че граф Бърнард от години се опитва да предупреди хората за ворда. Предположих, че той е започнал да подготвя собствения си дом, за да им се противопостави. Ако ви предам, графиньо, няма да има кой да защити дъщеря ми. Предпочитам да умра, крещейки и с бликаща от носа и ушите ми кръв, отколкото да позволя това да се случи.

Амара наведе глава. Това беше доста точно описание на смъртта, която очакваше онези, които твърде дълго или твърде упорито са се противопоставяли на яката на подчинение, или ако някой друг, а не който я е поставил, се опита да я свали. Заклучващият механизъм на яките беше изключително сложен, но Амара не се съмняваше, че Рук може да го заобиколи винаги, когато реши, стига да има подходящи инструменти.

Разбира се, това би я убило.

Рук се противопостави на Върховни лордове и лейди и на самия Първи лорд в опит да защити своето дете, когато беше държана като заложник от Върховен лорд Калар. Амара изобщо не се съмняваше, че жената няма да се поколебае да пожертва живота си, ако сметне, че с това може да защити Маша.

— Добре — каза Амара. — Какво можеш да ми кажеш?

— Не много — отговори Рук. Тя разочаровано посочи яката. — Заповеди. Но мога да покажа.

Амара кимна.

Рук се обърна обратно към тунела и й махна.

— Последвайте ме.

* * *

Полагайки максимални усилия да остане скрита, Амара приклепна на почернелия покрив до Рук с изглед към бившия градски пазар за роби, където вордът се занимаваше с „набиране“.

Беше виждала по-весели кланици.

В двора се виждаха няколко десетки ворда — ниски, подобни на гарими версии. Свити на кълбо, те търпеливо чакаха около всеки вход и изход, само лъскавите им черни екзоскелети проблясваха, и Амара подозираше, че ще вижда подобни стражи на всяко кръстовище и на всяка порта в пределите на града.

Освен с ворди, пазарът на роби беше изпълнен и с няколкостотин алеранци. Повечето от тях бяха затворени в различни видове клетки, специално пригодени за задържането на особено талантиливи призователи. Призователите на огън ги държаха под постоянна струя вода, изливаща се от тръби, разположени над тях. Земните призователи бяха в клетки, издигнати на няколко фута над земята. Въздушните призователи, както Амара добре знаеше, би трябвало да са напъхани в кутии, облицовани с твърд камък, в които въздухът влиза само през няколко дупки с диаметър колкото палец. Обикновените метални клетки бяха достатъчни за призователите на дърво, въпреки че бяха поставени в противоположната страна на двора — далеч от тежките дървени греди, които задържаха призователите на метал.

Най-интересни бяха клетките, които трябваше да използват няколко нива на защита, за да обуздаят затворниците в тях — несъмнено пленени граждани. Една такава метална клетка привлече вниманието на Амара — беше окачена високо над земята, като едновременно с това я пръскаха с вода и течна черна кал. В клетката имаше няколко мокри, изпръскани с кал фигури — само две от тях бяха мъже в брони, пленени по време на битка. Останалите четири

бяха на жени, вероятно заловени, когато вордът е стигнал до домовете им на юг. Всички те, както и повечето затворници, които Амара успя да види, лежаха отпуснати и апатични — явно резултат от наркотичния ефект на афродина.

Амара видя как двама пазачи със сребърни яки изваждат дезориентиран от наркотиците затворник, младеж в изкривена броня, от една от каменните клетки за призователи на въздух. Те го завлякоха през двора и го качиха на платформата, където по принцип се провеждаха търговете. Грубо го хвърлиха на дъските, въпреки че младежът беше почти момче и едва можеше да стои изправен, камо ли да оказва съпротива.

Веднага две изключително привлекателни млади жени, облечени с по малко парче плат и блестящи сребърни яки, приближиха към него на подиума. Едната от тях мълчаливо развърза възела на огърлицата или амулета, който младежът носеше на врата си, след което я отнесе, предизвиквайки първото протестно движение от него, което Амара видя.

Второто момиче коленичи и погали за миг лицето и косата му, преди да приближи бутилка с тънко гърло до устните му. По устните на момичето Амара видя, че го убеждава да пие. Младежът го направи, погледът му все още беше вцепенен, и миг по-късно се свлече още по-изтощен от новата доза наркотик.

И тогава Калар Бренсис младши се качи по стъпалата и пъргаво приближи към него.

Амара потръпна, докато се взираше в сина на Върховен лорд Калар, младежа, когото за последно бе видяла да плаче и да тича за живота си по склоновете на една забравена от фуриите планина до бившия му дом, препъвайки се в трупове на стотици елитни войници, загинали малко преди това. Бренсис беше облечен във фина снежнобяла коприна без нито едно петънце кръв или мръсотия. Дългата му тъмна коса се извиваше красиво, сякаш току-що беше оформена с горещи щипки и гребен. Пръстите му бяха обсипани с пръстени, а вериги лежаха в редици на гърдите му.

Но те не можеха да скрият сребърната яка около врата му.

Смаяна и погнушена, Амара направи жест, казвайки на Сирус да донесе думите от подиума до ушите ѝ.

— Господарю — каза едно от оскъдно облечените момичета. Говореше неясно заради виното или афродина или и двете заедно. — Готов е, господарю.

— И сам виждам — раздражено отвърна той.

Той пристъпи до един отворен сандък на подиума, извади шепа робски яки и небрежно ги разтръска, докато в ръката му остана само една. После седна пред замаяния войник, затегна яката около врата му, извади нож и поряза палеца си. Злобно тикна окървавения пръст в ключалката на яката, предизвиквайки болезнено хриптене в младия мъж.

Амара потръпна.

Видя как яката започна да работи. Теоретично тя беше запозната с действието на това устройство. То използваше многобройни магически дисциплини, за да залее сетивата на целта с екзалтирана еуфория първоначално, докато ги успокои напълно. Не че яката се нуждаеше от много помощ в случая с този зашеметен и упоен млад войник. Но дори и така се виждаше как тялото му се изви, а очите му се завъртяха и след това запърхаха под затворените клепачи.

Амара знаеше, че това ще продължи известно време. Толкова дълго, че когато усещането престане, това ще се възприема почти като болка. А когато настъпи бруталната агония, която яката можеше да причини по волята на собственика, тя щеше да се усеща много лошо.

— Това е истината, войнико — каза Бренсис и избърса окървавения си пръст в туниката на младежа. — Сега ти служиш на вордската кралица или на нейния най-висш представител. Това означава, че в момента ти служиш на мен и на всеки, на когото те поверя. Ако предприемеш каквито и да било действия срещу интересите на този, на когото служиш, ще страдаш. Служи и се подчинявай — и ще бъдеш възнаграден.

Като демонстрация Бренсис лениво бутна едно от полуголите момичета към войника. Тя издаде мъркащ звук и притисна уста към гърлото му, като едновременно с това плъзна едното си бедро по неговото.

— Слушай я — презрително изплю Бренсис. — Всичко, което казва, е истина.

Момичето притисна уста до ухото на момчето и започна да шепне. Амара не можеше да различи много от това, което казваше, освен думите „служи“ и „подчинявай се“. Но не беше трудно да се досети — момичето акцентираше върху това, което Бренсис вече беше казал на войника, укрепвайки командите, докато съзнанието му беше деформирано от яката и наркотиците.

— Кървави врани — прошепна Амара, догади ѝ се.

Тя знаеше, че яките са били създадени да контролират дори най-жестоките престъпници и беше чувала, при това много пъти, че имат много по-голям обхват за принуда, отколкото по-голямата част от Империята осъзнаваше, но никога досега не го беше виждала. Каквото и да се случваше там долу, то се коренеше в методите, които Върховен лорд Калар беше използвал, за да създаде своите психянали Безсмъртни.

И, помисли си Амара, това им даваше контрол над свободни алеранци. То работеше. Или беше работило достатъчно често, за да създаде алеранска почетна гвардия за вордската кралица. Онези, които в живота нямаха други стремежи освен собствените си интереси, изглежда се подчиняваха по-лесно, съдейки по хората, придружаващи Рук.

— Бренсис! — долетя дрезгав вик от една от клетките. — Бренсис, моля те!

Амара насочи вниманието си към източника на гласа — млада жена в клетка на граждани, вероятно привлекателна, въпреки че беше трудно да се различи под слоя кал.

Бренсис прехвърляше различни яки в сандъка.

— Бренсис! Чуваш ли ме?

— Чувам те, Флора — отговори Бренсис. — Просто не ме интересува.

Младата жена плачеше.

— Моля те. Моля те, пусни ме. Ние бяхме сгодени, Бренсис.

— Забавно е, малките обрати на живота — ухили се Бренсис. Той вдигна поглед към клетката. — Винаги си обичала да си играеш с афродин, Флора. Ти и сестра ти.

Устата му се изкриви в горчива насмешка.

— Жалко, че наоколо няма антиланци, за да ви правят компания за вечерта.

Младата жена започна да хлипа, накъсан тих звук.

— Но ние бяхме... бяхме...

— Това беше в различен свят, Флора — каза Бренсис. — Всичко е минало. Още няколко седмици и няма да има нищо друго освен ворд. Трябва да се радвате. Може да станете част от печелившата страна — той направи пауза, за да прокара с мързеливо възхищение ръка по хълбока на шепнещата млада жена, лежаща върху замаяния войник зад него. — Дори и да се окажете с твърде малко мозък, за да правите нещо друго, поне ще помагате за успокояване на новобранците. Процесът прави това на някои от тях, което е също толкова добре. Така че ги пооправяме с малко афродин, превръщайки ги в малки момчета и момичета, и ги оставяме да шепнат.

Флора заплака по-силно.

— Не се притеснявай, Флора — той насочи отровен поглед към клетката. — Ще се погрижа да ти се падне хубаво момче, на което да правиш компания, когато дойде твоят ред. Ще се насладиш на процеса. На повечето им харесва. Обикновено те самите искат да го преживеят отново.

Той погледна близките двама пазачи с яки и каза:

— Вие двамата, какво чакате? Докарайте следващия.

Амара бавно се отдръпна от ръба на сградата и отиде до Рук. След това се обърна и слезе към относителната безопасност на сградата, която преди появата на ворда беше дом на проспериращ шивач. Рук я последва.

За момент Амара просто седеше, осъзнавайки ужасяващото, механично темпо, с което унищожаваша човечността в пленените алеранци.

— Знам, че не трябва да говориш за това — тихо каза Амара. — Но искам да опиташ.

Рук преглътна. Тя пресегна с пръсти към яката на шията си, лицето ѝ пребледня и кимна.

— Колко сте взели? — попита Амара.

— Няколко сто... — започна Рук. Тя си пое дъх, стисна очи и лицето ѝ се покри с капчици пот.

— Най-малко седемстотин или осемстотин. Може би стотина, които нямаше нужда да... — лицето ѝ се изкриви в гримаса. — ... бъдат принуждавани. От останалите само малко повече от половината

са... полезни. Останалите се използват за вербуване на нови или се дават на ворда.

— Като роби? — попита Амара.

— Като храна, графиньо.

Амара потръпна.

— Тук имаше стотици хора.

Рук кимна, дишането ѝ отново стана спокойно и равномерно.

— Да. Всеки талантлив призовател, заловен от ворда, сега го докарват тук.

— Откъде се появиха яките?

Рук се изсмя горчиво и мъчително и извади около половин дузина тънки сребърни яки от торбичка на колана си, като ги хвърли настрана като боклук.

— Мъртви роби, графиньо. Тук те се търкалят навсякъде.

Амара се наведе и вдигна една от яките, за да я разгледа.

На допир беше просто хладен гладък метал.

— Как работи? — попита тя Рук. — Яки, наркотици. Не е достатъчно да се направи това.

— Ще бъдете изненадана, графиньо — треперейки, каза Рук. — Но има и нещо повече. Бренсис прави нещо на всяка яка, когато я закопчава...

Тя потръпна от болка, а от едната ѝ ноздра изведнъж потече кръв.

— Когато я прикрепя — изпъшка тя. — Баща му знаеше как и го научи. Не казва на никого. Докато вордът се нуждае от повече призователи да му служат, това ще защитава живота му.

Тя стисна зъби, за да не изкрещи, и бавно се свлече на пода. Държеше устата си с едната ръка, заглушавайки звука, а другата — притисната към челото си.

Амара трябваше да откъсне поглед от жената.

— Стига — каза тя тихо. — Стига, Рук.

Конвулсивно гълтайки въздух, Рук се олюля напред-назад на колене, после утихна. Тя кимна на Амара и промълви:

— Ще се оправя. Минутка.

Амара нежно докосна рамото ѝ, после се изправи, за да погледне към двора през разбития прозорец, чиито назъбени ръбове бяха изцапани със засъхнала кръв. Клетките бяха пълни. Амара започна да

пресмята броя на пленените и поклати глава. Там имаше стотици алеранци, които чакаха да бъдат взети на служба при ворда.

Бренсис тъкмо пристягаше яка около шията на жена в тънка, напоена с вода копринена рокля. Тя се гърчеше на платформата, докато той стоеше над нея, а красивото му лице изразяваше отвращение, глад и още нещо, на което Амара не можеше да сложи име.

— Трябва да докладваш — каза тя тихо. — Положи всички усилия да не издаваш нищо.

Рук се беше възстановила донякъде. Тя поднесе кърпа към лицето си и избърса кръвта от устата и брадичката си.

— По-скоро ще умра, графиньо — прошепна тя.

— Върви.

Рук тръгна без повече думи. Амара наблюдаваше как няколко мига по-късно тя се появи в двора и с бърза походка се насочи към Бренсис.

Тя отново призова Сирус да донесе звука до нея.

Бренсис внимателно наблюдаваше как Рук се приближава.

Позата и поведението на Рук се бяха променили напълно. В движенията ѝ имаше сладна, чувствена грация, а бедрата ѝ се олюляваха с отчетлив, поклащач ритъм, докато крачеше.

— Рук — процеди Бренсис с раздразнен глас. — Какво толкова те забави?

— Некомпетентност — отговори Рук с дрезгаво мъркане. Тя притисна цялото си тяло към Бренсис и го целуна.

Младият търговец на роби отговори със страст на целувката и стомахът на Амара се сви от отвращение.

— Къде са онези двамата, които изпратих с теб? — изръмжа той гневно.

— Когато разбраха, че смятам да ти кажа какво са направили, решиха да оставят тялото ми някъде на тихо и тъмно място. След като ме изнасят — тя го целуна по шията. — Аз възразих. Боя се, че сега вече не стават за нищо. Да отида ли да взема яките им, господарю?

— Ще ми кажеш ли? — попита Бренсис. Гневът беше изчезнал от гласа му, заменен от друг вид страст. — Ще ми кажеш ли какво стана?

— Глупаците разпитваха курсорите прекалено твърдо — каза Рук. — Казах ви, че трябва да ги вербуваме.

— Не можех да допусна те да... ммммм. Съзнанието им да се разпадне — той поклати глава. — Ти използваш земна магия върху мен, малка кучко. Ммммм. Спри.

Рук измърка развратно. Разкъсаната ѝ риза избра този момент да се плъзне, разкривайки гола кожа.

— На вас ви харесва, милорд. Не мога да направя нищо по въпроса. Взех ги с голи ръце. Бяха толкова близо. Това винаги ме оставя в настроение.

Тя се притисна в него с вълнообразни движения на цялото си тяло.

— Можете да ме вземете направо тук, ако желаете. Кой може да ви спре, милорд? Точно тук, пред всички. Вече няма правила, няма закони. Да се съпротивлявам ли? Ще ви хареса ли да ме вземете насила?

Бренсис се обърна към Рук с ръмжене, сграбчи в болезнена хватка косата ѝ и отдръпна главата ѝ назад, докато я целуваше с настървена ярост.

На Амара ѝ прилоша и се обърна. Преди да настъпи нощта, тя ще се върне в тунелите.

Беше убивала мъже и преди.

Но това беше първият път, когато дори го желаше.

ГЛАВА 32

Исана се върна в покоите си в Стената няколко минути преди плахото почукване на вратата, последвано от определено не плахата поява на Върховна лейди Ария Плацида.

— Свободен сте, Арарис — каза тя през рамо с неутрален тон. После затвори плътно вратата и скръсти ръце, вперила поглед в Исана.

Исана изви вежди към Ария и с жест я подкани да говори.

По лицето на лейди Плацида пробягаха няколко неоформени до край емоции, нито една от тях не се задържа дълго, преди тя най-накрая да избухне:

— Ти да не полудя?

За собствена изненада Исана избухна в смях. Не можеше да направи нищо със себе си. Тя се смееше и се смееше, докато не седна на края на малкото легло — очите ѝ се бяха насълзили, а скулите я боляха.

Отне ѝ известно време да се вземе в ръце и когато най-накрая го направи, Ария се втренчи в нея с подчертано неодобрително изражение на лицето.

— Исана...?

— Просто си мислех — каза Исана, думите ѝ все още потрепваха на ръба на смеха. — Най-накрая знам какво е чувството да си Тави.

Ария отвори уста, затвори я и въздъхна раздражено.

— За призовател на вода с твоите способности това е изключително иронично твърдение.

Исана махна с ръка.

— Е, ти знаеш какви са тийнейджърите. В тях са натрупани толкова много емоции, че е трудно да ги различиш една от друга — тя усети, че усмивката ѝ става леко тъжна. — Това беше последният път, когато прекарах няколко седмици около него, знаеш ли. Беше на петнадесет.

Част от твърдостта на Ария изчезна.

— Да. Моите собствени синове отидоха в Академията на шестнадесет, след това в легионите. Едва ли изглежда честно, нали?

Исана срещна погледа на Ария.

— Синът ми вече не живее под моя закрила, но това не означава, че не се нуждае от нея. Ето защо днес предизвиках Рокус.

Ария наклони глава.

— Не съм сигурна, че разбирам какво имаш предвид.

— Без северните легиони в ордът може да унищожи всички ни — каза Исана със спокоен и твърд глас. — Когато синът ми се върне у дома, искам Алера все още ще съществува.

— Исана, скъпа. Разбирам защо правиш това. Това, което не разбирам, е как смяташ, враните да те вземат, да постигаш целта си, като се самоубиеш.

— Безполезно е да го убеждавам — каза Исана. — Той е прекалено потопен в този конфликт, в своята мъка. Видя го на погребението.

Ария сложи ръце на корема си.

— Той не е единственият, който го усеща.

— Но той е единственият, който командва тези легиони — Исана се намръщи. — Добре. Предполагам, че Красус или Максимус също биха могли да го направят. Красус има законно право, а Максимус е служил като пехотинец няколко мандата. Подозирам, че това го е направило много популярен сред...

— Исана — спокойно я прекъсна Ария. — Това е празно бърборене. Племенничките ми правят така със сестра ми, когато се опитват да избегнат някакъв труден разговор.

— Не бърборя празни приказки — каза Исана.

— Тогава, с риск да те накарам да се почувстваш глупаво, трябва да отбележа, че и Максимус, и Красус сега са извън пределите на Алера. Дори да имаш късмет в дуела, което аз считам за изключително малко вероятно, какво печелиш тогава? Рокус ще е мъртъв и в този случай легионите със сигурност няма да напуснат позициите си по стените. Всеки, който бъде назначен за заместник до завръщането на Красус, разбира се, няма да направи радикална промяна в политиката. И — добави тя, — ако загубиш, ще умреш. А Рокус определено ще направи същото като преди.

— Нямам намерение да губя — каза Исана, — а той няма да умре.

— В дуел до смърт, който ти провокира? — Ария поклати глава. — Знам, че не си ходила в Академията, но... има едно нещо, наречено дипломация, Исана.

— Няма време — тихо каза Исана, — както нямаше време и тази сутрин, Ария.

Усети как бузите ѝ пламват.

— Когато те ударих. Трябва да ти се извиня.

Ария отвори уста, след това стисна устни в една линия и поклати глава.

— Не. Поглежайки назад... беше за добро.

— От необходимост или не, аз те обидих. Прощавай.

Позата на Ария бавно загуби непоколебимата си твърдост и аура на сдържан гняв около нея леко отслабна.

— Не можех да мисля ясно — каза тя. — После аз... почувствах как те общуват помежду си. Никога досега не бях чувствала подобно нещо. Ти го усети вчера.

Тя сви рамене.

— Беше права за тях. Аз сгреших... — очите на Ария се разшириха и тя се втренчи в Исана с леко отворена уста. — Велики фурии, Исана. Ето какво е. Ти удари плесница на Рокус, за да привлечеш вниманието му.

— Ако знаех, че един шамар ще свърши работа — Исана се намръщи. — Щях да спра, преди да го предизвикам.

Тя поклати глава.

— Трябваше да го убедя. Да пробия през гнева и гордостта му. А време няма, Ария.

Лейди Плацида стоя мълчалива няколко дълги секунди. После каза:

— Познавам Рокус от четиринадесетгодишна. Бяхме... близки още там, в Академията. И той е опасен, Исана. Много опасен — тя погледна към вратата и обратно към нея. — Ще отида да поговоря с него.

— Това няма да промени решението му за дуела — каза Исана.

— Не — спокойно каза Ария. Тя леко се усмихна на Исана. — Но може би ще се случи чудо и неговият непрегъващ се врат ще се

сведе с половин инч.

Тя кимна.

— Най-малкото мога да поставя начало, на което да можеш да се опреш.

— Благодаря ти — тихо каза Исана.

— Ще ми благодариш, ако останеш жива — отговори Ария и тихо излезе от стаята.

* * *

Няколко часа по-късно Исана си беше взела храна и четеше докладите от юг, изпратени с водна фурия и преписани за нея и лорд Антилус.

Положението се беше влошило. Церес беше превзет, а вордът изтласкваше алеранските сили, които бяха принудени да влязат в поредица от отчаяни битки, за да забавят настъпващата орда достатъчно, за да позволят на уплашеното население да избяга. Екипи от инженери демонтираха пътищата зад тях, унищожение, което щеше да отнеме десетилетия усилия за възстановяване — ако изобщо някога се стигне до това.

Легионите бяха претърпели огромни загуби — много по-лоши от тези при бунта на Калар или в битките с канимите. В цяла Алера се провеждаше мобилизация, приоритет се даваше на онези млади мъже, които наскоро са напуснали легионите — но на практика всеки мъж в Империята беше отслужил поне един двугодишен мандат в легионите и всички бяха призовани отново да вземат оръжие.

Проблемът, разбира се, беше в осигуряването на оръжия. При напускане на легиона легионерите нямаха право да запазят оръжията и броните си — те ги оставяха за ползване от новобранците, които ще заемат техните места. Повечето легионери се връщаха в своите холтове, където единствените леснодостъпни и нужни оръжия бяха лъковете и евентуално — ловните копия.

В градовете, разбира се, имаше граждански легиони, но те бяха миротворци и следователи, а не войници. Леко бронирани, обикновено по-запознати с бухалките, отколкото с мечовете, те бяха свикнали да действат по съвсем различен начин от армиите на бойното поле.

Ставаха по-скоро за организиране на бежански потоци и за предотвратяване на престъпления сред населението, отколкото за реална битка с врага. Лордовете и графовете на градовете обикновено поддържаха малки корпуси от лична стража, но те рядко наброяваха повече от двадесет или тридесет души. По подобен начин имаше и ограничен брой професионални войници, които обикновено обикаляха от работа на работа, изнасяйки търговията с насилие извън твърдата структура на легионите. Но като цяло имаше много по-малко оръжия, отколкото ръце, които да ги размахват, и мирните ковачници в холтовете по цялата Империя отчаяно коваха стомана за защитата на Алера.

Мисълта за това обезсърчи Исана. Там, в нейния собствен холт — бившия ѝ холт, помисли си тя с тъга — всичко би трябвало да е в трескаво движение. Реколтата е събрана още преди няколко седмици. Старецът Фредерик сигурно е в старата ковачница на Арарис и изработва оръжия вместо подкови. Децата би трябвало да събират тънки клонки, да ги чистят и подреждат в снопове, докато по-големите им братя и сестри са били научени как да закрепят пера, да правят прорези в краищата на стрелите и да закрепват в тях върховете.

Исана наведе глава и остави докладите настрана. Беше видяла какво може да направи войната с холтовете в долината Калдерон. Беше видяла изклан добитък, разрушени постройки, захвърлени осакатени тела. Досега Исанахолт беше избягвал косата на Смъртта. Но това можеше лесно, толкова лесно, да бъде собствения ѝ холт, унищожен, собствените ѝ сгради, собствените ѝ хора, натрупани в тъжни купчини празна плът на окървавената земя.

Беше ли егоистично да се тревожи за хората от собствения си холт, когато толкова много други холтове са в опасност? Когато толкова много други холтове вече бяха унищожени от врага? Тя беше провъзгласена за Първа лейди. Тя имаше отговорност към много повече хора, отколкото хората от един малък холт, макар че и те бяха алеранци.

Освен това, имаше ли наистина някакъв избор? Би ли могла да не се страхува за тях?

На вратата рязко се почука и Исана вдигна очи, за да види как тя се отваря и Рокус Антилус влиза. По камъка в коридора отвън се чуха стъпки. Беше очевидно, че Върховният лорд, приел

предизвикателството, е придружаван от сингулари. Исана не беше сигурна дали да се забавлява от факта, че той може да се е почувствал достатъчно застрашен, за да се нуждае от тях. По-вероятно ги беше довел в качеството им на свидетели, за да потвърдят, че той не се е опитал да извърши неправомерно действие, когато е дошъл да говори с нея.

Или да възпрат Арарис, докато той извършва споменатото неправомерно действие.

Високият антилански Върховен лорд изпълни вратата — широкоплещ, красив мъж, който външно, осъзна Исана, приличаше много повече на Максимус, отколкото на своя законен син Красус. Това обясняваше много за възпитанието на Максимус.

Тя се изправи и сведе глава с толкова самообладание и сдържаност, колкото можеше да покаже убедително.

— Ваша светлост.

Рокус стисна зъби, докато отговаряше на поклона ѝ, след което заговори с глух и твърд глас:

— Ваше височество.

— Дошли сте, за да признаете, че сте сгрешили и сте готов да ме придружите на юг заедно с вашите легиони, сър?

— Не.

Тя вдигна вежди.

— Тогава какво ви води тук? Казано направо, трябваше да изпратите вашия секундант да говори с моя.

— Вече говорих с вашия секундант — отвърна Раук — и аз не изпращам други да правят това, което е мое задължение.

— Ах — каза Исана. — Не съм изпращала Ария при вас, сър. Ако тя е говорила с вас, направила го е по свое желание.

Тя се замисли за секунда, след което добави:

— Това е типично за нея, струва ми се.

Устните на Рокус се извиха в усмивка, в която имаше повече горчивина, отколкото радост, и той поклати глава.

— Тя не можа и вас да откаже, нали?

— Нещо подобно — съгласи се Исана.

— Дойдох, за да ви дам шанс да си тръгнете — каза Антилус с твърд тон, думите му бяха подчертано неутрални. — Вземете Рари и

лейди Ария и напуснете земите ми. Няма да споменем за вашето предизвикателство. На никого.

Исана обмисли предложението за момент. Това беше значителен жест. Много хора от южните райони на Империята често се присмиваха над склонността на по-консервативната част енергично да защитават такива понятия като чувство за лична доблест, но факт е, че в разкъсвания от войната север те са жизненоважно качество. Без лична смелост в лицето на врага — и което беше още по-важно — вярата на неговите легионери в тази смелост — Рокус Антилус би се сблъскал с множество проблеми, които иначе биха могли да бъдат избегнати. На бойното поле хората не можеха да си позволят да проявяват малодушие, смелостта им сама по себе си беше оръжие, толкова смъртоносно за врага, колкото мечовете и стрелите.

Предлагайки на Исана просто да си тръгне, Рокус рискуваше да покаже на хората си лекомислено отношение към приетото предизвикателство — особено след сблъсъка на магиите им пред стените по-рано същия ден. Несъмнено, ако Исана си тръгне тихо и никой повече не спомене нищо за това, щетите щяха да бъдат сведени до минимум, но тогава със сигурност ще тръгнат слухове.

Тя предположи, че от гледна точка на Рокус това има смисъл. Човекът просто не можеше да признае, че заплахата пред Империята е по-голяма от тази, на която беше отдал целия си живот — и животът на кой знае колко още негови легионери.

— Съжалявам — каза тя спокойно. — Не мога да го направя.

— Вие сте силна — каза той със същия откъснат, безстрастен тон. — Ще ви отдам дължимото. Но вие не сте по-силна от мен.

Той се втренчи в нея.

— Ако отидете докрай, аз ще ви убия. Не си мислете, че няма да го направя.

Исана посочи масата.

— Вие видяхте докладите. Знаете заплахата.

Неговите черти се промениха едва доловимо, ставайки потвърди.

— През целия си живот вода война, за да могат хората на юг да живеят спокойно. Погребвах мъже, за когото там никой не скърби. Виждах опустошени холтове. Знам през какво преминават, ваше височество. Виждах съм го повече от веднъж, заедно с моите хора.

— Тогава това трябва да ви накара повече да искате да го спрете, а не по-малко.

В очите му внезапно блесна гняв.

— Ако махна легионите си от Стената, ледените ще избият хиляди холтъри, които не могат да се защитят. Толкова е просто. Няма значение какво ще се случи с останалата част от Алера, ако ледените решат да ни изтласкат на юг и ни смелят на прах между двама врагове.

— Ами ако са готови да не го правят?

— Искат го — изръмжа Рокус. — Каквото и да сте говорили днес в продължение на половин час, послушайте някой, който цял живот се е занимавал с тях. Те ще се бият. Това е всичко.

— Често използвате тази фраза — каза Исана. Тя се изправи и повдигна брадичка, срещайки очите на Ракус. — Ами ако грешите, милорд?

— Не греша.

— Ами ако грешите? — настоя Исана с все още нежен глас. — Ами ако можете да постигнете примирие с ледените и да отведете силите си на юг, за да помогнете на Първия лорд? Ами ако можете да спасите хиляди животи в момента — но не го правите?

Погледът му не трепна. Мина дълъг, мълчалив момент.

— Ще се погрижа екипажът ви да е готов — каза той тихо. — Тръгнете си преди сутринта, Първа лейди.

Той отново ѝ се поклони, гърбът и раменете му бяха сковани, след което се обърна и изхвърча от стаята.

Миг по-късно Исана усети, че започва да се тресе, това беше просто реакция от напрежението и стреса. Тя направи гримаса и сложи ръце в скута си, затвори очи и призова Рил в тялото си, за да успокои нервите ѝ. Накара кръвта си да се движи по-спокойно, докато преминаваше през ръцете и краката ѝ, и почувства как ръцете ѝ се стоплят. Прекоси стаята, за да седне до малкото огнище, след което протегна ръце и си пое дълбоко въздух, докато треперещите ѝ пръсти не се успокоиха.

Арарис влезе тихо и затвори вратата. Той стоеше и тя усети мълчаливото му присъствие, загрижеността му изглеждаше незначителна в сравнение с неизменната топлина на любовта му.

— Той те нарече Рари — каза Исана, без да се обръща.

Не трябваше да го вижда, за да разбере, че леко усмивка пробягва по недокоснатата част на лицето му.

— Бях в първи курс в Академията, а той и Септимус бяха във втори. Постоянно се влачех след тях. Рокус ми купи първото... — той се прокашля и тя усети лекото смущение, излъчвано от него — питие.

Исана тръсна глава и беше доволна от усмивката на лицето си.

— Преди цели тридесет години. А сякаш е минало съвсем малко време.

— Времето тече — отговори Арарис. — Но наистина. Аз също не чувствам, че е било толкова отдавна.

Устните му се извиха в усмивка.

— Но после усещам болката в коленете и виждам в огледалото сивите нишки в косата си.

Тя се обърна и го погледна. Той се облегна на вратата, скръстил крака и сложил ръце на гърдите си. Исана отиде до него и леко прокара ръка през косата му, изглаждайки среброто, което беше поръсило тъмната му коса.

— Според мен си красив.

Той хвана ръката ѝ и нежно целуна пръстите ѝ, преди да прошепне:

— Ти не си на себе си.

Усмивайки се, тя поклати глава и се притисна към Арарис, полагайки глава на бронираните му гърди. Миг по-късно той я прегърна.

— Поемаш ужасен риск — каза ѝ той.

— Нямам голям избор — отговори тя. — Само с помощта на Рокус Защитните легиони могат да бъдат отведени на юг. Познаваш този човек. Мислиш ли, че той е способен да убие хладнокръвно невъоръжена жена?

— Когато го познавах, не. Но той вече не е човекът, който беше на младини — каза Арарис. — Станал е по-суров. По-твърд. Знам, че искаш да се опиташ да стигнеш до него, Исана, но, кървави врани...

Исана не каза нищо, само го прегърна.

— Може би трябва да обмислиш предложението му — каза Арарис. — Може би има друг начин.

— Например?

— Отведи го на юг. Нека сам да види ворда. Четенето на доклади е едно. Да видиш всичко със собствените си очи — съвсем друго.

Исана си пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Няма полза от отворените очи, когато умът зад тях е затворен.

Арарис я погали по косата.

— Вярно е.

— И... и няма време.

„Защо тече толкова бързо, когато най-много се нуждаеш от него?“

— Ако той... те нарани — спокойно каза Арарис, — аз ще го убия.

Тя вдигна рязко глава и срещна погледа му.

— Не бива.

Обезобразеното му лице беше напълно неподвижно.

— Не бива?

Тя обхвана лицето му с ръце.

— Смисълът на това е да се достигне до сърцето му, Арарис. Той е изградил слоеве и слоеве защита около емоциите си — и бидейки тук, е лесно да се разбере защо. Насочил е страстта си към защита на своите хора, борба със заплаха, която е точно тук, пред него. Дори и да умра, опитвайки се да стигна до него, мога да постигна целта си. Мисля, че под белезите и външната безчувственост се крие достоен човек. Ако кръвта ми е необходима, за да ги отмие, така да бъде.

Арарис дълго я гледа.

— Кървави врани — прошепна той накрая. — Никога не съм срещал жена като теб, Исана.

Тя осъзна, че лицето ѝ пламва, но не можеше да отвърне поглед от неговия.

— Обичам те — каза той просто. — Няма да се опитвам да те отведа, преди да имаш възможност да излезеш и не си ранена. Няма да се опивам да променя това, което си.

Тя не се довери на гласа си. Затова просто го целуна. Те се прегърнаха и времето полетя на крилете на сокол.

Когато най-накрая прекъсна целувката, в гласа му имаше нещо студено и твърдо.

— Но и аз няма да се променя — каза той със същия спокоен, равен глас. Очите му блеснаха и се втвърдиха. — И ако той те нарани,

любов моя, ще оставя трупа му там, на снега, в подножието на
скъпоценната му Стена.

ГЛАВА 33

Тави бавно се движеше напред, треперейки под мокрото, студено наметало, което скриваше топлината на тялото му. Времето им помогна много. Студеният дъжд, примесен с мокър сняг, продължаваше да вали, вятърът на практика спря, докато нощта бавно покриваше земята със своите ледени лапи.

Докато внезапните нападения възбуждаха, това беше най-окаяното, в което някога беше участвал. Носът му непрекъснато течеше и той си помисли, че сигурно е настинал, както Макс мрачно беше предсказал. Не искаше да подсмърча, но също така не можеше и да се разсейва, за да го избърше. В резултат на това беше сигурен, че лицето му е като на малко сополиво момче, тоест изглежда много по-малко достойно, отколкото подобава на принцепса на Империята.

Кайтай вървеше вляво и леко пред него. Нейните сетива бяха по-остри от неговите и макар да не му харесваше идеята, че младото момиче ще бъде на крачка по-близо до приближаващата опасност, той знаеше, че е по-добре да се възползва от предимството, отколкото да го игнорира. Вдясно и леко зад него крачеше Максимус, с ръка върху меча. Лицето му, сякаш изсечено от камък, беше спокойно, отпуснато, очите му бяха разфокусирани, въпреки че Тави беше сигурен, че Макс напълно контролира случващото се около него. Несъмнено част от призователските му способности бяха в готовност и това отнемаше по-голяма част от волята и концентрацията на младия Антилан.

От другата страна на Кайтай наравно с Тави се придвижваше Дуриас с откровено нещастно изражение на лицето. Разбира се, това можеше да се дължи на факта, че на масивния бивш роб му беше толкова студено, мокро и некомфортно, колкото и на Тави. Но също така можеше да е и защото Тави го водеше в крепостта на орда кошмарни същества в чужди земи на две хиляди мили от дома му.

И Макс, и Кайтай неведнъж се бяха изправяли пред лицето на опасност заедно с него и причините за това невинаги бяха толкова сериозни и реални, колкото тези, пред които се изправяха сега. Дуриас

обаче беше нов спътник. Той се беше показал като способен и уверен човек и Тави никога не го беше виждал да постъпва нечестно или да не се вслушва в здравия разум.

Дуриас сигурно се чудеше какво е направил, за да заслужи това.

Сякаш усетил погледа на Тави, Дуриас се обърна и го погледна питащо. Тави му даде това, за което се надяваше, че е успокояващо кимване, и положи усилия да не се усмихне. Просто не беше подходящото време за това.

Зад тях канимите вървяха в широките си обувки, оставяйки чиниеобразни отпечатащи върху дебелия повърхност на кроача. Досега нито една от стъпките им не беше пробила повърхността му. Непрекъснатият студен дъжд едва имаше време да започне да запълва всяка вдлъбнатина, преди тя да изчезне, а повърхността на странното вещество да се възстанови.

Кайтай вдигна рязко ръка и всичките членове на ловния отряд замръзнаха на място.

Дърветата отпред се разтресоха и на не повече от двайсетина ярда от тях се появиха три гигантски жабоподобни ворда. Придвижваха се на широки, олюляващи се крака, а движенията им бяха вълнообразни и едновременно непохватни.

Тави се напрегна и усети как ръката му сама посяга към меча. Те все още не бяха преминали половината път през покритата с кроач зона около тунела на ворда. Ако ги забележеха сега, може би никога повече нямаше да имат шанс да ударят кралицата или да се измъкнат живи от владенията на ворда. Ако някоя от жабите на ворда ги забележи, това можеше да им коства живота.

Но някоя от триото дори не погледна към Тави и неговите спътници.

Тави изпусна треперещ дъх и за миг затвори очи от облекчение. Усети същата реакция и от останалите.

Кайтай изчака, докато вордите изчезнат от поглед, след което хвърли поглед към Тави, кимна и отново тръгна напред. Всички я последваха с внимателна и равномерна стъпка, избягвайки участъците от тънък кроач, които можеха да се счупят по-лесно от другите места.

По време на едно такова заобикаляне Тави се натъкна на повреден участък от кроача. Три успоредни следи от нокти, разположени на около инч една от друга, бяха издраскани в тънък

участък кроач близо до паднало дърво. Белезите бяха пресни и се просмукваха с яркозелена течност. Тави ужасено се втренчи в тях.

Восъчните паяци сигурно вече бяха на път. Скоро неговата група щеше да бъде открита, а те дори не бяха виновни за тревогата, която със сигурност ще бъде вдигната. Не мисълта за възможна смърт го притесняваше най-много, макар че, разбира се, го притесняваше. Просто мразеше идеята да умре, защото някой друг глупак е допуснал грешка. Той се втренчи в повредения кроач, докато трескаво съобразяваше, и даде знак на другите да отстъпят.

Всички се подчиниха, с изключение на Варг. Огромният, покрит с белези каним се придвижи напред с прекалено широки, но уверени стъпки, и застина, когато видя какво гледа Тави. Канимът веднага присви очи и започна да оглежда дърветата около тях, устните му се вдигнаха, оголвайки зъбите.

Тави започна да отстъпва, но осъзна, че е твърде късно.

Един от восъчните паяци се приближи, плъзгайки се по земята към тях. Разбира се, имаше прекалено много крака за истински паяк, но това беше най-близкото, което Тави можеше да измисли, за да опише неговата форма и движения. Тялото му беше покрито с полупрозрачен бял хитин и той беше приблизително с размера на средно голямо куче, тежащо някъде между тридесет и пет и четиридесет фунта, въпреки че дългите крайници го караха да изглежда по-голям. Редица гланцови очи блестяха в зелено върху главата му, точно над основата на чифт дебели, подобни на тръни мандибули — зъби, за които Тави знаеше, че съдържаха бързодействаща опасна отрова.

Без да се замисли, Тави сложи ръка върху дръжката на меча.

Огромната ръка-лапа на Варг легна върху неговата.

— Чакай — изръмжа канимът. — И не мърдай.

Тави погледна към канима, а после — отново към паяка. Съществуването беше само на десетина фута разстояние. Със сигурност щеше да ги забележи до повредения кроач и да вдигне тревога. Докато Тави гледаше, паякът рязко се насочи към тях, завъртя се на многобройните си крака и започна възбудено да се люлее нагоре-надолу — предшественик на свирещите писъци, с които щеше да предупреди останалата част от ворда.

Преди да успее да издаде звук, нещо изскочи от мрака под дебелия клон на паднал бор, покрит с тъмна козина размазана сянка, която се стрелна в пълна тишина и удари восъчния паяк като камък от древен римски катапулт.

Паякът беше влачен на шест фута по кроача, краката му безпомощно биеха във въздуха, а нападателят му яростно скъса мястото на съединяване на главата с тялото.

Преди Тави да успее да съобрази, че това е нападение, съществото откъсна главата на паяка от тялото и то падна на повърхността на кроача, потръпвайки и размахвайки крака.

Тави примигна. Животното, което уби восъчния паяк, седна върху трупа му. То имаше тъмна козина и дълго, гъвкаво тяло.

Крайниците му бяха силни, здрави и преминаваха в лапи с нокти, като при пума.

Главата му обаче приличаше повече на вълча или мечешка, с широка уста, пълна с остри — и очевидно ужасяващо ефективни зъби — на това, което приличаше на невероятно мощни челюсти.

Тави го разпозна като смъртоносен хищник, когато го видя — макар да тежеше не повече от восъчен паяк, той се разправи с ворда, все едно е заек.

Звярът обърна искрящите си жълти очи към Тави и Варг и мълчаливо оголи впечатляващите си, обагрени в зелено зъби.

— Не го гледай в очите — тихо изръмжа Варг. — Бавно отстъпи. Не вдигай ръце.

Тави погледна канима и двамата започнаха да отстъпват. Тави се огледа и видя, че другите каними ги наблюдават, а ръцете им сами изтеглят оръжията си. Ловците не бяха загубили самообладание, когато вордът приближи към тях, но това същество очевидно заслужаваше повече уважение.

След като Тави и Варг се изравниха с ловците, всички продължиха заедно да се оттеглят, докато не се отдалечиха на около петдесет-шестдесет ярда от мястото на убийството — едва тогава ловците сякаш се отпуснаха и прибраха оръжията си.

— Приключи — каза Анаг.

— Какво беше това? — тихо се обърна Макс към Тави. — Не можах да видя.

Тави накратко описа звяра на Макс и се обърна към Варг.

— Това животно тук ли обитава?

— Среща се навсякъде в Кания — отговори Варг. — Един от най-добрите ловци. Силен, бърз, интелигентен.

— Достатъчно интелигентен, за да подготви капан за ворда — замислено каза Тави. — Нарочно беше разкъсал кроача с нокти, за да привлече восьчния паяк.

Варг размаха уши в знак на съгласие.

— Това не ме изненадва. Те са достатъчно разумни, за да използват такива трикове.

— Те са луди — каза Анаг. Канимът със златиста козина приклепна, взирайки се внимателно в посока на малкия ловец, езикът на тялото му говореше за напрежение и предпазливост.

— Луди? — попита Тави.

— Смели до лудост — каза най-старшият от ловците.

Тави се обърна към канима, който беше останал безмълвен през цялото време, докато разговаряше с Варг на покрива на щаба на Ларарл.

— Той ще се бие с всеки, за да защити територията си, докато не бъде убит. Бие се без да се замисля, без страх, без колебание.

Тави вдигна вежди.

— Но той е толкова малък.

Канимите се спогледаха, езикът на тялото им изразяваше насмешка.

— Алеранецо — каза Варг, — не се заблуждавай от размера му. Виждал съм как убива възрастен, въоръжен воин. Този звяр уби глупака, като му разкъса гърлото, и изчезна, преди тялото да удари в земята. Дори да се биеш с него и да го убиеш, той ще направи всичко възможно да те вземе със себе си. Никога не съм чувал някой от тях да е бил убит, без да е оставил белези.

— Вижте — каза Кайтай тихо.

Тави вдигна очи и видя още три восьчни паяка да се приближават до мястото. Хищникът не се виждаше никъде, както и тялото на убития паяк. Въпреки това, вместо да нададат писъци, вордите-работници просто се заеха да поправят повредения кроач, след което бързо се отдалечиха.

— Дори вордите не искат повече проблеми с него тази вечер — изръмжа Варг.

Ловецът кимна и каза с тон на някой, който цитира поговорка:

— Само глупакът търси кавга с тавар.

Тави изненадано примигна, първо към ловеца, после и към Варг.

— Ела, Тавар — изръмжа Варг. — Да заобиколим и да оставим малкия ти брат да се храни.

* * *

Още два пъти Кайтай им дава знак да спират и още два пъти вордът ги подмина. Единият път това бяха множество жабоподобни същества, които вече бяха виждали. Втората група беше много по-далеч, по-многобройна и по-малко различима. Нито една от двете срещи не предизвика тревога.

Тави беше сигурен, че се приближават, когато се натъкнаха на първите активни восъчни паяци, които безшумно се плъзгаха между светещите зелени борове в редица, простираща се далеч на север, като мравки, придвижващи се между мравуняка и паднало плодово дърво, всеки с подут корем със светещ зелен кроач, частично видим през полупрозрачните им тела.

Не беше трудно да си представи къде отиват — ще сложат желатиноподобното вещество върху телата на мъртвите. За паяците нямаше значение дали трупове бяха от техния вид или убити в бой шуарански воители. За ворда всяка мъртва плът беше просто храна, която кроачът трябва да покрие и усвои.

След кимване от Тави Кайтай промени курса и те тръгнаха по обратните следи на восъчните паяци в търсене на изходната им точка. Като го направиха, те видяха други ворди, които се движеха в плътна колона от другата страна на паяците, също насочени на север. Тези същества обаче бяха много по-големи. Някои бяха високи, слаби, като канимите, които бяха видели в укрепленията. Тънкокраките жаби съставляваха мнозинството. Други бяха по-големи от всеки от предишните — много по-големи, почти с размерите на гаргант, но се движеха като раци или омари. Сигурно бяха воините, които чичо му описваше след нахлуването на ворда в долината Калдерон, но сега бяха твърде далеч, за да ги огледа по-добре. Той продължи с повишено внимание.

През дърветата пред тях се издигнаха очертанията на нещо, което приличаше на огромен тумор върху гладката повърхност на кроача. Беше с размерите на малка сграда и Тави веднага го позна. Спирали и бримки от зловещото восьъчно вещество бяха натрупани, за да оформят постройката. Две такива вече беше виждал и преди — веднъж във Восьчната гора близо до Калдерон и веднъж в лабиринта от пещери под Алера Империя.

В краката му навсякъде около него имаше стотици по-малки структури, почти идентични по форма, но значително по-малки по размер, приблизително колкото голяма халба за бира. Най-близката от тези форми беше на не повече от трийсет фута и Тави внимателно се взря в нея.

Нещо вътре се размърда конвулсивно, движение на сенки по зелената луминесценция, и отново замря. Малко петно зелено-черен хитин се притисна към повърхността, полупрозрачна като мътно зелено стъкло.

Тави вдиша бавно, осъзнавайки.

Това беше инкубатор.

Сега беше моментът да приведе плана в действие.

Той даде знак на останалите да заемат позициите си и за негова изненада те се подчиниха — дори Кайтай. Това беше частта, за която беше най-загрижен, най-непредсказуемата част от плана. Той беше обмислил редица различни непредвидени обстоятелства, които можеха да станат неизбежни, но изглеждаше, че основните събития от последните няколко дни бяха набрали някакъв импулс. Те му се подчиниха без въпроси.

Един проблем по-малко, помисли си той.

Той бавно продължи напред, разглеждайки очарован най-близкия извънземен мехур или яйце, или каквото там беше, сравнявайки го с много по-голямата структура на кошера наблизко. Всяка от по-малките форми съдържаше някакъв вид ворд, може би хранец се от кроача, който го обграждаше. Помисли си, че може да види неясната форма на вордска жаба, в миниатюра, в най-близкия мехур. На няколко ярда встрани, втори мехур от кроач съдържаше половин версия на восьъчен паяк. Кралицата, изглежда, вече работеше по създаването на повече от своя род.

Тави продължи бавно напред. Всеки кошер заемаше кръг от кроача с размери около пет фута и той виждаше светещото вещество във восъчната обвивка, което се вливаше в кошера — храна за бебето ворд вътре. Тави преброи кошерите в близост и направи няколко изчисления наум. Ако приеме, че тази кралица е била заета да създава повече от този вид тук, откакто вордът се е появил преди няколко дни, това означаваше, че тя може да създава стотици ворди всеки ден — може би дори повече. Нещо повече, те биха могли да излизат с много по-малко суетене и безпокойство, отколкото техните колеги в Алера, и то напълно въоръжени и готови за битка.

Кървави врани. Не е изненадващо, че вордът беше унищожил канимите. Въображението му нарисува пейзажи на завладени територии, греещи от кроач и покрити с кошери, бълващи хиляди новоизлюпени кошмари. Веднага след като тези... инкубатори бъдат посетени и узреят, новите ворди ще се появят и ще са готови да заменят избитите от канимите. Ако им дадат шанс да се закрепят, ще бъде почти невъзможно да се отърват от тях.

Изведнъж тишината на покритата с кроач борова гора му се стори твърде потискаща и смазваща.

„Коя майка някога е оставяла децата си без надзор — помисли си Тави, — ако има някакъв избор?“

Едва тази мисъл се мярна в съзнанието му и кроачът се раздвижи, след което половин дузина ворди с форма на каними се изправиха безшумно около него, огромни и заплашителни. Високи осем фута и слаби като канимите, ръцете на вордите завършваха с дълги, изкривени нокти, а подобните на клон муцуни бяха назъбени и внушаваха ужас.

— Прав си, разбира се — каза спокоен, чужд глас някъде наблизо — вордската кралица, Тави беше сигурен. — Не бих оставила децата си незащитени.

Тъмна фигура с очи, светещи със собствена зелено-бяла светлина, се появи зад масивните фигури на вордите-каними.

Тави реши, че вижда слаб отблясък на светлина върху остриите бели зъби.

— Убийте го.

ГЛАВА 34

По друго време Тави би се ужасил от тази ситуация. Той беше напълно обкръжен от превъзхождащи сили на безмилостен враг и откъснат от всякаква подкрепа. Да, разбира се, Макс, Кайтай и канимите бяха само на сто ярда, но това беше достатъчно далеч, за да успеят да се намесят през следващите няколко секунди, с които той най-вероятно разполагаше. Би бил безпомощен да попречи на някой друг да реши съдбата му.

Но въпреки че Тави все още смяташе ситуацията за ужасяваща, той вече не беше толкова безпомощен.

Той призова фурията на вятъра и заимства от скоростта ѝ, за да забави времето, когато най-близкият ворд-каним се нахвърли върху него. Бързо извади меча си и се обърна да го посрещне, фокусирайки се върху стоманата и върху фуриите в острието, и върхът му премина през бронираната предмишница на ворда толкова гладко, сякаш минава през вода.

Избягна другата лапа на ворда, след което почерпи сили от земята и нанесе силен удар по едно от тежките бедра на нападателя. Ударът отхвърли съществото на няколко метра от Тави и то се удари в кроача, при което го разкъса до светещата зелена „кръв“, течаща в него.

В това време втори ворд се приближи в гръб и щипците му се забиха в бронята над гръбнака му. Алеранската стомана издържа ноктите на съществото, макар че ударът принуди Тави да направи няколко крачки към третия ворд. Мечът му преряза бедрата на съществото и Тави заби рамо в корема му, събаряйки го на земята. След това Тави рязко приклезна и се завъртя, а острието му се изви в дъга на по-малко от шест инча от земята, буквално срязвайки ворда на нивото на глезените му. Той падна, като пищеше и бликаше зелено-кафява кръв като предишните.

Беше убил трима ворда за времето, необходимо за преброяването им на глас, нещо, което беше невъзможно за него преди две години —

но не това го направи опасен в тази ситуация.

— Чакайте! — извика Тави на вордската кралица, все още дебнеща зад гърба на вордите-каними. — Имате по-печеливша и ефективна алтернатива!

Друг вордски воин се нахвърли върху него и Тави удари ръката му с меч в удар, от който пръснаха искри от синьо и алено. Лапата с нокти се завъртя във въздуха и падна на земята в краката на вордската кралица.

— Колко още воини искате да загубите? — извика Тави, избягвайки следващия удар. — Нищо не ви струва да ме изслушате!

Атакуващият ворд внезапно забави, след което замръзна на място.

Кралицата на ворда отново проговори. Гласът ѝ беше зловещ, многопластов, сякаш идваше от няколко гърла едновременно. Самото същество имаше очевидно женствена форма, въпреки че Тави виждаше само очертанията ѝ от зелената светлина, излъчвана от големия кошер зад нея — и пламтящите зелени очи, които му съответстваха.

— Едва ли сте тук, за да ни съдействате. По-вероятно е да замисляте измама.

— Срещу същество, което може да чете мисли? — попита Тави. Той не откъсваше поглед от ворда, който внезапно беше спрял атаката си. Беше достатъчно близо, за да удари отново. — Би било доста нелогична постъпка.

Изад един от близките воини се появи фигура в тъмно наметало с качулка. Тя направи няколко крачки към Тави, а наметалото ѝ се поклащаше на всяка стъпка, разкривайки твърда зелено-бяла плът. Кралицата беше значително по-ниска от Тави. В тъмнината на качулката очите ѝ грееха с бледа зелена светлина като две свещи.

— Наистина — измърмори кралицата. — Въпреки че отчаянието понякога може да подтикне различен ум към безразсъдни действия.

Тави неволно оголи зъби в усмивка.

— Ще ви бъде лесно да определите дали отчаянието ме подтиква. Просто трябва да се приближите още малко.

Вордската кралица замълча за момент, очите ѝ се присвиха до прорези зелен огън, но тя не помръдна.

— Как успя да се приближиш толкова много, без да те открият, създание?

Тави ѝ се ухили и не каза нищо.

Вордската кралица погледна покрай него и шумно подуши въздуха.

— Наблизо има местни върховни хищници. Макар да ме уверяваха, че кланът Нараш е унищожен.

Тави разтвори до краен предел сетивата си и тогава усети, че трепери от... не точно страх, а нещо подобно на него, безкрайно по-контролирано — може би предчувствие.

— Уверяваха? Кой? Кой би скрил такъв вид информация от вас? И защо му е трябвало да крие такава информация?

Кралицата го гледаше зловещо неподвижно.

— Това е може би възможност за взаимноизгодно сътрудничество — продължи Тави. — Ако желаете да ме изслушате, мисля, че можем да работим заедно за постигане на обща цел.

Гласът на кралицата спадна до жужащ шепот, приличаше на пърхане на крилата на скакалец.

— Каква цел?

— Елиминиране на общ враг.

Кралицата внимателно го гледа още миг. После се обърна и тръгна към кошера. Воините от двете ѝ страни направиха крачка назад, освобождавайки пътя за Тави.

Кралицата погледна през рамо и каза:

— Ела с мен.

* * *

Вордската кралица влезе в кошера през широка, плашещо органично изглеждаща врата, която по някакъв начин заприлича на Тави на ноздрата на някакъв огромен звяр.

Ворди с различни форми се виждаха в кроача из целия кошер, безмълвни сенки на фона на светещия зелен восък. Восъчни паяци седяха навсякъде, смесвайки се с фона, и Тави беше сигурен, че всъщност са много повече, отколкото би могъл да забележи.

Когато приближи входа на кошера, Тави установи, че краката му се забавят.

Разбира се, че ще се забавят. Вътрешността на кошера определено беше смъртоносен капан. Той все още помнеше канима в подземията под Цитаделата и как вордът, контролиращ телата на бившите съратници на воина, го блъсна в кошера — и как миг покъсно канимът се появи взет, без изражение, разум и воля. Само глупак щеше да влезе там след вордската кралица, освен ако ситуацията не го правеше абсолютно необходимо.

Тави продължи. Освен това, каза си той, влизането в кошера не беше съвсем ужасно решение, тактически погледнато. На открит терен вордът можеше да го атакува от всички посоки. Вътре в сградата той поне можеше да облекне гръб на стената.

Несъмнено най-вероятно щеше да пропадне в нея, за да бъде бавно погълнат от кроача, ако го направи, но там така или иначе трябваше да има стена.

Тави влезе в кошера все още с меч в ръка, от който продължаваше да капе воднистата, отвратителна кръв на ворда. Вътрешността представляваше обикновен купол и въпреки че светецният кроач около тях да беше полупрозрачен, светлината, която излъчваше, правеше нощта отвън непрогледна. Вътре обаче Тави можеше да вижда толкова ясно, колкото ако имаше магическа лампа.

Вордската кралица се обърна с лице към него и Тави ахна.

Съществуването приличаше на Кайтай.

Тази вордска кралица имаше редица разлики от онази, която бе видял последния път. Кожата ѝ беше почти човешка, вместо тъмен хитин, въпреки че имаше странен зеленикав блясък. Косата ѝ беше светла като на Кайтай, но разпусната и дълга, стигаща чак до бедрата. Зелените ѝ очи, светеци с вътрешна светлина, бяха фасетъчни като при насекомите, а ръцете и краката ѝ показваха на показ тъмни, блестящи, смъртоносно изглеждащи нокти, дълги като ноктите на хищна птица.

Освен това под наметалото тя беше гола. Напълно.

— Алеранецо — каза кралицата и Тави трепна при познатата фраза от познато лице, произнесена с напълно чужд глас. — Ти си далеч от своя дом.

— Съвпадение — каза Тави. — Имах работа тук.

— Каж ми какво можеш да направиш, за да помогнеш на ворда.

Преди да продължи, Тави спря за част от секундата, за да подреди мислите си. Следващите думи биха могли да го убият, ако не

ги подбере внимателно.

— Знам — започна той, — че вордът обикновено не действа по модела, който следвате на този континент. Знам, че вашите кралици обикновено произвеждат други кралици по-често, което е най-добре, за да поддържате съществуването на вида си.

Вордът го гледаше напрегнато.

— И все пак тук не е така — продължи Тави. — Кралицата, която те е родила, очевидно те е лишила от възможността да създаваш свои подчинени кралици.

— Какво те кара да мислиш, че не съм старшата кралица? — попита го съществото с равен, лишен от емоции глас.

— Логиката — отговори Тави. — Вашият начин при атаката на Мараул показва, че старшата кралица разглежда зависимите кралици като консуматив. Защо да се поставя в толкова уязвимо положение тук, когато може да изпрати една от по-младите вместо себе си? Ако някоя от вас може да произведе повече кралици, защо сте само три, вместо десетки, както би трябвало да е досега?

Вордската кралица мълча няколко мъчителни секунди. После кимна.

— И освен това — тихо каза Тави, — предполагам, че я няма тук. Така тя е оставила вас и другата младша кралица, за да довършите канимите.

— Това е информация, която вече имам — тихо изсъска кралицата. — Тя не струва нищо за мен.

Стените на кошера се размърдаха и десетки восьчни паяци се появиха оттам, откъдето, Тави беше готов да се закълне, никое същество не би могло да се скрие.

— Защо? — попита Тави. — Защо вашата кралица ви е променила по този начин? Не възпрепятства ли така растежа на ворда?

Очите на кралицата се присвиха.

— Разбира се. Но... тя действа неправилно. Нерационално. Тя е взела твърде много кръвни проби от вашата порода.

Думите на ворда бяха неизменно спокойни, но избликът на емоции, който блъсна сетивата на Тави, докато кралицата говореше, беше болезнено интензивен. Младата кралица беше изпълнена с първичен, чист гняв, с ревност и интензивна, амбициозна омраза —

емоции чисти и ярки като на дете, необуздани от никакво чувство за самоконтрол.

Челюстта на Тави почти падна. Вордските кралици някак си бяха започнали да стават по-човечни, по един или друг начин. Недоверието, необходимостта от управление, емоциите сами по себе си могат да бъдат използвани срещу тях.

— Мисля, че тя вече се е върнала в Алера — или поне е на път за там. Ами ако ви кажа, че искам да я премахна?

Вордът наклони глава на една страна.

— Защо би искал това?

— Оцеляване — каза Тави. — Ако искаме да оцелеем, трябва да я елиминираме и вие трябва да ни оставите да избягаме невредими, за да я неутрализираме.

— Да избягате... — кралицата леко се наведе напред. — Кой точно?

— Всички мои хора и канимите на тази земя — веднага отговори Тави. — Всички тях. Те ще се върнат с мен в Алера. Те са нужни за справяне със заплахата.

Тя бавно огледа вътрешността на кошера. После зелените ѝ очи се съсредоточиха върху Тави.

— Нищо не ви струва — подкани я нежно Тави. — Забавете офанзивата достатъчно дълго, за да могат канимите да напуснат континента. Те вече няма да заплашват нищо, което построите тук. Вече няма да се налага да се биете с тях.

Очите на кралицата проблеснаха с по-ярка светлина и тя пристъпи по-близо. Тави усети как внезапно прилив на мисли се втурва в главата му — ирационален ужас, обхванал тялото му без видима причина. (Той смяташе за напълно рационален страха, че е заобиколен от кошмарни същества, които всеки момент биха могли да го убият или дори по-лошо.) Поток от спомени премина, носейки със себе си десетки аромати, толкова отчетливи, че той беше наполовина сигурен, че са истински, а не само спомени.

— Наблизо има други — каза бавно кралицата. — Те са дошли с вас. Но вие не сте им разкрили истинската си цел тук.

Студена вълна премина по гръбнака на Тави, когато осъзна, че съществува всъщност изследва мислите му.

— Така е — отговори той. — Те никога не биха одобрили плановете ми.

Той леко се усмихна.

— Те не са от типа на преговарящите.

— Искрен си — измърмори кралицата.

— Какъв е смисълът да се опитваш да заблудиш същество, което може да чете мислите ти? — попита Тави. — Постигнах много неща, като намирах общи интереси между себе си и своите врагове.

— Врагът, който стане полезен, е победен толкова надеждно, колкото и убития — каза вордската кралица.

— Дори повече — каза Тави.

Кралицата на ворда му се усмихна странно.

Тъмни бронирани фигури на ворди започнаха да запълват входа на кошера зад него. Вордите-каними пристъпиха бавно и безшумно напред, движейки се неловко в затвореното пространство.

Тави имаше чувството, че стомахът му пада в петите.

— Вашата логика е вярна, но стъпва на едно-единствено неправилно предположение — каза вордската кралица. — Предположихте, че тъй като младшите кралици са създадени без способността да създават собствени зависими кралици, те все още ще имат желание да управляват. Това е недостатък на индивидуалността.

Восъчни паяци изплуваха от стените и се стекоха по пода между Тави и кралицата в миниатюрен потоп, катерейки се един върху друг, докато не се издигнаха до гърдите ѝ като стена.

— Вашата порода търси авторитет и лидерство като продължение на личната си идентичност. Вие не знаете нищо за възможността да се посветите на нещо по-голямо. Не знаете нищо за истинското подчиняване на себе си за по-доброто на всички.

Тави отново огледа вътрешността на кошера, но спасение нямаше. Вордските воители бяха запълнили вратата. Паяците продължават да пълзят от стените и, изглежда, от тавана. Той никога нямаше да се измъкне оттук. Знаеше, че е риск, че предложението му към ворда може да бъде отхвърлено, но наистина не вярваше, че това може да се случи. Студеният интелект на ворда, от всичко, което той знаеше за тях, трябваше да ги принуди да защитят най-близкия кошер и семейството.

Но това, което движеше тази кралица, беше... твърде човешко. Това беше преданост към старшата кралица, към майка ѝ, осъзна Тави, сетивата му бяха обхванати от прилив на емоции от по-младата кралица. Това беше примесено с ужасна и непреодолима нужда, която почти не се различаваше от физическия глад — нужда да се разпространява, преодолява, расте. И към това се добавяше презрение — презрение към човечеството, към съществата, паднали пред обединената мощ на ворда.

Тави осъзна, че никога няма да напусне кошера, и изведнъж се почувства много, много уморен.

Добре.

Добре, така да бъде.

Преди го презираха. Ако имаше нещо, което да знае, то беше как да се възползва от това да бъде подценяван.

Тави пое дълбоко дъх и стисна дръжката на меча си. След това посегна към късото острие на десния си хълбок и бавно го изтегли с лявата ръка. Магията на земята ще му даде сили да пробие стената от восьъчни паяци. Щяха да го ухапят, много пъти. Отровата ще го убие, но ще има поне минута-две.

Той имаше още едно предимство: тесните помещения вътре в кошера, в комбинация с подкрепленията, блокиращи единствения изход, представляваха капан не само за Тави, но и за кралицата, предотвратявайки нейното отстъпление. Тя не би могла просто да се обърне и да избяга.

Ще трябва да убие кралицата бързо, с цялата максимална скорост, която можеше да вземе от въздуха. Тави добре си спомняше заслепяващата скорост, която една вордска кралица притежава, но щеше да има още едно предимство, които тя вероятно не знаеше. Той беше готов да поеме фатален удар, ако това ще му позволи да нанесе отговорен. Магията на метала щеше да му позволи да игнорира болката от убийствения удар достатъчно дълго, за да я убие сам.

Ако беше достатъчно бърз, този кошер щеше да се превърне в нейна гробница. С мъртва кралица и без координация за ворда, Кайтай, Макс и останалите ще имат реален шанс да избягат. И докато Красус и Първи алерански си вършат работата, Варг и канимите също трябва да избягат, за да помогнат на Алера в борбата срещу общия враг.

Всъщност планирането става много по-просто и по-лесно, помисли си той, когато човек не се притеснява от мисълта как да оцелее, следвайки този план.

— Изглежда не съм единственият, който е направил погрешно предположение — спокойно каза Тави на кралицата.

Очите ѝ се присвиха и той отново усети треперещия натиск на съзнанието ѝ върху мислите си.

Очите ѝ се разшириха.

Принцепс Гай Октавиан призова магията на камъка, вятъра и стоманата и задвижи тялото си с бързина, която, ако имаше късмет, щеше да ги убие и двамата.

ГЛАВА 35

Поради магията на вятъра и увеличената от фуриите скорост времето за Тави субективно се забави, иначе можеше да не види какво се случва.

Вордите се обърнаха срещу себе си.

Най-близкият ворд-каним, този, който Тави беше ранил по-рано, внезапно потръпна и падна напред, когато вордът зад него разкъса гърба му. Кръвта на убития пръсна върху стените на входния тунел, докато падаше в откритото пространство в центъра на кошера, и изцапа ботушите на Тави, когато тялото му се затъркаля по пода и спря в краката му.

За миг в стаята нахлуха още трима ворди-каними и Тави разбра какво се случва.

Това бяха ловците на Варг.

Значението на странните, издути торби, които всеки от ловците носеше със себе си, най-накрая стана ясно на Тави.

Мълчаливите каними се бяха облекли с вордски хитин и имаха по себе си достатъчно зелено-черен материал, за да минат за истински ворди, поне за малко — и сега те бяха до него вътре в кошера на кралицата.

— Тавар — изръмжа най-старшият от тримата ловци.

— Убийте я! — извика Тави.

Той се втурна напред заедно с ловците и кралицата издаде пронизителен писък.

Стената от восъчни паяци потръпна и рухна насреща им, превръщайки се във вълна от размахани крака и отровни зъби. Паяците се извиха във въздуха, паднаха на земята и се плъзнаха по стените и тавана, за да атакуват.

Тави имаше само миг да се ужаси от количеството паяци около него, преди те да го нападнат. Той уби във въздуха паяка, който скочи в лицето му, размахвайки меча си със скоростта, силата и смъртоносната прецизност, дадени му от всички фурии, които владееше. Той разсече

втория, третия и четвъртия за по-малко от секунда — бяха толкова много, че дори в подобното на сън бавно движение от магията на вятърната фурия той нямаше дори миг време да мисли, размишлява или планира. Можеше само да реагира и да се стреми всяко негово движение да работи срещу врага.

Въздухът беше изпълнен с разчленени трупове на восъчни паяци, пръски кръв и отсечени крайници на насекоми, но въпреки стоманената мрежа, която Тави тъчеше с мечовете си, докато вървеше напред, вордът започна да пробива. Усети как един се блъсна от страни и рязък, силен звук му подсказа, че бронята му е издържала срещу зъбите на паяка. Друг се вкопчи в ботуша му и просто се опита да го изкара от равновесие.

След това още три паяка скочиха върху шлема и раменете му и той се изви диво, когато зъбите, от които капеше отрова, проблеснаха на инч от очите му.

Нещо се блъсна в рамото му, силен удар на метал с метал, и бойната верига на ловеца смачка паяка. Тави успя да се обърне, така че неканените му пътници да са по-открити към канима и още няколко удара на тежката верига почистиха паяците от него.

Останалите двама ловци заеха позиции отляво и отдясно, държейки странно извити мечове и хвърляйки тежките шипове, които бяха нанесли такъв хаос сред алеранските редици по време на войната в долината. Тави възвърна светкавичните си движения, мечовете му се завъртяха, сеейки смърт — и изведнъж се озова лице в лице с вордската кралица.

Тя се движеше с ужасна паешка грация и с такава скорост, че дори вътре в магията на вятъра Тави усещаше колко вяло реагира тялото му в сравнение с нея.

Нейното наметало полетя в едната посока, когато тя се хвърли на една страна, но движението се оказа финт и подгъвът на дрехата изплющя като камшик, когато тя промени посоката си и заби нокти в бедрото на Тави.

Тави не успя да реагира навреме, за да избегне удара, затова просто заби острието си силно в гърлото на кралицата. Скоростта ѝ го изуми, дори през болката, която избухна в крака му. Тя успя да постави ръката си на пътя на удара, отклонявайки върха на меч надолу, но не съвсем — алеранската стомана се вряза в бледата, твърда на вид плът,

разпръсквайки пурпурни искри. Оказа се, че кожата ѝ все още беше хитинова, макар да приличаше на човешка. Мечът му не успя да потъне дълбоко през бронята, въпреки силата на земните и метални фурии. Само един-два инча от остриетата му потънаха в корема ѝ и предизвикаха вой на изненада и ярост от кралицата.

Тя се хвърли директно към тавана толкова рязко, че изтръгна острието от лявата ръка на Тави, и започна да се придвижва като паяк към входа.

Преди да успее да стигне там, чифт червени стоманени вериги се изстреляха нагоре като ласо. Едната верига се уви около китката ѝ, а друга около бедрото, и двамата ловци свалиха кралицата от тавана обратно на пода на кошера.

Тави посече още два паяка, докато все още бяха във въздуха, и отново атакува вордската кралица. Двамата ловци държаха здраво веригите и я изваждаха от равновесие всеки път, когато тя се опитваше да се изправи на крака. Паяците се рояха около тях, но двамата ловци в защитни вордски брони ги игнорираха и опъваха веригите с цялата си невероятна сила.

Тави удари скачащ паяк във въздуха с левия си юмрук, убивайки го на мига, завъртя дългото острие над главата си, хвана го с двете си ръце и започна удар надолу, който щеше да убие вордската кралица.

Тя изкрещя отново и се изви в отчаяние, при което качулката ѝ падна, разкривайки изплашеното лице на Кайтай.

Тави забави удара си само за миг и това колебание позволи на кралицата да извие рамене и да изтръгне заклещената си ръка от ставата.

Ловецът, който държеше другия край на веригата, залитна назад при внезапната липса на съпротива и падна.

Паяците се нахвърлиха върху него и напълно го покриха. Кралицата се претърколи, придвижи се на една страна като рак и сграбчи другата верига с оцелялата си ръка. С извиване на бедра и рамене тя изтръгна веригата от хватката на другия ловец и я хвърли към Тави.

За да избегне веригата, Тави трябваше да отскочи назад, при което кралицата се обърна и започна да се придвижва към изхода на кошера.

Някъде извън кошера избухна светлина и запука прегрят въздух, като за миг освети стените и ги направи почти прозрачни, когато отвън, на нивото на земята, се появи гореща огнена сфера. Отломки от изгорени черупки на ворди и парчета плът полетяха от тунела, а след тях се появи огромната фигура на Варг с меч в ръка, в черно и червено, обилно покрит със засъхнала кръв. Канимският майстор на войната тупна с единия крак, после с другия, сякаш беше непоклатима планина, и вдигна меча си високо над главата.

— Ела, създание — изръмжа той. — Мини през мен, ако можеш.

Вордската кралица изпищя и се хвърли към Варг.

Тави изкрещя и нападна, осъзнавайки, че раненият крак вече не реагира на командите на ума му.

Вордът завъртя веригата към Варг, но той в улови с острието на меча си. Кралицата изкрещя разочаровано и веднага се опита да изтръгне меча от ръцете на канима, но Варг издържа на тласъка и на свой ред с рязко движение издърпа кралицата по пода с десетина фута, така че тя се озова в обсега на меча му. Тогава веднага нанесе брутално силен удар и Тави знаеше, че такъв удар ще отсече дърво, дебело колкото бедрото му.

Вордската кралица пусна веригата и сложи ръката си на пътя на удара. Мечът на Варг разсече бронираната ѝ кожа, стигайки чак до костта, точно когато поредната огнена експлозия освети и разтърси стените на кошера. Тя отстъпи от Варг, но в този момент ловецът, чиято верига беше отнела, хвърли шип в задната част на коляното ѝ. На това място бронираната ѝ кожа явно не беше толкова добре защитена, защото шипът потъна в нея. Грубата сила на тежкото парче стомана изпрати крака ѝ нагоре, поваляйки вордската кралица по гръб. Тя използва инерцията на падането, за да се претърколи назад, издърпа шипа от крака си и го хвърли обратно към ловеца.

Той се отклони от удара, но тя или го очакваше, или просто слепият късмет ѝ се усмихна. Шипът го улучи в гърлото и фонтан от тъмна канимска кръв блисна във въздуха, канимът падна и веднага беше погребан под огромен брой паяци.

Варг изрева яростно и хвърли оръжието си в кралицата. То се завъртя и полетя във въздуха, така че тя трябваше да отскочи назад, далеч от опасността — и право под удара на двуръчния меч на Тави.

Мечът му я улучи точно в тила и фонтан от синьо-червени искри избухнаха от плътта ѝ. Острието на бързия и сигурен меч нанесе разсичащ удар, въпреки че целият ум на Тави крещеше в тих ужас, ужас, който той не можеше да си позволи, когато видя лицето на Кайтай с отворена от шока уста. Главата отлетя и се затъркаля по пода.

Поведението на ворда незабавно се промени. Восъчните паяци започнаха да се мятат безцелно около кошера, издавайки цвъртящи писъци на тревога. Отвън Тави чу оглушителен рев на извънземни писъци, изтръгващ се едновременно от гърлата на хиляди същества.

Третият ловец се появи отзад на Тави и хвърли меча на Варг на собственика му.

Варг се обърна към победената кралица и с четири бързи, тежки удара разчлени тялото ѝ. Погледна към Тави и откри, че алеранецът го гледа втренчено.

— Най-добре да съм сигурен — изръмжа Варг.

Тави разсече паяка, който скочи към него. Паяците по природа бяха агресивни и макар че вече не ги нападаха на огромни вълни с една-единствена цел, вероятно беше лоша идея да остават в кошера по-дълго, отколкото беше абсолютно необходимо.

— Да се махаме! — извика Тави и се насочи към изхода, а двамата каними го последваха.

Извън кошера Тави откри, че около входа са издигнати невисоки земни насипи, очевидно дело на земните фурии на Макс и Дуриас. Двата алеранци стояха с окървавени оръжия в ръце. Мечът на Макс още беше обгърнат от огнени езици, а мъртви ворди лежаха върху земния вал. Кайтай стоеше между тях, собственият ѝ меч също беше обагрен, докато Анаг с брадва в ръка и в покрита със зелена кръв синьо-черна броня стоеше по-назад — там, където най-добре можеше да използва предимството на по-високия си ръст и широк размах.

Зловещият, озарен в зелено свят на ворда беше в хаос. Всякакви кошмарни създания изпълваха предутринния здрач, мятайки се в нещо, което изглеждаше като чисто, неосъзнато безумие. Един ворд-каним беше сграбчил и захапал близкия бор, докато друг ворд във формата на жаба променяше формата си отново и отново. В същото време някои восъчни паяци спокойно се плъзгаха в общия поток, докато други скачаха възбудено или се вкопчваха един в друг, изпълвайки околността с безкраен брой размахващи се крака.

— Пригответе се! — извика Тави. — Махаме се оттук!

— Алеранецо! — рязко каза Кайтай. — Кракът ти.

Тави за миг я погледна неразбиращо, преди да осъзнае за какво говори и да погледне надолу. Кракът му на мястото, където вордската кралица го беше ударила с нокти, кървеше — не фатално, но ако не се превърже, можеше да се влоши. Беше използвал толкова много метална магия, че дори не беше забелязвал болката от раната, която изглеждаше също толкова част от фона, колкото воя и писъците на дезориентираните ворди.

— Разбрах — каза Максимус. Той заби меча си в земята, извади манерка от колана си и я подаде на Кайтай.

— Изсипи това върху ръцете ми, докато затварям раната — каза й той.

Докато другите прогонваха всеки приближил се ворд, Тави усети как ръцете на Макс стискат крака му. Докато Кайтай бавно изправваше манерката над раната, хватката на големия антиланец изгаряше като огън, първо миг, после още един, после още много такива моменти. Тави стисна зъби и концентрира вниманието си върху задържането на меч в ръката си, докато Макс го освободи.

— Готово — каза накрая Антилан. — Вече е достатъчно добре.

Кайтай хвърли поглед към Тави и с хищническа усмивка го дари с бърза, но гореща целувка. — Води.

Тави се ориентира и тръгна в „поглъщащия мили“ бяг на легионите към разрушения холт, където бяха оставили таургите си. Другите тръгнаха по стъпките му.

— Какво беше това? — заядливо попита Тави. — Какво, кървави врани, си мислехте, когато го направихте?

В отговора на Кайтай отново се прокрадна насмешка.

— За какво говориш, алеранецо?

— Нападението! — избухна Тави. — Маскировката! Не беше нещо, което спешно сте измислили в последния момент.

— Разбира се, че не — съгласи се Кайтай. — Ловците на канимите са започнали да използват облекла от хитин шест месеца след инвазията. Няколко от тези облекла бяха на разположение. Ние просто ги използвахме.

Той се обърна и я погледна с раздражение.

— Не това имам предвид и ти го знаеш! Защо не ми каза?

Зад Кайтай Макс се ухили.

— Нищо не може да се направи, ваше височество.

— И какво трябва да означава това?

— Оперативна сигурност — самодоволно каза Кайтай.

Тави примигна.

— Какво?

— Няма начин да излъжеш същество, което може да ти прочете мислите, алеранецо — каза Кайтай. — Единственият начин да бъдем сигурни, че тя няма да очаква атака, е, че ти самият не би могъл да очакваш такава атака.

— Ти... Ти, това... Значи... не можеш просто...

— Иначе защо толкова лесно бихме те оставили да се приближиш до кошера сам, без да обелим и дума колко глупава е идеята?

Тави се втренчи в нея безпомощно и едва не се самоуби, когато се спъна в стърчащ корен.

— Не изглеждай толкова изумен, алеранецо — каза Кайтай. — Не беше трудно да се предвиди каква стратегия ще избереш. Имаш нещо като история на успешни преговори с враговете си. Дори се сприятеляваш с тях — зелените ѝ очи искряха. — И в някои случаи ставаш повече от близък приятел.

Тави поклати глава.

— Използвахте ме.

— Да.

— Използва ме — повтори Тави.

Усмивката ѝ се разшири.

— И се получи. Ти си прекрасна дебнеща крава.

— Кон — поправи я уморено Тави. — Дебнещ кон.

Кайтай наклони глава встрани.

— Кой идиот би застрашил толкова добър кон?

И Макс, и Дуриас избухнаха в смях.

И тогава на десетина ярда от тях от малката горичка борове изскочи един ворд-каним и в движение се приготви за атака.

Невероятен по скорост и сила удар на Варг изпревари нападателя в средата на скока и, разсечен на две половини, вордът падна на кроача.

— Тавар — изръмжа Варг, гледайки предпазливо дърветата около тях. — Сега не е моментът.

Тави се загледа за миг във все още потръпващия ворд. После кимна на Варг и изсумтя в знак на съгласие.

— Но непременно ще се върнем към този разговор — каза той, гледайки възмутено към Кайтай.

Тя невъзмутимо се усмихна, без да каже нищо, след което те продължиха с измъкването от хаоса и анархията, които изцяло бяха погълнали кроача.

ГЛАВА 36

Амара се върна на робския пазар в същата нощ, още щом тъмнината обгърна окупирания град. На някои места магическите лампи все още горяха по улиците: единствените алерански огньове, които горяха, откакто за последен път бяха запалени от бившите жители на Церес. Щяха да светят още ден, най-много — два. За момента обаче те създаваха широки области със сянка, които улесняваха Амара да се движи, оставайки невидима.

Зеленикавата светлина на кроача в града осветяваше доста ярко близките сгради, така че Амара нямаше проблем да избегне различните парчета и остатъци в уличките, водещи към Робския пазар. Два пъти вордски пазачи минаваха покрай тях, носеха се с дългите си крака и се клатушкаха, докато вървяха, а полупрозрачният им хитин грееше отвътре с приглушената светлина на кълбовидните топки кроач, които те носеха някъде в корема си. Веднъж тя видя как едно от съществата започна да повръща парчета кроач и да ги разнася по перваза на прозореца, където восъчното вещество очевидно беше започнало да пуска корени и да расте. Технически погледнато, Церес все още беше обитаван от хора. Но вордът очевидно възнамеряваше да промени това.

Амара ускори крачка.

Тя влезе в града от друга посока, не от която ѝ беше казала Рук.

Бившата ръководителка на Кървавите врани на Калар очевидно беше измислила начин да повлияе значително на концентрацията на Бренсис — млад мъж, сам в чужд свят, внезапно получил както физическо удоволствие, така и емоционален комфорт под формата на някой, когото познава, и едва ли е имал шанс да устои срещу манипулаторските умения на Рук. Но Амара не си правеше илюзии, хватката на Рук над Бренсис беше изтъкана от шепот от намеци и мрежа от хитрост. Ако някога осъзнае, че те са там, лесно ще ги отстрани — и ако го е направил, Рук вероятно вече е била принудена да издаде Амара.

А ако не... е, никога не пречи да си по-предпазлив.

Пазарът на робите беше осветен с вълшебни лампи и светеща могила кроач, който изпъкваше като цирей над настилката и беше покрит с паякообразни пазачи. Вордите бяха по-многобройни, отколкото през деня. Дали защото съществата бяха предимно нощни? Или имаше друго обяснение за засиленото им присъствие.

Операцията „вербуване“ продължаваше със същото темпо, което Амара беше видяла и преди. На платформата лежаха половин дузина зашеметени, наскоро пленени алеранци. Сънливи роби се бяха надвесили над тях, шептяха им и... правеха и други неща в светлината на люлеещите се магически лампи. Амара потръпна и отмести поглед.

Бренсис седеше на малка масичка до платформата и пиеше от тъмна бутилка. Той я остави небрежно настрани и започна лакомо да поглъща храната. Рук седеше на пейката до него, сплъстената ѝ коса и дрехи бяха в привлекателен безпорядък. На бузата ѝ се виждаше прясна синина и Амара се зачуди — това знак за вниманието на Бренсис ли е или доказателство за разкриването на Рук и евентуалното ѝ предателство?

Амара видя блестящите очи на рицаря-ворд, седнал на покрива точно на мястото, където тя беше шпионирала двора през деня. Съвпадение? Или Рук вече си беше имала работа с яката и е била принудена да им каже всичко, което знаеше за присъствието и придвижването на Амара.

Амара се намръщи. Нямахме как да разбере. Просто трябваше да продължи и да се надява на най-доброто.

Скрита в наметало от втъкани фурии на вятъра, смесени с подходящо слабо нощно осветление от фуриите на лампите, Амара тихо се придвижи напред.

Убиването на толкова силен призовател като Бренсис Калар — и да остане жива — в най-добрия случай беше малко вероятно. Неговите вродени дарби в призоваването на водни фурии означаваше, че само внезапна и дълбока рана има реален шанс да го убие. Разрез, който би отворил нещо по-малко от сънната артерия, ще бъде лесно и бързо възстановен. Трябваше да бъде много, много бърза. Уменията му с вятърните фурии биха му предоставили смъртоносна бърза реакция при всяка атака. А суровата сила, предоставена му от земните фурии, означаваше, че ако има някаква борба, той буквално ще разкъса Амара

на парчета. По-лошото беше, че ако тя пропусне с първия удар и се опита да избяга, той вероятно ще я убие, преди тя да успее да измине няколко ярда. С неговата огнена магия ще е лесно.

Но най-опасното от всичко бе, че магията на метала би го предупредила за приближаването на всяко стоманено оръжие. Разбира се, това ще е само мигновено предупреждение, но щеше да е повече от достатъчно. За да убие Бренсис Калар младши и самата тя да оцелее, Амара ще трябва да му пререже гърлото с камата с каменно острие, която държеше в ръката си. Или да вкара камата до дръжката в окото или ухото му. Нямаше абсолютно никакво място за грешки.

Бренсис, от друга страна, имаше широка гама от възможности — можеше да счупи врата ѝ с едно движение на ръката си, да я изгори до кости с едно движение на пръстите си или да отсече главата ѝ от раменете с един удар на отличния си меч.

Ситуацията изглеждаше доста несправедлива.

Но тя никога не е очаквала „справедливи ситуации“, откакто стана курсор.

„Враните да ви вземат, Гай. Дори след като напуснах служба, отново успяхте да ме вкарате в нея.“

Тихото и незабележимо придвижване за нея отдавна се беше превърнало във втора природа през последните години. Тя се прокрадна покрай пазачите в двора, вървейки бавно, спокойно и равномерно. На няколко пъти спира, за да позволи на поредния алеранец с яка да мине покрай нея. Да останеш незабелязан в най-голяма степен зависеше от търпението и способността да запазиш спокойствие дори когато има много малко причини за това, а не от личната ловкост и бързина.

Отне ѝ около десет минути да се придвижи от убежището си в уличката до страната на платформата, която беше срещу масата на Бренсис. Още пет минути ѝ трябваша, за да се плъзне около платформата и да спре до стълбите, водещи от земята към дървената платформа.

Сега, когато Бренсис приключи с яденето и се върне нагоре по стълбите, за да хване поредната жертва, Амара ще има възможността да забие камата си право в мозъка му.

Когато той умре, тя веднага ще се изстреля в небето и ще се отдалечи от оскъдното осветление на лампите, преди някой да успее да

реагира. От лесно по-лесно.

По въпроси като този простотата беше сама по себе си смъртоносно оръжие.

На Бренсис му отне още няколко мига, за да довърши обяда си. Той отблъсна чинията си. Амара стисна по-удобно дръжката на каменната кама и отпусна мускулите си, подготвяйки се за една ослепително бърза атака, която беше единственият ѝ шанс за успех.

Бренсис погледна Рук, после надолу и каза:

— Мразя това.

— Просто помнете — отговори му Рук, — само вие имате това, от което се нуждаят. Не можете да бъдете заменен. Това е извън техния контрол. Само вие сте способен да го правите.

Амара замръзна на място.

Бренсис докосна яката на собственото си гърло.

— Може би — каза той.

— И никога не показвайте слабостта си — предупреди го Рук. — Знаете какво ще стане тогава.

Амара моментално се възхити от действията на Рук, тъй като думите ѝ попадаха на благодатна почва и бяха също такава смъртоносно оръжие, както и удар на меч, внасяйки разногласия сред врага, като същевременно оставяха личния ѝ интерес скрит.

Амара можеше да си спомни малко жени и мъже, които увещаваха партньорите си по този начин, постепенно печелейки положение и престиж.

Врани, тази жена имаше характер. Амара не знаеше дали при тези обстоятелства може да бъде толкова смела.

Изведнъж половин дузина рицари-ворди се издигнаха във въздуха от покривите около двора едновременно, звукът на крилата им взриви тишината на вечерта.

— Тя е тук — измърмори Бренсис вцепенено.

Тътенът от крилата на ворда намаля, но след това започна да става все по-силен и по-силен, умножавайки се, докато не изпълни вътрешния двор с оглушителен гръм. Миг по-късно цял легион рицари-ворди се спусна от нощното небе. Те се спуснаха като скакалци — внезапно се приземиха върху сгради, клетки и камъни, покривайки всичко в полезрението с жив килим от блестящ черен хитин. Амара знаеше, че е невероятен късмет, че един от тях е кацнал на една ръка

разстояние, а не на главата ѝ, и само практиката и дисциплината на безкрайните дни на неподвижност и мълчание не ѝ позволи да трепне в спазъм, който би направил невъзможно бягството и ще доведе само до неприятности.

Вместо това тя се притаи на мястото си и зачака.

Някъде близо до центъра на двора изкрещя ворд — висок, дразнещ писък, който болезнено удари в ушите на Амара.

Секунда след като заглъхна, викът се повтори отгоре.

Този път вътрешният двор се изпълни с гръмотевичен вихър, когато рицари Аери със сребърни яки се спуснаха отгоре в бронирана гвардейска формация около две фигури, които Амара веднага разпозна:

Вордската кралица.

И лейди Акватайн.

„Разбира се, рицарите Аери не могат да летят сред рицари-ворди — помисли си Амара със студено безразличие. — Техните въздушни потоци биха затруднили ворда да използва крилата си.“

Това беше една от тренировките на курсорите. Не позволявай на емоциите да контролират възприятията ти. Независимо дали тези емоции са неконтролируем ужас или горчива омраза, толкова гнусна, че от вкуса ѝ ти се иска да повърнеш, не трябва да им позволиш да вземат връх. Ако усетиш, че това се случва, се фокусираш върху детайлите, върху реалността, свързвайки един факт с друг, докато пристъпът на страх и омраза не избледнее и не отстъпи.

Едва след като Амара успя да се вземе в ръце, тя отново погледна потенциалните автори на унищожението на Алера.

Противно на очакванията ѝ, вордската кралица се оказа по-ниска, по-ниска дори от самата Амара. Не знаеше защо беше решила, че трябва да е иначе. Доколкото си спомняше, кралицата, с която се сражава и спомогна да бъде убита в Калдерон, също не беше особено висока или внушителна физически. Беше създание с човешка форма, макар в него да нямаше нищо човешко.

Тази кралица беше различна.

Мантията ѝ беше по-фина, докато другата имаше дреха, чиято тъкан извикваше мисли за наскоро разкопан гроб. Мантията на тази беше от кадифе с толкова наситено черен цвят, че леко преливаше с призрачни нюанси в гънките. Имаше нещо различно и в позата и осанката ѝ, когато стоеше на двора — нещо тревожно, почти

притегателно. Другата кралица не предизвикаше други чувства освен усещане за нещо студено и чуждо.

Вордската кралица протегна тънките си, бледи ръце, и отметна своята качулка, разкривайки лице, което беше младо, красиво и потресаващо познато.

Беше почти съвършено копие на любимата на принцепса, Кайтай.

Амара беше толкова шокирана, че едва не забрави да поддържа воала, който я криеше. Кралицата в Калдерон изглеждаше човешка като фигура, но беше покрита с лъскав, зелено-черен хитин, подобно на вордските рицари. Тази обаче изглеждаше почти изцяло като човек...

С изключение на очите.

Очите бяха вихрушка от черно, златно и зелено — в стотици блестящи фасети. Ако не бяха тези очи, вордската кралица можеше да мине по която и да е улица в Алера, без да предизвика повдигане на вежди — ако изключим факта, че освен мантията си, тя беше абсолютно гола.

Кралицата бавно обходи с извънземните си очи двора и с колективна въздишка, която беше по-близка до стенание на обожание или ужас, всички аленраци с яки като един се проснаха на земята пред нея.

Устата на кралицата се изви в лека, доволна усмивка. После тя махна с ръка с кратък плавен жест и лейди Акватайн пристъпи, за да застане до нея.

Бившата Върховна лейди стърчеше с цяла глава над кралицата. С прибрана назад коса в стегнат кок и облечена в плътния черен хитин на ворда, лейди Акватайн изглеждаше по-стройна от богато облечената ниска фигура до нея. Малкото разстояние позволи на Амара да види съществуването, свито на гърдите ѝ. Приличаше на восъчен паяк, но по-малък и покрит с тъмна черупка. Амара с трепет осъзна, че многобройните му крака, които се увиваха около торса на лейди Акватайн, бяха забили нокти в плътта на лейди Акватайн. Още по-лошо, с долна челюст, дълга колкото пръстите на Амара, главата на съществуването беше потопена в плътта ѝ точно над сърцето. Създанието потръпваше и пулсираше по странен начин, като следваше ритъма на сърцето ѝ.

— Милейди — учтиво каза лейди Акватайн.

— Оценете напредъка на мъжа, който взема — промърмори вордската кралица. Гласът ѝ беше нещо жужащо, нечовешко като очите ѝ, и звучеше като много млади жени, които говорят в почти идеален унисон.

Лейди Акватайн отново наклони глава и се обърна към Бренсис. Тя пристъпи към него, а краката ѝ, покрити с хитинова броня, издаваха остри щракащи звуци в такт с всяка нейна стъпка. Тя коленичи пред проснатия младеж и леко прокара пръсти през косата му.

Бренсис потръпна в отговор на нейното докосване и погледна нагоре със същото силно и безнадеждно обожание като всеки друг роб в двора.

— Кажи ми какво си постигнал, скъпо момче — изгука лейди Акватайн.

Бренсис кимна.

— Работих без почивка, милейди. Набрах много граждани и рицари, с фокус върху призователите на земя, както заповядахте. Други сто и двадесет вече са готови да изпълняват заповеди, когато пожелаете.

— Отлична работа — каза лейди Акватайн с топъл тон на одобрение.

Бренсис потръпна на място в принуден екстаз и очите му за миг се завъртяха. Миг по-късно той заекна:

— Б-благодаря, милейди.

— Десет дузини? — попита вордската кралица. — Твърде бавно.

Лейди Акватайн кимна.

— Бренсис — каза тя, — време е да ми кажете как се усилва действието на яката.

Бренсис затвори очи. Тялото му се напрегна и отново се изви, макар че този път очевидно не ставаше дума за удоволствие. Лицето му се изкриви в гримаса и той процеди през стиснати зъби:

— Аз. Няма. Да. Кажа.

— Бренсис — укори го лейди Акватайн, — така само ще си причиниш болка. Кажи ми всичко.

Младежът заскърца със зъби и не каза нищо. Изведнъж от едната му ноздра потече струйка кръв.

Лейди Акватайн дълго време стоя неподвижна. После стана и спокойно каза:

— Добре. Следващият път. Засега можеш да не казваш.

Бренсис изпъшка и сякаш се разплу по земята. За няколко секунди единствените звуци, които издаваше, бяха конвулсивни ридания.

— Съжалявам — каза лейди Акватайн, обръщайки се към вордската кралица. — Това е всичко, на което е способна обикновената яка, която му сложих, без да е усъвършенствана при закопчаването ѝ. Не мога да извадя тази тайна от него.

Вордската кралица бавно наклони глава настрани. Тъмната лъскава коса падаше на нежни вълни изпод качулката.

— Не можете ли да го накарате да си сложи същата тази яка?

Лейди Акватайн поклати глава.

— Той вече има яка, милейди. Втори път тази магия няма да работи.

Кралицата наведе глава на другата страна.

— Това няма да окаже желанието ефект върху него — поясни лейди Акватайн.

Кралицата примигна веднъж бавно. После отмести втренчения си поглед от хлипация Бренсис.

Към Рук.

— Защо това беше доволно, когато той се съпротивляваше? — попита кралицата. — То съдържа усмивката си. Това е признак на удоволствие, което се появява на лицето, нали?

— Така е. Въпреки че има нюанси какво означават усмивките, това е сложен въпрос — каза лейди Акватайн.

Тя погледна покрай покорния Бренсис към Рук, която също беше просната с лице надолу.

— Млада жена. Може би тя свързва бъдещето си с него. Насърчава го да мълчи, за да може да запази цялата си власт, която има.

Вордската кралица го обмисли за момент и мълчаливо тръгна към Рук, спирайки над нея.

— За да може да се възползва и тя.

— Именно.

— Индивидуалността е антипродуктивна — каза кралицата със спокоен глас.

Тогава очертанията ѝ се размиха и Амара видя блясък на тъмнозелен черен хитин по върховете на пръстите на бледата кралица, докато разкъсваха половината от гърлото на Рук.

Сърцето на Амара почти спря при внезапната жестокост и немислимата скорост на атаката. С мъка тя потуши вика си, а с него и импулса да се втурне да защитава ранената жена.

Рук издаде звук, който звучеше повече като мокро хриптене, отколкото каквато и да било дума. Тя се претърколи частично на една страна, ръцете и краката ѝ потрепваха конвулсивно.

Кръв бликна от зейналата рана на врата ѝ.

Вордската кралица стоеше над умиращата жена със спокойно, леко заинтересовано изражение на лицето, и я гледаше с немигащи очи.

— Какво — попита кралицата — е Маша?

Лейди Акватайн наблюдаваше с безстрастно изражение на лицето. Въпреки това тя отмести поглед от умиращата жена, преди да отговори:

— Това е женско име. Може би нейната сестра или нейното дете.

— Ах — каза вордската кралица. — Какво е графиня Амара? — Главата ѝ леко се наклони, а неприятните ѝ фасетирани очи заблестяха в светлината на факлите и магическите лампи. — Жена. Не е взета.

Главата на лейди Акватайн рязко се обърна към кралицата.

— Какво?

Кралицата я погледна без изражение.

— Нейният ум. Активността му нараства преди смъртта.

Лейди Акватайн скочи към Рук, бързо протегна ръка, за да наклони леко главата на жената настрани, а очите ѝ се разшириха като признание.

— Кървави врани.

Тя вдигна поглед към Бренсис и изръмжа:

— Лечебна вана, веднага.

Тя притисна ръце към зейналата рана на врата на Рук, очите ѝ се присвиха.

— Ти си... Врани, раната е...

Тя се огледа и изръмжа:

— Бренсис!

— Какво правиш? — попита кралицата с учтив интерес.

— Тази жена е агент на Гай Секстус — каза лейди Акватайн с напрегнат глас. — Може би има информация, която...

Тя изведнъж млъкна, потръпвайки.

— Мъртва е — невъзмутимо констатира вордската кралица.

За да потвърди думите си, тя поднесе към устата си парчето кървава плът, която все още държеше в ръка, и отхапа малка хапка от него.

Кръвта на Рук по брадичката на вордската кралица беше толкова гореща, че от нея се издигна пара в хладния нощен въздух.

— Какво знаете за Амара? — попита лейди Акватайн.

— Защо?

— Защото може да е важно — отговори лейди Акватайн, като внимателно скри раздражението, скрито в думите ѝ.

— Защо?

— Защото и тя е шпионин на Гай — отговори лейди Акватайн.
— Тя и Рук са работили заедно и преди.

Очите ѝ рязко се присвиха.

— Амара трябва да е тук.

Амара почувства прилив на ужас, който се присъедини към безпомощния гняв и болезненото съжаление, но тя ги потисна и призова Сирус. Заимства бързина от вятърната фурия, изтегли ръката си назад и хвърли каменния нож в лейди Акватайн. Оръжието изсвистя като камшик, когато полетя към нея — за ускорените възприятия на Амара то се въртеше с почти мързелива грация.

Прицелът на Амара беше точен. Тежкият каменен нож улучи лейди Акватайн точно вдясно в центъра на гърдите ѝ, в трептящия ворд... нещото, което се беше впило там. Ножът, изработен от фурии от тежък гранит, би бил лош инструмент в ежедневието поради доста тъпото си острие, но за задачата сега — да порази плътта на жертвата, беше повече от отличен. Самата маса на кинжала правеше върха му толкова смъртоносен, колкото всяка стомана или острие, особено със скоростта, с която Амара го беше хвърлила. Ножът мина през ворда-паразит като през гнила ябълка и продължи към плътта отдолу, чупейки кости с тъп хрущящ звук, като повали целта си на земята.

Амара стисна зъби, толкова лош и погрешен се оказа планът ѝ, но от това не ѝ стана по-леко. Бренсис беше хукнал да носи ваната и не се виждаше никъде, но лейди Акватайн — не, Инвидия, помисли си злобно Амара, тъй като тя вече не беше гражданка на Алера — можеше моментално да свали воала ѝ. Затова, преди краката на Инвидия да са успели да ударят земята след тялото ѝ, Амара се обърна и скочи, призовавайки Сирус да я понесе нагоре.

Краката на Амара бяха на около седем фута над земята, когато усети ръце като каменни обвивки да улавят глезените ѝ през меките ботуши. Тя отчаяно призова Сирус да я понесе с още по-голяма сила, измъкна стоманения кинжал от колана си и се изви, за да го забие надолу към нападателя с мълниеносно, ослепително бързо движение на трениран инстинкт.

И все пак, колкото и да беше бърза, вордската кралица беше по-бърза.

Тя пусна единия крак на Амара, за да разтвори широко пръстите на бледата си ръка. Амара имаше време да осъзнае, че ръката на кралицата е все още мокра от кръвта на Рук, когато върхът на кинжала прониза центъра на дланта ѝ.

Реакцията ѝ беше не по-различна, отколкото ако Амара беше забила ножа в земята. Без каквото и да е изражение, освен постоянна концентрация, вордската кралица завъртя китката си с все още забития нож и го изтръгна от ръката на Амара. Амара я ритна с другия крак, опитвайки се да се освободи от все така здравата хватка на кралицата, докато те, макар и бавно, продължиха да се издигат над двора, но хватката на ворда беше нечовешки силна. Чуждите ѝ очи заблестяха още по-ярко и вордската кралица се плъзна по тялото на Амара, протегна ръка и Амара усети как върхът на собствения ѝ нож се заби два пъти в плътта ѝ с горещи изблици на пронизваща болка.

После сякаш желязна хватка стисна гърлото ѝ и зрението ѝ потъмня.

Амара се бореше с всички сили, но беше безполезно, всичко се завъртя пред очите ѝ. Тя видя, че стените на Церес се втурват към нея и в последен импулс на предизвикателство призова Сирус с всички сили да ги блъсне и двете върху твърдия камък.

После всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 37

Амара се събуди от задушаване, носът ѝ се пълнеше с вода. Тя се закашля и се опита да вдигне ръце към лицето си, но не можа да ги помръдне. Всички стави и мускули я боляха и беше ужасно гладна. Тя завъртя глава да се огледа и осъзна, че е почти изцяло потопена в нещо течно и топло.

Очите ѝ панически се разшириха, когато мислите ѝ се изпълниха със спомени за тела, покрити с искрящ кроач, тялото ѝ се напрегна и потрепери в опит да се освободи. Ръцете ѝ се извиха, но отказаха да се движат настрани, а краката ѝ останаха здраво стиснати. Болка изгаряше бицепсите и бедрата ѝ, а топлата течност покри лицето ѝ изцяло, когато тя се плъзна още по-дълбоко в нея.

— ... главата ѝ от водата, преди... — извика женски глас.

Звукът прекъсна неочаквано. Тогава някаква ръка я сграбчи за косата и я измъкна от топлата течност.

— ... ме предупредила, че тя ще се събуди! — прозвуча раздразнен мъжки глас.

Ръката, която я държеше за косата, продължи да я тегли и изведнъж тя се претърколи през някакъв хлъзгав борд и падна върху студен твърд камък.

Амара изкашля водата, ако това беше вода, прочиствайки носа и дробовете си, и легна задъхана, замаяна и изтощена вследствие на лечението с водни фурии. Погледна надолу към себе си и видя, че ръцете ѝ са вързани отстрани, а краката ѝ бяха стегнати в бедрата и глезените. Все още беше облечена, въпреки че дрехите ѝ бяха изцяло мокри.

— Добре дошла обратно, графиньо — каза гласът на Инвидия. — Известно време се притеснявахме за теб.

— Не и аз — жуженето на вордската кралица прозвуча свръхестествено за Амара.

Амара тръсна глава, примига да махне водата от очите си и ги погледна. Ако не им покаже неподчинението си възможно най-скоро,

студеният въздух на дълбоката нощ ще изсмуче топлината от мокрите дрехи и ще я остави трепереща и замръзнала. И тогава, помисли си тя, неподчинението ще бъде по-малко убедително.

Инвидия седеше на стол, донесен от някоя от съседните сгради. Изглеждаше отвратително. Под очите си имаше тъмни кръгове, а кожата ѝ беше с цвят на дълбок, светъл шафран. Вордът-паразит върху гърдите ѝ го нямаше. На неговото място се виждаха дупки като малки отворени уста в бледата плът и от тях беше текла течност, която само смътно наподобяваше кръв.

— Инвидия — каза Амара. — Най-накрая външният ти вид съответства на вътрешното съдържание. Вероломна, страхлива, дребнава.

Инвидия седна на стола си и бавно отдръпна ръка от водата на лечебната вана. Тя наклони глава под ъгъл, който накара Амара ясно да осъзнае факта, че в момента лежи вързана в краката на Инвидия. Освен това единствено движение тя не помръдна, докато не обърна глава към вордската кралица.

— Е? Жива е.

— Да — каза вордската кралица.

Тя мина пред погледа на Амара, бледите глезени и стройните крака с черно-зелени нокти се движеха с умишлена грация, и прекрачи вързаната Амара. Накрая спря зад стола на Инвидия.

Инвидия промени позата си, облегна гръб на стола и стисна слабите си пръсти.

— Графиньо — каза тя. — Както винаги, бързате да съдите.

— Може би сте права — каза Амара. — Трябва да имате много убедителна причина, обясняваща защо днес сте на страната на враговете на Империята и убивате и поробвате нейните жители. Всеки разумен човек трябва да може да прощава и да забравя. Със сигурност.

Инвидия присви очи.

— Мислите ли, че щях да бъда тук, ако имах избор, графиньо?

— Не виждам яка на теб, Инвидия — каза Амара.

За пръв път другата жена сякаш осъзна, че Амара изцяло пропуска титлата ѝ. По лицето ѝ проблесна изненада, след това гняв от обидата, а след това само за миг проблесна нещо като съжаление.

— Хората днес, онези, които ти сломи и пороби, те нямаха избор. Ти го направи вместо тях.

Вордската кралица леко обхвана с пръсти шията на Инвидия. Върховете на нейните зелено-черни нокти се впиха в нежната кожа на бившата Върховна лейди. Тя потръпна и се сгърчи, сякаш някакво друго същество се беше извило в съня си под кожата ѝ. Пръстите ѝ се стегнаха по-силно и тънки струйки кръв потекоха по бледата кожа на Инвидия.

— След като твоят наставник ме предаде — устата на Инвидия се изкриви в гримаса — и ме остави да кървя на земята с гарово масло във вените си, аз избягах и бях намерена от новата си господарка — тя леко наклони глава към вордската кралица. — Тя ми направи предложение. Моят живот в замяна на моята лоялност.

— Правиш го да звучи като бартер — прошепна кралицата, фасетъчните ѝ очи бяха полузатворени. — Това не е толкова размяна, колкото безсрочна договореност.

После тя затвори очи и отново потръпна, в движението ѝ имаше нещо абсолютно чуждоземно, и Инвидия утихна.

Амара потръпна, но продължи да гледа, в мислите ѝ отвращението се състезаваше с любопитството.

Вордската кралица леко се усмихна, тихо въздъхна и разтвори тъмните си меки устни. От тях започнаха да излизат невъзможно дълги паякообразни крака. Появиха се и започнаха да растат като клони на дърво, но с плашеща бързина. След като достигнаха фут на дължина, те започнаха да мърдат, като бавно се клатушкаха като водорасли, растящи в морето близо до брега.

Кралицата отвори уста по-широко и от нея се появи крушовидно тяло, което се оформи и се превърна в съществото, което Амара беше видяла преди това на гърдите на Инвидия, макар и малко по-малко.

Вордската кралица вдигна ръка към устата си и пое съществото нежно като всяка майка, която държи новороденото си. Тя бавно се приближи до тялото на Инвидия и притисна съществото до гърдите на алеранската жена. Съществото разпери крака, развявайки ги над торса на Инвидия, и с рязко движение удари с всеки крак — близо дузина крайници едновременно се забиха в нея с резки змиевидни движения. Съществото се притисна плътно към Инвидия, след което заби главата си напред, заравяйки дългите си челюсти в плътта на жената.

Инвидия за миг затвори очи, потръпвайки, но без да мърда или да се съпротивлява на съществото. То сякаш мигновено се приспособи,

а след това се намести и заби нокътя на всеки от краката си в плътта, извличайки още повече тъмна течност от нея.

За секунди цветът на кожата ѝ започна видимо да се подобрява и Инвидия въздъхна. Тя примигна и миг по-късно отвори очи.

— Благодаря.

Вордската кралица за момент се загледа в Инвидия, след което насочи вниманието си към Амара.

— И така — каза Инвидия. — Докъде бяхме стигнали, графиньо?

— Фиделиас — отговори Амара. Тя с всички сили неуспешно се опитваше да запази гласа си спокоен. Студът беше започнал да се промъква в мокрите ѝ дрехи и тя започна да трепери. Гласът ѝ трепереше заедно с нея.

— Вярно — гласът на Инвидия стана по-уверен. — Скъпият Фиделиас. Предполагам, че не знаете къде е в момента?

— Доколкото ми е известно, той е бил във вашата компания — каза Амара. — Или е мъртъв.

— Нима? — попита Инвидия. — Това едва ли изглежда вероятно. В края на краищата вие бяхте близка с него. Той беше вашият патрицерус.

Амара стисна зъби, за да не каже твърде много.

— Той беше предател.

— Двоен агент — разсъждаваше Инвидия. — Мислех, че така се наричат такива хора, но може би греша.

Тя погледна паразита на гърдите си и раздвижи рамене. Краката му леко се прибраха и Инвидия потрепери.

— Мммм. Едва ли би могъл да удари в по-подходящ момент. Бях инкогнито. Ако беше успял, щях да бъда погребана като безименен придружаващ на легиона, нещастна жертва на войната, и един от най-способните врагове на Гай щеше просто да изчезне. Върховна лейди от Империята, изчезнала безследно.

— Не виждам къде се е провалил — отвърна Амара. — Тук не виждам Върховна лейди.

Инвидия дълго я гледаше в смъртоносна тишина.

Амара се усмихна леко, без намек за хумор.

— Може да сте оцеляла при покушението, но Върховна лейди Акватайн не е оцеляла.

— От нея оцеля достатъчно, за да може да си уреди сметките, графиньо — тихо каза Инвидия. — Повече от достатъчно, за да се справя с вас. И с вашия съпруг.

Амара почувства, че страхът бавно започва да я обзема.

Инвидия се усмихна.

— Все още си мисля — как така. Къде е нашият скъп граф Калдерон? Дори не мога да си представя, че той би ви позволил да участвате сама в такава мисия.

— Той загина — отговори Амара, опитвайки се да запази гласа си възможно най-равен.

— Лъжеш — моментално и без колебание отговори Инвидия. — О, би могла да ме измамиш за много неща, дете. Но не и за него. Той е твърде близо до сърцето ти.

Тя бавно се изправи и отново погледна паразита на гърдите си. Този път той беше неподвижен, докато тя се движеше.

— Не е нужно да си причинявате повече неприятности, отколкото вече имате, графиньо.

— Предполагам, че това означава, че за мен е много по-добре да започна да ви сътруднича — каза Амара.

— Точно така.

— Вървете при враните. Заедно с приятелите си.

Усмивката на Инвидия се разшири.

— Е, къде е съпругът ви, графиньо?

Амара мълчаливо я гледаше, само катарамата на колана ѝ стържеше по каменния под, докато трепереше от студа.

— Казах ви — каза Инвидия, усмихвайки се още по-широко.

— Много представители на вашия народ разбират ситуацията адекватно — каза кралицата и пристъпи напред, за да погледне Амара. — Но други ни отхвърлят. Дори когато им се даде шанс да оцелеят, те пренебрегват собствените си интереси в името на... нематериални активи. В това няма смисъл, няма полза, няма цел.

Амара и преди беше усещала докосването на вордската кралица в съзнанието си, въпреки че по онова време не знаеше какво е това.

Това беше нещо, едва доловимо, трепет от мисли и емоции, толкова слаби и леки, като нишки на паяжина, опъната по горска пътека.

— Къде е Бърнард? — тихо, но настойчиво попита Инвидия.

Амара стисна зъби и се съсредоточи върху заобикалящата я среда, на това колко ѝ е студено, абстрахирайки се от собствените си емоции, сякаш си има работа с опитен призовател на вода.

И тогава мислите ѝ отразиха всеки спомен за Бърнард, който тя можеше да събуди, мълчаливото му спокойствие на полето, тънкия му хумор, когато на вечеря ѝ разказваше за събитията от деня, каменната сила на тялото му, с която се притискаше към нея в спалнята им, смехът му, очите му, начинът, по който късата му брада гъделичкаше врата ѝ, докато я целуваше, и стотици други спомени, един след друг създаващи неговия образ.

Вордската кралица бавно въздъхна и каза:

— Умът ѝ е под контрол. Тя го крие от мен.

Бледото съществуване със странни очи се отвърна от нея и Амара усети как нейното съприкосновение с мислите ѝ изчезна.

— Интересно.

— Дайте ми час — каза Инвидия. — Когато прекараме известно време заедно, ще ѝ бъде трудно да се концентрира.

— Имаме прекалено много работа и прекалено малко време за подобни изследвания — отговори кралицата.

Тя се обърна и погледна Амара с искрящи тъмни очи.

— Да вървим.

Инвидия се изправи, но присвитите ѝ очи не се откъсваха от Амара.

— Това ще ни коства разума ѝ, заедно със съдържанието му.

Вордската кралица дори не забави движението си.

— Вероятността тя да знае нещо по-полезно от това, което вече сме получили, е много малка. Рискът е оправдан.

— Разбирам — каза Инвидия.

Тя още известно време гледа Амара, после поклати глава.

— Сбогом, графиньо. Мисля, че следващата ни среща вече ще се проведе в по-приятелска атмосфера.

Страх обзе Амара и сърцето ѝ трепна.

— За какво говорите?

Писъкът на вордската кралица отекна из двора и след няколко секунди въздухът се изпълни с шума от крилата на воините-ворди, издигащи се във въздуха на черно-зелените си крила.

— Бренсис свърши добра работа по ребрата, белите дробове и стомаха ми — каза Инвидия. — Така че не се страхувайте, графиньо. Оставям ви в добри ръце.

Бренсис стоеше над неподвижния труп на Рук. Лицето му не изразяваше нищо друго освен странна, откъсната топлина. Той бавно обърна разфокусирания си поглед от трупа към Амара.

— Бренсис — каза Инвидия, когато алеранци с яки започнаха да се събират около нея, преди да излети в небето. — Сложете ѝ яка.

Писькът на Амара в знак на протест и ужас се удави във воя на дузината вятърни потоци, които отнесоха Инвидия и нейния ескорт далеч от падналия Церес.

ГЛАВА 38

Исана можеше да преброи на пръсти случаите, при които ѝ се е налагало да носи панталони. И работата не беше в това, че щеше да бъде ужасно скандално. Много жени можеха и наистина ги носеха в холта, особено тези, които се занимаваха със събиране на билки в гората, работа около животните или работа на полето. Тя просто предпочиташе да носи поли и рокли.

Чувстваше се странно в костюма за полети, особено в панталоните, но те бяха изключително топли. Това е необходимост, предупреди я Арарис, когато носиш метална броня в толкова студено време. Самият метал щеше да е достатъчно студен, за да измръзне кожата ѝ, особено ако има капчици пот или плюнка. Или сълзи.

Или кръв.

Тя потръпна и нагласи колана с меча, който държеше затворен добре подплатения ѝ плащ. След това отново провери оръжието, като извади острието от ножницата му и го върна обратно. Студът би могъл да замрази оръжието в ножницата, ако собственикът не е достатъчно внимателен.

Застаналата до нея Ария каза:

— Ето ги и тях. Най-накрая.

Исана вдигна очи към тъмносивото небе.

— Той се надяваше времето да се развали — каза тя. — Една снежна буря би направила провеждането на публичен двубой проблематично.

Ария въздъхна.

— Може би.

Исана не се обърна, за да не стои с лице към Защитната стена. За пореден път те стояха на мястото за преговори, където съвсем наскоро бяха разговаряли с ледените. Снегът около тях беше разбъркан в странни преспи и оголени места, където огромното призоваване, което беше извършила, беше нарушило обичайната картина на равна снежна местност.

— Ария — каза Исана. — Ако ме... Ако днешният ден не завърши добре за мен...

— Ох — прекъсна я Ария. — Затова ли избра мен за свой секундант вместо Арарис?

— Той едва ли ще успее да се сдържи. Веднага щеше да се нахвърли на Антилус.

— А какво те кара да мислиш, че аз няма да го направя? — съвсем спокойно попита лейди Плацида.

Исана погледна към Върховната лейди и забеляза, че малкият ѝ меч е с нея.

— О, не, само не това — въздъхна Исана.

Лейди Плацида дари Исана с усмивка, която повече приличаше на вълче озъбване.

— Не се притеснявай. Няма да го пипна. Но ще накъсам съвестта му на парченца.

Исана кимна.

— Ако няма други варианти... Мисля, че това ще ти даде реален шанс да го убедиш да вземе правилното решение.

Някакво движение в края на гората привлече вниманието ѝ. Огромна фигура се очертаваше смътно в ранните утринни лъчи — гаргантът Уокър. На стотина ярда от тях от сенките на дърветата се появи Дорога. Той се облегна на дългата си тояга и ѝ отправи дълбоко уважително кимване, на което Исана веднага отговори.

Ария въздъхна.

— Не мога да повярвам, че се стигна до това. Не мога да повярвам, че младият мъж, когото познавах, би... направил това. Но Рокус се промени, след като се ожени за Доротей Калар. Те едва се понасяха един друг, но бащите им настояваха за съюз, който би трябвало да обедини северните градове с южните.

Тя поклати печално глава.

— Ето ги.

Исана бавно и неохотно се обърна към лорд Антилус.

Честно казано, не беше напълно неподготвена за гледката пред очите си.

Всеки член на легиона и всеки, който беше част от структурата за подкрепа на легиона, беше дошъл на върха на Стената, за да гледа битката. Потокът от хора се простираше на миля, може би и повече, по

тъмната масивна структура. Когато Исана беше излязла в тъмното преди зазоряване, тя всъщност не обърна много внимание на случващото се около нея.

Изглежда нейната потенциално полезна смърт щеше да има огромна публика.

Нещо в това я дразнеше. Едно е да дадеш живота си за Империята, но съвсем друго е да бъдеш принуден да го правиш, когато накъдето и да погледнеш, всяка жива душа се вира, оценява и прави заключения. Тя не беше тук, за да прави зрелище.

Във всеки случай не и за тях.

Рокус Антилус тръгна към тях през снега, като спря на няколко ярда. До него вървеше синът на Ария — Гариус, лицето му беше мрачно, униформата и оръжията му бяха в безупречно състояние. Изведнъж Исана разбра защо Рокус го беше избрал за свой секундант. Задължение на секунданта беше да се намеси, ако някой от придружаващите другия дуелист реши да се намеси. Не само че Гариус несъмнено е могъщ призовател, но и нейният секундант, Ария, незабавно ще се откаже да атакува Рокус, ако това налага да се изправи срещу собствения си син.

Исана се опита да оцени постъпката. Изборът можеше да е колкото дипломатичен, толкова и тактически. Тъй като Гариус няма да иска да предприеме враждебни действия спрямо майка си, както и тя срещу него, от определена гледна точка неговото присъствие можеше да се разглежда като опит за помирение. Рокус очевидно не искаше тази битка.

Тя срещна погледа на човека, който след няколко мига можеше да се превърне в неин убиец, и леко вирна брадичка. Той не носеше обичайната легионерска броня, залагайки на плащ, който най-вероятно беше подсилен с пластини от броня, както и нейния плащ. Носеше тежки ботуши, подплатени с козина, за да предпази краката от снега и студа. На хълбока му висеше малко острие, а не дългият меч, който беше видяла по-рано.

„Взел си е оръжие в съответствие с моето“ — помисли си Исана. — „Така ще може да си мисли, че ме е убил в честен двубой.“

След това Дорога направи крачка напред, мятайки тоягата на рамо.

— Аз съм Господарят на оръжията — каза варваринът и потупа кръглата катарамна на колана си. — Прочетох това във вашия военен кодекс. Това означава, че трябва да застана тук и да оглася всички правила, дори и вие да ги знаете по-добре от мен.

Антилус хвърли раздражен поглед към Дорога. Исана едва сдържа усмивката си.

— Присъстващият тук лорд Антилус беше предизвикан. От него зависи как ще протече дуелът. Той избра метал и фурия. Кое като цяло означава, че той получава пълно предимство във всички аспекти на дуела.

Младежът, застанал до лорд Антилус, се обади:

— Не съм сигурен, че в задълженията на Господаря на оръжията влизат свободни коментари по отношение условията на дуела.

— Гариус — сръза го Ария.

Тонът ѝ беше точно същият като нейния, когато заповядваше на Тави да внимава за думите си. Гариус млъкна.

— Исана е предизвикващата страна — продължи спокойно Дорога. — Това означава, че тя избира мястото и часа на дуела. Нейният избор е тук и сега. Кое е очевидно. В противен случай никой от нас не би стоял тук на вятъра.

Рокус Антилус въздъхна.

— Лорд Антилус — обяви Дорога. — Като предизвикана страна имате право да назначите заместник. Очевидно, в случай че вие самият се страхувате да не пострадате.

Тонът на Дорога беше напълно неутрален и учтив, но той успя да изпълни фразата с презрение.

— Искате ли някой да ви замести?

Антилус стисна зъби.

— Не.

Дорога изсумтя.

— Така да бъде — той погледна и двамата поред. — Сега трябва да ви помоля да ми кажете защо ще се биете. Исана.

— Империята е в беда — тихо каза Исана, втръчена в Рокус. — Първият лорд призова легионите от Защитната стена да се бият срещу ворда. Лорд Антилус не само отказа да изпълни заповедите на законния си владетел, но и активно се опита да разруши примирието, което можех да склуча с ледените, и което потенциално може да го

лиши от оправдание да продължи да не се подчинява на Първия лорд. Ако иска да избегне този двубой, той трябва незабавно да мобилизира своите легиони и опълчение и да ги изпрати на юг да защитават Империята.

Дорога отново изсумтя. После кимна на Антилус.

— Ваш ред е.

— Първото ми задължение е към моите хора, а не към Гай Секстус или короната, която той носи — гръмко декларира Антилус.

— Нямам желание да продължа дуела. Но и няма да се откажа от задълженията си.

Той посочи стената зад себе си и хората по нея.

— Искате ли да знаете защо се сражавам? Сражавам се за тях.

— И двамата се сражавате за тях, Рокус — каза Ария с тих, тъжен глас. — Просто си твърде упорит, за да го разбереш.

Дорога поклати глава.

— Исана. Готова ли сте да отстъпите?

— Не — отговори Исана. Едва успя да предотврати треперенето на гласа си.

— А вие, Антилус?

— Не — каза Рокус.

Дорога отвори чантата си и се консултира с хартиен свитък, преди да кимне и да попита:

— И двамата ли сте сигурни?

И двамата отговориха утвърдително.

Дорога внимателно препрочете свитъка, мърдайки усърдно с устни, след което кимна.

— Добре. И двамата се обръщате и изминавате десет крачки, които аз ще отброя.

— Съжалявам — каза Рокус и обърна гръб на Исана.

Исана мълчаливо се обърна. Краката ѝ трепереха, когато направи първата стъпка напред, а Дорога отброи крачките на глас.

Тя отново се обърна с лице към Рокус.

Вождът на маратите вдигна тоягата си нагоре.

— Когато сваля тоягата — каза той, — моята роля в този ритуал ще бъде завършена. След това и двамата започвате дуела.

С бавно, отработено движение, грациозно и непоколебимо, Рокус Антилус, може би най-опасният човек в Алера, сложи ръка на

дръжката на меча си.

Исана преглътна и повтори след него, въпреки че собствените ѝ движения изглеждаха мудни в сравнение с неговите, а ръцете ѝ трепереха.

Дорога свали тоягата си на ледената земя и Рокус Антилус се превърна в размито петно, движенията на ръцете и краката му бяха практически неразличими.

Ивица от тъмна кожа и блестяща стомана се стрелна към Исана, преди тя да успее да извади малкия си меч дори наполовина.

„Той иска да приключи бързо и милостиво“ — помисли си тя. Към този момент Рокус с блестящия на утринното слънце меч в ръцете си вече беше на крачка от нея и тя замахна с ръка и призова Рил.

Снегът и ледът под краката на Рокус се задвижиха и образуваха дълъг леден улей. Исана остави треперенето в краката си да свърши своето и падна на земята, докато хлъзгавият склон обърна светкавичната скорост на Рокус срещу него. Върховният лорд прелетя над главата ѝ, размахвайки ръце.

Исана най-накрая извади меча си от ножницата и се изправи на крака, проследявайки полета на Рокус, който завърши с прецизно кацане с помощта на неговата въздушна фурия. Той веднага се издигна и направи широк кръг, махна с лявата си ръка и на по-малко от крачка от лицето ѝ разцъфна огнена сфера.

Исана реагира, без да се замисля, събра още сняг от земята и го издигна, засипвайки породения от магия огън. Тя приклекна и се отпусна, продължавайки да поддържа потока сняг, засипващ огнената сфера. Облакът пара със сигурност щеше да я обгърне, ако не поддържаше още повече сняг да се вдига нагоре и да охлажда парата, отвеждайки всичко това нагоре и далеч от нея.

Тя не забеляза идването на Рокус, докато той не се гмурна през колоната пара и сняг с вой на вятър и летящи във всички посоки парченца сняг и лед.

Часовете лекции и тренировки с Арарис бяха изострили рефлексите ѝ много повече, отколкото си мислеше. Мечът ѝ излетя нагоре и тя по-скоро отклони колосалната сила на удара, отколкото директно да му се противопостави. Като се има предвид силата на Върховния лорд, тя знаеше, че това би било безсмислено. Мечовете се срещнаха. Фонтан от яркосини искри пръсна във всички посоки и

мечът на Рокус отлепи дълга ивица метал от нейния гладиус толкова лесно, колкото човек бели ябълка. После лорд Антилус мина покрай нея и се отдалечи, възстановявайки равновесието си във въздуха.

Исана за миг се вторачи в повредения меч, ръбът при среза светеше в червено от горещина и тя знаеше, че този път е имала повече от късмет. Рокус не беше успял да я види, когато атакува, точно както тя не го видя да идва. Неговият удар беше лошо насочен, въпреки че всъщност беше почти перфектен. Защитата ѝ го посрещна добре, но фактът, че веднъж е успяла, не гарантираше, че ще може да го направи отново.

И беше съвсем ясно, че тя не може дълго време да си разменя удари с меч. Той щеше да нареже острието ѝ като парче замръзнало масло. В този смисъл тя се съмняваше, че бронята ѝ ще се справи много по-добре от острието ѝ. Ако позволи на Рокус да продължава да извършва въздушни нападения, той ще отсича парче от нея при всяко преминаване. Трябваше да го приземи.

С още едно вдигане на ръката ѝ снегът около нея се завихри в нов вихър, издигайки се в ослепителна, жилеца завеса, скривайки я от погледа му и правейки бързите атаки през снежната завеса непривлекателен вариант.

Вместо това тя продължи да поддържа завесата около себе си и охлади все още горещия си меч в снежната пряспа в краката ѝ, използвайки спечеленото време.

Миг по-късно през вихреция се сняг се появиха тъмни очертания и се появи Рокус Антилус — скреж покриваше брадата, косата и кожения му плащ.

В ръката си държеше меч.

Подчинявайки се на импулс, Исана продължи да поддържа снега и зачака.

— Кървави врани, Исана — каза Рокус. Гласът му беше тих и по-скоро уморен, отколкото ядосан. — Отличен избор на място за дуел.

— Благодаря, ваша светлост — тихо каза Исана.

Той поклати глава.

— Вие сте добра в правенето на заключения. Решителна сте и мислите бързо. Но всичко това ще свърши по единствения възможен начин.

— Не мога да не се чудя — каза Исана спокойно, — защо толкова упорито отказвате да си сътрудничите с мен.

— Мисля, че говорихме за това до смърт — каза той студено и се премести напред.

Исана вдигна меча си.

— Не съм толкова категорична, Рокус. Това заради мен ли е? Или заради Гай? Мисля, че ми дължите поне отговор.

— Дължа ви? Дължа? — каза Рокус и с рязко движение на ръката изпрати в нея огнена струя.

Тя издигна блестящ леден щит по средата между тях, който погълна пламъците, изхвърляйки облак пара.

— Както отбелязахте, аз наистина не мога да направя повече от това да ви предизвикам на дуел, ваша светлост. Наясно съм с това. Молбата ми изглежда толкова малка в сравнение с моя живот.

Рокус ѝ отвърна с напрегната, горчива усмивка, кръжейки на разстояние, което Арарис я бе научил да определя като обсег на оръжието си.

— Гай би бил достатъчна причина. Тази коварна змия не заслужава лоялността дори на червеите, които ще пируват с трупа му.

— Колкото и да ми се иска — откровено отговори Исана, държейки меча в ниско отбранително положение, което за ръката ѝ беше по-лесно за поддържане, — не мога да кажа, че съм съгласна с вас, сър.

Рокус се намръщи. Позата му леко се промени, когато той вдигна меча си в отбранителна позиция, държейки дръжката на оръжието си с две ръце, острието почти успоредно на тялото му.

Имаше нещо смешно в тази позиция за бой поради прекалено късото оръжие, но въпреки това тя изискваше Исана да се приспособи към новата потенциална заплаха. Тя вдигна меча си в аналогична позиция, над главата си, но с леко изместени встрани ръце, придържайки оръжието леко косо спрямо тялото си.

— Източен стил — каза Рокус със спокоен, професионален тон. — Арарис винаги е обичал да използва тази родезийска глупост като най-добра отбранителна позиция.

Той направи крачка напред, озовавайки се в обсега ѝ, и нанесе удар. Исана успя да го отклони с цената на още една дълга стружка, свалена от острието ѝ, но след това рамото и бедрото на Рокус се

забиха в нея, докато той продължи напред, като цялата му маса едновременно въздейства на центъра на тежестта ѝ. Исана беше отхвърлена далеч назад в снега и направи отчаяни усилия да направи леда по-гладък, за да се плъзне още няколко ярда по-далеч.

Рокус направи няколко бързи крачки напред, за да развие атаката, но когато краката му докоснаха хлъзгавия лед, беше принуден да забави. Още едно усилие на волята и снегът се събра под нея, изправяйки я на крака. Тя вдигна меча си и с готовност срещна Рокус, облегнаха гръб на стената от вихрещ се сняг, която все още ги обгръщаше.

Рокус спокойно я поздрави с оръжието си.

— Според мен техниката на родезийската школа не е много подходяща за битка — той започна да заобикаля ледения участък, дебнейки я. — Какво имате против Гай?

— Той уби съпруга ми — каза Исана по-яростно, отколкото възнамеряваше. — Или не се намеси и позволи това да се случи. За мен това е едно и също.

Рокус замръзна за момент, след което продължи да кръжи.

— Тогава защо сте тук и играете по неговата свирка?

— Това не е вярно — отговори Исана. — Тук съм заради сина си.

Тя реши да провери теорията, като пристъпи бързо напред и извърши класическа атака по пръстите му, държащи меча.

Рокус я парира с инстинктивната лекота на несъизмеримо майсторство, почти избивайки меча от ръцете ѝ — но той изчака, докато тя се озове извън обсега му, вместо незабавно да контраатакува.

Той иска да говори. Просто го накарай да говори.

— Синът ти — каза Рокус. — Твоят и на Септимус.

— Да — каза Исана.

Очите на Рокус блеснаха гневно и очертанията на ръката му се размиха. Три инча стомана от върха на меча ѝ просто изчезнаха и с въртене полетяха към земята, съскайки на ледената кора. Исана дори не почувства удара, толкова фокусиран и силен беше той.

— Сегашният принцепс — изплю Антилус. — Законен и достоен.

И изведнъж я порази като ослепителна светлина върху сняг.

Тя знаеше източника на упорития гняв на Антилус.

Тя се изплъзна от следващата атака.

— Значи изобщо не става въпрос за Гай — изсумтя на глас. — Става въпрос за мен. И става въпрос за Максимус.

Рокус хвърли към нея още един огън, горещ, но зле насочен. Тя успя да се справи с него, заслонявайки се със сняг.

— Не знаеш за какво говориш — изръмжа той.

— Знам — отговори тя. — Отначало си помислих, че ти сигурно мразиш Тави, но нали той е синът на твоя приятел, Рокус. Ти и Септимус се познавахте и си вярвахте. И не мисля, че дори след всички изминали години си човек, който забравя приятел.

— Нямах представа за какво говориш! — изръмжа Рокус. Мечът му изсвистя два пъти, всеки път отхапвайки инч стомана от острието ѝ.

Гласът на Исана пресекна от страх, тя бързо изглади земята между тях до лед, за да увеличи разделящото ги пространство.

— Мога да си представя. Със Септимус беше същото, както и с теб. Той се влюби в свободен човек — в мен. Но той направи нещо друго, което ти не посмя. Той се ожени за нея.

— Мислиш ли, че е толкова просто? — извика Рокус. Той направи жест към земята и... и самата земя избухна в огън. Исана усети внезапен прилив на влажен въздух, когато земята за миг се затопли до горещината на южното лято, а снегът и ледът се стопиха и изпариха.

— Враните да те вземат — изсъска Рокус и тръгна напред с вдигнат за убиване меч.

Исана не можеше да се бори с топлината в земята, като изпрати лед през нея, който да я охлади — нямаше време, за да спаси живота си. Но тя би могла да използва тази топлина. Бързо се пресегна към цялата тази мъгла и пара и я принуди да се върне към топлата земя — превръщайки я почти мигновено в мека кал, която погълна Рокус до средата на бедрата.

И изведнъж тя се почувства напълно изтощена. Беше използвала твърде много магия, действайки бързо и мощно, а не с грация и ефективност — и това си носеше неизбежните последици.

Върховният лорд издаде разочарован рев и просто хвърли меча си в нея.

Мечът на Исана, или по-точно останките му, излетя в същия миг в основна защита, това беше една от първите шест техники, на които

Арарис я научи, и за която той каза, че ще има време да я набие в мускулната ѝ памет.

Тя просто нямаше достатъчно скорост.

Усети как късият ѝ гладиус се плъзва по летящия меч, след което чудовищен удар в корема я повали по гръб в снега.

Тя се претърколи настрани замаяна и усети нещо ужасно нередно. И дори не ставаше въпрос за болка. Това по-скоро приличаше на вибрация, потръпване, чисто усещане, което се стрелкаше нагоре-надолу по гръбнака и по крайниците.

Тя погледна надолу и видя, че мечът на Върховния лорд е потънал до дръжката в корема ѝ.

Снежната ѝ завеса беше паднала. Тишината беше погълнала земята. От стените не се чуваше нито един звук, нито вик, нито един човешки глас.

Снегът около нея се превръщаше в алено петно.

Тя вдигна глава и видя, че Рокус я гледа втренчено. Лицето му беше преbledняло. Дясната му ръка все още беше вдигната от хвърлянето, пръстите бяха разтворени.

— Не мисля, че е било просто — задъха се Исана. Всяка дума беше болезнена. — Мисля, че си бил млад. Че си се влюбил в свободна жена, майката на Макс. Мисля, че баща ти, майка ти и, вероятно, цялото ти обкръжение, са били ужасени. В края на краищата, на Защитната стена постоянно се води война, винаги война. Какво би се случило, ако наследникът на Антил не притежава талант на призовател на фурии, толкова необходим в битка?

Студът проникваше през дрехите ѝ. Или кръвта замръзваше във вените ѝ. Или просто кръвта ѝ беше изтекла. Няма значение, Исана имаше малко време да стигне до този мъж.

— Н-нямало е как да р-разберете дали М-максимус ще бъде талантлив п-призовател. М-мисля, че са ви задължили да отхвърлите майка му, за да се ожените. З-за силна наследственост от двете страни. За съюз с Калар и плодородните му полета.

Рокус започна да се измъква от калта, устремен към нея.

— В-вашият баща умря на Стената същата година, когато се е родил Красус. Сигурно след това сте прекарвали повечето време в б-битки.

Тя кимна на себе си. Разбира се, той е трябвало да отсъства. Изучаването на изкуството на пълководеца изисква присъствието му във войската. Това е изисквало огромни усилия и отдаденост.

— Вие сте б-бил на бойното поле, когато Септимус загина. И когато майката на Макс е умряла.

— Исана, спри — умолително прошепна Рокус. Вече се беше измъкнал от калта.

Студът се прокрадна по-дълбоко, но вече по-малко я притесняваше. Исана опря глава на протегнатата си ръка и се опита да не затваря очи.

— И сте знаели как Макс страда от ръцете на Доротей. Но не сте могли да направите нищо. Не сте могли да го признаете като първороден пред Красус. Не сте могли да скъсате с Доротей и да се ожените за майка му. С-сигурно сте се опитал, но Гай не ви е позволил — тя се усмихна слабо. — Той никога не би ви п-позволил да нарушите традиционните закони на легитимността. Калар щеше да вдигне чувовен скандал в Сената. А вие сте бил млад. И приятел на Септимус. По-лесно е било да игнорира вас.

— Спри да говориш — помоли Рокус.

Исана отговори с лек смях.

— Нищо чудно, че го п-предизвикахте заради Валиар Маркус. Той не би посмял да ви откаже това признание, на което имате право. И вие бихте се зарадвали да се биете с него, ако го направи.

Рокус сграбчи дръжката на меча си.

Исана сложи ръка на китката му, стискайки възможно най-силно.

— И тогава, след като отказа на вас, той призна сина на Септимус като свободен човек. Наследник без фурии с неговото име. И то след като самият той е манипулирал Максимус да стане приятел с него. Колко ли ядосан трябва да сте бил.

Тя се наведе, отчаяно търсейки очите му. Сивото небе беше започнало да почернява.

— Съжалявам. Толкова съжалявам, че това ви се случи. Че интересите на Империята така промениха живота ви. Че сте загубили тази, която сте обичали и сте останали с тази, която сте мразели. Това не е честно, Рокус. Септимус никога не би позволил това да се случи. Но той си отиде. И ако ще има бъдеще за сина на приятеля ви, за

вашиите синове, за Империята, трябва да оставите тази омраза настрана.

В този момент тя вече не виждаше нищо.

— Моля ви, Рокус — помоли Исана. Знаеше, че гласът ѝ звучи не по-силно от шепот. — Моля ви да рискувате малко. Без това няма да има нищо за никой от нас. Моля ви. Помогнете ни.

В корема ѝ пламна огън, въпреки че тя не помръдна. Беше по-лесно да остане неподвижна. Отнякъде чу стъпки.

— Ария! — изкрещя Рокус, гласът му беше измъчен.

Студ. И мрак.

ГЛАВА 39

Шуар умираше.

Докато яздеха към корабите, Тави се убеди, че пътищата на последната свободна страна в Кания са се превърнали в гробища. Въпреки че по-голямата част от ворда, излизаща от тунела, се насочваше на северозапад, за да удари в тила на канимите, още хиляди се бяха разпръснали по пътищата. Там те бяха намерили лесна плячка в лицето на бягащи канимски семейства, докато паниката се разпростираше в провинцията. Трупове на канимски производители — техните земеделци и занаятчии — лежаха непогребани под открито небе. Разкъсаният им добитък се търкаляше до тях.

Канимите не се даваха лесно. Трупове на ворди лежаха заедно с паднали хора-вълци и на места изглеждаше, че по-многобройни групи са успели да отблъснат нападателите си. На други, вероятно с патрули от укреплението, са атакували ворда, преследвайки ги извън пътищата, оставяйки следи от смачкани хитинови черупки сред околните хълмове. И въпреки това предишните няколко дни бяха кошмар за шуаранците, изпълнени с кръв и смърт.

Без постоянни подкрепления, идващи от тунела, или студената, логична воля на вордската кралица, която да ги насочва там, където са необходими, пътищата бяха станали по-малко смъртоносни. Вордите все още дебнеха в провинцията, но бяха станали по-малко на брой, а движенията им бяха хаотични и неконцентрирани — тоест бяха смъртоносни само за по-малобройни групи. Разбира се, ако втората вордска кралица, командваща вражеските сили в укрепленията на Шуаран, промени позицията си, липсата на координация при вордите можеше да се промени за миг. Групата на Тави препускаше по пътищата, принуждавайки таургите да се движат с най-бързото си темпо.

Два пъти бяха атакувани от малки групи скитащи ворди, но огнената магия на Макс и балестите на Варг и Анаг разбиваха бронята и охлаждаха пламъка на нападателите, преди да успеят да се подготвят

за битка, и след като стигнаха достатъчно далеч от мястото на появата на ворда, броят на срещите с врага и ръкопашните битки рязко намаляха.

Те яздеха цяла нощ и през следващия ден, като само от време на време спираха, за да напият таургите. Приблизително час преди залез-слънце те стигнаха до малък поток, където около двеста канима бяха спрели да си починат. Никой от тях не носеше доспехи, въпреки че мнозина носеха сърповидни мечове, които за тях бяха обикновени инструменти за прибиране на реколтата. Няколко производители бяха ранени, някои — тежко. Въпреки че канимите никога не са били особено шумни хора, тишината, която обграждаше групата, докато се приближаваха, беше осезаема. Тави усещаше остро тежестта на погледите им.

Зачуди се дали е смешно, ако смятат алеранците за толкова странни и плашещи, колкото на него му се струваха Варг и охраната в посолството на канимите в Цитаделата, когато за пръв път ги срещна.

— Позволете ми аз да говоря с тях — каза Анаг.

Канимът със златиста козина се плъзна от таурга си, който беше толкова уморен, че не направи дори най-малък опит да го ухапе или да го прободне, когато слезе от него. Анаг пристъпи към бежанците, насочвайки се към високия, покрит със сивозлатиста козина каним, който изглеждаше като техен водач.

Тави взе таургите, своя и на Макс, и ги поведе надолу към водата. Големият антиланец, изтощен от мощните си призовавания и битката в кошера, просто рухна на земята и заспа.

Тави се озова сам на брега на потока, с изключение на няколко таурга, които бяха прекалено уморени и жадни, за да създават неприятности, и самотния ловец, оцелял при нападението срещу вордската кралица.

— Благодаря — тихо му каза Тави. — Ти и твоите хора спасихте живота ми.

Ловецът го погледна, ушите му потрепваха от изненада, което той се опита бързо да скрие. И склони глава по алерански маниер.

— Как се казваха? — попита Тави.

— Неф — изръмжа ловецът. — И Кох.

— А ти?

— Ша.

— Ша — повтори Тави. — Съжалявам за загубата им.

Дълго време ловецът не каза нищо, само гледаше в потока.

— Това е начинът на хората ти да погребват падналите — тихо каза Тави. — Чувал съм го и преди. Тук има ли кой да пее за Неф и Кох?

Ша размаха лапа в знак на отрицание.

— Близките им отдавна са пели кървава песен. Когато станеха ловци.

Тави се намръщи и наклони глава.

— Ние сме смъртна присъда — каза Ша. — Посвещаваме живота си, за да служим на нашия господар. И когато е необходимо, ние жертваме живота си. Когато станем това, което сме, губим живота си, имената си, семействата си, домовете си и честта си. Остава само нашият господар.

— Но тяхната саможертва вероятно е спасила хиляди животи — каза Тави. — И във вашето семейство не е обичайно да се оплаква такъв геройство?

Ша го гледаше мълчаливо.

Тави се замисли върху думите на канима, после кимна бавно, разбирайки.

— Те служиха добре и умряха правилно, със смисъл — каза той. — Какво има да тъгуваш?

Ша отново наведе глава, този път дори по-ниско.

— Разбираш — очите на канима проблеснаха, когато погледна Тави. — И ти беше готов да умреш на това място, Тавар. Ние, ловците, знаем какво е усещането.

— Не планирах да се получи по този начин — каза Тави. — Но да, не изключвах такава възможност.

— Защо?

Тави го погледна.

— За какво говориш?

— Защо рискува живота си? — каза Ша. Той посочи производителите. — Варг не е твой господар. Това не са вашите хора. Те няма да служат като войници, ако планът ви да използвате нашите воители срещу ворда се осъществи.

Тави се замисли малко за отговора си, преди да го каже на глас.

— Моят дълг е да защитавам тези, които не могат да се защитят — каза той накрая.

— Дори и да са ти врагове?

Тави се усмихна на Ша, показвайки зъбите си. Ловецът беше използвал алеранската дума, а не един от многото варианти на канимите.

— Може би искам твоите хора да бъдат гадари за моите. Може би се опитам да ви кажа това по такъв начин, че да няма съмнение в моята искреност.

Ушите на Ша отново потрепнаха от изненада и той се втренчи в Тави, накланяйки глава на една страна.

— Това... Никога не съм чувал такъв отговор преди.

— Умът му е странен — каза Варг с ръмжащия си глас, — но способен.

Канимският майстор на войната се беше приближил безшумно. Той провери ремъците на седлото на своето животно.

— Има новини за пътищата. Нашите пратеници се върнаха.

Тави се напрегна.

— И?

— Укрепленията са паднали — каза Варг. — Когато Ларарл оттеглил част от силите си, за да атакува ворда във вътрешността на страната, над укрепленията било предприето най-тежкото нападение, което някога са виждали.

Тави се намръщи.

— Значи обсадата на крепостта през последните седмици е била уловка.

Варг кимна.

— Да убеди Ларарл в непревземаемостта на неговите укрепления. Да го накара да изпрати повече войски, отколкото би изпратил, ако не е сигурен, че останалите ще удържат позициите си. Чакали са го да се отслаби, така че...

Варг с плясък съедини ръцете-лапи.

Тави поклати глава.

Прикриването на истинските намерения костваше на ворда неизброим брой същества — но в същото време той разполагаше с достатъчно войски, за да игнорира загубите.

Математиката беше предрешила изхода на войната, вероятно още месеци преди атаката срещу Шуар да започне.

— Колко е зле? — попита Тави.

— Ларарл е изпратил куриери, за да разпространи вестта, и се е окопал, за да задържи ворда възможно най-дълго. Но последните куриери са видели от върховете на скалите как ворда влиза в града. Оцелелите воители се сражават, за да забавят врага, но него го води кралицата.

Тави кимна.

— Тя ще се насочи към единственото ни средство за спасение, Молвар. И по пътя ще събира все повече и повече войски, тъй като ги води самата тя.

Варг потрепна с уши в знак на съгласие.

— Трябва незабавно да се върнем на корабите. Шуаранците може би вече са ги превзели.

— Не — каза Тави. — Ще тръгнем към хълмовете на запад от Молвар.

Ша изгледа гневно Тави, който се беше осмелил да противоречи на думите на Варг.

— Тавар — каза Варг спокойно. — В сражение на земя вордът не може да бъде победен. А на корабите няма достатъчно място дори за една десета от желаещите да напуснат Шуар. Да правим нещо различно от това да стигнем до корабите и да вдигнем платна е сигурна смърт.

Тави погледна Варг, усмихвайки се.

Варг вдигна поглед от седлото.

— Това ли имаше предвид, когато каза на Ларарл, че можеш да изведеш народа му?

— Колко пъти съм те лъгал? — попита Тави.

— Аз никога не съм те вземал в плен — отговори Варг с тъга в гласа. — А Ларарл те взе. А някои от твоя народ говорят истината само докато в някаква критична ситуация не искат да повярваш на лъжите им.

— Дори и да е така — каза Тави, — този ден все още не е настъпил.

Той кимна към жалко изглеждащите каними.

Максимус беше излязъл от своето приличащо на ступор състояние и стоеше заедно с Анаг до най-зле изглеждащия ранен, надзиравайки прехвърлянето на ранения каним в потока за изцеление с водни фурии.

— Ще ги измъкнем оттук.

Варг погледна към Тави, а после към производителите.

— Тавар, понякога си мисля, че си луд.

— С мен ли си?

Варг го погледна и Тави бе готов да се закълне, че различава някаква обида в езика на тялото на големия каним.

— Разбира се.

Тави отново му показва зъбите си.

— Радвам се, че не съм единственият.

* * *

Няколко часа след полунощ те стигнаха до алеранското заграждение.

Изгряващата луна, почти пълна, и променливата природа на канимското време бяха изчистили небето от облаците и изпълваха долината със сребриста светлина. Линията от хълмове на запад от Молвар беше преобразена за няколко дни яростен труд от страна на нарашанските каними и двата легиона, подпомагани от алеранските фурии. В район, който беше само леко хълмист, обединените сили бяха издигнали високи двадесет фута земни укрепления, обсипани с прясно изсечени борови колове, а пред тях беше изкопан ров почти толкова дълбок, колкото височината на стената. Само няколко тесни прохода бяха оставени през защитните съоръжения, извиващи се на пет мили около Молвар. Бежанци от окупираната територия вече бяха наводнили пространството вътре, а набързо построената огромна крепост вече се изпълваше с каними.

Дори с усилията на всички воители на Насаг и на двата алерански легиона, защитата около града беше доста рехавата, макар да беше ясно, че шуаранците са разположили всички налични сили, за да помогнат. Постоянно пристигаха още, включително и воители, и Тави си помисли, че това са откъснали се от отряда си групи по време на битка. Приличаха на случайно заблудила се компания, която се е откъснала от големия отряд и сега случайно се натъква на тях. Броят на ранените постепенно се увеличаваше, както и шуаранската таургска кавалерия, която активно пристигаше и заминаваше.

Когато приближиха до земните укрепления, Макс приближи ездитното си животно до Тави и подсвирна.

— Извършена е много работа. Значи за това бяха вдигнати легионите?

Тави кимна.

— Имаме нужда от отбранителни позиции. Така ще спечелим време, за да могат всички тези каними и продоволствия да стигнат до транспорта.

— Транспорт? — попита Макс. — Какъв транспорт.

Тави поклати глава.

Макс въздъхна уморено.

— Тави, уморен съм. Знаем, че на целия континент има само две кралици. Вие с Варг довършихте едната, а другата е заета да командва армия недалеч до нас. Не се притеснявай, че нечие съзнание ще бъде превзето. Така че говори.

— Макс — каза Кайтай от таурга зад Тави. — Не знаем къде е майката на тези две кралици.

— А.

Макс замълча за момент. После изсумтя и каза:

— Добре. Не говори, Калдерон.

— Дуриас — извика го Тави.

Дуриас пришпори изтощения си таург.

— Да, ваше височество?

— Препусни напред и уведоми легиона, че идваме — каза Тави. — Трябва незабавно да говоря с Маркус, Насаг и Магнус. Вижте дали и Красус може да присъства. О, и Демос също.

Дуриас отдаде чест и подкара животно си в тронав тръс.

— Видя ли това, Максимус? — попита Кайтай. — Той просто изпълнява, а не хленчи и не задава глупави въпроси. Може би когато пораснеш, ще приличаш повече на Дуриас.

Макс сърдито погледна Кайтай, после отдаде чест на Тави и каза:

— Мисля, че е по-добре да отида да му помогна.

Той подкара Пържоли в галоп и настигна Дуриас. Тави чу неговото отдалечаващо се недовошно мърморене.

— Това беше грубо — каза Тави тихо, когато Макс се отдалечи.

Кайтай въздъхна.

— Ти не го видя, докато разговаряхте с Дуриас. Беше толкова уморен, че щеше да падне от таурга си. А сега е достатъчно раздразнен, за да се върне бързо и достатъчно бодро в лагера.

Тави си позволи да се облекне малко на Кайтай, усещайки тежестта на собствената си умора.

— Благодаря.

— Знам колко е важен за теб — каза тя спокойно. — И аз също го обичам, чала.

Тави пришпори собствения си таург.

— Значи го манипулира в негов собствен интерес?

— Разбира се, направих всичко необходимо, за да го защитя.

Тави хвърли поглед през рамо и срещна всепоглъщащото зелено на очите ѝ.

— Ти ме заблуди.

Тя дори не мигна в отговор.

— Всъщност ти ме заблуди, алеранецо. Когато ми обеща, че ще бъдем заедно, а знаеше, че ще тръгнеш сам и знаеше, че можеш да умреш.

— Не става въпрос само за теб и мен. Ти не трябваше да взимаш решението да убиете кралицата, без да ми кажеш.

— Само скоростта и изненадата можеха да ни позволят да успеем. Ако ти знаеше...

— Не става дума за това и ти го знаеш.

Очите ѝ се присвиха.

— С ворда не може да се преговаря. Те трябва да бъдат убити.

— Не го знаеш със сигурност. Не можем да го знаем, докато не опитаме.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Алеранецо. Ти си добър човек. Но в някои случаи си глупак.

— Мечът и огънят не решават всички проблеми.

— Някои от тях не могат да бъдат решени по друг начин — отговори тя и в гласа прозвуча жестокост. — В миналото вордът почти изцяло унищожи моя народ. Сега те унищожават това, което е останало от народа на канимите. Отвори си очите.

— Отворил съм ги — каза Тави и изведнъж се почувства толкова уморен, че едва можеше да говори.

Той отново погледна напред и главата му беше прекалено тежка, за да я държи изправена.

— И се чувствам като единственият, който може да види истината.

Кайтай помълча известно време, а когато заговори отново, гласът ѝ беше по-мек.

— Какво имаш предвид?

— Чала — каза той тихо. — Вижте какво направи ворда с канимите. Ако това е единствената форма на борба, която имаме... не мисля, че Алера може да направи нещо по-добре. Как мога да водя хората в битка, знаейки, че победата е невъзможна? Да ги призова да умрат напразно? Да видя смъртта им...

Гърлото му се схвана и погледът му за миг помътня.

Ръцете на Кайтай го прегърнаха силно и внезапно до него стигна ясното знание за нейната любов към него, нейната вяра в него, нейното доверие, стискащо го толкова осезаемо, колкото и прегръдката ѝ.

— О, чала — каза тя тихо.

Минаха няколко минути, преди той да може да говори.

— Какво да правя?

Ръката ѝ докосна лицето му.

— Знам, че се чувстваш така, сякаш трябва да намериш някакъв умен вариант. Някакъв начин да победиш ворда, да спасиш животи, да избегнеш кръвопролития. Но това не е враг, с когото можеш да живееш в мир известно време. Вордът не иска нищо друго освен да унищожава. И те ще те унищожат, ако могат. Ще използват стремежа ти за мир срещу теб.

Тя нежно завъртя главата му така, че очите им отново се срещнаха.

— Ако наистина искаш мир, ако наистина искаш да спасиш живота на хората около теб, тогава трябва да се бориш с ворда. Бори се с него с всичко, което имаш. Бори се с всичко, в което ти самия вярваш. Бори се до последния си дъх — тя вдигна брадичка. — А аз ще се бия редом с теб.

Безусловно тя беше права. Той го знаеше абсолютно точно. Когато вордът приключи с канимите, той ще дойде в Алера.

Численото предимство на ворда беше огромно, но борбата с него не беше безнадеждна. Ако, разбира се, всички в Алера започнат да

работят ръка за ръка.

Това беше проблемът. У дома имаше прекалено много политически игри. О, разбира се, щом алеранците осъзнаят сериозността на ситуацията, те ще се обединят — но докато го направят, вероятно ще е прекалено късно. Чичо му напразно се опитваше да предупреди Алера за ворда от години. Много алеранци възприемаха канимите като въоръжени животни. Неговите сънародници никога не биха повярвали, че канимската цивилизация е толкова голяма и развита, а следователно и нейното унищожаване нямаше да послужи като предупреждение за опасност.

Нещо повече, самият той представлява ябълка на раздора. Много граждани мълчаливо отказаха да го признаят за наследник на Първия лорд. Той придружи Варг и хората му обратно в Кания точно защото присъствието му в Алера можеше да доведе до разкол. Врани, той се беше почувствал щастлив, че няма да срещне собствените си убийци.

Гай беше мъдър и могъщ, но също така и стар. Участие в кампания от такъв мащаб щеше да изисква много усилия дори от млад човек, а старият Първи лорд очевидно не беше подходящ за тази битка. Той беше майстор на политиката, манипулацията, на критично филигранните удари, нанесени в абсолютно подходящия момент с точно необходимата сила. Той беше свикнал изцяло да контролира ситуацията.

Но войната беше друго нещо. Невъзможно е да се изчислят всички варианти. Винаги има нещо, което съсипва плановете. Доставките закъсняват или се губят. Войниците могат да се сблъскат с болести, лош терен, паразити, неизправна екипировка, враждебно време и милион други фактори, които ще им попречат да изпълнят поставените задачи. А междуременно врагът прави всичко, което иска, за да постигне основната си задача — да те убие. Никой не може да контролира такъв вид хаос. Всичко, на което можеш да се надяваш, е да останеш нащрек, да следиш всички да действат съгласувано и да бъдеш на две крачки пред провала.

Обединена Алера би имала шанс. Вероятно не много голям шанс, но ако действат правилно, те биха могли да разчитат на този шанс в своята борба. О, Гай несъмнено имаше обучението, но изучаването на книги и мемоари на стари генерали и модели на пясъчна маса беше много далече от реалността на войната. Възможно ли е застаряващият

дядо на Тави да промени мисленето си толкова бързо и драстично, колкото изискваше тази война?

Тави предполагаше, че най-важното е да повярваш. Да повярваш, че победата е възможна. Да повярваш, че можеш да стигнеш до нея. И след това да пренесеш тази вяра в другите. Враните върху мъртвите ще потвърдят, че този, който се бие, вярвайки, че ще загуби, вече е загубил. Трябваше да се довери на дядо си, най-великият човек, който Тави някога е познавал, да води Империята през тази буря. И ако той трябва да се довери и служи на Първия лорд, тогава трябва да даде всичко, което има, за тази борба.

Нямаше да има предаване.

— Добре — каза той тихо. Вдигна поглед към земните укрепления и кимна. — Да влезем вътре. Има много работа за вършене и малко време да я свършим навреме.

Ръцете на Кайтай го стиснаха силно и той усети пламенната ѝ гордост и ликуване, сякаш бяха негови.

Тави яздеше към последната отбранителна линия на умираща земя, за да направи всичко по силите си, за да събере армия от смъртоносни съюзници за човека, който беше единствената надежда на Алера.

ГЛАВА 40

За първи път в историята Алера Империя се подготвяше за война под непрестанните крясъци на безброй ята врани.

Ерен стоеше на балкона с южно изложение в цитаделата на Първия лорд, където Гай беше центърът на кипящата дейност на легионите, готвещи се да защитят града. Оттук той можеше да вижда всички подготвени отбранителни линии, обхващащи града в защитни пръстени.

Алера Империя беше построена така, че да издържи на обсада — първоначално, за всеки случай. Нейните булеварди обхващаха цитаделата в концентрични, низходящи кръгове, с перпендикулярни улици, разположени в права линия от сърцето на града като спици на колело. Всеки булевард минаваше на около петнадесет фута над предишното ниво на града, а фасадите на облицованите с камък сгради бяха променени от инженерите на легиона, за да станат защитни стени. Барикади блокираха всички улици, свободен оставаше само по един булевард на всяко ниво, свързвайки съседни нива, и тези булеварди се редуваха от противоположните страни на града. Сега единственият път към цитаделата беше безкрайно дълъг коридор от улици, пресичащи се с каменни стени така, че дори врагът да превземе една от портите, той ще трябва да се сблъска с много други, преди да стигне до самата крепост.

Тоест срещу обичайна тактика за нападение Алера Империя теоретично можеше да издържи обсада почти неопределено дълго.

Но срещу ворда... Хм. Скоро щяха сами да разберат.

— ... и Трети ривански също ще бъде на първо ниво — каза Атис Акватайн, кимайки към портите на града зад действителните, масивни стени от магически камък, далеч под цитаделата. — Първи и Трети акватайнски, Втори и Трети плацидски и Легиона на короната са разположени на лагер в северната част на града, извън стените.

— Не мога да се съглася с такова разположение — каза мъжът, в когото Ерен разпозна старши капитана на родезийските легиони. —

Няма да можем да отваряме и затваряме проходите за излази, за да осигурим безопасно отстъпление на нашите воини вътре, когато вордът пристигне.

— Това е правилният ход — каза капитан Майлс. — Мобилните сили могат да се възползват от всяка пролука, която оставя ворда, когато приближи града. Те биха могли да нанесат повече щети, отколкото месеци боеве от отбранителни позиции.

Лорд Акватайн се втрени в родезийския капитан.

— Разбира се — съгласи се мъжът, като отклони поглед.

Аквагайн кимна и продължи да говори, сякаш изобщо не е бил прекъсван.

— Пристигането на нови подкрепления от Форция, Парция и Родес в най-добрия случай е малко вероятно, макар че те биха могли да ударят врага по фланговете в долината.

„Кое то, макар и потенциално важно в дългосрочен план, няма да им помогне в момента“ — помисли си Ерен.

Първият лорд се прокашля и заговори тихо и ясно.

— На какъв етап се намира евакуацията на цивилните?

— Последните от тях напускат града сега, сър — включи се Ерен. — Във всеки случай всички, които бяха готови да си тръгнат. За осигуряване на безопасност сенаторите предоставиха личните си охранители.

— Не се и съмнявам — измърмори Гай. — А бежанците от юг?

Хората, избягали толкова далеч от домовете си, бяха съкрушени, когато разбраха, че столицата не може да им осигури безопасност. Много от тях бяха твърде болни, уморени, гладни или ранени, за да продължат да бягат.

— Уверихме се, че тези в най-лошо състояние са получили място във фургоните, сър — докладва Ерен. — Освен това им дадохме толкова храна, колкото можеха да вземат със себе си.

Гай кимна.

— Как сме с хранителните запаси?

— Имаме достатъчно, за да храним легионите в продължение на шестнадесет седмици при нормален порцион — отговори Майлс. — Двадесет и четири седмици, ако го намалим веднага.

Никой не отговори на това и Ерен беше сигурен, че знае причината: никой от мъжете там не се чувстваше уверен, че им остават

шестнадесет седмици, Първият лорд — най-малко от всички.
Враните кръжаха с дразнещи крясъци.

* * *

Ерен влезе в личните покои на Първия лорд и завари Кария Гай да стои до шкафа за напитки.

— Милейди — каза тихо и изненадано. Той направи пауза, за да ѝ се поклони. — Моля да ме извините.

Кария, втората съпруга на Гай, беше висока, привлекателна и петдесет години по-млада от Първия лорд, въпреки че изглеждаше дори още по-млада — често срещан признак на надарен призовател на водни фурии. С дълга тъмнокафява коса и тесни, изчистени черти на лицето, тя беше облечена в синя копринена рокля с безупречна кройка и стил.

— Нима? — каза тя с леден тон. — Какво правиш тук?

— Първия лорд свърши тоника си. За кашлицата му — каза Ерен, почти без да заеква. Въпреки че имаше законно основание да е тук, той се чувстваше неудобно в ситуация да остане сам със съпругата на друг мъж в собствената им спалня. — Той ме изпрати за още една бутилка.

— Разбирам — кимна Кария. — И как е негово величество?

— Неговият лекар е... притеснен, милейди — каза Ерен. — Но той определено се справя добре със защитата на Империята.

В гласа ѝ прозвуча лека остра нотка.

— Е, разбира се. Дългът преди всичко — тя се отдалечи от шкафа, след което се обърна да напусне покоите на Първия лорд.

Ерен побърза към шкафа и намери вратата му отворена.

Само по себе си това не означаваше нищо, но Ерен познаваше Гай. Той не беше от хората, които оставят отворени врати зад себе си. Той отвори шкафа и видя различни бутилки, старателно подредени в редове, с изключение на една. Пълната бутилка с тоника на Първия лорд стоеше леко изместена, а коркът, който я запечатваше, беше поставен неправилно.

Но кой би могъл да пипа в шкафа на Първия лорд...

Ерен се обърна и прекоси стаята с няколко дълги крачки, хвана китката на лейди Кария и я завъртя към себе си. Той заби пръсти в китката ѝ и я изви, при което малък стъклен флакон падна от пръстите ѝ на пода. Ерен я пусна и го взе.

— Как смееш! — изръмжа Кария и с опакото на ръката си му нанесе удар, който попадна в гърдите му и го хвърли през цялата стая.

Ерен успя да се приземи безопасно на мраморния под, в противен случай можеше да си счупи нещо. Въпреки това усиленият от фурии удар изкара въздуха от дробовете му.

— Как се осмеляваш да сложиш ръка върху мен, ти, арогантно дребосъче — изръмжа Кария. Тя обърна едната си длан нагоре и между пръстите ѝ пламна огън. — Трябва да те изгоря жив.

Ерен знаеше, че животът му е в реална опасност, но едва можеше да движи ръцете и краката си.

— Първият лорд — изхриптя той — ме очаква да му занеса отварата.

Очите на Кария се спуснаха към гърдите му и обратно към лицето му. Изражението на лицето ѝ се изкриви в нещо като разочарование и тя стисна юмрук, изгасяйки пламналия там огън.

Ерен също погледна към гърдите си. Сребърната монета на огърлицата му, неофициалният знак на курсор, работещ лично за Първия лорд, лежеше открито върху туниката му.

— Предполагам, че сега това едва ли има значение — каза Кария с яростен тон. Тя се обърна и с надменен вид отново се отправи към изхода.

Ерен погледна флакона в ръката си. Беше плътно запушен, пълен с около половин ширина на пръста сиво-бял прах в долната част. Почти сигурно отрова.

— Защо? — изхриптя той. — Защо точно сега?

Кария замръзна на прага и погледна през рамо с лека усмивка на устните.

— Навик — отговори тя с кадифен глас.

И излезе.

* * *

— Хелатин — определи Сиреос с твърд тон. Лекарят седеше на маса в преддверието до командния център на Гай, пред него имаше дузина стъклени флакони с цветни течности върху решетки, заедно с вече празния флакон, който Ерен беше взел от Кария. — По-точно, рафиниран хелатин.

Ерен поклати глава.

— Не разбирам. Мислех, че това е лекарство.

— Единствената разлика между лекарството и отровата е дозировката и времето — отговори Сириос. — Хелатинът в малки дози е стимулант. Всъщност той е част от неговия тоник. Тялото може да абсорбира малко количество без абсолютно никакви последствия. По-големи количества обаче... — той поклати глава.

— Това щеше ли да го убие? — уточни Ерен.

— Едва ли — каза Сиреос. — Поне не веднага. Хелатинът, когато се приема в по-големи количества, се отлага в мозъка, гръбначния стълб и костите. И остава там.

Ерен издиша бавно поради болезненото свиване на стомаха си.

— Натрупва се с времето.

— И потиска способността на тялото да се възстановява — каза Сиреос, кимайки. — В крайна сметка до момента, в който...

— ... в който органите започват да отказват — горчиво допълни Ерен.

Сиреос разпери ръце и не каза нищо.

— Какво може да се направи?

— Вярвам, че наказанието за отравяне е смърт чрез обесване — отговори Сиреос. — Разбира се, това винаги е след процес от специална комисия, назначена от Сената.

Ерен примига към лекаря.

— А какво се случи с вашата заповед „Първото нещо е да не вредим“?

— Обичам живота — каза Сиреос с твърд поглед. — Никога не бих го отнел. Някога Кария беше моя студентка в Академията. Тя заслужава възмездието на закона за това, че използва тези знания, за да навреди на друго човешко същество. Да, бих затегнал примката около врата ѝ със собствените си ръце.

— Но това няма да помогне на Гай — каза Ерен.

Сиреос кимна.

— Щетите, които нанася хелатинът, се натрупват с годините и са много фини. Трябваше да го търся специално, но за съжаление ефектът на отровата е много подобен на обичайните прояви на старостта.

— Самият Гай не би ли могъл да го забележи? — попита Ерен.

— Защото вече е доста възрастен и е трябвало да знае какво е усещането? — докторът поклати глава. — Част от това, което прави хелатинът, е да притъпи способността на Гай да го открие сам. Дори да беше млад, в най-добрия случай бихме могли само да потиснем действието му. А в дадения случай...

— Навик — горчиво каза Ерен. — Колко дълго е продължило?

— Поне шест години — каза Сиреос. — Като се има предвид онази идиотска работа в Калар, аз съм крайно изненадан, че той изобщо е жив и още повече — че е на крака.

— По някаква причина — спокойно каза Гай — намирам утеха да знам, че за другите остаряването не е толкова болезнено.

Ерен вдигна поглед и видя Първия лорд да стои на прага. Той се закашля със свистяща кашлица и направи гримаса, като сложи ръка на гърдите си.

— В моята отвара, казваш?

Сиреос кимна.

— Съжалявам, Секстус.

Гай прие тази новина без емоции.

— Колко време мислите, че ми е отнела?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Това се случва рядко — каза Гай с по-строг тон. — Колко време, Сиреос?

— Пет години. Може би десет — лечителят сви рамене.

Лека усмивка трепна на устните на Първия лорд.

— Е, предполагам, че в този случай с нея сме квит.

Ерен се обърна към него.

— Сър...

Гай махна с ръка.

— Отнех ѝ приблизително също толкова — най-добрите ѝ години. Тя беше още дете и се заплете в игри, които не можеше нито да разбере, нито да избегне. Не искам да губя времето, което ми остава, с този въпрос.

— Сър. Това е убийство.

— Не, сър Ерен. Тази информация е само за сведение. Няма време за арести, разследвания и съд — Гай отиде до стенда с оръжия, разположени до вратата, и закопча колана си. — Боя се, че вордът вече е пристигнал.

* * *

Гай стоеше на просторния балкон и гледаше как вордът се приближава към Алера Империя. Той измърмори нещо и с помощта на фуриите на вятъра образува огромна леща, опираща в краищата на балкона, която проектира многократно увеличено изображение, щом някой се приближеше и погледнеше надолу. Всичко, което Ерен трябваше да направи, беше да застане до парапета и да погледне определен район от простиращия се долу град, при което изображението веднага се приближаваше, показвайки му външните стени, разположени на повече от една миля разстояние, с кристална чистота.

Това беше малко смущаващо и предизвикваше странно чувство на световъртеж. Сигурно така се е чувствал принцепса на борда на кораба. Ерен си напомни за в бъдеще по-малко да се подиграва на дискомфорта на Тави.

Ако изобщо имаше бъдеще.

— О, така си и мислех — каза Гай. — Виж.

Ерен пристъпи до Първия лорд и погледна в посоката, която сочеше — на юг, към равнините, заобикалящи столицата.

Вордът вече беше достигнал върха на най-отдалечения хълм, който се виждаше от Цитаделата. Движеше се в плътна черна линия, като жива сянка, пълзяща непрекъснато напред. Повечето от сухопътните му войски се състояха от четириногите същества, които вече бяха виждали, но на около дузина такива имаше по едно същество, което приличаше на гигантска маймуна. Чудовищата имаха криви крака и огромни маймуноподобни ръце и се придвижваха напред, използвайки както предните, така и задните си крайници. Бяха огромни — над дванайсет фута височина, покрити с пластове вордска броня с дебелина няколко инча.

— Бегемоти — измърмори Гай. — Ще ги използват за разбиване на портите и стените, вероятно и да предвождат атаките.

Ерен погледна чудовищата и потръпна.

— Погледнете зад тях.

За момент Гай мълчаливо гледаше това, което Ерен беше забелязал.

Зад първата вълна ворди се движеше огромна линия алеранци.

Не бяха живи, разбира се. Благодарение на магията на вятъра Ерен го виждаше много добре. Кожата им беше изпъстрена с трупни петна, а телата им в някои случаи имаха такива осакатявания или рани, с които никой човек не би могъл да се движи. Взетите холтъри — а преобладаващото мнозинство от тях очевидно бяха холтъри, облечени в ежедневните си дрехи, вървяха без никакъв израз на лицата си, с погледи, устремени в нищото.

— А къде са рицарите-ворди? — попита Ерен.

— Извън полезрението ни, най-вероятно се подготвят за атака — каза Гай. — Но едва ли ще са сериозна заплаха.

— Тормозеха ни чак до тук — отбеляза Ерен.

— Абсолютно вярно — каза Гай. — Но за тях престоят във въздуха изисква много енергия. Трябва да се хранят като гарганти, за да могат да поддържат мускулите, необходими за летене — и дори с петната кроач, които предварително тайно са засадили, ще им трябва още много.

Първият лорд поклати глава.

— Лошо снабдената им пехота може да се бие до известна степен. Но мисля, че рицарите им са по-скоро като кавалерия. Ограничи храната им и те стават неефективни много по-бързо. Тя ще ги запази за решителния удар.

— Имате предвид кралицата? — попита Ерен.

Гай кимна.

— Тя е ключът към цялата битка.

Той отново замълча, докато гледаха как вордът изпълва равнините по пътя към столицата.

— Толкова са много — изпъшка Ерен.

За миг очите на Първия лорд блеснаха с дива, безумна светлина.

— Все още не са тук.

Той кимна и се обърна към стоящия наблизо тръбач от легиона.

— Сигнал за атака.

Тръбачът кимна и вдигна тръбата. Чистият ѝ звук се разнесе над притихналия град и легионите отговориха с рев.

Хиляди граждани стояха в редиците им, отзовали се, за да се борят за земята си, да покажат, че имат и задължения, получени заедно с привилегиите на званието. Сред гражданите призоваването на земни фурии беше най-често срещаният талант и сега тези граждани отприщиха фуриите си срещу ворда.

Точно пред редиците на ворда земята се издигна в хълмове и могили от камъни, които експлодираха и изхвърлиха земните фурии на повърхността. Гарганти, вълци, змии, големи кучета и непознати същества — красиви и зловещи едновременно — излязоха, изскочиха, изпълзяха и се хвърлиха в атака изпод земята, сблъсквайки се с първата вълна на чуждата орда.

В битката, която последва, имаше някаква ужасна красота. Фуриите на алеранците, като оживели разярени скулптури, се врязаха в редиците на ворда. Земните фурии, макар и не бързи, бяха чудовищно силни и трудно можеше да им се нанесат сериозни поражения — а вордите, атакуващи Алера Империя, бяха плътно един до друг. Ерен наблюдаваше как сиво-черна мраморна мечка удря с предните си лапи с методична прецизност, смачквайки по един ворд при всеки удар. Гаргант от кремък и глина проби редовете на ворда, без видимо да забави скорост, в резултат на което изпотъпка всички по пътя си. Огромна змия от пясъчник бързо се увиваше около даден ворд, смачкваше виещото същество и продължаваше напред към следващото. Земните фурии чупеха четириногите ворди като клечки, игнорирайки ответните им удари.

Бегемотите обаче се оказаха по-твърди от вордите-гущери. Ерен видя как един от тях, без дори да трепне от двата тежки удара на голямата мечка, просто се наведе в отговор и откъсна тялото на фурията от земята. Гранитът беше натрошен и напълно унищожен, а след няколко секунди трясъка на протестиращия камък стигна до цитаделата. Бегемотът разби мечката в земята, където тя остана като неподвижна купчина отломки.

Гай потръпна.

— Добре ли сте, сър? — веднага попита Ерен.

— Просто съчувствам на този, който призова тази меча фурия — отговори Първият лорд. — Такива неща... оставят следа.

Ерен отново насочи поглед към битката и в продължение на няколко секунди наблюдаваше как вордите стигат до земните фурии и просто ги обгръщат, изливайки се около тях, но игнорирайки присъствието им въпреки смъртта на десетки свои събрата. Земните фурии можеха да се съсредоточат върху задачата си само докато този, който ги принуждава, продължава да го прави, така че колкото повече се уморяваха призователите, толкова техните фурии се движеха по-бавно и по-малко целенасочено. В случаите, когато се срещнеха бегемот и фурия, битките свършваха по един-единствен начин. Огромните чудовища трябва да притежаваха абсолютно немислима сила, за да се справят с такава лекота със същества от жив камък.

— Стига — каза Гай. — Сигнал за отстъпление.

Отново звукът от тръбата се разнесе над града и земните фурии веднага започнаха да изчезват в камъните. Поглеждайки надолу, Ерен видя, че изтощените земни призователи седат на земята с гръб към бойниците, докато бегачи от легиона им носят вода, а лечителите отвеждат не малко граждани, които са рухнали, най-вероятно от изтощение или защото фуриите им са били унищожени от бегемоти.

Хиляди врагове бяха убити, но те не трепнаха и продължиха да се изливат напред и да преодоляват няколкостотинте ярда, които оставаха до градските стени, през грубите дървените сгради и бараки, които ги заобикаляха.

— Изгорете ги — каза Гай спокойно.

След нов сигнал огънят избухна наведнъж на сто места едновременно, вятърът задуха отгоре и започна да става все по-силен и по-силен. В рамките на минута огънят се разрасна неимоверно, подпали крайните дървени сгради и напълно обхвана предните редици на ворда. Димът, топлината и пламъците направиха невъзможно да се види какво се случва вътре, но Ерен можеше ясно да си представи щетите, които бушуващият огън нанасяше на ворда.

Изведнъж ордата спря — десетки хиляди индивиди едновременно спряха да се движат. Миг по-късно предните редици на противника леко се отдръпнаха от пламъците.

И зачакаха.

— Хм — каза Гай и кимна. — Кралицата трябва да е наблизно, за да ги контролира така. Да видим дали ще изпрати пленените си майстори на фурии, за да се справят с проблема.

Междувременно останалата част от ордата продължи да приближава към предните редици, като се разстла встрани и постепенно запълни празните пространства пред огнения пръстен. Отне им само минути най-източните им части да достигнат до бреговете на река Галия, реката, която течеше покрай столицата. След това вордите се съсредоточиха върху разширяването на позициите си на запад. Чудовищната черна маса постепенно поглъщаше града.

След четвърт час Гай промърмори:

— Очевидно не.

Той се обърна към най-близкия рицар и каза:

— Уведомете лорд Акватайн за разположението на врага.

Мъжът отдаде чест и веднага се издигна във въздуха, политайки към северната част на града, противоположно на местоположението на ордата.

Ерен преглътна.

— Какво ще правим, сър?

— Същото като тях, курсор — каза Гай спокойно. — Ще чакаме.

* * *

Останалата част от деня и първите три часа на нощта бяха необходими, за да изгорят външните постройки. Димът от тях увисна като мъгла над града и сякаш това не беше достатъчно, от реката плъзна мъгла. Цитаделата сякаш се носеше в облаците — облаци, които отдолу бяха оцветени от адските проблясъци на горящите сгради на столицата. През цялото време враните се въртяха над главите им, радваха се и крякаха една на друга в тъмнината.

Гай се беше оттеглил в преддверието, където Сиреос направи всичко възможно, за да подсили умиращия Първи лорд. По настояване на Ерен той хапна още малко и дремеше на дивана, когато в мъглата от невидимия град долу призрачно засвириха рогове.

Първият лорд незабавно се събуди и от мястото си наблизно Ерен видя лицето на Гай да се сгърчва от болка. Тогава старецът затвори

очи, пое си решително дъх и стана от дивана, за да пристъпи към балкона. Ерен веднага се изправи да го последва.

Гай за миг се заслуша в звуците и кимна на себе си.

— Те преминават. Точно тук ще форсираме събитията, курсор — той посочи тръбача, без да поглежда назад към него, и каза: — Свирете атака.

Призивът за атака, общ за всички легиони, оглуши Ерен и беше подхванат от стотици рогове в града долу.

Гай вдигна ръка и извика, а студеният северен вятър изведнъж се издигна до внезапна буря, която заплашваше да събори Ерен. Вятърът се изви над града и отнесе завесата от дим и мъгла, като отново раздуха пламъците на пожарите.

Ерен тръгна по балкона от страната на Гай и видя, че вордът е обградил почти половината периметър на града и се е втурнал напред в обща атака.

За пореден път земните фурии се вдигнаха на бой, сред огньовете и разрушените сгради, пренебрегвайки жегата. Освен това сред тях започнаха да се пръскат сфери от горещ бял огън, много от които бяха достатъчно големи, за да погълнат както чудовищните бегемоти, така и гущерите около тях. Рицари Аери изригнаха в небето над целия град, а групи мъже се прокраднаха над отдалечените сгради, използвайки въздушните си потоци, за да разпалят огньовете и да съборят разрушените сгради върху враговете.

Настъплението на ворда се забави не защото бяха започнали да се колебаят, а просто защото алеранците ги убиваха по-бързо, отколкото можеха да се придвижват напред. Ерен се вираше в това чисто унищожение със страхопочитание и ужас. Сякаш самата земя беше погълната от огън, породен от фуриите на гражданите на Алера, които гребваха парчета земя толкова лесно, сякаш гребяха масло от кутия. Вордите пицяха, гърчеха се и умираха, а Ерен чуваше техните писъци дори от височината на терасата.

Междувременно Първият лорд се вираше в града, а очите му търсеха.

— Кървави врани — измърмори той под нос. — Кървави врани да изядат тази арогантна слуз. Къде е той?

— Кой, сър?

— Акватайн — изръмжа Гай. — Сега е моментът да бъдат ударени, когато всички са концентрирани напред към стените. Имаше достатъчно време да се придвижи на правилната позиция. Къде е той?

Преди Гай да довърши последната дума, могъщата Галия изведнъж се надигна. Пълноводната река, блестяща като сребро под пълната луна, излезе от бреговете си и рязко потече към задната част на позициите на ворда. Водата се изля в равнината извън града, покривайки редиците на ворда, изтласквайки някои от тях напред, а други отблъсквайки назад.

Тогава, колкото и невероятно да беше, от празното корито на реката прозвучаха рогове и с оглушителен яростен рев пълната сила на пет легиона изскочи от окопа, който представляваше коритото на реката. Те се забиха във фланга и ариергарда на вражеската орда и започнаха да изблъскват вордските редици.

— Кървави врани! — почти изкрещя Ерен.

Дори Първият лорд вдигна вежди при гледката.

— Сигурно е използвал своите призователи на вода, за да накара реката да тече около и над войските. Магия на въздуха — за да поддържа въздуха в балона свеж. И земна магия — за да укрепи тинята, позволявайки им да ходят по нея — Гай поклати глава. — Впечатляващо.

Защитниците на града изреваха предизвикателно. Тъй като съпротивата на гражданите отдолу започва да отслабва, вордите се приближиха до външната стена и легионерите започнаха да заемат позиции, за да ги посрещнат с меч и щит върху бойниците. Врагът веднага започна да променя формацията си, като най-западните му войски се обърнаха, за да подкрепят застрашената източна половина и да се противопоставят на легионите на Акватайн — но Алера Империя беше голям град и щеше да им се наложи да пътуват мили, за да помогнат на своите събратя. През цялото това време Атис Акватайн и легионите под негово командване щяха да режат ворда на кървави парчета.

Ерен се съсредоточи върху битката, надежда затрептя в сърцето му, когато алената огнена звезда, белязала острието на Върховен лорд Акватайн, примигна и блесна. През призмата на въздушната фурия на Гай Ерен можеше да види самия Акватайн в челните редици на своя легион, заобиколен от тежко бронирани телохранители. Докато Ерен

гледаше, Върховният лорд атакува два бегемота. С едно движение на ръката му малка огнена сфера излетя и се блъсна в муцуната на едно от огромните животни и докато то ревеше от болка, Акватайн се отклони от ужасяващата сила на удара на другия. С няколко танцуващи стъпки той отрязва ръката и крака на втория бегемот, пращайки го на земята, а връщайки се в редиците, довърши изгорения, крещящ звяр, преди той да успее да се възстанови от болката. Хората му извикаха яростно и насърчително и цялата войска възобнови неумолимото си настъпление като една-единствена огромна коса, косяща житни класове.

Тогава вордската кралица нанесе ответния си удар.

Взетите алеранци се обърнаха като един, за да атакуват редиците на Акватайн. Когато се приближиха, огън, земя и вятър се втурнаха към тях, унищожавайки първите няколко дузини.

Но стотиците, които дойдоха след тях, вдигнали ръце и издавайки зловещи писъци, обърнаха огъня, земята и вятъра обратно към редиците на легиона. Мъжете умираха с писъци от избухналия огън или биваха придърпвани под земята от отвратителни фигури, за да не се появят никога повече на повърхността. Вятърът хвърли гъсти облаци прах и пепел в лицата им и войската започна да се колебае. Пристигаха все повече и повече взети алеранци и ожесточения натиск върху силите на Акватайн се удвояваше и удвояваше отново, тъй като всеки нов взет сякаш се подхранваше от освободените енергии, добавяйки своите към битката.

— Нека рицарите Аери да им помогнат — спокойно каза Гай. — Фокусирайте се върху вражеските призователи и използвайте само остриета срещу тях.

Друг куриер подаде сигнал за излитане и за едно мигване на окото няколко кохорти рицари Аери се издигнаха над града и се понесоха към бойното поле. За секунди те се приземиха сред взетите и атакуваха, използвайки само стомана срещу тях. Легионите на Акватайн осъзнаха какво се случва, когато натискът върху тях започна да намалява. Те се втурнаха напред в отчаяни усилия да стигнат до рицарите Аери, преди те да бъдат погълнати от идващата орда.

И в този момент рицарите-ворди атакуваха.

Те внезапно излетяха от мястото си от другата страна на течащата в новото си русло река, където, най-вероятно, тайно бяха заели позиция веднага щом слънцето беше залязло. Бяха само на

половин миля от битката и се нахвърлиха върху алеранските рицари Аери като рояк пчели. Рицарите внезапно се оказаха обкръжени от всички страни и постъпиха като всеки здравомислещ човек на тяхно място — призоваха фуриите си и се приготвиха да излетят.

Докато взетите не започнаха да хвърлят сол по тях.

Въздушните призователи закрепяха в агония, когато солените кристали разкъсаха дупки във фуриите им, като ги отслабваха и разпръсваха. Някои успяха да излетят и да отстъпят, но повечето — не. Въпреки че легионите се опитваха да пробият, за да защитят уязвимите рицари Аери, те се придвижваха прекалено бавно, за да стигнат до тях навреме. За броени секунди господарите на небето на Алера бяха почти удавени под бронирани тела и раздробени крайници.

И тогава тя нанесе истински фаталния удар.

Десетки хиляди врани изведнъж се гмурнаха по улиците, сградите и покривите на столицата. Няколко същества дори паднаха върху камъните на балкона, на който стоеше Ерен. След като се приземиха, враните се загърчиха в причудливи спазми, след което утихнаха.

Ерен и останалите се втренчиха озадачено към балкона и града.

— Велики фурии — възкликна Ерен. — Какво беше това?

Замисленото изражение на Гай изведнъж замръзна. Очите му леко се разшириха и той каза:

— Не. Курсор, пази се!

От телата на враните изскочиха ворди-превземачи.

Не бяха впечатляващи на външен вид. Всеки беше с размерите на скорпион и външно бегло приличаше на него, с изключение на дузината извиващи се израстъци, които изникваха от цялото му тяло. Те обаче бяха бързи като уплашени мишки и половин дузина същества се плъзнаха по балкона като размазани петна зелено-черен хитин.

Ерен се завъртя и смачка един от превземачите с крак, а втори събори от задната част на бедрото си. Стъпвайки върху превземащ, един от куриерите пропусна и загуби равновесие. Веднага трима превземащи се покатериха по тялото му и когато куриерът извика от изненада и отвращение, един от тях се пъкна в устата му.

Мъжът отново изкрепя, след това падна назад и се загърчи в конвулсии, а очите му се завъртяха. Следващият писък заглъхна в

началото, след което безжизнените му очи се насочиха към Първия лорд. Той се изправи на крака и се хвърли към Гай.

Ерен се хвърли между Първия лорд и взетия куриер. Той хвана мъжа за туниката и с паническо усилие на цялото си тяло младият курсор преметна обречения куриер през парапета на балкона.

Блесна ярка светкавица, после пращане и остра миризма на озон. Когато кръговете спряха да се носят пред очите на Ерен и той успя да се огледа, няколко мъртви превземача лежаха свити и мъртви на балкона. Първият лорд стоеше над тях с протегната дясна ръка, мълнии все още танцуваха между пръстите му.

— Врани — уморено каза Гай, поглеждайки към почти празното небе. — Не им обърнах внимание.

Письци започнаха да отекват из града. Минута по-късно сграда или градина на едно ниво под цитаделата избухна в пламъци.

На бойното поле извън града се появиха призователи с яки. Те започнаха атака срещу силите на Акватайн и реката, която беше променила своето русло, започна да се криви като огромна жива змия.

Зад гърбовете им, в дълбините на цитаделата, предсмъртните письци не секваха.

— Няма да има друг шанс — каза Гай и тихо въздъхна. После повиши тон. — Напуснете балкона.

Всички освен Ерен се подчиниха. Гай отиде до края на балкона и погледна отчаяното положение на legionите на Акватайн.

Върховният лорд вече беше осъзнал сложността на положението си и хората му се оттегляха с бой, опитвайки се да се измъкнат от ворда, докато не са ги нарязали на парчета, удавили или погребали живи.

Гай за известно време склони глава, след това вдигна поглед и мълчаливо извади два запечатани плика от вътрешния си джоб и ги подаде на Ерен.

Ерен ги изглежда изненадано.

— Сър?

— Първият е за моя внук — каза Гай. — Вторият е за Акватайн. На долния етаж, в стаята ми за медитация, зад масата е скрит вход към тунел за бягство. Изходът е на две мили северно от града, до пътя за Червените хълмове. Вземи писмата и Сиреос и върви.

— Сър — каза Ерен, — не, не мога... Трябва да тръгнем всички. Можем да се оттеглим към Акватайн или Рива и да организираме...

— Не, Ерен — тихо отговори Гай.

Още един писък отекна в цитаделата.

— Докато успеем да изградим нова крепост, аз вече ще съм мъртъв. Освен това източникът на моята сила е тук — каза Гай. — Тук мога да им причиня най-голяма вреда.

Очите на Ерен се премрежиха от напирещите сълзи и той сведе поглед.

— Тогава трябва да свирим отстъпление?

— Ако направим това — каза Гай тихо, — кралицата никога няма да се появи лично. Техните войски ще ни смажат и унищожат, а после ще се пръснат да ни преследват и пътищата ще се превърнат в касапници — Гай обърна отсъстващия си поглед към защитниците на града отдолу. — Нуждая се от тях. Ако има дори и най-малък шанс... аз трябва да се възползвам.

— Сър — промълви Ерен. Макар да нямаше чувството, че плаче, той усети как сълзите капят по ръцете му.

Гай сложи ръка на рамото му.

— За мен беше чест, млади човече. Ако отново видиш внука ми, моля те, кажи му... — за миг старецът се намръщи, преди устните му да се разтеглят в тъжна, крива усмивка. — Кажи му, че има моята благословия.

— Ще му кажа, сър — тихо каза Ерен.

Гай кимна. След това развърза ремъка, държащ ножницата на кинжала с гербовия печат — символът и печатът на Първия лорд.

Той подаде кинжала на Ерен и каза:

— Успех, сър Ерен.

— И на вас, сър — отговори Ерен.

Гай му се усмихна. После сложи ръка на дръжката на меча си и затвори очи.

Кожата на Гай се промени. Отначало тя стана много бледа. После започна леко да примигва на лунната светлина. След това придоби сребрист блясък, а след няколко секунди започна да сияе като току-що полирана стомана. Гай извади меча си и пръстите му иззвъняха със звука на стомана върху стомана.

Ерен не можеше да отмести поглед. Досега дори не беше чувал за такова умение във владееенето на фурии, камо ли да е виждал.

Гай погледна Ерен в лицето и отново се усмихна. Движението накара блестящия му стоманен облик да стене като стомана под стрес, макар зъбите му да изглеждаха нормални, а езикът му беше просто неестествено ярко розов.

— Всичко е наред — каза той на Ерен. Гласът му беше груб и странно монотонен. — И без това не планирах да живея много повече — усмивката му избледня. — А сега върви.

Ерен се поклони на Първия лорд. После се обърна, стиснал писмата, и хукна.

* * *

Един час по-късно Ерен и Сиреос излязоха от тунела и се насочиха към пътя, за да се опитат да настигнат бягащите бежанци. Пътуването, което им отне почти целия следващ час и което те извършиха с непринудената лекота, дарена им от фуриите, ги отведе в хълмовете северно от Алера Империя, началото на Червените хълмове, и там спряха, за да погледнат назад.

Столицата гореше.

Вордът се роеше навсякъде в нея, като някаква блестяща плесен. Очевидно легионите на Акватайн бяха успели безопасно да се оттеглят — въпреки че бяха останали само три вместо първоначалните пет. Те бяха успели да прекосят Галия, след това да я върнат в нормалното ѝ русло и сега се изтегляха на север.

Бяло-виолетов огън, какъвто Ерен никога не беше виждал, изведнъж избухна от върха на кулата на Първия лорд. Вордски рицари се втурнаха към нея. Рицари Аери, вероятно вражески, също се устремиха натам, вдигайки буря, която звучеше глухо в далечината. На върха на кулата внезапно пламна звезда от алена и синя светлина — мечът на Първия лорд се събуди за живот.

Ерен вдигна ръце и фокусира въздуха между тях. Неговите познания за призоваване на въздушни фурии бяха в най-добрия случай скромни. Не би могъл да вижда толкова добре, колкото през лещата на Гай. Но нямаше какво друго да направи.

Не можеше да види много повече от блясък на сребро и пламтящ меч на върха на Цитаделата, но знаеше, че това трябва да е Гай. Вордските рицари се въртяха около кулата като молци около фенер, толкова нагъсто, че понякога почти напълно закриваха светлината.

Светкавици се спускаха от небето, за да ударят кулата, но веднага отново светваха нагоре, отразявайки се като светлина от огледало. Стотици ворди започнаха да се изкачват по стените на кулата от всички страни.

Тогава фигурата на върха на кулата вдигна двете си ръце над главата си и земята се разтнесе и разтърси като жребец при ухапване от конска муха. Ерен загуби равновесие и падна на земята, като загуби зрението си, но не можеше да отмести поглед.

Земята се вълнуваше като повърхността на море, разрушавайки сгради като клечки за зъби. Големи, зеещи пукнатини разкъсаха земята, разпространявайки се на мили от крепостта във всички посоки — и тогава червена светлина започна да ги изпълва отвътре. Трусовете спряха, за миг всичко замря и стана абсолютно тихо. И тогава пламък, какъвто Ерен никога не беше виждал, и скала, толкова гореща, че беше започнала да тече като течност, изригна от земята в стълб, широк буквално миля. Магмата се изля в небето като фонтан на градски площад и стотици, после хиляди, а след това десетки хиляди крилати фигури се отделиха от огнените пръски — орли, които разпериха големите си крила и се понесоха във въздуха, оставяйки след себе си пламтящи огнени следи. Вятърът рязко смени посоката си, прегрятият въздух реагира на изригването на вулкана и огнените орли се понесоха в големи кръгове, надавайки крясъци, които изглеждаха тихи от разстояние.

Пламъци обхванаха небето над Алера Империя. Огнени циклони се завъртяха далеч от града, смъртоносни фунии, които сякаш вдигаха всичко, до което се докосваха, над земята, само за да го изпепелят.

Земята под града и на много мили около него започна да се изкривява. Падащите стени и сгради добавиха свои собствени писъци към нощната какофония. Вордите загиваха с хиляди, стотици хиляди, погълнати от лакомия пламък и ненаситната земя.

С последен писък Алера Империя рухна в земята, спусната като труп в гроба си и погълната от бушуващия огън там.

Така умря Гай Секстус, Първият лорд на Алера, и погребалната му могила освети Империята на петдесет мили във всяка посока.

* * *

Ерен седеше зашеметен, гледайки края на Империята. Трите легиона, избягали с Акватайн, почти бяха стигнали до тях. Техните ездачи препуснаха нагоре по пътя и един от тях спря до Ерен.

— Господа — каза ездачът, — трябва да ви помоля да се раздвижите или да освободите пътя, за да могат легионите да преминат.

— Защо? — попита тихо Ерен. — Защо да бягаме сега? Нищо не би могло да оцелее в това.

— Да — отговори с приглушен глас ездачът. — Но някои от техните неща не бяха достатъчно близо, за да изгорят. Те идват.

На Ерен отново му прилоша.

— Значи това, което Гай направи... е било напразно?

— Врани, разбира се, че не, младежо — отговори мъжът. — От тях са останали не повече от пет процента, но ние имаме само три изтощени легиона и нямаме силна отбранителна позиция. Това е повече от достатъчно, за да ни довършат.

Той им кимна, пришпори коня и препусна по пътя.

— Сър Ерен, какво ще правим сега? — уморено попита Сиреос.

Ерен въздъхна и наведе глава. После се застави да стане.

— Оттегляме се. Хайде.

ГЛАВА 41

От Червените хълмове Ария Плацида се взираше към бойните формирования на легионите долу.

Димът покриваше небето толкова плътно, че дори вездесъщите врани не се виждаха. Там, където в дима за няколко секунди се появяваха пролуки, южният небосвод беше осветен от тъмни, алени проблясъци. Какво бедствие би могло да причини това с небето? Само освобождаването на някоя от Великите фурии, разбира се. Но единственото място на юг отгук, където можеше да се събуди една от Великите древни фурии, беше...

— Милостиви фурии — изпъшка тя.

Далеч долу тълпи хора си проправяха път през кошмара.

Преобладаващото мнозинство бяха свободни мъже, жени и поотраснали деца, които се движеха по пътя в стабилното темпо на хора, използващи фурии, като избягваха каруци и конници. Много от тях обаче нямаха възможност да използват пътя, бяха или твърде млади, или твърде стари, за да поддържат темпото на ужасената тълпа бежанци. Доколкото можеха, те вървяха отстрани на пътя, като крачеха най-вече през безплодни зимни полета. Скорошните дъждове бяха превърнали земята в кални ями, простиращи се на много мили. Нещастните бежанци се движеха през тях със скоростта на охлюв. Зад тях, оформили широк правоъгълник от мускули и стомана, маршируваха три легиона, заемайки целия път в плътен строй. Те крачеха бавно, но безспирно, инженерите им се придвижваха пред тях и правеха калта по-проходима с помощта на земни фурии, след което я връщаха в първоначалното ѝ състояние веднага щом преминеха.

Зад легионите вървеше ворда.

Предните редици на преследвания враг представляваха накъсана линия — бързо движещият се ворд го забавяше както лепкавата почва, така и бягащите алеранци. Но колкото по-назад от челните редици стигаше погледа, толкова по-координиран и организиран ставаше ворда. Приличащи на гущери и вълци същества тичаха заедно в

редици около огромни, несръчни трупове на воини-ворди или около също толкова големи гиганти, които покриваха разстоянието с огромни крачки. Над тях стотици рицари-ворди жужаха с черните си крила, като непрекъснато атакуваха рицарите Аери, които прикриваха отстъпващите легиони.

Преследвачите значително превъзхождаха трите легиона, но черно-алените знамена на алеранците се развяваха смело на вятъра, а дисциплината поддържаше реда в редиците им, докато врагът се приближаваше.

— Кървави врани — каза Рокус Антилус. — Врани и кървави фурии.

— Ще атакуваме ли? — едва чуто попита лейди Плацида.

Исана Гай, Първата лейди на Алера, пришпори коня си, за да заеме място между Ария и Рокус.

— Разбира се, че да — каза Исана уверено, без да обръща внимание на болката, която все още ѝ причиняваше раната в корема. — Не изминах целия този път с легионите от Защитната стена, за да стоя отстрани и да гледам.

Върховен лорд Антилус ѝ отговори с усмивка, приличаща на вълче озъбване.

— Изглежда днес момчетата ще си отработят хляба изцяло.

— Погледнете знамената в центъра на легиона — каза лейди Плацида. — Знаете ли кой е това?

— Алеранец — каза Исана с равен тон.

Тя почувства постоянното присъствие на Арарис зад себе си и погледна през рамо, за да го намери, на кон, пристъпващ на няколко фута от нея, очите му бяха съсредоточени във всичко и в нищо едновременно.

— Алеранец в беда — тя се обърна към Рокус и каза: — Атакувайте, капитане.

Рокус рязко кимна. Конят му затанцува стъпка настрани, очевидно усещайки вълнението на ездача си.

— Препоръчвам да изчакаме, ваше височество — каза той. — Нека ги пуснем още една миля по пътя и аз ще накълцам тези грозни неща на парчета.

Исана почувства увереността, която се излъчваше от него, и вдигна вежди.

— Сигурен ли сте?

— Те имат армия от около тридесет хиляди. Аз имам три основни легиона, три легиона ветерани опълчение, над хиляда рицари и всички най-свирепи граждани на Антилус. На парчета, ваше височество — отговори Ролус с мрачно удовлетворение в гласа. — Малки.

— Постъпете, както сметнете за най-добре, Върховен лорд Антилус — каза Исана.

Той отметна глава назад и се засмя.

— Ха. Точно така! — той обърна коня си и каза. — Трябва да се подготвим. Моля да ме извините.

Той отдаде чест на Първата лейди и насочи коня си — после се поколеба и погледна назад към Исана.

— Ваша светлост? — отзова се Исана.

— Това е битка. Всичко може да се случи — той извади плик изпод униформата си. Беше кафяв, с петна и намачкан от времето. Рокус ѝ го подаде и каза: — В случай, че не мога да ви го дам по-късно.

Той им се поклони.

— Лейди.

Вземайки плика, Исана проследи как Рокус препуска към главния си центурион и капитаните на легионите.

— Какво е това? — попита Ария.

Исана тръсна глава.

— Мисля, че... — тя бързо распечата плика и моментално разпозна равния, четлив почерк на Септимус.

Рокус,

Душата ми отново е спокойна и ще напусна тази забравена от фуриите пустош. Не се съмнявам, че холтърите тук, в Калдерон, ще бъдат също толкова щастливи да видят как Легионът на короната си отива. Твърде много красиви млади мъже за всички тези симпатични холтърски момичета, за да устоят — което ми напомня, че исках да ти разкажа за моята изненада за баща ми. Най-вероятно той ще загуби дар слово, но майка ми ще

го накара да разбере причината. По-късно, старче, искам да отделиш малко време, за да ме подкрепиш в една важна работа.

Мурестус и Цестааг току-що се завърнаха от Родес. Насочих ги по стъпките на онези, които поръчаха убийците, за които ти разказвах. Не намериха нищо, с което да се отиде на съд, но мисля, че трябва да посетя Родес и Калар с двама-трима верни приятели, веднага щом приключа с текущите ангажименти. Интересуваш ли се? Вече писах на Атис и той е вътре.

Инвидия получи писмото ми. Беше бясна, че казах на баща си не, въпреки че трябваше да се чете между редовете, за да се разбере причината. Е, ти я познаваш — учтива и студена като риба, дори когато се кани да бие някого до смърт. Баща ми ще се ядоса, че ще я откажа, но това не е нещо ново. Честно казано, никога не бях истински сигурен в нея. Да, тя е красива, умна, силна, грациозна — татко е сигурен, че това е всичко, от което се нуждая. Но ако няма лична изгода, Инвидия за хората и перо от врана не дава. Това означава, че тя е подходяща за всеки в столицата, но в същото време не съм сигурен, че е напълно нормална. На мен ми дай страст и състрадание всеки ден.

Толкова се радвам, че мога да ти пиша. В днешно време има все по-малко хора, на които мога да отворя сърцето си. Без теб и Атис мисля, че щях да загубя ума си след Седемте хълма.

Ето истината, старче. Следващите няколко месеца ще отегчават бъдещите студенти по история в Академията в продължение на десетилетия. Тримата ще се съберем отново със старата банда от залата за фехтовка — минус Олдрик. След това ще подредим някои неща.

С нас ли си, снежна врано?

Сеп

П.П. Как е малката снежна врана? Вече запалил ли е нещо? Кога ще се срещна с него? А с майка му?

Исана се втренчи в писмото и примигна през сълзи.

Септимус. Чуваше гласа му, докато четеше писмото.

Тя подсмръкна, преди нещо да капне върху хартията, и погледна датата на писмото. В плика имаше още едно писмо. Тя го отвори и го прочете.

Почеркът не беше на Септимус. Беше ъгловат, с остър наклон надясно и на места хартията беше разкъсана, сякаш перото беше притискано твърде злобно към повърхността на фината хартия, върху която беше написано.

Рокус,

Когато слуховете стигнаха до мен и стигнах до Калдерон, вече бяха изминали часове. Но аз бях там, когато го намериха. Знам, официалната версия вече е стигнала до теб, но всичко това са глупости. Септимус умря с пет от най-добрите остриета на Империята в кръг около него. И не само маратите са участвали в смъртта му. Участвала е и огнена, и земна магия. Видях го с очите си.

Септимус беше единственият наследник, а баща му беше достатъчно арогантен или некадърен, за да позволи да бъде убит въпреки призивите на Септимус за неговата помощ, за натиск върху Сената и за директни действия срещу амбициозните мръсници, които в крайна сметка го убиха. Първият лорд не направи нищо и в резултат на това нашата Империя е обречена на разделение и самоунищожение. Той не заслужава моята лоялност, Рокус. Или твоята. Знам, че няма да ми повярваш, ти си остроумна северна снежна врана. И дори да го направиш, никога няма да тръгнеш по пътя, който аз съм избрал.

Ако Дом Гай не може да запази и защити собственото си дете, как тогава може да го направи за хората на Империята? Не те моля за помощ, приятелю. Просто стой далеч от пътя ми.

Довиждане.

Атис

— Милейди Исана? — тихо я повика Арарис.

Исана примигна и вдигна поглед от писмото.

Зад тях антилските легиони се подготвяха за битка, мъжете се втурваха наоколо със спокойната бързина на опитни професионалисти. На полето долу ворда се беше ангажирал с оцелелите легиони. Исана наблюдаваше как Първи акватайнски, с личните знамена на Върховен лорд Атис Акватайн, буквално се хвърли в зъбите на преследващия ворд и напълно спря тяхното настъпление само на сто ярда от най-бавно бягащите бежанци.

— Атис Акватайн никога не му е бил враг — осъзна Исана с вцепенен глас. — Родес. Калар.

— Исана? — попита Ария.

Исана безмълвно ѝ подаде писмата.

— Седмица. Той го е написал седмица преди нашата сватба. Той беше почти на същата възраст, на която е Тави сега.

Ария прочете писмата. Исана изчака, докато отново вдигне поглед.

— Родес и Калар — каза Ария. — Гай лично уби Калар. И точно той изпрати Родес да бъде убит в месомелачката при първата атака на ворда.

— Отмъщение — каза тихо Исана. — Отне му повече от две десетилетия, но при стареца всичко е така — тя поклати глава. — А Инвидия Акватайн е потърсила брак със Септимус. Не знаех. Той никога не го е споменавал.

Исана се усмихна леко горчиво.

— И той я е отхвърлил. Заради момиче от холт в забравена от фуриите пустош.

— Тя е била част от това — прошепна Ария. — От заговора, който го уби. Това означава писмото на Септимус. Ако четеш между редовете.

— Граждани и лордове — въздъхна Исана. — Уязвена гордост. Амбиция. Отмъщение. Техните подбуди изглеждат толкова... посредствени.

Ария се усмихна тъжно и кимна към Рокус, който беше в епицентъра на трескавата подготовка.

— Мисля, че самата ти имаше предостатъчно възможности да забележиш, че гражданите и лордовете могат да бъдат идиоти също

толкова често, колкото и всеки друг. А може би и по-често.

Исана посочи писмата.

— Прочети го. Има го във всяка буква и дума. Атис мрази Гай. Мрази корупцията и амбициите на неговите сановници.

— И е станал това, което мрази — тихо каза Ария. — Предполагам, че и преди него се е случвало на много хора.

Огън цъфна в средата на Първи акватайнски, светлината на горящ меч, който се виждаше ясно дори от това разстояние, посред бял ден. Легионът изрева в отговор, звукът наподобяваше звук от вълни, които се удрят в скали. После те се вклиниха в масата на врага, убивайки и мачкайки. Огнени копия полетяха към най-едрите ворди, сфери от горещ бял пламък обгърнаха главите на бегемотите и те падаха на земята, сплесквайки други ворди.

Кавалерийски крила се изстреляха от двете страни на Първи акватайнски и се забиха в процепа, тормозейки и смазвайки обърканите ворди, докато легионът се прегрупира и оттегли под прикритието на внезапната кавалерийска атака. Легионът се оттегли на около триста ярда от първоначалното си положение срещу ворда и възстанови линиите си, след което кавалерията на свой ред отстъпи зад тях.

Отново легионът се сблъска с вордите, които сега настъпваха поплътни и по-координирани. От двете страни на Първи акватайнски се присъединиха братските легиони — Втори плацидски, реши Исана, и Легионът на короната, съдейки по знамената. Отново вордите бяха отблъснати назад. И отново кавалерията нахлу и прикри оттеглянето на пехотата. Още триста ярда бяха спечелени — но все повече и повече бронирани фигури оставаха на земята, неподвижни и безмълвни, под наплива на безмилостния враг.

Исана наблюдаваше как легионът повтаря своята маневра срещу врага, но всеки път вордите идваха в по-гъсти редици и всеки път легионите отвоюваха все по-малко земя, преди да се наложи да се връщат и отново да встъпват в бой.

— Защо Антилус още не е нападнал? — попита Исана. Тя погледна през рамо към Арарис, който търпеливо чакаше отзад. — Ако не се появят скоро, легионите долу ще бъдат унищожени.

Арарис поклати глава.

— Не. Акватайн ги удържа точно там, където ги иска.

Той посочи плътните редици на ворда.

— Той ги изкушава да се концентрират, за да се подготвят за финално настъпление.

— Точно така, кървави врани — каза Рокус Антилус, без да откъсва поглед от бойното поле, приближавайки с коня си. — Неговите летци ни забелязаха. Той събира всички тези големи гадости на едно място, за да мога аз...

Той удари с юмрук в отворената си длан — звукът прозвуча шокиращо силен в царящата тишина на върха на хълма.

— Не е зле — добави той едновременно със завист и възхищение в гласа си — за някой, който не е много повече от аматьор.

— Още колко време? — попита го Арарис.

Рокус сви устни.

— Пет минути. След следващото отстъпление те ще преминат в атака и ще са наши — той даде знак на един от офицерите на легиона, който чакаше наблизко, и извика. — Пет минути!

Думите му бързо и координирано се разпространиха по редиците на войници и офицери. Антилус кимна на себе си, чувство на увереност и удовлетворение се излъчваше от него. Сега той беше достатъчно близо до Исана, за да усети тя емоциите му. Върховният лорд прочисти гърлото си и каза:

— Ваше височество?

— Да?

— Мога ли да поговоря с вас насаме за минута?

Исана вдигна вежди, но наклони глава към него.

— Лейди Плацида. Арарис. Бихте ли ни оставили за минута, моля?

Ария и Арарис измърмориха нещо утвърдително и се отдалечиха на конете си на няколко ярда встрани.

Разбира се, те не бяха сами, но разговорът им беше възможно най-уединен, доколкото това беше възможно в армия, която се подготвя за атака.

— Никога не си ме питала — започна директно Рокус — Никога не сте ме питала защо съм заповядал на моите легиони да се отправят на юг. Защо избрах да се доверя на думата ви за безопасността на хората ми. Щом станяхте от леглото, и веднага поискахте кон, за да дойдете тук.

— Учтиво — каза Исана. — Поисках учтиво. Ясно си спомням, че използвах думата „моля“.

Рокус се засмя, показвайки зъбите си.

— Кървави врани и фурии. Изглежда, че все пак Септимус е знаел за какво говори.

Исана отвърна на усмивката му.

— Предполагах, че ще ми кажете, когато станете готов.

— Също така не попитахте защо бях... така настроен против вас, когато дойдохте на Стената.

— Помислих си същото.

Той посочи писмата, които тя стискаше в ръка.

— Прочетохте ли ги?

— Разбира се.

— Вие можехте да бъдете една от тях — каза той просто. — Можехте да бъдете един от онези вероломни слайвови, които са го убили. Да родите дете от него, да го убие и да поставите детето на трона веднага щом то порасне.

Исана си пое дълбоко дъх.

— Все още ли мислите така?

Рокус поклати глава.

— Последвах ви тук след това, което ми показахте там, в подножието на Стената.

— И какво е то?

Върховният лорд я погледна за момент, а след това и отчаяната битка, която се водеше недалеч от тях.

— Всеки човек, който има мозък в главата си, търси три качества в своя предводител: воля, ум и мъжество.

Погледът му стана далечен.

— Гай имаше първите две. Той е стара страховита котка.

Той посочи към себе си.

— Аз имам първото и последното качество. Но това не е достатъчно. Гай никога не се е интересувал много от своите поданици. Достатъчно му беше уважението и страха им. Но не и тяхната любов. Аз се грижа за хората си, доколкото мога. Но грижейки се за тях, аз спрях да забелязвам какво се случва наоколо.

— Все още не разбирам — деликатно каза Исана.

— Септимус притежаваше всички тези качества, лейди — отговори Рокус. — Вие ми показахте волята си, когато се противопоставихте на атаката ми над ледените, когато ме предизвикахте и не отстъпихте. Кървави врани, дори когато прекрасно знаехте какво би ви струвало. Вие ми показахте своето мъжество по начина, по който се сражавихте с мен — до смърт, без снизхождение. Когато лежахте и кръвта ви изтичаше...

Той поклати глава, сякаш искаше да прогони видението, но се застави да продължи.

— С моя меч в корема си. Но вие се притеснявахте единствено за мен. Усетих го във вас. Това не беше игра, лейди. Вие бяхте готова да умрете, за да отворите очите ми. Там нямаше никакъв сценарий, никакви заучени думи. Вие казахте това, което мислихте.

— Да — просто каза Исана.

— Вече са две — каза Рокус. — Но когато осъзнах, че вие сте организирали цялото действие там, където ледените, кървави врани, могат да видят и усетят всичко, което се случва, вие ми показахте, че имате и ум. Залез дойде в личните ми покои, след като се погрижихме за вашите рани, и ми даде ръката си и думата си, че неговият народ ще спазва примирието, докато се върнем от битката с ворда.

Рокус поклати глава и в гласа му се прокрадна малка нотка, която звучеше като изненада.

— И той не лъжеше. Всичко няма да бъде решено за една нощ. Може би дори не и докато съм жив, но...

— Но началото е поставено — каза Исана.

— Началото е поставено, ваше височество — каза Рокус. — Септимус, моят приятел, избра вас. И е бил прав — той сведе глава пред нея и просто каза: — Аз съм на вашите услуги.

— Ваша светлост — каза Исана.

— Ваше височество?

— Тези чудовища унищожават нашите земи. Убиват нашите хора — Исана вирна брадичка. — Дайте им, каквото заслужават.

Когато Рокус Антилус вдигна поглед, погледът му беше твърд, студен и ясен.

— Може да сте сигурна.

ГЛАВА 42

След като лейди Акватайн и вордската кралица се магнаха заедно със свитите си, вътрешният двор стана странно тих. Останаха само шепа ворди, малко на брой пазачи с яки и, разбира се, пленниците. От които, Амара го осъзнаваше съвсем ясно, тя самата в момента беше най-заstraшената.

Тя потръпна от студа, мускулите я боляха от напрежение, едва ли можеше да направи нещо повече от това да свие тялото си на топка, за да не се поддаде на треперенето.

— Ти и съпругът ти осакатихте баща ми — каза Бренсис Калар младши с тих, преднамерен тон. Той пристъпи към нея със сребърна яка за послушание в ръце. — Не че между мен и баща ми имаше много любов, но животът ми стана доста по-труден, след като старият слайв беше уловен като в капан в леглото си. Изобщо имаш ли представа колко щети е трябвало да се нанесат на гръбначния стълб, за да го оставите толкова начупен?

— Не трябваше да остане жив — каза Амара. — Ще се радвам да го убия.

Бренсис се ухили.

— Баща ми винаги е оценявал бунтарството на жените си. И въпреки че никога не съм имал такива предпочитания, започвам да виждам привлекателността.

Той приклепна над Амара, яката се поклащаше пред очите ѝ.

— Знаеш ли, Рук беше първата ми. Май бях на около тринадесет. Тя беше с няколко години по-голяма — той поклати глава. — Мислех, че ме харесва. Но по-късно осъзнах, че тя трябва да е действала по заповед.

Той оголи зъбите си в отвратителна гримаса, която изобщо не приличаше на усмивка.

— Точно както трябваше да направи тази вечер.

Амара го изгледа дълго и мълчаливо. После каза:

— Всъщност не си виновен, че си отгледан от чудовище, Бренсис. Може би никога не си имал шанс. И не мога да те виня, че искаш да оцелееш — тя му се усмихна. — Така че ще ти дам последен шанс да постъпиш правилно, преди да те убия.

Бренсис се вторачи в нея за секунда, а в очите му трепна несигурност. След това се изсмя.

— Да ме убиеш? — възкликна той. — Графиньо, след малко ще отида в леглото си и ти ще се радваш да ми правиш компания.

Той бавно огледа двора.

— Може би ще взема някое от моите момичета, за да те изкъпе. Нека видим доколко можем да разширим кръгозора ти.

— Използвай главата си, глупако — каза Амара. — Мислиш ли, че ще оцелееш при ворда?

— Животът е кратък, графиньо — отговори той с горчивина. — Аз вземам от него всичко, което мога. И точно сега ще взема теб.

Не беше забелязала, че той е намазал яката с окървавения си палец и сега я уви около врата ѝ като лента.

И екстазът превърна нейния свят в едно безкрайно бяло петно.

Тя усети как тялото ѝ се извива против волята ѝ и нямаше сили да го спре. Удоволствието беше не само сексуално, въпреки че интензивността му беше просто невероятна. Но на върха на тази наслада имаше слоеве и слоеве от други усещания. Простото удоволствие от чаша топла напитка в студена сутрин. Вълнението, което изпитваше при вида на Бърнард, ако не го е виждала дни или седмици. Радостта от извисяването през тъмни, гъсти облаци в ясното синьо небе. Свирепото удоволствие от победата във Вятърните изпитания при жестока конкуренция, когато беше в Академията. Бълбукащият смях, последвал след третата или четвъртата отлична шега, която беше чула вечерта — и хиляди други, всяко едно щастие, всяка една радост, всяко прекрасно нещо, което ѝ се беше случило, всяко удовлетворение на тялото, ума и сърцето, всичко се сля в едно зашеметяващо цяло...

Бренсис, вътрешният двор, ворда, Империята, дори собственият ѝ съпруг — нищо нямаше значение.

Нищо нямаше значение, само тези усещания.

Знаеше, че ще плаче, ако трябва да мисли за подобни глупости.

Някой ѝ шепнеше. Тя не знаеше кой. Не ѝ пукаше. Шепотът нямаше значение. Важното беше само потапянето в удоволствието.

* * *

Тя бавно дойде в съзнание в меко осветена стая. Приличаше на хан, доста луксозен. По стените имаше меки завеси и огромно легло. Беше топло, благословено топло след ужасно студения двор. Пръстите на ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали толкова силно, че щяха да я болят, ако можеше да усеща нещо, което да е различно от чисто удоволствие.

Тя стоеше във вана, а едно от полуголите момичета свалеше покритата ѝ с мръсотия блуза. Амара беше в блажено безразличие. Момичето започна да мие лицето, врата и раменете ѝ, а Амара се наслаждаваше на топлината, допира на меката кърпа по кожата си и миризмата на сапун във въздуха.

Тя започна да осъзнава, че Бренсис бавно се разхожда около ваната и разкопчава ризата си, докато върви.

Въпреки недостатъците му, помисли си тя, той всъщност беше доста красив. Тя го наблюдаваше, макар усилието да движи главата си да изискваше прекомерни усилия от нея. Накрая остави очите си да го следват, проследявайки движението през миглите си, когато простото удоволствие да се чувства чиста след седмици мръсотия стана почти непоносимо вкусно.

— Прекрасна — каза Бренсис. — Графоньо, ти си прекрасна.

В отговор тя потръпна и затвори очи.

— Не забравяй косата ѝ — каза Бренсис.

— Да, господарю — промърмори момичето. По главата ѝ потече топла вода, а след това върху косата ѝ беше нанесен по-нежен и по-мек ароматен сапун. Амара просто се наслаждаваше.

— Жалко, наистина — каза Бренсис. — Надявах се, че ще се съпротивлявате много по-дълго. Но вие се оказахте слаба, графиньо. Тези, които се поддават толкова бързо и толкова лесно, никога повече не успяват да бъдат предишните. Нали така, малка Лиса?

Амара усети как момичето до нея потрепери.

— Да, господарю. Аз не искам да бъда предишната.

Бренсис спря до нея, леко усмихвайки се.

— Обзалагам се, че тя има прекрасни крака. Много дълги, много стройни, много силни.

— Да, милорд — съгласи се Лиса.

Амара усети, че сънено се усмихва в отговор на Бренсис.

— Свали си панталона, Амара — каза той, в гласа му звучеше тихо, дрезгаво обещание.

— Да, господарю — безразлично отвърна Амара. Мократа кожа беше съвсем неподатлива под вцепенените ѝ от удоволствие пръсти. — Аз... те са твърде тесни, господарю.

— Тогава не мърдай — каза Бренсис с ентузиазъм в гласа. — Изобщо.

Той коленичи до нея и в ръката му се появи кинжал — върхът му омайваше с опасния си блясък.

— Кажете ми, графиньо — промърмори той. — Тук по заповед от Гай ли си?

— Да, господарю — прошепна Амара.

Тя наблюдаваше как върхът на ножа, несъмнено подсилен от фуриите на Бренсис, разрязва с лекота кожените ѝ панталони по шева на глезена. Той започна бавно да се движи нагоре, като срязваше дрехата толкова лесно, колкото момче би белило плодове.

— А съпругът ти — каза Бренсис. — Той не е мъртъв, нали?

— Не, господарю — каза Амара сънливо. Ножът се плъзна по пиццала ѝ.

Тя се зачуди какво ли ще почувства, ако толкова остро острие я пореже. И си помисли, че в сегашното ѝ състояние това ще ѝ хареса.

— Къде е той? — продължи Бренсис.

— Наблизо, милорд — отвърна Амара, докато ножът мина покрай коляното ѝ. — Не съм сигурна къде точно.

— Много добре — одобрително каза Бренсис и целуна голата кожа зад коляното.

Амара потръпна в очакване.

— Какви са намеренията му? — попита Бренсис, връщайки се към разрязването на дрехата.

— Той чака моя сигнал — каза Амара.

Бренсис мрачно се усмихна, а в това време ножът разряза кожения крачол на бедрото на Амара и бавно продължи нагоре към

хълбока ѝ.

— За какво?

— За да освободим пленниците, милорд.

Бренсис се засмя.

— Ама че си амбициозна. И какъв трябва да е сигналът за него? От теб ще е останало малко, но когато го хванем, най-малкото ще се погрижа да му шепнеш в ухото, когато го заловим и започнем да го вербуваме...

Металът застърга по метал и Бренсис спря, мръщейки се в недоумение.

Амара погледна надолу и видя, че ножът му е разпорил кожената дреха над горната част на бедрото ѝ, където няколко часа по-рано Бърнард беше сложил яка за послушание, която рязко се открояваше на бледата кожа.

Очите на Бренсис се разшириха от шокиращо осъзнаване.

Амара призова Сирус, ръцете ѝ стремително се задвижиха. Тя хвана Бренсис за китката на ръката, която държеше ножа, и я изви към палеца му — движение толкова бързо, че го изненада и той нямаше време да се съпротивлява с нормалната си сила, още по-малко с усилената от фурии. Ножът се освободи от хватката му и Амара го улови с мързеливата прецизност на собствените си ускорени сетива, преди да е започнал да пада.

Тогавя Бренсис призова своите вятърни фурии и започна да вдига ръце, за да се предпази, но не беше достатъчно бърз. Амара плесна ръката му с една ръка и с едно движение на китката си прекара острия кинжал през двете артерии на гърлото му.

Кръвта бликна като фонтан. Пръсна по голия крак и тялото на Амара, гореща и отвратителна, тя се спъна и загуби равновесие от скоростта на собствените си движения и падна обратно във ваната, далеч от обсега на ръцете на Бренсис.

Младият алерански лорд изви гръб, размахвайки диво ръце. Един от юмруците му удари дървената рамка на ваната и я счупи, при което сапунената вода, оцветена от пръскащата кръв, се разля по пода. Той се изви, залитна към Амара и с потръпващото си рамо удари смаяната Лиса в корема, отхвърляйки я назад като кукла.

— Сигналът? — изсъска Амара, тялото ѝ пееше, засияло от ярост и сребристото блаженство, струящо от металната яка около бедрото ѝ.

— Сигналът е твоят труп, предателю. Никога няма да докоснеш съпруга ми.

Той може би се опита да каже нещо, но не излезе нито звук — кинжалът беше прерязал и трахеята му.

Беше почти невъзможно да се убие толкова силен призовател като Бренсис, без да се използват магически сили със съпоставимо ниво.

Точно така, почти.

Последният потомък на Калар рухна на пода на хана, свивайки се като бавно изпразващ се пикочен мехур. Кръвта му се смесваше с ароматната вода на пода.

Нито един звук не издаде убийството.

Амара облегна гръб на стената, опитвайки се да отблъсне еуфорията, която яките все още ѝ налагаха. Искаше, нетърпимо, просто да се плъзне на пода и да остави удоволствието да я завладее още веднъж — но при самата мисъл за това яката на бедрото ѝ спря да изпраща импулсите на екстаза в съзнанието ѝ. По нейно настояване ѝ бяха зададени други инструкции. Ако тя пренебрегне тези инструкции, скоро щеше да почувства чудовищна болка вместо блажен екстаз, и Амара усети лека вълна на паника, която я прониза дори само при мисълта за това.

Тя се застави да пристъпи към гардероба, съзнавайки, че ококорените очи на Лиса следят движенията ѝ. Момичето с яка беше отворило ужасено уста, сълзи се стичаха по лицето ѝ и чертаеха дири през капчиците кръв, опръскали лицето ѝ. Амара го отвори и грабна една от туниките на Бренсис, бързо я навлече върху себе си, след което праметна един от плащовете му през раменете си. Всичко ѝ висеше като чувал, но нямаше избор. Няколко секунди по-късно тя с бързо движение извади меча на Бренсис от колана на бедрото му, притеснена, че неподвижността му може да е хитрост, но мъртвият не помръдна. Подобно на дрехите, мечът беше твърде голям, за да го носи удобно, но както при дрехите, тя нямаше голям избор.

— Съжалявам — изхлипа Лиса, — съжалявам, много съжалявам.

Амара се обърна да погледне момичето и улови собственото си отражение в огледалото, окачено на стената. Цветът на тъмнозелената ѝ туника и наметало беше в рязък контраст с почти изцяло покритите ѝ с алени петна лице, коса, ръце и гола кожа на крака. В едната си ръка

стискаше окървавен нож, в другата — блестящ меч, а очите ѝ бяха диви и пълни със заплаха. За момент Амара се уплаши от отражението си.

— Стой тук — каза тя на момичето с твърд и ясен глас, — докато не ти бъде наредено друго.

— Да, милейди — каза Лиса, като се просна сервилно на пода. — Да, да, ще го направя.

Амара се обърна към прозореца, отключи го и го отвори. Той гледаше към двора на робския пазар, който изглеждаше като последния път, когато го видя — пълен с пленници, макар и с доста по-малко пазачи, отколкото преди. Виждаха се само няколко ворда, но зеленото сияние на кроача в различни части на Церес беше по-ярко от предишната нощ.

Тя не можеше да бъде сигурна за нито един от подчинените алеранци. Някои от тях биха могли да сътрудничат, както го направи Рук, когато двете се сблъскаха. Някои може би бяха по-дълбоко подчинени от модифицираните яки спрямо други. Някои може да бяха в състояние да се противопоставят на контрола на яките и да им помогнат — но Амара нямаше как да ги различи един от друг.

Затова трябваше да счита всеки от тях за враг.

Амара застина за момент на прозореца, напълно осъзнаваща, че може да я видят на светлината на свещите в стаята.

Неясните очертания на женска фигура, появяваща се в този прозорец, несъмнено бяха позната гледка за онези отдолу и тя нямаше как да разбере къде е Бърnard, за да му даде по-ясен сигнал. Можеше само да се надява, че той е проследил къде са я отвели и ще е в състояние да наблюдава сградата, за да я види да стои там като мишена. Тя бавно преброи до тридесет и дръпна завесите.

Амара излезе на пръсти от стаята, скривайки се зад въздушен воал, който би трябвало да я направи невидима за всеки извън обсега на меча ѝ — силно предимство, ако тя реши да атакува, но не и непреодолимо. Достатъчно квалифициран призовател на метал не би се нуждаел от очи, за да усети къде е нейният меч, а изглежда, че всички, които вордът беше оставил живи, притежават умения поне на рицар от легионите.

В главната зала на хана имаше няколко алеранци с яки, явно нямаха работа. Трима гледаха как едно от шепнещите момичета на

Бренсис танцува под музика, която само тя чува. Други трима вяло играеха на карти, докато мълчалива двойка, забили носове в чашите си, пиеше с мрачна, методична съсредоточеност. Амара тръгна през стаята, използвайки всяка унция маскировка, която можеше да създаде. Замаяна от еуфоричното влияние на двете яки за подчинение, тя се притесняваше за баланса си. Успя да премине покрай тях, без да привлича внимание, и излезе на робския пазар.

Насочи се право към каменните клетки, в които държаха пленените призователи на въздух.

За щастие клетките бяха без ключалки и ги държаха затворени с обикновени болтове. В сегашното си състояние тя не беше сигурна колко бързо ще успее да отвори по-сложен механизъм, въпреки че все още носеше инструментите си в джоба на панталона. От някои клетки се чуваше хъркане.

Бренсис трябва да ги е приспал, като е добавил наркотик във водата. Просто ще трябва да се надява, че някои от алеранците вътре са били достатъчно наясно и са отказали водата, надявайки се на шанс да избягат.

Амара и Бърнард щяха да им го дадат. Или поне тя искрено се надяваше, че Бърнард ще го направи.

— Чувате ли ме? — изсъска Амара в една пролука под горната плоча на първата клетка.

След миг забавяне отвътре попитаха.

— Кой е там?

— Аз съм курсор — прошепна Амара. — И говорете по-тихо, враните да ви вземат.

От клетката се чу объркано мърморене и несвързана реч на сънливи гласове. Те незабавно бяха заглушени от други гласове, които вероятно издаваха повече шум от всички объркани мърморения, взети заедно.

— Тихо — изсъска Амара, оглеждайки се наоколо, сигурна, че всеки момент някой ще забележи приглушената суматоха. — Ще ви изведем оттук, но трябва да освободим колкото се може повече хора. Останете нащрек. Всеки, който може да лети по права линия, трябва да е готов.

— Отвори клетката! — избухна някой.

— Бъдете готови — отговори Амара. — Ще се върна.

После тя се плъзна към следващата клетка и повтори диалога. И към следващата. И към по-следващата.

Вордът я откри, когато стигна до петата клетка.

Тъкмо успокояваше пленниците в последната каменна клетка, когато една от гущероподобните форми на ворда на двайсетина ярда от нея вдигна глава. Задуши с нос, след което издаде пронизващ вой, който се понесе над камъните в двора.

„Сигурно е подушил кръвта по мен“ — помисли си тя. Повечето животни реагират остро на миризмата на кръвта на жертвата.

Трябваше да използва момента и да се почисти по-добре — но вече беше прекалено късно.

Сега всичко се решаваше от скоростта.

Амара хвърли воала, за да се възползва от скоростта на Сирус, и се втурна да отваря клетките, преминавайки от една към друга и повтаряйки процеса.

— Алеранци! — извика тя, заради променените ѝ възприятия думите звучаха странно разтеглени. — Алеранци, на оръжие!

Тъкмо отвори и последната клетка, когато около тях се разнесе хор от пронизителни вордски писъци. Пленените въздушни призователи започнаха да се измъкват от клетките, като крещяха собствени призови.

— За Алера!

— Бийте се, жалки гадини!

Само засилените сетива ѝ позволиха да види трептенето във въздуха над себе си, където гражданите бяха затворени под многослойни пластове защита в съответствие с техните магически способности. Избухна малка експлозия от искри, когато стоманата удари стомана — и пореден взрив от искри, когато втората стрела с невъзможна сила и прецизност удари друга от пантите на окачената клетка и дузина граждани внезапно се изсипаха от височина петнадесет фута върху каменния под на двора. Искри избухнаха и от втората окачена клетка на гражданите и се разнесоха още викове.

— При мен! — извика Амара и скочи върху най-близката клетка. — Алеранци, елате при мен!

— Курсор, пазете се! — извика някой в тъмнината.

Амара се завъртя с меч в ръка, за да посрещне ворда, който пръв беше вдигнал тревога. Тя изчака, докато той се озове във въздуха,

отстъпи настрана и удари с меча на Бренсис. Усети как острието със звучно хрус се вряза в хитиновата броня на ворда. Но не беше преценила добре замаха и загуби равновесие, враните да ги вземат тези проклети яки, след което падна на камъните до кървящия с гнусна тъмна течност ворд, който се мъчеше да я намери. Раздаде се пукот като от миниатюрна гръмотевица и съществото се отпусна мъртво, сякаш смачкано от огромен чук. Една от стрелите на Бърнард стърчеше от основата на черепа му, потънала чак до зелено-кафявото оперение.

Амара вдигна поглед и видя съпруга си да скача от нисък покрив върху задната част на някакъв фургон и оттам на двора до нея. Той пристъпи до най-близката дървена клетка, вероятно пълна с призователи на метал, и прокара ръка по нея. Дървото веднага изскърца, изкриви се и се разпадна, освобождавайки пленниците вътре.

— Добре ли си? — попита Бърнард и протегна ръка към нея с широко отворени от притеснение очи. — Ранена ли си?

Тя го хвана за ръката и той ѝ помогна да се изправи.

— Аз... да, предвид всичко случващо се. Искам да кажа, добре съм. Кръвта не е моя. На Бренсис е.

— О — възкликна Бърнард, лицето му се отпусна в почти комично облекчение. — Добре.

В отговор на одобрението му вълна от удоволствие премина през тялото ѝ, излъчваща се от яката за послушание на бедрото ѝ.

— Ох — изпъшка тя. — Любов моя, моля те. Внимавай с думите си.

Бърнард примигна недоумяващо, после явно разбра. Намръщи се и пристъпи към нея, като остави лъка настрана. Изръмжа гърлено, хвана стоманената яка около врата ѝ и я скъса с голи ръце.

— Така и не намерих ключа за нея — каза той и коленичи. Яката на бедрото ѝ беше по-плътно прилепнала и тя усети топлите и груби пръсти на Бърнард да се плъзват под нея. — Не мърдай. Може да те пореже.

Видя го да спира за момент и си помисли, че е изкушен. В крайна сметка той може да не свали яката от нея, нали? Никой друг освен него не може да го направи. Ами ако той просто я остави? При самата мисъл яката отново запулсира с чисто блаженство и Амара се олюля, докато се опитваше да си спомни защо това да е лошо.

И тогава се чу нов звук на разкъсване на метал и мислите ѝ внезапно отново се проясниха.

— Отвратително нещо — изплю Бърнард и се изправи със счупената стоманена яка в ръка.

— Ворд! — изкрещя един от все още заключените в дървени клетки пленници.

Една от гущероподобните форми се беше покатерила на близката стена и сега скочи надолу върху една от наводнените с вода клетки с призователи на огън, като се опита да ги достигне с ноктите си.

Бърнард се завъртя, вдигна стоманената гривна и я хвърли с увеличена от фуриите сила.

Металът удари ворда между крайниците и го разкъса като хартия. Вордът падна, като пищеше и пръскаше с мръсно изглеждаща кръв всичко около себе си.

Амара хвърли меча си на един от освободените призователи на метал, докато множество ворди се изкачваха по стените. Тя посочи към другите клетки и заповяда:

— Освободете ги!

— Да, милейди! — извика той в отговор.

После се обърна към най-близката окачена клетка с призователи на земя и я разреза с тънкото стоманено острие, а решетките се разделиха сред дъжд от искри, след което бързо премина към тази до нея.

Амара видя как Бърнард отново вдигна лъка си и хладнокръвно свали от стената два приближаващи ворда.

— Не можем да ги задържим — извика той. — Освободи призователите на въздух и отлети заедно с тях.

— Не говори глупости — възрази Амара. — Всички тръгваме заедно.

— Те са прекалено много, а нашите хора не са въоръжени. Половината от тях едва стоят на краката си — каза Бърнард.

Отгоре се спусна рицар-ворд и той го простреля право в гърдите. Съществото падна на земята буквално като ранена птица и един от освободените земни призователи го довърши с тежкия железен прът, изтръгнат от стените на клетката, в която доскоро беше затворен.

Но идваха все повече и повече ворди. Те изпълзяваха над стените от всички страни. Околният въздух завибрира от бръмченето на

крилата на рицари-ворди и половин дузина кошмарни крилати същества се материализираха отгоре, след което веднага се насочиха към все още замаяните и беззащитни пленници.

Сфера от нажежен до бяло пламък внезапно избухна във въздуха — не сред ворда, а непосредствено над и зад тях. За миг Амара си помисли, че призователят на огън е пропуснал, но от горещата вълна относително нежните крила на ворда почерняха и се сбръчкаха, а поривът горещ вятър от въздушните призователи ги накара да се завъртят неконтролируемо и да изпопаднат на земята.

— Проклети буболечки! — изрева дрезгав глас и едър старец, в чиято сива коса все още се виждаха останки от яркочервени кичури, се появи накуцвайки, подкрепян от слабата, дрипава млада жена, която Бренсис наричаше Флора.

— Греъм? — удивено възкликна Бърнард, а лицето му грейна възторжено.

Старият огнен призовател присви очи, когато разпозна Бърнард.

— Бърнард! Какво, враните да те вземат, правиш на юг?

Бърнард застреля един от падналите рицари-ворди, който беше оцелял при сблъсъка със земята и се изправяше на крака.

— Очевидно те спасявам.

— Ба — изръмжа Греъм и Амара най-накрая разпозна в стареца предишния граф на Калдерон.

Той вдигна ръка и махна в кръг, при което ярки пламъци се появиха по стените, обграждащи двора — огненочервена завеса, появила се от нищото, която предизвика вопли на болка и протест от десетки все още невидими ворди.

— Премести се в долината, вика Гай. Оттегли се да си изживееш старините в богатство и комфорт, казва. Приключение на мой гръб, враните да го отнесат проклетия стар измамник — той присви очи към Бърнард. — Измисли някакъв изход от тази каша, момче. Не мога да държа това повече от половин час или около това.

— Половин час? — попита ухилен Бърнард.

— Дървените клетки — каза Амара. — Можем да ги използваме като въздушни екипажи, поне докато излезем извън града.

Бърнард се обърна към нея и силно я целуна в устата. След това той извади меча си и го хвърли на друг освободен призовател на метал. Посочи към него и към човека, който беше взел меча на Амара.

— Ти и ти. Вие сте стражата. Убивайте всичко, което премине — той посочи с пръст към освободените призователи на земя. — Въръжете се с нещо и помогнете.

После се обърна към гражданите, които се бяха събрали около лорд Греъм.

— Всеки, който има някакви познания във водно призоваване, да направи всичко по силите си да помогне на останалите да се прочистят от афродина, като започваме с гражданите и призователите на въздух.

Един от гражданите, мъж, който щеше да е помпозно впечатляващ, ако беше чист, поддържан и стоеше в цивилизованата част на света, попита със замаян глас:

— За кого се мислите вие?

Бърнард пристъпи напред и заби юмрука си в устата на протестиращия. Мъжът се свлече на земята като чувал.

— Аз — каза Бърнард — съм човекът, който ще спаси живота ти. Вие двамата, хвърлете го в една от дървените клетки. В безсъзнание той ще ни бави по-малко. Размърдайте се, хора!

— Правете това, което ви казва! — извика лорд Греъм.

Гражданите се втурнаха да изпълняват.

— Кървави врани — изсумтя Амара. — Знаеш ли кой беше този?

— Идиот — каза Бърнард, очите му горяха. — Може после да ме предизвика, ако иска. Не е ли време да се захващаме за работа?

— Какво трябва да правя?

— Въздушни призователи и карети. Подготви ги.

Амара кимна.

— Бърнард, а робите...

— Ще вземем всеки, който хвърли оръжие и иска да си тръгне — каза Бърнард. — Ако се намери място — той се наведе и отново бързо я целуна, след което изръмжа: — Когато те измъкна оттук, графиньо...

По тялото ѝ премина тръпка, която нямаше никакво отношение към изработените от фурии яки.

— Но само след като и двамата се изкъпем. А сега не ме карай да те пляскам по устните, ваше превъзходителство.

Той ѝ намигна, след което се обърна да изреве заповеди към освободените алерански граждани и рицари, подготвящи бягството им.

* * *

Половин час по-късно десетки импровизирани въздушни екипажи се издигнаха от превзетия град, съпроводжани от безполезните протестиращи писъци на ворда. Около десетина вордски рицари се опитаха да ги спрат, но бяха прогонени от половин дузина призователи на огън, а миг по-късно въздушните екипажи бяха твърде високо и се движеха твърде бързо за всяко крилато същество, което би се опитало да ги настигне.

Амара смътно си спомняше безкрайните, безумно изтощителни усилия да удържи един от паланкините в полет и след това да осигури твърдо, но безопасно кацане призори. После някой пхна в ръката ѝ изсушено парче хляб, което тя лакомо изяде. Миг по-късно тя усети топлината на огън — истински огън, създаден от фурии — и топлината му я обгърна с благословено блаженство.

Бърнард внимателно я сложи на разстлано на земята наметало и каза:

— Почини си малко, графиньо. Скоро ще трябва отново да потеглим. Аз ще пазя.

Амара започна да възразява, че той също трябва да си почине, наистина започна, но огънят беше толкова красив, и горещ, и...

И за първи път от много седмици Амара се почувства в безопасност.

И тя заспа.

ГЛАВА 43

Тави стоеше на билото на земния насип и гледаше към хълмистата равнина. Бронята и шлемът му бяха почистени и прясно полирани от камериерите на Първи алерански и блестяха под лъчите на залязващото слънце.

Откакто пристигнаха предната вечер, още хиляди бежанци бяха пристигнали, а потокът от цивилни каними, спасяващи се от ворда, само нарастваше.

Призователите на легионите осигуряваха прясна вода за всички, но храната беше оскъдна и на практика нямаше укрития.

Зад Тави прозвучаха и замряха тежки, целеустремени стъпки.

— Какво има, Маркус? — попита Тави.

— Ваше височество — отзова се Валиар Маркус. Той пристъпи напред и непринудено застана до Тави. — Вие изобщо спяхте ли?

— Не толкова дълго, колкото бих искал — отговори Тави. — Но вече свикнах.

Той кимна към насипа, който беше единственото укрепление на Молвар.

— Ти и твоите хора явно сте работили без почивка.

— Това са каними, сър — съвсем сериозно отговори Маркус. — В местната почва има повече камъни, отколкото пръст. Хиляди каними влачеха камъни. Знаех, разбира се, че много от техните воини са доста силни, но... кървави врани...

Той поклати глава.

— Бих ви посъветвал да видите на какво са способни някои майстори. Тези, които се издържат с вдигане на тежести.

— Впечатляват?

— Ужасяват — каза Маркус. — Насипът е наполовина от камъни и наполовина — от пръст. Като се има предвид, че ваше височество изпрати всички земни призователи на друга мисия, хората трябваше да работят като луди, за да поддържат темпото на канимите.

Тави кимна.

— Е, не трябва да се изненадваме. Видяхме достатъчно доказателства за това на какво са способни още при Мастингс, а тук — още повече.

— Да, сър.

— Получихте ли най-новите доклади?

— Доколкото е възможно — отговори Маркус. От думите му лъхаше едва доловим упрек. — Ситуацията с пощата щеше да е по-добра, ако рицарите Аери бяха на наше разположение, сър.

— Те са заети — отсече Тави. — Колко време имаме?

— Отрядите канимски конници срещат ворди все по-близо до пристанището, сър. Те насочват бежанците в тази посока.

— Броят на бежанците?

— Надхвърли шестдесет хиляди.

— Някакви признаци за приближаването на основните сили на Ларарл?

— Не — каза тихо Маркус. — От друга страна, все още няма признаци за приближаване на основните сили на ворда.

— Мисля, че бих се чувствал по-добре, ако ги виждахме — каза Тави. — Вордът има лошия навик да се появява там, където най-малко се очаква.

— Ваше височество става параноичен — каза Маркус. — Аз одобрявам.

— Височество! — извика друг глас и миг по-късно Магнус се качи на върха на насипа.

Косата на стария курсор беше в пълен безпорядък, сякаш току-що е станал от сън, а в ръка стискаше запечатано писмо. Той приближи все още задъхан и го предаде на Тави. Погледът на Магнус остана насочен към Маркус. От своя страна Маркус упорито го игнорира.

Тави взе писмото, поглеждайки от центуриона към курсора и обратно.

— Нещо, за което трябва да знам, господа?

— Нямам представа, сър — отговори Маркус и погледна стария маестро. — Магнус?

Магнус се вторачи още миг в Първото копие, преди да се обърне към Тави.

— Не, ваше височество.

Тави отново ги погледна и двамата, след което отвори писмото и го прочете.

— Ха — каза той. — Красус ще се върне тази вечер. Маркус, спомняш ли си как обсъждахме възможността за изграждане на стълби в скалата при първото ни пристигане тук?

— Да, ваше височество.

— Само че сега ще ги направим три пъти по-широки и на далечния край на носа в рамките на укрепленията, приблизително там, където са нашите запаси.

Тави се намръщи замислено.

— Ще трябва също така да поставим на стъпалата толкова лампи или магически светилници, че да бъдат видими от морето. Ако нашите не са достатъчни, ще поискаме от шуаранците. Те имат фенери, специално направени за работа в мъгла и пръски.

Маркус и Магнус едновременно се втренчиха в Тави.

— Трябва да измислим начин да качим хората и провизиите на корабите — каза им Тави. — Колкото по-широка е стълбата, толкова по-добре. Събуди Максимус. Той е добър в работата с камък.

— Сър — предпазливо попита Маркус, — какви кораби?

— Тези, които ще доведе Красус.

Старият курсор се намръщи.

— И причината, поради която тези кораби не могат да използват съвсем приличното шуаранско пристанище е, че...

Тави се ухили.

— Там няма да се поберат.

И двамата събеседника объркано гледаха Тави.

— А дотогава — продължи Тави, — трябва да съберем всички наши цивилни. Магнус, бъди така любезен да се заемеш с това и да се увериш, че нашите капитани са готови да излязат в морето. След това намерете трибуна по снабдяването и измислете най-краткия маршрут, по който можем да изведем хората от укрепленията до корабите, а след това и в морето.

— Тави — изрече Магнус. — Не бързайте. Наистина ли искате да помолите нашите хора да влязат в бой с ворда, когато нямаме водни призователи, които да се грижат за ранените, и само десетина рицари, които да подкрепят легионерите?

— Ако имат късмет, няма да им се наложи — отговори Тави. — И нашите призователи ще се върнат, преди да свърши нощта. Ако направим всичко достатъчно бързо, ще можем да се измъкнем, без изобщо да се налага да се бием с втората кралица.

Той погледна към залязващото слънце и се намръщи.

— Времето е критичният фактор тук, господа.

Маркус и Магнус удариха с юмруци над сърцата си и след като за последен път си размениха погледи, се върнаха към своите задължения.

— Капитане! — извика Дуриас. Тави погледна надолу и видя набития легионер отчаяно да му маха от гърба на задъхан таург в основата на терасовидната стена. — Те успяха! Тук са!

Тави се обърна и забърза надолу по реката. Той хвана протегнатата ръка на Дуриас и скочи на таурга зад бившия роб.

— Води ме при Варг.

* * *

Намериха Варг да обикаля земните насипи от противоположната на Тави страна на града. Опълчението на Варг, макар че едва ли би могло да бъде наречено така след близо двегодишно обучение редом с воините на Варг и конфликтът с легионите на Алера, беше разпръснато около укрепленията, а канимският майстор на войната беше разположил групи тежковъоръжени воители на равни интервали по стената. Опълчението щеше да държи линията, а воините щяха да бъдат използвани като резерв, огромната им сила трябваше да се използва само ако вордът пробие защитата.

— Варг! — извика Тави. — Трябва да ви покажа нещо.

Големият каним погледна надолу от стената, ушите му потрепнаха леко развеселено.

— Какво е?

— Не знам — каза Насаг. Резониращият глас на канима идваше от мястото, където Насаг стоеше на таурга си до Дуриас и държеше резервен звяр за Варг. — На мен не ми каза нищо.

Варг изсумтя.

— Само глупак търси кавга с тавар.

Той се спусна от възвишението, удари по муцуната таурга, който се опита да го ухапе, и скочи отгоре му.

Те препуснаха до единствения проход в земния вал, където минаваше пътят към Молвар.

— Кога инженерите смятат да го затворят? — попита Дуриас.

— Няма да го правят — каза Тави.

Дуриас примигна.

— Защо да изграждаш стена, ако ще оставяш огромни и очевидни дупки в нея?

— Защото това означава, че знаем къде врагът ще съсредоточи силите си — изръмжа Варг. — Нашите отбранителни линии не са дълбоки. А враговете са много. Ако отбраната е еднаква навсякъде, вордът ще атакува хаотично и ние няма как да предскажем къде да концентрираме силите си срещу тях.

— Оставете им голям, очевиден проход за атака — каза Тави, — и можем да бъдем сигурни къде ще атакува основната им сила. Това е мястото, където ще се бият легионите.

Дуриас кимна и се огледа.

— Ето защо правим ниски насипи вътре, по протежението на пътя. Така не могат да ни видят отвън. Когато вордът мине, те ще влязат в смъртоносен капан.

— Ще бъде нещо доста по-лошо — каза Тави. — Никога не сте виждали какво могат да правят призователите на огън в затворено пространство.

Той вдигна поглед към Варг и добави с много меко натъртване:

— Дори вие не сте го виждал, майстор на войната.

Варг срещна погледа на Тави и замълча за момент, преди да отговори също толкова меко.

— Моите шамани също ще бъдат тук, гадара. Би трябвало да е интересно.

Тави внимателно потисна трепета на безпокойство при мисълта за някои от нещата, които беше виждал да правят канимските шамани. Той оголи зъби на Варг и каза:

— Това е за по-късно. Моите разузнавачи са открили нещо, за което мисля, че ще искате да знаете — той посочи към променящия се пейзаж извън укрепленията.

Варг размени поглед със сина си, след което двамата се изправиха в стремената и се загледаха натам. Известно време гледаха, без да издадат нито звук.

Насаг внезапно изръмжа и плесна таурга, подкарвайки го в разтърсващ земята галоп, който накара другите два таурга да изреват недоволно. Половин дузина току-що пристигнали шуарански бежанци се пръснаха в различни посоки, преди таургът да ги е стъпкал. Дуриас и Варг овладяха своите зверове. Варг издаде ниско ръмжене, хвърли поглед към Тави, след това скочи на земята и хвърли поводите на Дуриас. Тави също се спеша, избягна злюбения ритник на таурга на Дуриас и забърза след Варг, който се катереше към върха на насипа до портата, където все още се работеше по увеличаване на земната маса. Тави спря до него и се загледа в Насаг.

Далеч в равнината извън земните насипи плътно се движеше голяма група бежанци. Но за разлика от повечето шуаранци, козината на тези каними беше тъмна. Сред тях се движеха, често с помощта на бастуни или патерици, воители в червено-черна броня, а в центъра на групата над всички се издигаше дълго копие, върху което се вееше просто червено-черно знаме.

— Мои хора — каза Варг с много дълбок и тих глас. — Някои от тях са оцелели.

— Около десет хиляди според моите разузнавачи — тихо отговори Тави. — Знам, че това не е много.

Варг замълча за миг, преди да изръмжи.

— Това е всичко, гадара. Някои от нашите воители са сред тях — той сви едната си лапа, тъмните му нокти яростно щръкнаха. — Не ги провалихме изцяло.

Той погледна към Тави.

— Къде бяха?

— Ларарл ги държеше близо до крепостта.

Варг отново насочи замисления си поглед към равнината, след това присви очи и изръмжа гърлено:

— Шаманите му се нуждаеха от кръв.

Тави не каза нищо.

Малко по-късно Насаг стигна до групата и почти уби своя таург, когато спря. Звярът се опита да го захване за ръката, когато слизаше от него, но канимът стовари огромния си юмрук между очите му и го

зашемети толкова лесно, сякаш е обикновен пияница, прекалил в кръчмата.

Пристигащите нарашанци нададоха викове и вой, когато Насаг стигна до тях и започна да си проправя път през тълпата към знамето в центъра на групата.

— Значи това си имал предвид в залата на Ларарл — каза Варг, — когато му каза, че всички трябва да си тръгнат.

Тави отново не каза нищо.

Варг се обърна към него и продължи:

— Ларарл никога не би се отказал от военен ресурс в такава отчаяна ситуация без причина. Ти го поиска от него, Тавар.

— Не можех да кажа, че са там — тихо отговори Тави. — Вие щяхте да се втурнете към тях, а последствията да вървят при враните.

Варг присви очи и от дълбините на широките му гърди се надигна ръмжене. Коего накара Тави да осъзнае колко огромен е канимът.

Тави си пое дълбоко дъх и срещна погледа на Варг. Той вдигна вежди, заставяйки канима да се въздържа от каквито и да било изявления и надявайки се, че няма да стане жертва на изблика на емоции на Варг по повод случилото се.

Варг отново насочи поглед към равнината и ръмженето му стихна. След дълга пауза накрая каза:

— Ти ги защити.

— Както и шуаранците — каза Тави с възможно най-равен глас. — И себе си. Всички се варим в един казан, Варг.

Варг отново изръмжа, но този път в съгласие. След това се обърна и слезе по насипа, насочвайки се към оцелелите нарашанци.

Тави продължи да ги наблюдава. След известно време до него се появи Дуриас и попита:

— Как го прие, когато разбра, че сте го скрили от него?

— Не е във възторг — отговори Тави, — но успя да разбере.

— Това е силата на тяхното мислене — каза центурионът и кимна. — Способността безпристрастно да възприемат чуждата логика.

Дуриас се усмихна.

— Макар че ако беше решил, че вашата логика им е навредила, тогава тази способност нямаше да му попречи да ви изкорми.

— Мислиш, че не го знам ли? — каза Тави. — Но нямах друг избор.

Дуриас присви очи и се вгледа в тълпата нарашанци, след миг очите му се разшириха.

— Кървави врани.

Тави го погледна.

— Какво има?

— Това знаме — каза Дуриас, — то не е обикновено знаме.

— Какво значи това?

— Техните воини рядко използват копия — каза Дуриас. — Свободният алерански имаше проблеми с това, защото нашите знамена се носят на копия, които те считат за женско оръжие.

Тави все още не разбираше.

— И?

— Знаме с тези цветове на копието означава, че начело е самка от висша воинска кръвна линия — разясни центурионът. — И аз...

Гласът му потъна в безсловесния вой, изтръгнал се от хиляди канимски гърла, и макар да не беше човешки, Тави можеше да разбере какви емоции го предизвикаха — неистово ликуване, неочакван изблик на радост.

Тави и Дуриас се спогледаха, след което продължиха да наблюдават.

Когато Варг стигна до малкото ликуващо море каними, то се раздели и от него се появи Насаг, който вървеше стиснал за ръка канимска жена, висока като него и със същата тъмна козина. Зад тях от тълпата се отделиха половин дузина млади каними, единият не по-голям от алеранско дете, и се втурнаха към Варг, отчаяно скимтейки. Майсторът на войната клекна и миг по-късно потъна в потока ликуващи пухкави кученца и размахани опашки. Последва кратка схватка, при която Варг прикова всяко кученце на земята с лапа и леко ухапа коремчетата им, предизвиквайки писъци на протест и възторг.

— Кървави врани — възкликна Дуриас.

Младият центурион се обърна към Тави и каза:

— Ваше височество, ако не греша, вие спасихте семейство Варг. Съпругата на Насаг и техните деца. Фурии, на практика сте ги върнали от мъртвите.

Тави известно време гледа към равнината, наблюдавайки как самката хваща и издърпва паленцата от дядо им, след което разменя дълбоки наклони на главата с Варг, демонстрирайки уважение на уверен подчинен към високо почитан началник.

След това те се прегърнаха по канимски маниер, муцуните им се докоснаха, главите им се наведоха една към друга, очите им се затвориха.

— Може би — каза Тави. Гърлото му се стегна. — Засега е още рано да се каже.

* * *

Нощта беше ясна и когато звукът от въздушните потоци на рицарите Аери на легиона се понесе над укрепленията, Тави излезе от командната шатра, вдигна поглед и видя силуетите на своите рицари на фона на почти пълната луна. Часовите също ги забелязаха и в лагера прозвучаха рогове, предупреждаващи офицерите за връщането на алеранските летци.

— Да! — изръмжа Тави, когато Маркус излезе от палатката след него. — Те са тук! Магнус!

Старият курсор вече бързаше към палатката от мястото наблизо, където си отдъхваше, като пътъом си оправяше туниката.

— Ваше височество!

— Веднага качвай всички, които не участват в битката, на корабите. Не искам да губя нито минута.

— Добре, ваше височество!

— Градаш!

Старият каним със сива козина, майстор на лова, излезе от палатката буквално по петите на Маркус, като хвърли поглед към приближаващите призователи на въздух.

— Тук съм, Тавар.

— Мисля, че сега трябва да кажете на своите хора да тръгнат към кея, както обсъждахме по-рано.

— Добре.

Той се обърна към двамата куриери, млади канимски бегачи, които чакаха наблизо, и им изръмжа заповеди.

— Маркус — продължи Тави. — Искам вие с хората си да заемете прохода. Щом видите сигнала, върнете се в Молвар и стигнете до корабите.

— Сър — отвърна Маркус, удряйки с юмрук по бронята. Първото копие се обърна и изкрепя заповеди, след което скочи на коня и препусна в галоп към земните укрепления.

Кайтай и Максимус излязоха от щабната палатка и застанаха до Тави, наблюдавайки как рицарите Аери кацат на земята на две групи. Едната се приземи на площадката на легиона на бившите роби, другата — в Първи алерански — с изключение на една бронирана фигура, която кацна на не повече от двадесет ярда от командния пункт.

— Красус! — извика Тави и се ухили. — Изглеждаш добре.

— Сър — каза Красус, усмихвайки се в отговор. Той отдаде чест на Тави, който повтори жеста му, след което стисна ръката на младия офицер. — Радвам се да видя, че сте се върнали цял.

— Разказвай — напрегнато каза Тави.

— Работи — прошепна Красус, очите му триумфално блестяха. — Отне ни кърваво много работа, за да го направим, а на магьосниците изобщо не им е удобно, но работи.

Тави усети как устните му се разтягат в жестока усмивка.

— Ха!

— Кървави врани! — каза Максимус с раздражение и възторг, преплитащи се в гласа му. — В името на всички велики фурии, за какво говорите вие двамата?

Красус се обърна към полубрат си, ухили се и го прегърна през раменете.

— Хайде — каза той. — Ела да видиш сам.

Красус ги отведе до скалите, които гледаха към морето под Молвар. В сребърната светлина на луната морето беше черно-бяла картина: черна вода и бели шапки от пяна по вълните, а върху това тъмно море се поклащаха три бели кораба, толкова огромни, че за момент Тави си помисли, че очите му го лъжат. А знаеше какво да очаква.

Той се обърна, за да види изумените лица на останалите, които просто невярващо се взираха в огромните бели кораби.

Те наблюдаваха как миниатюрни фигурки се движат по палубите на корабите без платна — инженерите на Първи алерански, чиито

малки силуети на бялата палуба показваха истинския размер на корабите: всеки от тях беше дълъг почти половин миля и повече от четвърт широк.

— Кораби — приглушено каза Макс. — Истински. Големи. Кораби.

— Всъщност, баржи — поправи го Градаш, гласът на стария каним беше сдържан и тих. — Без мачти. Какво ги кара да се движат?

— Фурии — отговори Тави. — Магьосниците използват морска вода, за да ги изтласкват.

Той се обърна към Красус.

— Колко палуби имат?

— Дванадесет — отвърна Красус леко самодоволно. — Малко тесни за каними, но ще трябва да се поберат.

— Лед! — възкликна внезапно Кайтай с изключително доволен тон. — Направил си кораби от лед!

Тави се обърна към нея и кимна ухилено. След това каза на Градаш:

— Спомних си айсбергите, които ми показа, когато пристигнахме. И ако левиатаните наистина ги избягват, не би трябвало да имаме проблем с тях по обратния път към Алера.

Старият каним се взираше в корабите, а ушите му трептяха.

— Но тези айсберги... Те се преобръщат като таурги, когато ги почешат по гърба.

— Киловете стигат достатъчно дълбоко и са допълнени с камък — увери го Красус. — Би трябвало да са стабилни, при условие че голяма вълна не ги удари отстрани. Така че няма да се преобрънат.

— Ще се преобрънат, врани — изплю Максимус. — Нали ледът се топи.

— Той също така и плава — каза Тави, чувствайки се леко самодоволен, макар че вероятно не го заслужаваше. В края на краищата не той се беше довеждал до пълно изнемощение през последните няколко дни, за да се получи това.

— Призователите на огън правеха хладилни камъни без почивка — каза Красус на Макс. — Сега там има достатъчно, за да се предотврати топенето на корабите в продължение на три седмици, а през това време те ще направят още, а инженерите подсилиха корабите

с гранитна рама. Те вярват, че корабите ще издържат, ако успеем да избегнем най-лошото време.

Тави удари с юмрук по бронираното рамо на Красус.

— Добре направено, трибун — похвали го той.

— И така — каза Кайтай, усмихвайки се. — Натоварваме всички на кораби и оставяме вора зад гърба си — да вие разочаровано. Това е прекрасен план, алеранцо.

— Ако времето се задържи — мрачно каза Макс.

— За това си има рицари Аери — спокойно възрази Красус. — Това е тежка работа, но ще я свършим. Трябва да я свършим.

От земните укрепления прозвучаха роговете на канимите, вибрирайки в странни, лаещи сигнали. Тави вдигна ръка, призовавайки за мълчание, и погледна Градаш.

Старият каним се заслуша в сигналите и докладва:

— Появил се е авангардът на основните сили на редовната армия на Ларарл, Тавар.

Макс подсвирна:

— Образцово, враните да го вземат, отстъпление, ако са останали заедно по целия път от крепостта.

Тави кимна в знак на съгласие.

— Това също така означава, че вордът също не е далеч. Трябва да побързаме, хора. Врагът е близо.

Той започна да раздава бързи заповеди и да събира двама куриери, за да ги изпрати до правилните части на легиона, когато прилив на ужасено осъзнаване от страна на Кайтай го удари като юмрук в корема. Той спря по средата на изречението и се обърна към нея.

— Алеранцо — извика тя, вперила поглед в прохода през укрепленията, където бяха позициите на Първи алерански.

Тави рязко се обърна и видя как атакуват Първи алерански. Огромните каними в сини брони, които досега мирно минаваха през позициите им, внезапно бяха скочили в атака. На ярката лунна светлина Тави видя как шуаранците се нахвърлят на изненаданите легионери, действайки в перфектен синхрон и с абсолютно безразличие към собствения им живот. Пое си рязко дъх и осъзна какво се е случило.

— Взети — изплю той. — Тези шуаранци са взети от ворда.

Той се обърна към останалите и изкрещя:
— Вордът не е близо. Той вече е тук.

ГЛАВА 44

Вордът се втурна към укрепленията около Молвар като голяма тъмна вълна и последните защитници на Кания се надигнаха да ги посрещнат в един-единствен чудовищен рев на предизвикателство и омраза. Звукът на роговете, както канимски, така и алерански, се разнесе над хипнотизиращия, сребристо осветен пейзаж, и от запад се изля огромна вълна нападатели, хитинът проблясваше под огромното око на зимната луна.

Тави знаеше, че говори, тъй като заповедите излитаха от устните му по-бързо, отколкото можеше да ги проследи, а наоколо офицерите от легиона отдаваха чест и бягаха, но изглежда той наистина не разбираше какво казва. Мислите му се надпреварваха, опитвайки се да обхване всички възможни варианти от следващите минути и часове, да предвиди всичко и да предприеме всяка възможна мярка. После той скочи на таурга зад Кайтай и препусна към битката.

Първи алерански беше унищожил взетите шуаранци с цената на сериозни загуби — всеки взет от ворда беше невероятно силен, не обръщаше внимание на болката и се биеше с безразсъдна и самоубийствена ярост. Въпреки че взетите каними бяха унищожени, за всеки враг на земята имаше по няколко мъртви алеранеца — хитростта на врага му се беше отплатила. Редиците на легиона бяха сериозно нарушени и първият удар на ворда дойде веднага след началния им гамбит.

Легионът беше отблъснат от прохода в укрепленията, докато нови ворди — винаги нови ворди — атакуваха останалите отбранителни позиции, като така предотвратяваха възможността канимите да се притекат на помощ на алеранците. Сега легионът се бореше да защити двадесет фута широка зона пред отвора в укрепленията. Отворът беше ограден с десетфутови стени, а отгоре им стояха легионери с копия, които удряха точно под бронираните участъци на ворда, докато пехотата с щитове и мечове удържаше нападателите да не пробият през инженерния проход и укрепленията.

Тави извади меча си и скочи от таурга, когато звярът стигна до разпръснатото отстъпващи легионери, които бяха изтласкани от позициите си и сега бяха далеч от своите центурии.

— Легионери! — изрева той. — При мен!

— Капитане! — отзова се замаян легионер.

— При мен, строй се! — извика Тави на разпръснатите легионери. — Ти, ти и ти, вие сте командири на копиеносците! Подредете ги! Легионери, застанете покрай тази линия!

След като организира мъжете в бойна центурия с дължина десет реда и дълбочина осем легионера, той веднага ги изпрати напред, за да помогнат на онези, които вече се сражаваха. Той правеше това отново и отново, докато всички разпръснати войници не бяха събрани, и докато го правеше осъзна, че вордът отново е повторил действията на своя враг. Така както отрядът на Тави беше проследил и убил най-близката кралица няколко дни по-рано, вордът връщаше комплимента — взетите шуаранци изглежда фокусираха усилията си върху унищожаването на центурионите във всяка центурия. Увенчаните с гребени шлемове лежах много по на гъсто сред падналите алеранци, отколкото би трябвало да бъде, а без ръководството на тези мъже организацията, жизненоважна за бойния ред на легиона, беше разрушена.

Допълнителните центурии спомогнаха за укрепване на линиите, въпреки че Тави знаеше, че това ще бъде само за кратко — за щастие и това беше достатъчно.

Въздухът изрева, когато четиридесет рицари Аери се спуснаха към битката. Тави вдигна меч, за да привлече вниманието на Красус, който беше начело на летящите по двойки рицари, всяка от които държеше трета бронирана фигура между тях.

— Красус! — Тави се опита да надвика шума на битката, сочейки стените, ограждащи тесния отвор. — На стената!

Но младият трибун не се нуждаеше от жестикулациите на Тави, за да види къде е необходима помощта му. Давайки сигнал на своите хора, Красус кацна на стената от едната страна на прохода, придружен от половината си звено. Другата половина се приземи от другата страна. Всяка двойка рицари Аери пусна на земята воините, които носеха — рицарите на огъня на Първи алерански.

От своята наблюдателна точка иззад стената от щитовете на легиона Тави не можеше да види какво се случва, но няколко мига покъсно се раздаде чудовищен рев и пред погледа му избухна адска синьо-бяла светлина, която изгори черните силуети на напирещите редици докдето стигаше погледът му. Легионът нададе победоносни викове от завръщането на своите рицари и се хвърли напред, изтласквайки ворда назад във внезапно образувалия се вакуум, който рицарите на огъня бяха прогорили в техните редици.

Тави се втурна към укрепленията, за да се присъедини към Красус, но докато стигне там, ситуацията беше овладяна — поне за момента. Вордът беше изтласкан от прохода и всеки път, когато започваше да се приближава по-близо, един от рицарите на огъня отприщваше огнен поток в редиците им.

— Макс идва — задъхано каза Красус на Тави. От усилията на неотдавнашните призовавания лицето му блестеше от пот.

Той се обърна и посочи града, където от лагера на легиона пред градските стени в бърз марш се приближаваше колона бронирани фигури начело с Макс.

— Той води инженерите и нашите рицари на земята. Ще затворим прохода и...

На далечните укрепления зареваха и завиха рогове и при този сигнал десетки шамани се появиха сред канимите на стените. Фигурите с качулки отметнаха бледите си наметала, потопиха ръце в торбичките с кръв, които висяха отстрани, и хвърлиха алени капки във въздуха. От позицията си Тави отново не можеше да наблюдава резултата от работата им, но видя как огромни, завихрящи се облаци зеленикава мъгла се появиха и паднаха, след което се чуха агонизиращи крясъци сред ворда и отровата отми нападателите от земните насипи.

— Строй се! — излая рязък глас от прохода. — Враните да изкълват глупавите ви очи, стройте се! Прикрийте редиците, преди да ни ударят отново!

Поглеждайки надолу, Тави забеляза Валиар Маркус, без гребеноподобния си шлем на центурион, да крачи сред редиците на алеранците. Бронята на лявото рамо на Първото копие беше ужасно смачкана и ръката му висеше безжизнено покрай тялото — но с дясната си ръка той стискаше жезъла си на центурион и безсрамно го

използваше, за да вкара войниците в строя, като ги блъскаше по шлемовете, за да привлече вниманието им. Маркус бързо съобразява, отбеляза си Тави. Още щом битката започна, покритият с белези ветеран беше разбрал, че шлемът му с гребен го прави мишена, и го беше свалил.

Плъзгайки поглед, Тави забеляза пълната липса на такива шлемове, но центурионите явно продължаваха да си вършат работата, обозначавайки присъствието си с чудодейния ефект на техните жезли, гласове и огромна сила на волята.

— Прехвърлянето на припасите и всички бежанци ще отнеме няколко часа — каза Тави. — Трябва да издържим. Маркус командва в прохода. Помагай му. Аз отивам да поговоря с Варг.

— Да, ваше височество — каза Красус, удряйки с юмрук в гърдите. — Ще изпълним нашата част, не се притеснявайте.

Тави се втурна към стените, като се възползва от краткото затишие в битката, настъпило, когато вордът се отдръпна от унищожителната киселинна магия на кръвта, която шаманите бяха спуснали върху тях. Трябваше да преодолее почти половин миля покрай стените, преди да намери Варг да крачи по стената сред собствените си воини.

Тави му кимна и заговори без предисловия.

— Три часа. Трябва да ги задържим поне толкова.

Варг погледна от Тави към бойното поле, където ворди продължаваха да пристигат от всички посоки. Подножието на стената представляваше руина от разтопен хитин и разядени тела, останали след контраатаката на шаманите.

— Три часа. Това може да е много време.

— Толкова ще е нужно, за да влязат корабите в пристанището и да натоварят нашите хора заедно с провизиите — каза Тави. — Няма смисъл да ги спасяваме сега, за да умрат после от глад в морето.

Варг изсумтя в съгласие.

— А какво ще се случи с нашите воини?

Тави му изложи плана си за отстъпление.

— Но всичко това няма да има значение, ако не издържим сега.

В това време вордът вече се беше възстановил от загубите, нанесени от първия отпор, и отново започна да се концентрира и да се подготвя да щурмува укрепленията с всички сили.

— Ще издържим — изръмжа Варг. — И ще чакаме вашия сигнал.

* * *

В продължение на три часа отвсякъде пристигаха все повече и повече ворди, броят им нарастваше, а атаките им ставаха все по-последователни и целенасочени: и в продължение на три часа последните защитници на Кания ги отблъскваха.

Загубите бяха ужасяващи, това беше най-тежката битка, която някога бяха виждали, а за Първи алерански това наистина казваше нещо.

След като призователите затвориха прохода в земните насипи, легионите трябваше да защитават относително тесен участък от укрепленията, пропорционален на техния брой.

Канимите бяха тези, на които се падна лъвския дял от битките. Шуаранци и нарашанци се биеха рамо до рамо, резервните сили на войните все по-често трябваше да се втурват напред на помощ на силно притиснатите бойци-рейдъри в далеч по-леките им брони. Шаманите крещяха към нощното небе и изпращаха смърт в най-различни отвратителни форми върху нападателите. Оказа се, че Варг е имал доброволци от своите хора, които на път за Кания редовно са давали кръв, за да осигурят запаси, които шаманите да използват. Сега те я отприщиха върху ворда, без да пестят нищо, докато накрая не се наложи да изсипят своите облаци киселина на повърхността на укрепленията не за да унищожават ворди, а за да разтворят труповете, трупащи се все по-нагоре и по-нагоре и създаващи рампа за следващите ворди.

За алеранците битката беше изтощителна и отчаяна. Фалангите легионери, работещи заедно, можеха да отблъскват вълните от вражески атаки, но когато строят се нарушаваше или когато някой от войниците биваше обграден, смъртта следваше съвсем бързо. Антилар Максимус, водещ гръбнака на рицарите на земя и метал, се хвърляше в бой отново и отново, където далеч по-смъртоносните оръжия на могъщите рицари трошаха черупките на ворда като играчки, изтласквайки врага от по-уязвимите легионери.

Тави направи всичко възможно да се увери, че хората могат да се бият на здрава земя и да улесни въртенето на задните редици с предните, борейки се с изтощението, което в крайна сметка щеше да им причини повече вреда от всяка вордска форма или отрова. Тежко ранените, които не можеха да ходят, бяха извеждани от бойното поле, стабилизирани и натоварвани на чакащите ги кораби в подножието на град Молвар. Другите рани бяха бързо затваряни и хората биваха изпращани обратно в строя, докато в легиона на практика не остана центурия, която да не е поне наполовина от леко ранени.

Когато натискът на ворда стана прекалено силен, рицарите на огъня се притекоха на помощ на защитниците, но те бързо се умориха и скоро само Красус успяваше да осигури огнено прикритие, жизнено необходимо за легионите. Тави можеше само тихо да насочва младежа от позицията си в тила и да се чуди как младият трибун успява да се изправя на крака отново и отново, за да продължава да унищожават ворда.

Междувременно в тила цивилните се спуснаха надолу по набързо изсечените в камъка стълби, водещи към водата, за да се качат на гигантските ледени кораби. Канимските семейства носеха смазващи товари със себе си, полагайки невероятни усилия да натоварят корабите с провизии — знанието за сигурната смърт, виеща от земните укрепления, ги беше принудило да работят заедно и да поддържат реда повече от всеки закон или обичай.

На два пъти вордът пробиваше укрепленията и започваше да се излива по терасите — но и двата пъти Анаг и шуаранската кавалерия от таурги влизаха в битката, спирайки натиска на нападателите, които след това биваха изтласквани от елитните части на Варг, водени от самия майстор на войната.

И тогава, след повече от четири безкрайни, кошмарни часа, роговете, които Магнус беше разположил на кейовете, започнаха да свирят отстъпление.

— Най-последно! — възкликна Тави и се обърна към тръбача, когото държеше до себе си. — Дай сигнал на канимите! Сигнал за отстъпление!

Още щом прозвуча звукът на сребърната тръба, Първото копие се обърна от мястото си в редиците и потърси с поглед Тави. Тави даде

знак на Маркус с ръка и старият центурион започна да лае заповеди, които незабавно се повтаряха по редиците.

Още веднъж завиха роговете на канимите и шаманите за последен път пристъпиха напред за масово призоваване на кръвна магия. Вордът реагира и се отдръпна назад — и, възползвайки се от момента, защитниците се обърнаха и се оттеглиха от позициите си.

— Напред! — изкрещя Тави, като махна на хората край себе си, заповядвайки им да се оттеглят в добър ред, да избягат, за да оцелеят. — През градската порта и надолу към кораба! Маршрутът е маркиран с нашите цветове! Давай, давай, давай!

Четири часа интензивни боеве бяха лоша прелюдия към мила и половина тежък преход, който мъжете трябваше да направят, преди да се качат на корабите, но никой от тях не изглеждаше по-малко мотивиран да ги преодолее на бегом. Въпреки часовете на сеч и опустошения, на които те и канимите бяха подложили ворда, нямаше забележимо намаляване на броя на враговете близо до стените — това беше битка, която не можеше да бъде спечелена и те го знаеха. Човек можеше само да се надява да оцелее.

Вордът преодоля стените и се изля като черен потоп, пробил най-накрая бента, и последва отстъпващите сили, но таургската кавалерия се вряза в авангарда на преследвачите. С рев на ярост и страх таургите се блъснаха в настъпващия ворд със свирепост и сила, каквато Тави никога не беше виждал — неудържим смазващ чук, оставящ размазани ворди в почвата на Кания.

Отново и отново таургите мачкаха и тук-там някоя от огромните планини падаше, преобърнатата от превъзхождащите маси, завличайки и канимски воители в синьо-черни доспехи към студената земя и към неизбежна смърт.

Но всичко, което можеха да постигнат, беше да забавят настъпващата вълна.

Тави забърза зад алеранските войски, праметна ръката на Красус през раменете си и замъкна изтощения млад трибун след основните сили. Беше изтощен, усещаше всеки нерв напрегнат. Всичко се случи много бързо и в същото време в болезнено забавено изкривяване.

Потоци от каними и алеранци се вливаха в Молвар през няколкото градски порти и се втурваха към доковете, където корабите ги очакваха, подредени в определен ред. Инструкциите за качване бяха

предназначени за скорост, а не за ред. Всеки кораб товареше максималния си товар от първите пристигнали и освобождаваше кейовете в пристанището за следващия.

Ако, когато беше по-млад, Тави знаеше доколко изходът на една война зависи от огромните и сложни начини за организиране на хората, къде да ходят, да ядат, да спят и да се облекчават, той щеше да има съвсем различно мнение по въпроса.

Той влезе в града с последните алеранци и видя как вордът вече е превзел половината път през долината и се втурва към града, когато канимите затръшнаха портите и ги заключиха.

— Напред! — тихо ги подтикна Тави. — Давай! Давай! Давай!

Отвън той чу как канимската кавалерия озвучава собственото си отстъпление, след което таургите се втурнаха към каменния кей. Тави дори не можеше да си представи опасността и хаоса, които скоро щяха да последват, когато няколкостотин вкусили кръв каними насочат обезумелите си от битката таурги надолу по тясното каменно стълбище, за да се качат на ледените кораби, но и така беше ясно, че никой здравомислещ човек не би искал да се окаже наблизо.

Докато Тави продължаваше да подканя хората по-бързо да прекосят града в посоката, маркирана с ленти червен и син плат, той видя как канимите бързо се придвижват по стените и сградите на града, като ги палят пътьом с пламтящи факли. Предварително подготвените подпалки бързо пламнаха и моментално всичко беше покрито с димна пелена.

Молвар щеше да бъде изгорен, за да прикрие бягството им.

— Макс! — изпъшка Тави, все още влачейки Красус с една ръка. — Насам, помогни ми!

От хаоса и дима се появи Макс и подхвана брат си от другата страна.

— Аз ще се оправя с него. Ти трябва да вървиш напред и да стигнеш до кораба!

— Когато всички наши хора са готови да си тръгнат, тогава ще съм готов и аз — отговори Тави. — Спри да ме бавиш и се размърдай.

— Капитане! — от дима се появи кашлящият Маркус. — Надига се западен вятър! Огънят се разпространява в нашата посока по-бързо, отколкото можем да отстъпваме.

— Отидете с рицарите до предните линии! — отговори Тави. — Ако е необходимо, съборете няколко стени!

— Да, сър! — Маркус отдаде чест и изчезна.

Когато се приближиха до кея, трябваше да спрат, хората се тълпяха на улицата, наредени на опашка един зад друг.

Тави можеше да чуе как някъде отпред Маркус крещи заповеди с дрезгав от дима глас.

Хората започнаха да крещят и да се суетят панически, когато ревът на пожара започна да отеква по-близо, заедно със светлината на разпространяващия се огън.

— Без паника, хора! — извика Тави. — Ще преминем. Ще сме...

Тави не знаеше как вордът е успял да премине. Може би е бил един от първите, които са достигнали града и са се хвърлили през огъня, преди той да се разгори със смъртоносна интензивност. Може би тяхната жабоподобна форма беше специално проектирана да бъде огнеустойчива. Може би просто е имал късмет. Независимо от това Тави не осъзнаваше, че изобщо е там, докато нещо като чудовищна ръка не сграбчи уморения, ранен легионер до него за главата и не го хвърли по гръб на земята.

Когато това се случи, легионът нададе триумфален рев и се задвижи напред. Мъжете се втурнаха веднага щом изчезна сдържащият напор на хората пред тях.

Тави извика за помощ, но гласът му се загуби сред виковете, рева на огъня и вятъра. Вордът се надвеси над падналия легионер, движейки се с ужасяваща гъвкава свирепост. Искри полетяха от бронята на корема на легионера, когато вордът го сграбчи с черно-зелените си нокти.

Тави извади меч си, без да полага съзнателни усилия да призове фуриите в алеранската стомана. Мечът му удари през ръката, с която вордът беше приковал легионера, след това през тънкия врат с два бързи удара, а накрая — подсилен от фурии ритник, които не позволи на ворда да падне с цялата си маса върху падналия на земята легионер и да го прикове там.

Тави се ухили на смаяния мъж и го вдигна на крака.

— Няма да се излежаваш на работа, войнико. Ще ми пазиш ли гърба, докато стигнем до кораба?

Мъжът му отвърна с усмивка и извади меч си.

— Да, сър. Благодаря ви, сър.

Двамата забързаха през гъстия дим, за да настигнат отстъпващите легионери, и Тави усети как започва да кашля и да се бори за въздух. В мъглата имаше още повече ворди, те се движеха бързо като сенки — мяркаха се само за секунда и отново изчезваха.

Зловещ писък се издигна през дима и други отговориха отвсякъде, писъците отекваха между сградите и ставаха странно изкривени, когато отскачаха от околния камък.

На други места по улиците те чуваха ръмженето и рева на канимите, смесени с писъците на ворда, докато се сражават по улиците. Явно те също бяха нападнати, докато се спускаха по собствените си маршрути към пристанището.

Миризмата на морска вода, катран и риба, миризмата на всяко пристанище, което Тави беше посетил, внезапно го достигна през задушавания дим.

Легионерите изскочиха от една от няколкото улици към залива, където ги чакаха корабите.

През дима от горящия град над тях пробиваше достатъчно светлина, за да осветява пътя им, дори и без лампите по кея, и Тави можеше да чуе как Маркус и останалите центуриони крещят заповеди и броят хората за всеки кораб.

— При мен, строй се! — заповяда Тави все още с меч в ръката и започна да организира отбранителна формация от ариергарда на легионерите, мечове и щитове в готовност, копиеносци на втория ред, и блестящите им стоманени остриета настръхнаха в защитна формация.

Не беше действал прекалено рано. Вордът се появи от дима, половин дузина подобни на жаби животни изскочиха от сенките и хаоса, само за да се срещнат с бронята и стоманата на подготвения легион. След като бяха на мястото си, Тави позволи на трима центуриони с жезли да поемат отбраната, като бавно се оттеглят назад към пристанището, докато легионерите зад стената от щитове се качваха на корабите си.

Вече запълнените кораби започнаха да се отдръпват от кея, да се обръщат в пристанището и да потеглят надолу по канала.

По-малките алерански кораби имаха малко проблеми, но за огромните канимски кораби проходът се оказа много тесен и процесът

по напускане на пристанището беше мъчително бавен.

Така и трябваше да бъде. При неправилно управление на кораба той можеше да заседне в канала и да го блокира за всеки кораб, идващ зад него.

Корабите излизаха в морето един по един, на практика докосвайки се помежду си и макар да се движеха с максималната възможна за себе си скорост, мина повече от час, преди и последният бавно да отплава от кея.

През цялото това време димът се сгъстяваше и пожарите приближаваха все повече.

Тави отбеляза, че Маркус брои последните хиляда души на половин дузина кораби, които бързо акостират по линията на кея и пускат траповете.

Последният кораб, акостирал в края на кея, беше „Слайв“, и Тави видя застаналата на носа му Кайтай.

Тави постепенно изпрати всички свои хора на борда на кораба, един по един, докато накрая останаха само той, Маркус и половин дузина легионери, като бавно отстъпваха по каменния кей. В този момент от дима изплуваха шест жабоподобни ворда, които обаче не бързаха да нападат, научени от горчивия опит от предишните сблъсъци с щитовете на легиона.

Оставаха само четиридесет ярда, за да стигнат до кораба, когато и последният от легионерите се качи и корабите отплаваха. После двадесет. След това десет.

На пет ярда от трапа на „Слайв“ нещо стисна крака на Тави в желязна хватка и го събори от кея в студената вода на пристанището. Той се потопи в абсолютна, ледена тъмнина, и бронята го повлече като камък към дъното. Вордът, сграбчил крака му, не пускаше. Скоро Тави усети, че около кръста му се увива огромен крайник. Тогава нещо стисна ръката му в лакътя, зъби потънаха в кожата над стоманената сгъвка на предмишницата му, разкъсвайки бицепса, и свирепо го разтърсиха.

Тави сдържа стона си и продължи схватката. Дългият меч беше безполезен в близък бой, затова той извади кинжала и неловко го натисна във ворда, усещайки как лошо насочения връх се плъзга и се отклонява от бронираната кожа. Заобиколен изцяло от вода, той напразно се опитваше да призове сила от земята — единственото

нещо, което можеше да му помогне да се измъкне от хватката на ворда, но безполезно. Той отчетливо усети как костта в ръката му се счупи, когато вордът се втурна с отвратителна сила в тъмнината и продължи да дърпа, започвайки да откъсва ръката му от тялото, болката нарастваше, безценни въздушни мехурчета излизаха от устата му и се плъзгаха по лицето му.

И тогава усети как краката му удрят в ледената тиня в дъното на залива.

Силата, генерирана от фуриите, се надигна през него и той улови кинжала с уста, стискайки острието със зъби, за да може да се завърти със здравата си ръка. Движението извади рамото му от ставата, но той посегна с ума си към стоманата на кинжала и болката стана част от фоновата информация, като например температурата на водата или фактът, че е гладен. Той хвана бронирания крайник на ворда и, кръстосвайки крака в ножица, изви бедра, усещайки гърба си да удря калта, докато вордът се бореше. Той заключи краката си около това, което смяташе, че е тялото на ворда, стисна със здравата си ръка в най-силния хват, която можеше да си представи, и изви тяло, стискайки бедрата си възможно най-силно. За няколко секунди нищо не се случи, а след това нещо се счупи с ужасен пукот и хватката на ворда се разхлаби. Тави продължи да дърпа и да се напруга, докато вордът не се скъса, след което избута все още потръпващите парчета настрани във водата.

Пръстите му се стрелнаха към катарамите на бронята. Тави ги беше закопчавал и разкопчавал хиляди пъти и това беше действие, което можеше да извърши почти насън — но когато е с две ръце. И когато кожените закопчалки не са мокри и набъбнали. И когато пръстите му не са изтръпнали от ледената вода. И когато не е наполовина паникьосан, с изгарящи дробове и танцуващи пред очите му ярки разноцветни звезди.

Той продължи да се бори с връзките и накрая успя да се измъкне от бронята. Когато счупената му ръка и рамо се освободиха, само постоянната концентрация върху метала попречи на болката да го сгърчи в агония и по този начин да реши съдбата му. Той разкъса катарамите и с всичките му останали немощни сили изрита дъното и заплува в посоката, която според него водеше към повърхността. Натискът върху дробовете и ушите му беше чудовищен, просто се

нуждаеше от въздух, и дробовете му се сгърчиха, подготвяйки се да дишат, без значение дали все още е под вода или не, кинжалът падна от устата му и огънят от болката в рамото и ръката му беше прекалено изгарящ, за да е истински...

Някой се гмурна до него, след което го хванаха за яката и го издърпаха от водата, и щом главата му излезе на повърхността, той се задави с вода при първото вдишване.

Кайтай го издърпа до раменете от водата с неочаквана сила, паниката и яростта ѝ удариха сетивата му.

— Алеранецо! — извика тя. — Чала!

Той изплю вода и се задави с влажно, тежко поемане на въздух, едва успявайки да движи крайниците си координирано.

Нещо разцепи водата недалеч от тях, нещо тъмно, голямо и бързо. Акула или друг ворд.

— Да тръгваме! — изхриптя Тави. — Бързо, да тръгваме!

Кайтай заплува, влачейки го за туниката, а Тави просто се опитваше да задържи главата си над водата.

До „Слайв“ оставаха петдесет фута, приблизително колкото и до кея, вече зает изцяло от ворди.

През болката в рамото, гърдите и ръката Тави тъкмо започваше да възприема какво се случва отново. Той вдигна поглед, за да види корпуса на „Слайв“, който вече беше отплавал от кея и се извисяваше над него.

Мъжете изкрещяха и едно въже падна във водата. Кайтай го сграбчи с една ръка, уви го няколко пъти около предмишницата си и извика нещо. Когато тя се издигна от водата и дръпна туниката на Тави, изглеждаше така, сякаш цялата му тежест се съсредоточава върху разбитото рамо.

Тави изкрещя от болка и изригна в съвсем неволна конвулсия, придружена от звука на разкъсваща се тъкан и кратко падане във водата.

Той започна да се извива, за да изплува на повърхността, когато нещо проблесна под водата и докосна крака му. Видя как корабът се отдалечава от кея и от него, сега Кайтай и въжето вече бяха недостъпни. Ръката ѝ се беше заплела във въжето и тя отчаяно се опитваше да се освободи, но вече беше на няколко ярда по-далеч. Тави вдигна поглед, за да види Демос да го гледа с широко отворени очи, а

след това имаше само старата издълбана фигура на носа на „Слайв“ — красивата жена гледаше напред с лека усмивка на прекрасните си устни.

Краката на Тави започнаха да отказват и водата го покри. Той започна да потъва, но фигурата на носа прикова вниманието му, тя сякаш се увеличи, стана по-голяма и се обърна в неговата посока.

Той шокирано осъзна, че издълбаната жена на носа на „Слайв“ се движи и това изобщо не е някакъв номер на застиналото му, агонизиращо съзнание. Тя се наведе към него с грация и великолепие, противоречащи на олющената боя на чертите ѝ. Усмивната, тя му протегна силната си тънка ръка.

Тави със сетни сили хвана ръката ѝ, усещайки подвижната и непоколебима сила на хватката ѝ. Тя го изтегли от водата и го вдигна във въздуха, когато поредната жаба-ворд неуспешно докосна петите му. За миг мярна шеметната гледка към предната част на кораба, след което вече лежеше на дървената палуба, твърде уморен, за да вдигне глава.

— Разбрах — със задоволство каза Демос, — милорд.

— Чала! — извика Кайтай. Тя беше до него, мократа ѝ туника беше прилепнала към стройното ѝ тяло, докато разкъсваше плаща на някакъв моряк и го хвърляше върху него. — Максимус! Той кърви!

— Лечител! — изрева дрезгавият от дима глас на Маркус. — Извадете вана!

— Капитане — изхриптя Тави. — Отведете ни от това от враните проклето място.

— Да — каза Демос, когато няколко чифта ръце внимателно отнесоха Тави до ваната, набързо извадена от трюма на кораба. — Да, милорд. Да се прибираме вкъщи.

ЕПИЛОГ

Всичко се разтваря в потока на времето. Ние сме много по-малко значими, отколкото си мислим. Всичко, което сме, всички наши дела, не са нищо повече от сянка, колкото и велики да изглеждат. И в деня, когато последният човек поеме последния си дъх, слънцето няма да спре да грее и планините няма да се срутят, дъждът ще продължи да се лее, а потоците ще шепнат и няма да забележат загубата.

От последните записки в дневника на Гай Секстус,
Първи лорд на Алера.

Въздухът около бившата столица беше прекалено горещ и задимен, за да се лети над нея, вцепенено си помисли Амара. Тяхната група спасени рицари и граждани по-добре да прелети отстрани.

Тя промени курса, заобикаляйки пламтящата пустош по източния ъ край, и те продължиха на север. Алера Империя, сияещият бял град на хълма, сега представляваше само зееща дупка в земята.

Далеч под тях дим и пламъци се вихреха в този котел. Река Галия го пълнеше и от време на време парата скриваше земята отдолу под слой гъста бяла мъгла, която покриваше повърхността като тънък погребален саван.

Амара долетя по-близо до първия въздушен екипаж, отвори вратата и се плъзна вътре. За миг тя замръзна тихо, склонила глава.

— Кървави врани — възкликна Греъм, гледайки надолу. — Това вордът ли го направи?

— Не — отвърна Бърнард. Амара усети как той я хвана за ръката и леко стисна. — Не. Виждал съм нещо подобно и преди. В Калар.

— Гай — прошепна Греъм. Той поклати глава, а после я склони. — Този арогантен стар... — гласът му се пречупи и той не довърши.

— Мислиш ли, че ордата е била тук? — попита Амара съпруга си.

— Разбира се. Те не се притесняват да оставят следи. Могат да се видят оттук.

— После Гай ги е победил — каза Греъм.

Амара поклати глава.

— Не. Не мисля — тя вдигна глава и погледна през прозореца към разрушенията. — Той никога не би направил... това, освен ако градът не е бил вече превзет.

— Вордът е победил — изръмжа Бърнард и кимна. — Но той ги е накарал да платят скъпо за това.

— Бърнард, къде биха могли да отидат оцелелите? — попита тя.

— Оцелели? След това? — попита Греъм.

Амара му хвърли укорителен поглед и отново се обърна към Бърнард.

Съпругът ѝ си пое дълбоко дъх, размишлявайки.

— Би трябвало да поемат по пътя на север, към Червените хълмове, докато стигнат кръстопътя. Оттам биха могли да обърнат на изток, към Акватайн, или на североизток към Рива.

Тогава кръстопътя се превръща в естествено място за среща за всеки, който бяга от завладения от ворда юг.

Тя кимна на съпруга си и излезе от фургона, като отново призова Сирус да я поеме. След това даде знак на останалите летци от тяхната група да я последват и отново зае позицията отпред, за да поведе групата си от оцелели на север.

Половин час по-късно сто рицари Аери се спуснаха над тях във вихрена маса студен въздух от такава височина, че бронята им беше покрита със скреж. Командващият рицарите, не, поправи се Амара, плацидианският лорд, който очевидно предвождаше отряда, ѝ изпрати гневен сигнал, на който тя не знаеше отговора. Би било безполезно да си крещят един на друг сред толкова много ревящи потоци вятър, вместо това тя просто вдигна глава, оголи врата си без яка и вдигна ръце нагоре. Плацидианският лорд се намръщи, но ѝ изпрати стандартен сигнал да се приземи, след което завъртя пръст да обхване цялата ѝ група. Тя кимна, даде знак на хората си да останат на място и се спусна към земята с лорда.

Те се приземиха на пътя и по време на цялото спускане лордът не отклони поглед от нея. Той спря на десет ярда и мълчаливо се изправи насреща ѝ, с ръка върху меча си.

— Не — отвърна му уморено Амара. — Не съм взета.

Мъжът сякаш се отпусна, поне за момент.

— Естествено, разбирате, че сигурността е приоритет.

— Разбира се — каза Амара. — Извинете, сър. Разпознах ви като гражданин на Плацида, но не мога да си спомня името ви.

Лордът, който изглеждаше като връстник на Амара, но който можеше да бъде и с двайсет години по-възрастен, ако имаше достатъчно умения на призовател на вода, ѝ се усмихна уморено. Имаше нужда от бръснене.

— Врани, лейди. Аз самият едва го помня. Мариус Куинтиас, на вашите услуги.

— Куинтиас — каза Амара с леко кимване. — Аз съм графиня Калдерон, Амара. С мен са рицари и граждани, които с мъжа ми спасихме от ворда. Те са уморени, премръзнали и гладни. Има ли за тях подслон наблизко?

— Да — каза той, кимна и огледа наоколо. В гласа му прозвуча слаба, но неоспорима нотка на гордост. — Поне за момента.

За първи път Амара погледна околността.

Битка беше водена там, на пътя под Червените хълмове. Земята беше разкъсана от фурии и стъпкана от хиляди крака. Черни петна бележеха местата, където огнени призователи бяха изгорили земята. Счупени оръжия лежаха разпръснати тук-там, заедно с пропуснали стрели, счупени щитове и разсечени шлемове.

И също така имаше мъртви ворди.

Имаше хиляди и хиляди мъртви ворди. Те застилаха земята на стотици ярда зад нея.

— Засега не бих ходил сам на разходка в тази зона, графиньо — каза Куинтиас. — Но ако дойдете в лагера, ще можете да спите спокойно, поне след като хората ви минат проверка.

— Проверка? — попита Амара.

— Никой не влиза в лагера, докато не се уверим, че не е взет и не си сътрудничи с ворда, лейди — без злоба каза Куинтиас. — Около час след битката спряхме взети, опитващи се да се промъкнат и да създадат проблеми.

— Разбирам — тихо каза тя. — Сър, наложително е веднага да говоря с Първия лорд. Имам важна информация за него.

Кинтас кимна рязко.

— Тогава да побързаме.

Те отново се издигнаха във въздуха. Кинтиас и дузина негови рицари ги придружиха напред, летейки ниско и бавно, което изискваше значителни усилия. Щяха да бъдат изтощени, когато кацнат, помисли си тя. Ако възнамеряваха да им причинят вреда, поне летците им нямаше да са в състояние да го направят.

Отне им съвсем малко време, за да стигнат до лагера — лагер, разположен зад затворените палисади на не по-малко от девет алерански легиона. Половин дузина от тях развяваха синьо-белите знамена на Антилус, което, Амара можеше да се закълне, определено беше невъзможно.

Отвъд спретнатите бели шатри на лагерите на легионите имаше малко море от хора, наброяващо десетки хиляди, ако не и стотици. Бронирани легионери на един от легионите на Плацида вече чакаха и лечители от легиона пристъпиха напред, за да помогнат (и в същото време да проверят човешката природа) на новодошлите.

Куинтиас махна на Амара и тя го последва през лагера на Плацида до самотен лагер на легион зад предната линия. Червените и сини знамена на Първия лорд се развяваха над него и тя усети как забързва крачки, докато минава през лагера на Легиона на короната към палатката на неговия командир. Около нея бушуваше активна дейност, куриери и офицери идваха и си отиваха.

— Ще докладвам на Първия лорд, че сте тук — каза Куинтиас и влезе в палатката.

Той излезе само след няколко минути и махна на Амара. Тя го последва вътре.

Тълпа офицери стояха около пясъчна маса в центъра на стаята, откъдето се чуваше бръмченето на тихата им дискусия.

— И така, господа — каза тих, интелigentен баритон. — Знаем какво трябва да се направи. За каузата.

Офицерите удариха с юмруци по броните с такава точност и дисциплина, които, Амара знаеше, никога няма да видиш в мирно време, след което започнаха да се разпръскват.

— Първо би искал да ви изслуша — каза ѝ Куинтиас. — Вървете.

Амара кимна на мъжа в знак на благодарност и пристъпи напред, за да докладва на Първия лорд, но спря шокирано.

Атис Акватайн се обърна към нея, изражението му беше спокойно и уверено под стоманения обръч на Първия лорд, който носеше на челото си, и кимна.

— Графиня Амара, добре дошла. Имаме много да обсъдим.

* * *

Исана влезе в щабната палатка на временния лагер и не се изненада да я види празна, с изключение на лорд Акватайн.

Високият аристократичен лорд се беше навел над масата с пясък и я гледаше, сякаш чете поезия, която изобщо не може да разбере.

— Съпругата на вашия брат е доста изобретателна — каза той спокойно. — Тя не само е организирала бягството на повече от триста рицари и граждани, които щяха да бъдат поробени от ворда, но и е унищожила самата възможност за по-нататъшно вербуване, а по пътя дотук също така е успяла да събере изненадващо пълна информация за разпространението на кроача от разкази на различни зложници и от собствени наблюдения.

— Единственото нещо, което ме изненадва, е, че тя е споделила това с вас — с равен глас отговори Исана.

Акватайн се усмихна, без да вдига поглед от пясъчната карта на масата пред себе си.

— Честно ви казвам, Исана. Времето за нашите дребни дрызги свърши.

— Дребни — каза Исана тихо. — Моля да ме извините, лорд Акватайн. Явно съм се заблудила, считайки, че смъртта на стотици мои приятели и съседи в Калдерон не е дреболия.

Акватайн вдигна поглед към Исана и за миг я погледна замислено, а стоманената лента на челото му проблясваше в светлината на магическите лампи в палатката.

После той каза:

— Да предположим за момент, че в Калдерон всичко беше завършило по различен начин, че маратите просто са унищожили населението на долината, точно както направиха по времето на

Септимус. Че аз съм се позиционирал да спра ордата и съм спечелил благоволенията на Сената и на различни други партии.

— И ако се беше случило така? — попита Исана.

— Това можеше да спаси милиони животи — каза Акватайн със спокоен и твърд глас, който набра сила, когато заговори отново. — Един по-силен Първи лорд би могъл да предотврати бунта на Калар или би могъл да го прекрати с нещо различно от катаклизъм, оставил една четвърт от Империята в хаос и анархия, превърнали се в идеална среда за размножаване на ворда.

— И вие вярвате, че сте подходящият човек, който да решава кой да живее и кой да умре.

— Видяхте докъде ни доведоха постоянните игри и манипулации на Гай. Вижда се в димящите руини на мястото, където преди беше Алера Империя. Вижда се в Калар и долината Амарант. Вие сама го видяхте в нощта, когато загина Септимус — Акватайн сложи ръце зад гърба си. — Защо не някой друг? И ако е някой друг, защо не аз?

— Защото не вие наследявате трона — каза Исана. — А моят син.

Акватайн я дари с крехка усмивка.

— Империята е на колене, Исана. Вашият син не е тук, за да я оглави. А аз съм тук.

— Той ще се върне — каза Исана.

— Може би — отвърна Акватайн. — Но докато не го направи, той е водач само на теория — а ние сме изправени пред дни на смъртоносна практичност.

— Когато се върне — каза Исана, — вие ще уважите ли претенцията му? Неговото право по рождение? Той е син на Септимус, лорд Акватайн.

Изражението на Акватайн трепна и той за миг погледна надолу към масата, намръщен.

— Ако се върне — каза той, с леко ударение върху първата дума, — тогава... ще видим. До този ден ще правя това, което смятам за най-добро за Империята.

Погледът му се върна на нея и стана твърд и студен като ахат.

— И ще очаквам вашата подкрепа.

Исана вдигна брадичка и присви очи.

— Раздорите в Империята почти ни съсипаха — продължи Акватайн с убийствено тих глас. — Няма да позволя това да се повтори.

— Защо ми казвате това сега? — попита го Исана.

— Защото бих предпочел да сме откровени един с друг. Това ще спести време по-късно — той разпери ръце. — Изпитвам уважение към вас. И бих предпочел да имам вашата подкрепа през следващите няколко месеца. Но не се заблуждавайте, няма да толерирам вашето противопоставяне. Първо ще ви убия. Дори ако за това трябва да се изправа пред Рокус.

Исана се зачуди дали Акватайн очаква тя да се свие от страх.

— Наистина ли мислите, че можете да се справите с него? — попита тя.

— В дуел един от нас би умрял — каза Акватайн, — а другият нямаше да спечели. Нито Империята.

— Защо? — попита Исана. — Защо ми казвате всичко това? Нямам легиони, които да ви предложи, нито градове, нито богатство. Защо се нуждаете от моята подкрепа?

— Защото Рокус недвусмислено ми даде да разбера, че е дошъл на юг заради вас. И Фригия го следва. Лорд и лейди Плацида ясно дадоха да се разбере, че ако съм мъдър, ще се отнасям към вас с уважение. Предполагаемият наследник на Церес изглежда смята, че сте непогрешима. И, разбира се, хората ви обичат — една от тях се е издигнала, оженила се е за принцепса и е осигурила на Империята наследника, от който тя отчаяно се нуждаеше. Вие имате много повече власт, отколкото си мислите — той леко се наведе напред. — Но една трета от нашия свят вече е мъртва, Исана. И това, което е останало, ще умре, ако не спрем да се опитваме да си забием нож в гърба и не започнем да си сътрудничим.

— Е, щом вие го казвате — сковано каза Исана. — По отношение на предателството вие сте по-голям авторитет от мен.

Той въздъхна и се отпусна в походния стол. Разпери ръце и уморено попита:

— Какво мислите, че Септимус би желал да направите?

Исана го гледаше мълчаливо дълго време. После каза:

— Вие не сте същия като вашата съпруга, лорд Акватайн.

Той ѝ отправи студена усмивка.

— Споделяхме обща цел, понякога легло и име. Нищо повече.

— Споделяхте и убеждението, че всички методи са приемливи, ако резултатът си заслужава — каза Исана.

Акватайн вдигна вежди.

— Лесно е да се спори срещу морала чрез цифри, стига цифрите да са малки. Милиони хора — хора, които ние, гражданите на Империята, трябваше да защитаваме, са мъртви, Исана. Време е за трудни решения. И изобщо да не се вземе решение може да се окаже също толкова пагубно.

Исана се обърна, попивайки за момент казаното. Горчив вкус изпълни устата ѝ.

Всъщност какво би ѝ пожелал Септимус.

— Империята се нуждае от своите водачи, за да работят заедно — каза тя тихо. — Ще работя с вас, докато синът ми се върне. Не ви обещавам нищо повече.

Акватайн се вгледа за момент в лицето ѝ, след което кимна късо.

— Разбрахме се. Съвсем разумно начало — той се намръщи за миг и после каза. — Може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се — каза Исана.

— Наистина ли мислите, че той ще се върне?

— Да.

За миг Акватайн наведе глава с отсъстващ поглед.

— Трябва да призная... има част от мен, която иска той да се върне.

— Да ви освободи от отговорност?

Акватайн махна с ръка в неясен жест на отрицание.

— Защото той ми напомня за Септимус. А в момента Империята се нуждае точно от Септимус.

Исана наведе глава.

— Защо казвате това?

Той направи жест към пясъчната маса. Исана се приближи до него и видя карта на цялата империя, изобразена в пясъка.

Една четвърт, а може би и повече, беше оцветена в зеленото на кроача.

— Вордът беше разгромен — каза Акватайн — Но те се размножават толкова бързо, че скоро отново ще се върнат. Цели гори са засегнати от кроача — и са пълни с дървета, които дават млади ворди

като плодове. Всичко, което кралицата трябва да направи, е да изчака новата реколта да узрее, след което тя отново ще дойде при нас толкова силна, колкото и преди.

— Можем ли... да изгорим реколтата им, така да се каже? — попита Исана, намръщено гледайки пясъка.

— Вероятно. Ако пътищата на юг не бяха унищожавани по време на нашето отстъпление — той поклати глава. — А и нямаме достатъчно хора, които да обхванат цялата територия за времето, с което разполагаме, преди вордът да ни контраатакува. Разбира се, ще изпратя групи, но това само ще намали числеността на врага.

Той посочи към северната част на картата, където имаше шепа маркери, обозначаващи легионите.

— В същото време все повече разчитаме на опълченци, а не на воители, загубихме търговските коридори за прехвърляне на доставки и финансиране, а вордът тихо убива най-мощните призователи на фурии.

— Какво искате да кажете, лорд Акватайн? — попита Исана.

Той посочи на север.

— Мога да мобилизирам нашите войски. Мога да разпределя останалите ресурси. Мога да планирам битки, мога да нанесе щети на ворда. Мога да ги пратя в планините за храна на враните — той поклати глава. — Но докато не влезем в южните земи и не ги ударим там, където се размножават, няма значение колко от тях ще убием. Те ще изпратят още повече. Рано или късно тази война ще завърши само по един начин.

— Мога да дам на хората на Алера силен водач, Исана. Мога да им дам време — той наведе глава и заговори много тихо. — Но не мога да им дам надежда.

* * *

Гай Октавиан, принцепс на Алера, беше преодолял морската болест почти ден по-рано от последния път, когато беше на борда на кораба, което беше съвсем незначително постижение на фона на другите проблеми. Но той се радваше на всякакви възможни подобрения.

Тави стоеше на палубата на „Слайв“ в глухата нощ. Те бяха акостирали до един от големите ледени кораби, който беше кръстен „Алекто“, и дори вахтеният офицер дремеше. Тави легна на палубата, докато главата му се избистри, след което се отправи към носа на кораба. Известно време той се взираше в огромния кораб, после към спокойното море, където стотици други кораби бавно се движеха към Алера с едва една трета от скоростта, която биха могли да развият, ако се движеха без ледените кораби. И все пак късно беше много по-добре от никога. Обратното пътуване без ледените кораби щеше да коства много повече нерви.

Той изяде корабния сухар, втрени се в морето и зачака стомахът му да се успокои, за да може най-накрая да се наспи. Беше напълно неподготвен, когато един глас точно зад него каза:

— Какво толкова интересно видяхте?

Тави почти изскочи от дрехите си при тези думи и се обърна, за да види зад себе си млада жена.

Или поне това беше първото му впечатление за нея.

След секунда, като се вгледа по-внимателно, той забеляза начинът, по който мъглата и мракът сякаш се придържат към нея, оформяйки великолепна рокля. Забеляза начина, по който очите ѝ непрекъснато променяха оттенъка си от един метал или скъпоценен камък към друг. И най-вече забеляза дълбочината на очите ѝ; очи, които не биха могли да принадлежат нито на млада жена, нито на човешко същество.

— Какво толкова интересно видяхте? — повтори жената с усмивка.

— Нищо интересно — отговори Тави. — Просто... по-лесно е да мисля за бъдещето, когато гледам към морето. Какво може да се случи. Какво мога да направя в отговор. Как бих могъл да го направя.

Усмивката на жената не се разшири, но стана по-забележима.

— Всички сте еднакви — измърмори тя.

— Не разбирам — тихо каза Тави. — Коя си ти?

Тя го гледаше с ясен, откровен поглед и той забеляза, че нито косата, нито мъглата на роклята ѝ се поклащат от вечерния вятър.

— Дядо ти — каза тя — ме наричаше Алера.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.